

การพัฒนาแบบความร่วมมือการจัดการอาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรมยาง
และผลิตภัณฑ์ยาง ในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย

THE DEVELOPMENT OF COLLABORATIVE MODEL ON THE MANAGEMENT OF
VOCATIONAL EDUCATION IN THE RUBBER INDUSTRY AND RUBBER PRODUCTS IN
THE SOUTHERN GULF OF THAILAND PROVINCIAL CLUSTER

พีระพัฒน์ ทองละเอียด

บัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

การพัฒนารูปแบบความร่วมมือการจัดการอาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรมยาง
และผลิตภัณฑ์ยาง ในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย

ปริญญานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
การศึกษาดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารและการจัดการการศึกษา
คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ปีการศึกษา 2561
ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

THE DEVELOPMENT OF COLLABORATIVE MODEL ON THE MANAGEMENT
OF VOCATIONAL EDUCATION IN THE RUBBER INDUSTRY AND RUBBER
PRODUCTS IN THE SOUTHERN GULF OF THAILAND PROVINCIAL CLUSTER

A Dissertation Submitted in partial Fulfillment of Requirements
for DOCTOR OF EDUCATION (Educational Administration and Management)

Faculty of Education Srinakharinwirot University

2018

Copyright of Srinakharinwirot University

ปริญญานิพนธ์

เรื่อง

การพัฒนารูปแบบความร่วมมือการจัดการอาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรมยาง
และผลิตภัณฑ์ยาง ในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย

ของ

พีระพัฒน์ ทองละเอียด

ได้รับอนุมัติจากบัณฑิตวิทยาลัยให้นับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาการศึกษาดุสิตบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารและการจัดการการศึกษา
ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

(รองศาสตราจารย์ นายแพทย์ฉัตรชัย เอกปัญญาสกุล)

คณะกรรมการสอบปากเปล่าปริญญานิพนธ์

ที่ปรึกษาหลัก

ประธาน

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.กิตติ สถาพรประสาธน์)

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุวิมล กฤษฎ
คฤหาสน์)

ที่ปรึกษาร่วม

กรรมการ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ชมพูนุท สุขหวาน)

(อาจารย์ ดร.สมบุญ บวรศิริรักษ์)

ชื่อเรื่อง	การพัฒนารูปแบบความร่วมมือการจัดการอาชีวศึกษา ประเภท อุตสาหกรรมยาง และผลิตภัณฑ์ยาง ในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย
ผู้วิจัย	พีระพัฒน์ ทองละเอียด
ปริญญา	การศึกษาดุษฎีบัณฑิต
ปีการศึกษา	2561
อาจารย์ที่ปรึกษา	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. กิตติ สถาพรประสาธน์

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ (1) ศึกษาสภาพและปัญหาของความร่วมมือการจัดการอาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง ในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย (2) พัฒนารูปแบบความร่วมมือการจัดการอาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง ในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย และ (3) ตรวจสอบความครอบคลุม ความเหมาะสม และประเมินความเป็นไปได้ของรูปแบบ ผลการวิจัยพบว่า (1) สภาพของความร่วมมือการจัดการอาชีวศึกษาประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง ในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย มีความร่วมมือกันบางกิจกรรมในด้านการฝึกงาน การประเมินสมรรถนะ ด้านวิชาการและการวิจัย ด้านการรับเข้าศึกษา การสนับสนุนวัสดุอุปกรณ์และเครื่องมือเครื่องจักร ปัญหาที่สำคัญ คือ ขาดระบบบริหารจัดการความร่วมมือที่ชัดเจน (2) รูปแบบความร่วมมือมี 4 องค์ประกอบ คือ การวางแผนและบริหารหลักสูตร การพัฒนาคณาจารย์และเทคโนโลยี การระดมทรัพยากร และ ความสำเร็จและการประเมินผล และ (3) รูปแบบมีความครอบคลุมและความเหมาะสม 57 ข้อ และมีความเป็นไปได้อยู่ในระดับมากที่สุด

คำสำคัญ : รูปแบบความร่วมมือ, การจัดการอาชีวศึกษา, อุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง, กลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย

Title	THE DEVELOPMENT OF COLLABORATIVE MODEL ON THE MANAGEMENT OF VOCATIONAL EDUCATION IN THE RUBBER INDUSTRY AND RUBBER PRODUCTS IN THE SOUTHERN GULF OF THAILAND PROVINCIAL CLUSTER
Author	PEERAPAT THONGLAIAT
Degree	DOCTOR OF EDUCATION
Academic Year	2018
Thesis Advisor	Assistant Professor Dr. KITTI SATHAPORNPRASATH

This research was aimed to achieve the following objectives (1) to study the conditions and problems regarding collaborative management in vocational education in the rubber industry and rubber products located in the provincial cluster in the Southern gulf of Thailand; (2) to develop a collaborative model of management of vocational education in the rubber industry and rubber products in the previously mentioned provincial cluster; and (3) to investigate the comprehensiveness, suitability and to determine the feasibility of the collaborative model. The findings revealed the following ; (1) regarding the conditions and problems of collaborative management in of vocational education in the rubber industry and rubber products in the provincial cluster, there was a partial collaboration in some activities, such as occupational training, competency assessments, academic and research, admission, as well as materials and technical support. The major issue was lack of the clarity based on collaborative management; (2) a collaborative model composed of four elements as planning and curriculum management, the development of personnel and technology, resource mobilization, succession and evaluation; and (3) the model was comprehensive and appropriate for fifty-seven items and the probability was at the highest level.

Keyword : collaborative model, vocational education management, rubber industry and rubber products, Southern gulf of Thailand provincial cluster

กิตติกรรมประกาศ

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จสมบูรณ์ได้ดี ผู้วิจัยต้องขอขอบพระคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.กิตติ สถาพรประสาธน์อาจารย์ ดร.ชมพูนุท สุขหวานเป็นอย่างสูง ที่เป็นคณะกรรมการควบคุม ปริญญานิพนธ์อาจารย์ ดร.ไพรัช วงศ์ยุทธไกร อาจารย์โอบาส สุขหวาน ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ภาณุวัฒน์ ศิริพงษ์ ที่กรุณาให้คำปรึกษาและข้อเสนอแนะที่เป็นประโยชน์ ทำให้ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้มีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้นด้วยความเมตตาห่วงใยและเอาใจใส่เป็นอย่างดี

ขอขอบพระคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุกมล กฤษณกุลหาสน์ และอาจารย์ ดร.สมบุญ บุรศิริรักษ์ ที่กรุณามาเป็นกรรมการสอบปริญญานิพนธ์และให้ข้อเสนอแนะปรับปรุงปริญญานิพนธ์ให้มีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น

ขอขอบพระคุณสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา สถาบันอาชีวศึกษา สถาบันอุดมศึกษา และสถานประกอบการ ทุกแห่ง ที่ให้ความอนุเคราะห์ผู้วิจัยในการเก็บข้อมูล

ขอขอบพระคุณผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือวิจัย ผู้ทรงคุณวุฒิที่ให้ข้อมูลในการสัมภาษณ์ ตอบแบบสอบถาม และร่วมสนทนากลุ่ม ทุกท่าน ที่ได้ให้ข้อเสนอแนะอันเป็นประโยชน์ในการวิจัยครั้งนี้เป็นอย่างสูง และที่สำคัญขอขอบพระคุณผู้บริหาร จากสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา สถาบันอาชีวศึกษา สถาบันอุดมศึกษา และ สถานประกอบการ ทุกท่าน ที่ทำให้งานวิจัยเสร็จสมบูรณ์ไปด้วยดี

ขอขอบพระคุณผู้ใหญ่ที่เคารพนับถือ ที่ผู้วิจัยขอความอนุเคราะห์ขอความช่วยเหลือในการทำวิจัยครั้งนี้

ท้ายที่สุดขอกราบเท้าคุณพ่อคุณแม่ที่ให้การอบรมสั่งสอนและเลี้ยงดูผู้วิจัยอย่างเหนียว ยากลำบาก และเป็นตัวอย่างที่ดีแก่ผู้วิจัย ญาติ พี่น้อง หลานๆ และเพื่อนๆ ที่คอยให้กำลังใจอยู่เสมอ

คุณงามความดีของปริญญานิพนธ์ฉบับนี้ ผู้วิจัยขอมอบแก่บิดามารดา ครู อาจารย์ ผู้มีพระคุณ ญาติมิตร ทั้งที่ยังมีชีวิตอยู่และล่วงลับไปแล้ว จงร่วมรับบุญกุศลอันจะเกิดผลต่อไปในภายภาคหน้า

พีระพัฒน์ ทองละเอียด

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	จ
กิตติกรรมประกาศ.....	ฉ
สารบัญ	ช
สารบัญตาราง.....	ญ
สารบัญรูปภาพ	ฎ
บทที่ 1 บทนำ.....	1
ภูมิหลัง.....	1
คำถามการวิจัย	7
ความมุ่งหมายของการวิจัย.....	7
ความสำคัญของการวิจัย.....	8
ขอบเขตของการวิจัย.....	8
นิยามศัพท์เฉพาะ	10
กรอบแนวคิดในการวิจัย.....	12
บทที่ 2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	18
1. แนวคิดเกี่ยวกับการอาชีวศึกษา	19
2. แนวคิดและหลักการเกี่ยวกับความร่วมมือ	27
3.รูปแบบความร่วมมือของสถานประกอบการในการจัดการอาชีวศึกษา	35
4. ความร่วมมือของสถานประกอบการในการจัดการอาชีวศึกษาของต่างประเทศ.....	54
5.สถาบันอุดมศึกษาในการสร้างความร่วมมือจัดการศึกษา	63

6.การจัดการอาชีวศึกษาประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง ในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่ง อ่าวไทย	69
7. แนวคิดและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับองค์ประกอบของความร่วมมือการจัดการศึกษา	74
8.แนวคิดและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนารูปแบบและการตรวจสอบรูปแบบ	84
9. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	100
บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย	110
ระยะที่ 1 การศึกษาสภาพและปัญหาของความร่วมมือการจัดการอาชีวศึกษา ประเภท อุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง ในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย.....	112
ระยะที่ 2 การพัฒนารูปแบบความร่วมมือการจัดการอาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรมยางและ ผลิตภัณฑ์ยาง ในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย	113
ระยะที่ 3 การตรวจสอบความครอบคลุม ความเหมาะสม และประเมินความเป็นไปได้ของ รูปแบบความร่วมมือการจัดการอาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง ในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย	117
บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	121
ระยะที่ 1 ผลการศึกษาสภาพและปัญหาของความร่วมมือการจัดการอาชีวศึกษา ประเภท อุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง ในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย.....	121
ระยะที่ 2 การผลการพัฒนารูปแบบความร่วมมือการจัดการอาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรม ยางและผลิตภัณฑ์ยาง ในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย	151
ระยะที่ 3 ผลการตรวจสอบความครอบคลุมความเหมาะสมและประเมินความเป็นไปได้ของ รูปแบบความร่วมมือการจัดการอาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง ในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย	181
บทที่ 5 สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	194
สรุปผลการวิจัย	194
อภิปรายผลการวิจัย.....	197
ข้อเสนอแนะ	201

บรรณานุกรม	203
ภาคผนวก.....	218
ประวัติผู้เขียน.....	367

สารบัญตาราง

หน้า

ตาราง 1 การสังเคราะห์องค์ประกอบสำคัญที่เป็นปัจจัยส่งผลต่อความร่วมมือการจัดการศึกษา	
.....	108
ตาราง 2 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม	152
ตาราง 3 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของความคิดเห็นต่อองค์ประกอบของรูปแบบความร่วมมือการจัดการอาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง ในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทยโดยภาพรวมและรายด้าน	153
ตาราง 4 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของความคิดเห็นที่มีต่อแนวปฏิบัติในองค์ประกอบ 1 ด้านการวางแผนและบริหารหลักสูตร	154
ตาราง 5 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของความคิดเห็นที่มีต่อแนวปฏิบัติในองค์ประกอบ 2 ด้านการพัฒนาบุคลากรและเทคโนโลยี	159
ตาราง 6 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของความคิดเห็นที่มีต่อแนวปฏิบัติในองค์ประกอบ 3 ด้านการระดมทรัพยากร	164
ตาราง 7 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของความคิดเห็นที่มีต่อแนวปฏิบัติในองค์ประกอบ 4 ด้านความสำเร็จและการประเมินผล	166
ตาราง 8 ความเป็นไปได้ของรูปแบบความร่วมมือการจัดการอาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง ในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย	191

สารบัญรูปภาพ

หน้า

ภาพประกอบ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย	17
ภาพประกอบ 2 สรุปขั้นตอนการดำเนินการวิจัย	111
ภาพประกอบ 3 (ร่าง) รูปแบบความร่วมมือการจัดการอาชีวศึกษาประเภทอุตสาหกรรมยางและ ผลิตภัณฑ์ยางในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย	171
ภาพประกอบ 4 สมาชิกความร่วมมือการจัดการอาชีวศึกษาประเภทอุตสาหกรรมยางและ ผลิตภัณฑ์ยางในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย	172
ภาพประกอบ 5 แนวปฏิบัติของความร่วมมือการจัดการอาชีวศึกษาประเภทอุตสาหกรรมยางและ ผลิตภัณฑ์ยางในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทยในด้านการวางแผนและบริหารหลักสูตร	173
ภาพประกอบ 6 แนวปฏิบัติของความร่วมมือการจัดการอาชีวศึกษาประเภทอุตสาหกรรมยางและ ผลิตภัณฑ์ยางในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทยในด้านการพัฒนาบุคลากรและเทคโนโลยี	174
ภาพประกอบ 7 แนวปฏิบัติของความร่วมมือการจัดการอาชีวศึกษาประเภทอุตสาหกรรมยางและ ผลิตภัณฑ์ยางในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทยในด้านการระดมทรัพยากร	175
ภาพประกอบ 8 แนวปฏิบัติของความร่วมมือการจัดการอาชีวศึกษาประเภทอุตสาหกรรมยางและ ผลิตภัณฑ์ยางในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทยในด้านความสำเร็จและการประเมินผล	175
ภาพประกอบ 9 รูปแบบความร่วมมือการจัดการอาชีวศึกษาประเภทอุตสาหกรรมยางและ ผลิตภัณฑ์ยางในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย	183

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

การพัฒนาประเทศไทยในช่วงแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 12 (พ.ศ.2560-2564) มีหลักการสำคัญคือ “ยึดคนเป็นศูนย์กลางของการพัฒนา” มุ่งพัฒนาคนให้มีความเป็นคนที่สมบูรณ์ มีวินัย ใฝ่รู้ มีความรู้ มีทักษะ มีความคิดสร้างสรรค์ มีทัศนคติที่ดี รับผิดชอบต่อสังคม มีจริยธรรมและคุณธรรม และการพัฒนาประเทศในระยะยาวเพื่อไปสู่การเป็นประเทศที่พัฒนาแล้ว มีความมั่นคง มั่งคั่ง และยั่งยืนนั้น ประเทศต้องเร่งพัฒนาปัจจัยพื้นฐานเชิงยุทธศาสตร์ในทุกด้าน และต้องดำเนินการควบคู่กับการเร่งยกระดับทักษะฝีมือแรงงานกลุ่มที่กำลังจะเข้าสู่ตลาดแรงงานและกลุ่มที่อยู่ในตลาดแรงงานในปัจจุบันให้สอดคล้องกับสาขาการผลิตและบริการเป้าหมาย (สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ. 2559 : 1-5) และการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์เป็นกลไกที่สำคัญยิ่งในการนำประเทศเข้าสู่สังคมโลกในศตวรรษที่ 21 และเป็นประเด็นหลักที่กำหนดไว้ในยุทธศาสตร์ชาติและยุทธศาสตร์ประเทศไทย 4.0 การเตรียมความพร้อมกำลังคนทั้งด้านความรู้ ทักษะ สมรรถนะที่จำเป็นให้สามารถปรับตัว และรู้เท่าทันต่อกระแสความเปลี่ยนแปลงของโลกที่มีพลวัต และการแข่งขันอย่างเสรีและไร้พรมแดน จึงเป็นความสำคัญจำเป็นเร่งด่วนที่ประเทศต้องเร่งดำเนินการ เพื่อสร้างขีดความสามารถในการแข่งขันของประเทศ(สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา. 2560 : 100) และการมีระบบการศึกษาที่มีคุณภาพและประสิทธิภาพ ก็จะเป็นกลไกในการพัฒนาศักยภาพและขีดความสามารถของมนุษย์ที่ตอบสนองความต้องการของตลาดแรงงานและการพัฒนาประเทศอย่างยั่งยืน

กระทรวงศึกษาธิการในฐานะหน่วยงานหลักในภาคการจัดการศึกษาเพื่อพัฒนาคุณภาพคนของประเทศ ได้มุ่งพัฒนาผู้เรียนให้มีความรู้คู่คุณธรรม มีคุณภาพชีวิตที่ดี มีความสุขในสังคม มีภูมิคุ้มกันต่อการเปลี่ยนแปลงและการพัฒนาประเทศในอนาคต ผลิตและพัฒนากำลังคน ที่สอดคล้องกับความต้องการของการพัฒนาประเทศ เพื่อเสริมสร้างศักยภาพการแข่งขันของประเทศ และมีองค์ความรู้ เทคโนโลยี นวัตกรรม สนับสนุนการพัฒนาประเทศอย่างยั่งยืน มุ่งหวังให้การบริการการศึกษาแก่ผู้เรียนทุกกลุ่มทุกวัยในระดับที่เหมาะสมกับสภาพบริบทและสภาพพื้นที่ พัฒนาระบบบริหารจัดการ และส่งเสริมให้ทุกภาคส่วนมีส่วนร่วมในการจัดการศึกษา ที่มุ่งหวังให้มีการใช้ทรัพยากรทั้งด้านงบประมาณและบุคลากรได้อย่างคุ้มค่า ไม่เกิดการสูญเปล่า และมีความคล่องตัว สามารถตอบสนองการพัฒนาในด้านประสิทธิภาพ(สำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการ. 2559 : ก-16) และจากแผนการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2560-2579 ก็มีแนวทางในการเสริมสร้าง

ความเข้มแข็งของกระบวนการผลิตและพัฒนากำลังคน โดยสร้างเครือข่ายความร่วมมือระหว่างประชาชน ภาครัฐ ผู้ประกอบการ (ภาครัฐ) ทั้งระหว่างองค์กรภายในและต่างประเทศ (สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา. 2560 : 105) การสร้างคนหรือทรัพยากรมนุษย์ให้เพียงพอและมีคุณภาพตรงกับความต้องการของภาคเศรษฐกิจและสังคมนั้นต้องส่งเสริมและสนับสนุนการเรียนการสอนทางด้านสายอาชีพหรืออาชีวศึกษา เนื่องจากการเรียนสายอาชีพจะมีจำนวนสาขาให้เลือกเรียนหลากหลาย ผู้เรียนสามารถมีรายได้ระหว่างเรียน หางานง่าย มีรายได้สูงหากเป็นช่างฝีมือ และสามารถประกอบธุรกิจส่วนตัว นอกจากนั้นยังลดปัญหาการว่างงานที่จะทำให้เกิดปัญหาสังคมต่อไป (สุริยา ช้องเสนาะ.2558 : 1-5).

สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา มีหน้าที่หลักในการจัดการศึกษาวิชาชีพเพื่อผลิตและพัฒนากำลังคนในระดับ ฝีมือ ระดับเทคนิค ระดับเทคโนโลยีในสาขาวิชาชีพต่าง ๆ ที่สอดคล้องและตรงกับความต้องการของสถานประกอบการและตลาดแรงงาน มุ่งมั่นสู่ความเป็นองค์กรแห่งการเรียนรู้ให้เกิดความเข้มแข็งในทุกสาขาวิชาชีพ เพื่อสร้างคุณภาพในการผลิตกำลังคนให้มีคุณภาพ มาตรฐานระดับสากล โดยใช้กลยุทธ์ในการพัฒนาหลักสูตรให้เป็นหลักสูตรแบบฐานสมรรถนะ(Competency Based Curriculum) ที่สถานประกอบการต้องการ (สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา.2556 : 38) ตามแผนพัฒนาการอาชีวศึกษา พ.ศ. 2560-2579 ยุทธศาสตร์ที่ 3 ที่มุ่งเน้นการพัฒนาศักยภาพกำลังคนด้านอาชีวศึกษาให้มีสมรรถนะสอดคล้องกับความต้องการในการพัฒนาประเทศ เพื่อพัฒนากำลังคนด้านอาชีวศึกษาให้มีคุณลักษณะที่พึงประสงค์ สมรรถนะหลักและสมรรถนะทั่วไป สมรรถนะวิชาชีพ สอดคล้องกับความต้องการในการพัฒนาประเทศไทย 4.0 และกลยุทธ์ที่ 4 ก็มุ่งส่งเสริมการพัฒนาความร่วมมือกับทุกภาคส่วนเพื่อเพิ่มศักยภาพให้กับกำลังคนด้านอาชีวศึกษา (สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา.2560 : 35-38) รวมถึงส่งเสริมและพัฒนากิจการอาชีวศึกษาและการฝึกอบรมวิชาชีพด้วยรูปแบบที่หลากหลายทั้งการศึกษาในระบบ การศึกษานอกระบบและการศึกษาระบบทวิภาคี (สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา.2555 : 28-29) และมาตรฐานการอาชีวศึกษา พ.ศ. 2561 ก็ให้สถานศึกษาต้องใช้หลักสูตรฐานสมรรถนะที่สอดคล้องกับความต้องการของผู้เรียน ชุมชน สถานประกอบการ ตลาดแรงงาน โดยความร่วมมือกับสถานประกอบการหรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง และความสำเร็จในการดำเนินการบริหารจัดการสถานศึกษานั้นก็ต้องอาศัยความร่วมมือของผู้บริหาร ครู บุคลากรทางการศึกษาและผู้เรียน รวมทั้งการช่วยเหลือ ส่งเสริม สนับสนุนจากผู้ปกครอง ชุมชน สถานประกอบการและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องทั้งภาครัฐและเอกชน การร่วมมือกับบุคคล ชุมชน องค์กรต่างๆ ก็เพื่อสร้างสังคมแห่งการเรียนรู้ มีการจัดทำนวัตกรรม สิ่งประดิษฐ์ งาน

สร้างสรรค์ งานวิจัย ที่สามารถนำไปใช้ประโยชน์ได้ตามวัตถุประสงค์ และเผยแพร่สู่สาธารณชน (ประกาศกระทรวงศึกษาธิการ .2561 : 4-6) และควรผลักดันให้สถาบันการศึกษาในระดับอุดมศึกษาร่วมมือกับสถาบันอาชีวศึกษาในพื้นที่เพื่อพัฒนาชุมชนให้มากขึ้น ขยายความร่วมมือระหว่างสถาบันอาชีวศึกษา สถาบันอุดมศึกษา และภาคเอกชน (สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ. 2559 : 69-75)

สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา (สกอ.) ที่ทำหน้าที่ในการดูแลและรับผิดชอบ การศึกษาระดับอุดมศึกษาของประเทศไทย ซึ่งเป็นแหล่งสะสมความรู้ของผู้มีความรู้ความสามารถ ในทุกแขนงวิชา เป็นแหล่งสร้างปัญญาให้แก่สังคม สร้างองค์ความรู้เพื่อการพัฒนาผ่าน กระบวนการวิจัยและนวัตกรรมและยังช่วยพัฒนาประเทศในทุกด้าน (มหาวิทยาลัยเทคโนโลยี พระจอมเกล้าพระนครเหนือ.2559 :บทสรุปผู้บริหาร) และจากนโยบายของภาครัฐ ในเรื่องให้ สถาบันอุดมศึกษาในพื้นที่ทำหน้าที่เป็นพี่เลี้ยงให้แก่สถานศึกษาในท้องถิ่น โดยการนำองค์ความรู้ ความเชี่ยวชาญทางด้านวิชาการ และการดึงศักยภาพจากบริบทด้านทรัพยากรที่ สถาบันอุดมศึกษามีอยู่ร่วมกับชุมชนในพื้นที่เพื่อไปช่วยแก้ปัญหาและพัฒนาคุณภาพการศึกษา (สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา.2559 : ข) กฤษมันต์ วัฒนารงค์ (2552 : ออนไลน์) กล่าวว่า อุดมศึกษากับอาชีวศึกษาจะต้องไม่เป็นการจัดการศึกษาในลักษณะของต่างคนต่างทำ เพราะการพัฒนากำลังคนเพื่ออุตสาหกรรมของประเทศไทย ต้องพึ่งสถาบันการศึกษาทั้งสองนี้ อย่างมาก ซึ่งตัวอย่างความร่วมมือระหว่างสถาบันอุดมศึกษากับ สำนักงานคณะกรรมการการ อาชีวศึกษา (สอศ.) หรือสถาบันอาชีวศึกษา คือความร่วมมือทางวิชาการกับมหาวิทยาลัย เทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ ในโครงการพัฒนาระบบการเรียนการสอนรูปแบบสะเต็ม ศึกษา โดยได้ร่วมมือกันพัฒนาคุณภาพการศึกษาระหว่างมหาวิทยาลัยและสถานศึกษา อาชีวศึกษาในเครือข่าย พัฒนาระบบเครือข่ายเทคโนโลยีสารสนเทศและระบบเครือข่าย คอมพิวเตอร์เพื่อการศึกษาแบบออนไลน์บนเครือข่ายเทคโนโลยีสารสนเทศ การพัฒนาหลักสูตร แบบการบูรณาการกับการเรียนการสอน ร่วมกันวิจัยและพัฒนานวัตกรรมทางการศึกษา และ รูปแบบการเรียนการสอนสำหรับการศึกษาในศตวรรษที่ 21 อีกทั้งเป็นการเตรียมความพร้อมให้กับ เยาวชนเมื่อจบการศึกษาแล้วให้สามารถทำงานที่ซับซ้อนมากได้ เป็นกำลังคนที่มีทั้งความรู้และ ทักษะ สามารถพัฒนาประเทศชาติให้เจริญเติบโตต่อไปอย่างมั่นคง มั่งคั่ง และยั่งยืน ซึ่งการพัฒนา คุณภาพของสถานศึกษาในระดับอาชีวศึกษา เพื่อผลิตนักเรียนและนักศึกษาให้เป็นที่ต้องการของ ตลาดแรงงานในภาคอุตสาหกรรม จึงมีความสำคัญเป็นอย่างยิ่ง(กระทรวงศึกษาธิการ.2553 : ออนไลน์)

การพัฒนากำลังคนในระดับต่างๆของอาชีวศึกษา ควรพัฒนาให้สอดคล้องและตรงกับความต้องการของสถานประกอบการและตลาดแรงงานนั้น และต้องพัฒนาให้ตรงกับความต้องการของแต่ละพื้นที่ (สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา.2560 : 35-38) จึงมีการรวมพื้นที่ที่มีความสัมพันธ์เชื่อมโยงในด้านต่างๆ เข้าด้วยกัน เป็นกลุ่มจังหวัด เพื่อการพัฒนาศักยภาพของพื้นที่นั้นๆ โดยตรง และช่วยวางกรอบทิศทางการพัฒนาและการใช้ประโยชน์ในทรัพยากรเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ ตลอดจนร่วมแก้ไขปัญหาระหว่างจังหวัดได้อย่างมีประสิทธิภาพ (สมัชชาสมัชชาปณิชาต.2560: ออนไลน์) รวมถึงมีการสร้างโอกาสและส่งเสริมให้เกิดการมีส่วนร่วม ระหว่างภาครัฐ องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ภาคธุรกิจเอกชน และภาคประชาสังคมในจังหวัด เพื่อเสริมสร้างศักยภาพในการแข่งขันและการแก้ไขปัญหาส่วนร่วมกัน เพื่อการพัฒนาอย่างยั่งยืน (พระราชกฤษฎีกาว่าด้วยการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ พ.ศ. 2551 : 3) กลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย เป็นกลุ่มจังหวัดที่มีเศรษฐกิจขนาดใหญ่ที่สุดในภาคใต้ ประกอบด้วย จังหวัดชุมพร สุราษฎร์ธานี นครศรีธรรมราช และพัทลุง โดยมีจังหวัดสุราษฎร์ธานีเป็นจังหวัดที่เป็นศูนย์ปฏิบัติการของกลุ่มจังหวัด มีโครงสร้างเศรษฐกิจพึ่งพาสาขาเกษตรกรรม โดยมูลค่าการผลิตส่วนใหญ่มาจากพืชเศรษฐกิจหลัก คือ ยางพารา (อันดับ 1 ของภาคใต้ ผลิตรายได้ที่จังหวัดสุราษฎร์ธานี และนครศรีธรรมราช) (สำนักบริหารยุทธศาสตร์กลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย.2559 : 7-27)

อุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยางเป็นอุตสาหกรรมที่มีความสำคัญต่อระบบเศรษฐกิจของประเทศทั้งในด้านการจ้างงานและการส่งออก โดยในด้านการจ้างงานมีแรงงานในภาคอุตสาหกรรมกว่า 200,000 คน และเกี่ยวข้องกับเกษตรกรชาวสวนยางกว่า 6 ล้านคนในอุตสาหกรรมต้นน้ำ สำหรับในด้านการส่งออก ประเทศไทยเป็นประเทศผู้ผลิตและผู้ส่งออกยางธรรมชาติ หรือยางแปรรูปขึ้นต้นรายใหญ่ที่สุด คิดเป็น 1 ใน 3 ของการผลิตยางพาราในตลาดโลก (สำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม. 2556 : 1-2) แต่ความมั่นคงยั่งยืนและเสถียรภาพของยางพาราขึ้นอยู่กับปริมาณการเพิ่มปริมาณ การใช้ยางในประเทศ ลดการส่งออกวัตถุดิบ เพิ่มปริมาณการแปรรูป และส่งออกในรูปแบบผลิตภัณฑ์ ซึ่งมีมูลค่ามากกว่าแทน อันจะช่วยเพิ่มมูลค่าการส่งออกยาง ลดการขาดดุลทางการค้า และสร้างเศรษฐกิจของประเทศให้เข้มแข็งอีกด้วย (สถาบันวิจัยยาง การยางแห่งประเทศไทย.2559 : ออนไลน์) และสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรีได้กำหนดให้ยางพาราเป็นวาระแห่งชาติโดยให้ผู้ปฏิบัติตระหนักถึงความสำคัญของยางพาราในฐานะตัวจักรสำคัญในการขับเคลื่อนเศรษฐกิจไทย รวมถึงสร้างบุคลากรด้านการแปรรูปยางหรือเทคโนโลยีการผลิตผลิตภัณฑ์ยางเพื่อป้อนโรงงานอุตสาหกรรมผลิตภัณฑ์ยางให้เพียงพอ (สำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี.2555: ออนไลน์) และสมพงษ์ มหิงส์พันธ์ (2560 : ออนไลน์) กล่าวว่า การจัดทำ

ยุทธศาสตร์ยางพารา 20 ปี (พ.ศ. 2560-2579) ได้มีการกำหนดวิสัยทัศน์คือ “ประเทศไทยเป็นผู้นำในตลาดซื้อขายยางธรรมชาติ และเป็นผู้ส่งออกยางธรรมชาติและผลผลิตภัณฑ์ยางอันดับ 1 ของโลก” โดยปัจจัยแห่งความสำเร็จ (CSF) ที่จะทำให้ประเทศไทยก้าวไปเป็นผู้นำนั้น ก็ต้องมีการพัฒนาบุคลากรเพื่อสนับสนุนการพัฒนาอุตสาหกรรมยางพาราอย่างเป็นระบบ มีการวิจัยและพัฒนาเพื่อสร้างสรรค์ผลิตภัณฑ์ด้วยนวัตกรรมที่ทันสมัย เพื่อให้ได้ผลิตภัณฑ์ที่มีมูลค่าสูงอย่างต่อเนื่อง มีการกำหนดมาตรฐานผลิตภัณฑ์ยาง และมีการผลักดันและพัฒนาผู้ประกอบการ และสถานประกอบการให้ได้มาตรฐาน สนับสนุนผู้ประกอบการให้สามารถเข้าถึงเทคโนโลยีที่ทันสมัยได้อย่างทั่วถึง มีห้องปฏิบัติการ หรือศูนย์ทดสอบผลิตภัณฑ์ยางที่ทันสมัย มีมาตรฐาน เป็นที่ยอมรับในระดับสากล

ความร่วมมือของทุกภาคส่วนในการเตรียมบุคลากรเพื่อรองรับอุตสาหกรรมยางพารา จึงเป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่ง และหากต้องการขยายกำลังการผลิตผลิตภัณฑ์ยางพาราก็ต้องเพิ่มกำลังคนในกระบวนการผลิตให้มากขึ้น และต้องเตรียมกำลังคนสำหรับการวิจัยและพัฒนาของอุตสาหกรรมยาง ดังนั้นสถาบันการศึกษาต้องวางแผนการผลิตกำลังคนให้สอดคล้องกับห้วงเวลาการพัฒนาอุตสาหกรรม ซึ่งจากรายงานการพิจารณาการศึกษา เรื่องแนวทางการพัฒนายางพาราพบว่า การพัฒนาบุคลากรด้านยางพาราของไทย ยังขาดบุคลากรในทุกๆ ด้าน ตั้งแต่ นักวิจัยที่ปฏิบัติงานด้านต่างๆ นักศึกษาด้านยางและอุตสาหกรรมยาง บุคลากรผู้ปฏิบัติงานในโรงงานตั้งแต่ผู้ควบคุมการผลิตจนถึงคนงาน ดังนั้น ควรเร่งแก้ไขปัญหานี้โดยเร็ว เพราะปัญหาสำคัญที่เกิดขึ้นกับอุตสาหกรรมผลิตภัณฑ์ยางนี้ จะส่งผลกระทบต่อขีดความสามารถในการแข่งขันของอุตสาหกรรม โดยเฉพาะปัญหากำลังคน ทั้งนี้หากพิจารณาในแง่ของความรู้และทักษะกำลังคนที่มีการขาดแคลนค่อนข้างมากทั้งในเชิงปริมาณและคุณภาพ คือ กลุ่มนักวิจัย และนักเทคโนโลยีอย่างต่อเนื่องถึงการผลิตบุคลากรที่ไม่สอดคล้องกับตลาดที่รองรับ (กลุ่มงานคณะกรรมการการเกษตรและสหกรณ์ วุฒิสภา . 2555 : ค-36) ดังนั้นการพัฒนาบุคลากรด้านอุตสาหกรรมยางต้องอาศัยการบูรณาการ การทำงานร่วมกันของทุกฝ่าย เพื่อผลักดันให้นวัตกรรมที่เกิดขึ้นไปใช้ประโยชน์อย่างเป็นรูปธรรม (สถาบันวิจัยยาง การยางแห่งประเทศไทย.2559: ออนไลน์) การพัฒนาภาคอุตสาหกรรมจะต้องสร้างระบบกลไกและเครือข่ายที่เข้มแข็งและมีประสิทธิภาพในการเชื่อมโยงความร่วมมือของภาคธุรกิจในลักษณะคลัสเตอร์ มีมาตรการจูงใจสถานประกอบการให้มีการแลกเปลี่ยนความรู้ พัฒนาบุคลากรและแรงงาน ทำการวิจัยและพัฒนาร่วมกัน โดยสนับสนุนให้สถาบันการศึกษา มีบทบาทเป็นกลไกหลักในการเชื่อมโยงความร่วมมือกับสถานประกอบการต่างๆ ที่รวมกันเป็นคลัสเตอร์ รวมทั้งการสร้างกลไกและระบบมาตรฐานที่มีการตรวจสอบย้อนกลับ

ที่มีประสิทธิภาพ (สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ.2559 : 69-210) การประสานความร่วมมือระหว่างภาครัฐ ภาคเอกชน สถาบันการศึกษา เพื่อพัฒนาบุคลากรให้มีทักษะ มีการใช้ความคิดสร้างสรรค์และองค์ความรู้ เพื่อรองรับกับการปรับตัวของภาคอุตสาหกรรม เป็นสิ่งจำเป็นต่อการพัฒนาอุตสาหกรรมไทย(กระทรวงอุตสาหกรรม.2554 : 31)

อย่างไรก็ตามจากผลการจัดการศึกษาในลักษณะความร่วมมือของสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษากับสถานประกอบการ ซึ่งเรียกว่าการจัดการศึกษาระบบทวิภาคี ซึ่งเป็นการจัดการศึกษาในลักษณะความร่วมมือกับสถานประกอบการในการใช้ทรัพยากรร่วมกัน ทั้งบุคลากร เครื่องมือเครื่องจักร เทคโนโลยี พบว่า ยังมีแนวปฏิบัติในการให้ความร่วมมือที่ไม่เป็นรูปธรรมที่ชัดเจนที่เอื้อให้สถานศึกษาและสถานประกอบการ สามารถจัดการอาชีวศึกษาร่วมกันได้ อย่างราบรื่นและมีประสิทธิภาพ มีปัญหาใน การสร้างความเข้าใจในการบริหารจัดการระหว่างสถานประกอบการและสถานศึกษา ครูฝึกในสถานประกอบการขาดเทคนิคการสอน รวมทั้งการขาดความเข้าใจเรื่องรางวัล ผลการประเมินผล และปัญหาด้านการนิเทศและติดตามผลการเรียนการสอน (พิทยา ชินะจิตพันธุ์,สบสันต์ อุตกฤษฎ์ และชนะ กสิภาร์. 2555 : 182-185) มีปัญหาด้านความพร้อมของสถานศึกษาและบุคลากรในการจัดการเรียนการสอน (ปาริฉัตร จันโทริ.2555 : 35-36) การรับนักเรียนนักศึกษาเข้าฝึกปฏิบัติงานส่วนใหญ่ยังมีลักษณะไม่เป็นทางการ ขึ้นอยู่กับแนวคิดและนโยบายของผู้บริหารสถานศึกษาเป็นสำคัญ อีกทั้งยังไม่มีการร่วมวางแผนและดำเนินการในทุกขั้นตอน (วิทยาลัยอาชีวศึกษาภูเก็ต. 2553 : 1-10) ขาดระบบประกันคุณภาพและไม่มีองค์กรตัวกลางเข้ามาช่วยบริหารจัดการระบบ (ณัฐสิริ รัชเกียรติวงศ์. 2558 : 14-15)

จากการศึกษาข้อมูลแสดงให้เห็นว่าปริมาณและคุณภาพของผู้เรียนอาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง ในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย ยังไม่เพียงพอต่อความต้องการของสถานประกอบการ การพัฒนาบุคลากรด้านอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง ยังขาดแคลนบุคลากรในทุกๆ ด้าน และหากพิจารณาในแง่ของความรู้และทักษะกำลังคนที่ผลิตก็ไม่สอดคล้องกับตลาดที่รองรับ จากข้อมูลดังกล่าวสะท้อนให้เห็นว่า ความร่วมมือในการจัดการอาชีวศึกษาในภาพรวมของประเทศและในพื้นที่ยังคงมีปัญหาในการดำเนินการอีกหลายประการ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ปัญหาที่เกิดจากการจัดการความร่วมมือที่ไม่เหมาะสม ไม่เป็นรูปธรรมที่ชัดเจนที่เอื้อให้สามารถจัดการอาชีวศึกษาร่วมกันได้อย่างราบรื่นและมีประสิทธิภาพ ซึ่งการที่จะทำให้การผลิตผู้เรียนอาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง ให้มีปริมาณและคุณภาพสอดคล้องกับภาคอุตสาหกรรมนั้น องค์กรที่เกี่ยวข้องทุกฝ่ายจะต้องร่วมมือกันอย่าง

เหมาะสมและมีประสิทธิภาพ สถาบันอาชีวศึกษา สถาบันอุดมศึกษา และสถานประกอบการในพื้นที่ เป็นองค์กรหลักในการเสริมสร้างความเข้มแข็งของกระบวนการผลิตและพัฒนากำลังคนด้านอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง ด้วยเหตุผลนี้ ผู้วิจัย จึงมีความสนใจที่จะพัฒนารูปแบบความร่วมมือการจัดการอาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง ในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย โดยความร่วมมือระหว่างสถาบันอาชีวศึกษา สถาบันอุดมศึกษา และสถานประกอบการในพื้นที่ เพื่อส่งเสริมและสนับสนุนการยกระดับความร่วมมือทางการศึกษาของกลุ่มจังหวัด เพื่อนำข้อมูลที่ได้มาเป็นแนวทางสำคัญในการจัดการอาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยางให้มีคุณภาพ สอดคล้องกับความต้องการของตลาดแรงงาน สอดคล้องกับศักยภาพของพื้นที่ และเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันของประเทศ ต่อไป

คำถามการวิจัย

1. สภาพและปัญหาของความร่วมมือการจัดการอาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง ในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย เป็นอย่างไร
2. รูปแบบความร่วมมือการจัดการอาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง ในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย เป็นอย่างไร
3. รูปแบบความร่วมมือ การจัดการอาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง ในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทยที่พัฒนาขึ้นมีความครอบคลุม ความเหมาะสม และความเป็นไปได้อย่างไร

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาสภาพและปัญหาของความร่วมมือการจัดการอาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง ในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย
2. เพื่อพัฒนารูปแบบความร่วมมือ การจัดการอาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง ในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย
3. เพื่อตรวจสอบความครอบคลุม ความเหมาะสม และประเมินความเป็นไปได้ของรูปแบบความร่วมมือการจัดการอาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง ในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย

ความสำคัญของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ มีความสำคัญต่อการจัดการอาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง ในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย ที่เป็นลักษณะของความร่วมมือของ สถาบันอาชีวศึกษา สถาบันอุดมศึกษา และสถานประกอบการ ฉะนั้น ผลที่ได้รับจากการวิจัยครั้งนี้ จะเป็นประโยชน์ต่อการจัดการอาชีวศึกษาของประเทศ ดังนี้

1. ผู้บริหารของสถาบันอาชีวศึกษา สถาบันอุดมศึกษา และสถานประกอบการ สามารถนำข้อมูลไปใช้เป็นแนวทางในการกำหนดนโยบาย วางแผนและดำเนินงาน ตามเป้าหมายภารกิจองค์กรของตนได้อย่างเป็นรูปธรรม
2. สถาบันอาชีวศึกษา สถาบันอุดมศึกษา และสถานประกอบการ สามารถนำข้อมูลไปใช้ในการวางแผนงานเพื่อเตรียมความพร้อมในการดำเนินกิจกรรมความร่วมมือ และใช้ในการพัฒนาระบบการประสานงานความร่วมมือร่วมกับเครือข่ายได้อย่างมีประสิทธิภาพ
3. สำนักงานคณะกรรมการอุดมศึกษา และสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา สามารถนำข้อมูลไปใช้เป็นแนวทางในการกำหนดนโยบายส่งเสริมสนับสนุน การดำเนินงานของสถานศึกษาในสังกัด เพื่อการผลิตและพัฒนากำลังคน ตลอดจนงานวิจัยและเทคโนโลยีสำหรับภาคอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง ให้มีคุณภาพต่อไป

ขอบเขตของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ เป็นการวิจัยเพื่อพัฒนารูปแบบความร่วมมือการจัดการอาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง ในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย โดยกำหนดขอบเขตการศึกษา ไว้ดังนี้

1. ขอบเขตด้านเนื้อหา

เนื้อหาที่ใช้ในการวิจัยเรื่องการพัฒนารูปแบบความร่วมมือการจัดการอาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง ในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย ประกอบด้วย การอาชีวศึกษาระบบทวิภาคี ภาคีหุ้นส่วนการศึกษา อุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง การวางแผนและบริหารหลักสูตร การพัฒนาบุคลากรและเทคโนโลยี การระดมทรัพยากร ความสำเร็จ และการประเมินผล

2. ขอบเขตด้านกลุ่มผู้ให้ข้อมูล

กลุ่มผู้ให้ข้อมูลที่ใช้ในการวิจัย จำแนก ดังนี้

- 2.1. กลุ่มผู้ให้ข้อมูลในระยะที่ 1 การศึกษาสภาพและปัญหาของความร่วมมือการจัดการอาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง ในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าว

ไทย เป็นผู้ปฏิบัติงานด้านการจัดการอาชีวศึกษาลักษณะความร่วมมือ จำนวน 23 คน โดยกำหนดคุณสมบัติ ดังนี้

2.1.1 เป็นผู้ที่มีความรู้ และประสบการณ์ในด้านการจัดการอาชีวศึกษาลักษณะความร่วมมือ ไม่น้อยกว่า 3 ปี

2.1.2 เป็นนักวิชาการทางด้านยางและผลิตภัณฑ์ยาง ที่มีความรู้และประสบการณ์เกี่ยวกับความร่วมมือ ไม่น้อยกว่า 3 ปี

2.2 กลุ่มผู้ให้ข้อมูลในระยะที่ 2 การพัฒนารูปแบบความร่วมมือการจัดการอาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง ในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย เป็นผู้บริหาร จำนวน 18 คน โดยกำหนดคุณสมบัติ ดังนี้

2.2.1 เป็นหรือเคยเป็นผู้บริหารระดับนโยบายที่มีความรู้และประสบการณ์ในด้านการจัดการอาชีวศึกษาลักษณะความร่วมมือ ไม่น้อยกว่า 3 ปี

2.2.2 เป็นผู้บริหารที่มีความรู้ และประสบการณ์ในด้านการจัดการอาชีวศึกษาลักษณะความร่วมมือ ไม่น้อยกว่า 3 ปี

2.3 กลุ่มผู้ให้ข้อมูลในระยะที่ 3 ตรวจสอบความครอบคลุม ความเหมาะสม และประเมินความเป็นไปได้ของรูปแบบความร่วมมือการจัดการอาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง ในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย เป็นผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 9 คน โดยกำหนดคุณสมบัติ ดังนี้

2.3.1 เป็นผู้ที่มีความรู้ และประสบการณ์ในด้านการจัดการอาชีวศึกษาลักษณะความร่วมมือ ไม่น้อยกว่า 5 ปี

2.3.2 เป็นหรือเคยเป็นผู้บริหารที่มีความรู้ และประสบการณ์ในด้านการจัดการอาชีวศึกษาลักษณะความร่วมมือ ไม่น้อยกว่า 5 ปี

2.3.2 เป็นนักวิชาการ ที่มีความเชี่ยวชาญด้านการสร้างเครือข่ายความร่วมมือ ไม่น้อยกว่า 5 ปี

3. ขอบเขตด้านพื้นที่

ประกอบด้วยพื้นที่ 4 จังหวัดในกลุ่มภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย ได้แก่ จังหวัดชุมพร จังหวัดนครศรีธรรมราช จังหวัดพัทลุง และจังหวัดสุราษฎร์ธานี สำหรับสถาบันอาชีวศึกษาของรัฐสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา ที่จัดการเรียนการสอนเกี่ยวกับอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง ได้แก่ 1) วิทยาลัยเทคนิคสุราษฎร์ธานี 2) วิทยาลัยเทคนิคนครศรีธรรมราช สถาบันอุดมศึกษาของรัฐและในกำกับของรัฐสังกัดสำนักงานคณะกรรมการอุดมศึกษาที่เปิดสอน

ในสาขาวิชาที่เกี่ยวข้องกับอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง ได้แก่ 1) มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตสุราษฎร์ธานี 2) มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย วิทยาเขตนครศรีธรรมราช ใต้ใหญ่ และ 3) มหาวิทยาลัยทักษิณ วิทยาเขตพัทลุง ส่วนสถานประกอบการ ประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง ได้แก่ บริษัท ศรีตรังแอโรอินดัสทรี จำกัด (มหาชน) บริษัท ไทยรับเบอร์ ลาเท็กซ์กรุ๊ป จำกัด บริษัท วายที รับเบอร์ จำกัด บริษัท ชัวร์เท็กซ์ จำกัด เป็นต้น

4. ตัวแปรที่ศึกษา

ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ประกอบด้วยองค์ประกอบของความร่วมมือการจัดการอาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง ในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย 4 ด้าน ได้แก่

1. ด้านการวางแผนและบริหารหลักสูตร ประกอบด้วย หลักการและการดำเนินงานความร่วมมือ การกำหนดบทบาทหน้าที่ของแต่ละฝ่าย การพัฒนาหลักสูตรและจัดการเรียนการสอน การฝึกอาชีพและการนิเทศติดตาม
2. ด้านการพัฒนาบุคลากรและเทคโนโลยี ประกอบด้วย การพัฒนาผู้เรียนอาชีวศึกษา การพัฒนาผู้สอน การพัฒนาบุคลากรในสถานประกอบการ และการวิจัยและพัฒนาเทคโนโลยี
3. ด้านการระดมทรัพยากร ประกอบด้วย การจัดสรรทรัพยากรสนับสนุนความร่วมมือ และสิทธิประโยชน์ของความร่วมมือ
4. ด้านความสำเร็จและการประเมินผล ประกอบด้วย ความสำเร็จของความร่วมมือ และการติดตามประเมินผลความร่วมมือ

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. **รูปแบบ** หมายถึง การแสดงโครงสร้างและความสัมพันธ์ขององค์ประกอบของความร่วมมือเพื่อพัฒนาการจัดการอาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง ในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย ให้เป็นรูปธรรม โดยการศึกษา วิเคราะห์ สังเคราะห์ พัฒนารูปแบบ ตรวจสอบความครอบคลุม ความเหมาะสม และการประเมินความเป็นไปได้ของรูปแบบ

2. **ความร่วมมือ** หมายถึง การทำงานร่วมกันของสถาบันอาชีวศึกษา สถาบันอุดมศึกษา และสถานประกอบการ ในการจัดการอาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง ในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย ตั้งแต่การกำหนดเป้าหมาย วางแผนงาน กระบวนการทำงาน และลงมือปฏิบัติงานร่วมกัน ด้วยการระดมทรัพยากรของทุกฝ่าย อีกทั้งมีส่วนร่วมรับผิดชอบในการ

ปฏิบัติ และหรือร่วมรับผลประโยชน์จากการปฏิบัติ โดยภายใต้การปฏิบัติร่วมกันดังกล่าวจะต้องอยู่บนพื้นฐานของข้อตกลงและความเป็นอิสระไม่ขึ้นต่อกัน

3. การพัฒนารูปแบบความร่วมมือ หมายถึง การจัดทำให้มีขึ้นซึ่งรูปแบบความร่วมมือระหว่าง สถาบันอาชีวศึกษา สถาบันอุดมศึกษา และสถานประกอบการ ในการจัดการอาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง ในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย

4. การจัดการอาชีวศึกษา หมายถึง การจัดการศึกษาร่วมกันของสถาบันอาชีวศึกษา สถาบันอุดมศึกษา และสถานประกอบการ ประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง ในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย เพื่อการผลิตและพัฒนากำลังคนในด้านวิชาชีพ ระดับฝีมือ ระดับเทคนิค และระดับเทคโนโลยี ในด้านการวางแผนและบริหารหลักสูตร ด้านการพัฒนาบุคลากรและเทคโนโลยี ด้านการระดมทรัพยากร และด้านความสำเร็จและการประเมินผล

5. สภาพของความร่วมมือการจัดการอาชีวศึกษา หมายถึง ลักษณะการดำเนินงานในด้านความร่วมมือในการจัดการอาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง ในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย ระหว่างสถาบันอาชีวศึกษา สถาบันอุดมศึกษา และสถานประกอบการ ที่เกี่ยวกับการวางแผนและบริหารหลักสูตร การพัฒนาบุคลากรและเทคโนโลยี การระดมทรัพยากร ความสำเร็จและการประเมินผล

6. ปัญหาของความร่วมมือการจัดการอาชีวศึกษา หมายถึง สิ่งที่มาขัดขวางหรือเป็นอุปสรรคต่อการดำเนินงานความร่วมมือในการจัดการอาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง ในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย ระหว่างสถาบันอาชีวศึกษา สถาบันอุดมศึกษา และสถานประกอบการ และเป็นสาเหตุให้การดำเนินงานไม่บรรลุตามความมุ่งหมายหรือขาดประสิทธิภาพ

7. รูปแบบความร่วมมือการจัดการอาชีวศึกษา หมายถึง แบบความสัมพันธ์ขององค์ประกอบ ด้านวางแผนและบริหารหลักสูตร ด้านการพัฒนาบุคลากรและเทคโนโลยี ด้านการระดมทรัพยากร และด้านความสำเร็จและการประเมินผล เพื่อเป็นแนวทางในการดำเนินงานความร่วมมือของสถาบันอาชีวศึกษา สถาบันอุดมศึกษา และสถานประกอบการ ในจัดการอาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง ในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย

8. องค์ประกอบของความร่วมมือการจัดการอาชีวศึกษา หมายถึง คุณลักษณะส่งผลให้การดำเนินงานความร่วมมือการจัดการอาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง ในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทยประสบความสำเร็จ ประกอบด้วย

8.1 ด้านวางแผนและบริหารหลักสูตร เป็นการเตรียมความพร้อมและการดำเนินกิจกรรมของสถาบันอาชีวศึกษา สถาบันอุดมศึกษา และสถานประกอบการ ที่เกี่ยวข้องกับการกำหนดหลักการและการดำเนินงานความร่วมมือ การกำหนดบทบาทหน้าที่ของแต่ละฝ่าย การพัฒนาหลักสูตร และจัดการเรียนการสอน การฝึกอาชีพ และการนิเทศติดตาม

8.2 ด้านการพัฒนาบุคลากรและเทคโนโลยี เป็นการดำเนินกิจกรรมร่วมกันของสถาบันอาชีวศึกษา สถาบันอุดมศึกษา และสถานประกอบการ ที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาผู้เรียน ผู้สอน และบุคลากรในสถานประกอบการ ตลอดจนการวิจัยและพัฒนาเทคโนโลยี

8.3 ด้านการระดมทรัพยากร เป็นการดำเนินกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินการจัดสรรทรัพยากรสนับสนุนจากฝ่ายสถาบันอาชีวศึกษา สถาบันอุดมศึกษา และสถานประกอบการ ตลอดจนการกำหนดสิทธิประโยชน์ที่ได้รับจากกิจกรรมความร่วมมือในการจัดการอาชีวศึกษา

8.4 ด้านความสำเร็จและการประเมินผล เป็นการดำเนินกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับการกำหนดเป้าหมายและการประเมินผลความร่วมมือของสถาบันอาชีวศึกษา สถาบันอุดมศึกษา และสถานประกอบการ

กรอบแนวคิดในการวิจัย

กรอบแนวคิดในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยพัฒนามาจากการศึกษาเอกสาร หลักการ แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เพื่อเป็นแนวทางในการดำเนินการวิจัย โดยกำหนดกรอบแนวคิดไว้ดังนี้

1. แผนและกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการจัดการศึกษา

1.1 แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ 12 (พ.ศ.2560-2564) (สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ. 2559 : 1-5) มีหลักการสำคัญคือ “ยึดคนเป็นศูนย์กลางของการพัฒนา” มุ่งพัฒนาคนให้มีความเป็นคนที่สมบูรณ์ มีวินัย ใฝ่รู้ มีความรู้ มีทักษะ มีความคิดสร้างสรรค์ มีทัศนคติที่ดี รับผิดชอบต่อสังคม มีจริยธรรมและคุณธรรม และยกระดับทักษะฝีมือแรงงานกลุ่มที่กำลังจะเข้าสู่ตลาดแรงงานและกลุ่มที่อยู่ในตลาดแรงงานในปัจจุบันให้สอดคล้องกับสาขาการผลิตและบริการเป้าหมาย

1.2 แผนการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.2560-2579 (สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา. 2560 : 105) มีแนวทางในการเสริมสร้างความเข้มแข็งของกระบวนการผลิตและพัฒนากำลังคน โดยสร้างเครือข่ายความร่วมมือระหว่างประชาชน ภาครัฐ ผู้ประกอบการ (ประชารัฐ) ทั้งระหว่างองค์กรภายในและต่างประเทศ

1.3 แผนพัฒนาอาชีวศึกษา พ.ศ.2560-2579 (สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา.2560 : 35-38) ยุทธศาสตร์ที่ 3 เน้นการพัฒนาศักยภาพกำลังคนด้านอาชีวศึกษาให้มีสมรรถนะสอดคล้องกับความต้องการในการพัฒนาประเทศ เพื่อพัฒนากำลังคนด้านอาชีวศึกษาให้มีคุณลักษณะที่พึงประสงค์ สมรรถนะหลักและสมรรถนะทั่วไป สมรรถนะวิชาชีพ สอดคล้องกับความต้องการในการพัฒนาประเทศไทย 4.0 และ กลยุทธ์ที่ 4 มุ่งส่งเสริมการพัฒนาความร่วมมือกับทุกภาคส่วนเพื่อเพิ่มศักยภาพให้กับกำลังคนด้านอาชีวศึกษา

1.4. พระราชบัญญัติการอาชีวศึกษา พ.ศ.2551 (2551 : 3-4) มาตรา 8 กำหนดให้การจัดการอาชีวศึกษาและการฝึกอบรมวิชาชีพสามารถจัดได้ 3 รูปแบบ คือ การศึกษาในระบบการศึกษานอกระบบ และการศึกษาระบบทวิภาคี และมาตรา 10 มีหลักการสำคัญในเรื่องการมีส่วนร่วมของชุมชน สังคม และ สถานประกอบการในการกำหนดนโยบายการผลิตและพัฒนาากำลังคน รวมทั้งการกำหนดมาตรฐานการอาชีวศึกษา และการระดมทรัพยากรทั้งจากภาครัฐและเอกชน

1.5 มาตรฐานการอาชีวศึกษา พ.ศ.2561 (ประกาศกระทรวงศึกษาธิการ. 2561 : 4-6) ประกอบด้วย 3 มาตรฐาน คือ 1) คุณลักษณะของผู้สำเร็จการศึกษาอาชีวศึกษาที่พึงประสงค์ 2) การจัดการอาชีวศึกษาสถานศึกษามีครูที่มีคุณวุฒิการศึกษาและจำนวนตามเกณฑ์ที่กำหนดใช้หลักสูตรฐานสมรรถนะในการจัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญและบริหารจัดการทรัพยากรของสถานศึกษาอย่างมีประสิทธิภาพ และ 3) การสร้างสังคมแห่งการเรียนรู้

2. แนวคิดที่เกี่ยวข้องกับการร่วมมือการจัดการศึกษา

2.1 การอาชีวศึกษาแบบทวิภาคี (พระราชบัญญัติการอาชีวศึกษา พ.ศ.2551 : 3-4) เป็นการจัดการศึกษาวิชาชีพที่เกิดจากข้อตกลงระหว่างสถานศึกษาอาชีวศึกษาหรือสถาบันกับสถานประกอบการ รัฐวิสาหกิจหรือหน่วยงานของรัฐ ในเรื่องการจัดหลักสูตรการเรียนการสอน การวัดและการประเมินผลโดยผู้เรียนใช้เวลาส่วนหนึ่งในสถานศึกษาอาชีวศึกษาหรือสถาบันและเรียนภาคปฏิบัติในสถานประกอบการ รัฐวิสาหกิจหรือหน่วยงานของรัฐ

2.2 การจัดการศึกษาระบบสหกิจศึกษา (สมาคมสหกิจศึกษาไทย. 2552: 7) เป็นระบบการศึกษาที่จัดให้มีการเรียนการสอนในสถานศึกษาสลับกับการไปหาประสบการณ์ตรงจากการปฏิบัติงานจริง ณ สถานประกอบการอย่างมีระบบ ด้วยความร่วมมือจากสถานประกอบการ และทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้องเป็นระบบการศึกษาที่ผสมผสานการเรียนกับการปฏิบัติงาน (Work Integrated Learning) เพื่อให้ นักศึกษามีประสบการณ์ตรงในการปฏิบัติงานจริงในสาขาวิชาที่ศึกษาผ่านการทำงานในสถานประกอบการโดยเน้นหลักการเรียนจากการทำงาน

2.3 การฝึกงาน (วิทยาลัยอาชีวศึกษาสุโขทัย. 2560 : 1) เป็นการจัดกระบวนการเรียนรู้เพื่อฝึกทักษะ กระบวนการคิด การจัดการการเผชิญสถานการณ์ และการประยุกต์ความรู้มาใช้เพื่อป้องกันและแก้ปัญหา ซึ่งจัดดำเนินการโดยความร่วมมือระหว่างสถานศึกษากับภาคการผลิตและหรือภาคบริการ หลังจากที่ผู้เรียนได้เรียนรู้ภาคทฤษฎีและการฝึกหัดหรือฝึกปฏิบัติเบื้องต้นในสถานศึกษาแล้วระยะเวลาหนึ่ง ทั้งนี้เพื่อเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้สัมผัสกับการปฏิบัติงานอาชีพ และได้เรียนรู้จากประสบการณ์จริง

2.4 ความร่วมมือด้านอื่นๆ เช่น การกำหนดประสบการณ์ก่อนการศึกษา การเรียนสลับการทำงาน การบรรจุให้ทำงานหรือการฝึกเฉพาะตำแหน่ง การฝึกปฏิบัติจริงภายหลังสำเร็จการเรียนทฤษฎี การพัฒนาครูอาจารย์ร่วมกัน การใช้เทคโนโลยีร่วมกัน เป็นต้น

3. สภาพและปัญหาความร่วมมือการจัดการอาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง

3.1 บริบทของสถาบันอาชีวศึกษา สถาบันอุดมศึกษา และสถานประกอบการ

3.1.1 สถาบันอาชีวศึกษา ที่จัดการเรียนการสอนเกี่ยวกับอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง ในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย ประกอบด้วย 1) วิทยาลัยเทคนิคสุราษฎร์ธานี มีหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) สาขาวิชาผลิตภัณฑ์ยาง (สาขางานผลิตภัณฑ์ยาง) ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) สาขาวิชาเทคโนโลยียางและ พอลิเมอร์ (สาขางานเทคโนโลยียางและพอลิเมอร์) และเทคโนโลยีบัณฑิต (ทลบ.) (ต่อเนื่อง) สาขาเทคโนโลยียาง 2) วิทยาลัยเทคนิคนครศรีธรรมราช มีหลักสูตร ประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) สาขาวิชาผลิตภัณฑ์ยาง(สาขางานผลิตภัณฑ์ยาง) และประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) สาขาวิชาเทคโนโลยียางและพอลิเมอร์(สาขางานเทคโนโลยียางและพอลิเมอร์)

3.1.2 สถาบันอุดมศึกษา ที่เปิดสอนในสาขาวิชาที่เกี่ยวกับอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง ในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทยประกอบด้วย 1) มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตสุราษฎร์ธานี มีหลักสูตร ปรัชญาดุษฎีบัณฑิต (ปร.ด.) สาขาวิชาเทคโนโลยียาง วิทยา ศาสตร์มหาบัณฑิต (วท.ม.) สาขาวิชา เทคโนโลยียาง และ วิทยาศาสตรบัณฑิต (วท.บ.) สาขาวิชา เทคโนโลยีอุตสาหกรรมยาง 2) มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย วิทยาเขต นครศรีธรรมราช ใสใหญ่ มีหลักสูตรวิทยาศาสตรบัณฑิต(วท.บ.)สาขาวิชาเทคโนโลยียางและพอลิเมอร์ 3) มหาวิทยาลัยทักษิณ วิทยาเขตพัทลุง มีหลักสูตร วิศวกรรมศาสตรบัณฑิต (วศ.บ.) สาขาวิชาวิศวกรรมยางและพอลิเมอร์

3.1.3 สถานประกอบการ ที่ร่วมมือกับสถาบันอาชีวศึกษา และสถาบันอุดมศึกษา เพื่อจัดการอาชีวศึกษาประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง ในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย เช่น บริษัท ศรีตรังแอโรโกรอินดัสทรี จำกัด (มหาชน) บริษัท ไทยรับเบอร์ลาค์เทคส์กรุ๊ป จำกัดบริษัท วายที รับเบอร์ จำกัด บริษัท ชัวร์เท็กซ์ จำกัด เป็นต้น

3.2 บริบทของอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง อุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยางเป็นอุตสาหกรรมที่มีความสำคัญต่อระบบเศรษฐกิจของประเทศทั้งในด้านการจ้างงานและการส่งออก ผลผลิตจากยางพาราสามารถนำไปใช้เป็นวัตถุดิบในการสร้างผลิตภัณฑ์มากมาย เช่น ยางล้อ เครื่องมือและอุปกรณ์ทางการแพทย์ เป็นต้น

3.3 บริบทของความร่วมมือการจัดการอาชีวศึกษา สถาบันการอาชีวศึกษาภาคตะวันออกเฉียงเหนือ 3 (2556 : 2) สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา (2548: 12) สวัสดิ์ อุดมโกชน (2543 :9-15) บรรเลง ศรีนิลและคณะ (2548 : 82-98) ได้สาระที่นำไปใช้ ได้แก่ ความสำคัญของการจัดการศึกษาระบบทวิภาคี ความร่วมมือของสถานประกอบการในการจัดการอาชีวศึกษาของต่างประเทศ

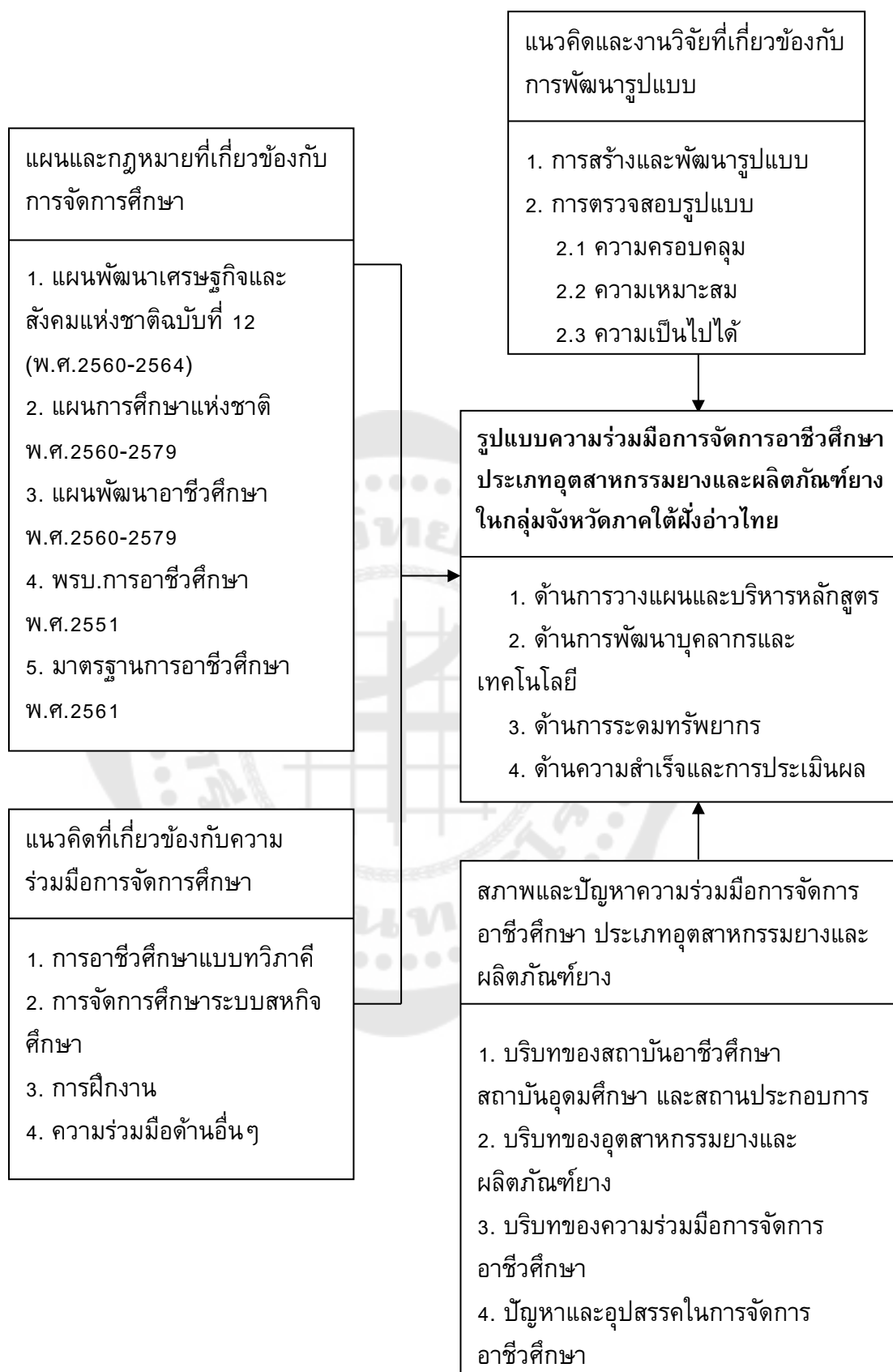
3.4 ปัญหาและอุปสรรคในการจัดการอาชีวศึกษา พิทยา ชินะจิตพันธ์, สบสันต์ อุตกฤษณ์ และชนะ กสิภรณ์. (2555 : 182-185) ปาริฉัตร จันโทริ (2555 : 35-36) วิทาลัย อาชีวศึกษาภูเก็ต (2553 : 1-10) และ ณัฐสิริ รัชเกียรติวงศ์ (2558 : 14-15) ได้สาระที่นำไปใช้ ได้แก่ การจัดการศึกษาระบบทวิภาคี มีปัญหาในเรื่องของแนวปฏิบัติความร่วมมือที่ไม่เป็นรูปธรรมที่ชัดเจน มีปัญหาในการสร้างความเข้าใจในการบริหารจัดการระหว่างสถานประกอบการและสถานศึกษา ครูฝึกในสถานประกอบการขาดเทคนิคการสอน รวมทั้งการขาดความเข้าใจเรื่องรางวัล ผลการประเมินผล และปัญหาด้านการนิเทศและติดตามผลการเรียนการสอน ปัญหาด้านความพร้อมของสถานศึกษาและบุคลากรในการจัดการเรียนการสอนและประเมินผล ปัญหาการรับนักเรียนนักศึกษาเข้าฝึกปฏิบัติงานส่วนใหญ่ยังมีลักษณะไม่เป็นทางการ ขึ้นอยู่กับแนวคิดและนโยบายของผู้บริหารสถานศึกษาเป็นสำคัญ ทั้งยังไม่มีการร่วมวางแผนและดำเนินการในทุกขั้นตอน

4. แนวคิดและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนารูปแบบ บุญส่ง หาญพานิช (2546 : 112-118) อมรรัตน์ ภิญโญอนันตพงษ์ (2546:117-118) กฤษณผล จันทร์พรหม (2548 : 88) อัมพรพงษ์ กังสนานันท์ (2550 : 108-122) สุวรรณิ โภชากรณ์ และคนอื่นๆ (2551 : 25-56) พิสิฐเทพไกรวัล. (2554:284) อัษฎราพร โชติพิฤกษ์ (2555: 119) ดวงทิพย์ วิบูลย์ศักดิ์ชัย (2555:85-86) ทิฐินันท์ ทูมมา (2556 : 237-240) พงศ์สิลป์ รัตนอุดม (2560 : 111) ชัยวิจิต เชียรชนะ

(2560 : 1-11) เมียสันอัลเบิร์ต และเคดอริ (Meason, Albert; &Khedourri. 1985: 137-138) จอยซ์และวีล (Joyce ; & Weil. 1986 : 359-364) คีฟ (Keeves. 1988: 50) และคณะกรรมการมาตรฐานสำหรับการประเมินการศึกษา (The Joint Committee on Standards for Educational Evaluation.1994 : 23-126) ได้สาระที่นำไปใช้ได้แก่ การสร้างและพัฒนารูปแบบ ประกอบด้วย ขั้นรวบรวมสภาพและปัญหา และขั้นพัฒนาแบบ และการตรวจสอบรูปแบบ ประกอบด้วย การตรวจสอบความครอบคลุม ความเหมาะสม และความเป็นไปได้ ของรูปแบบ

จากการศึกษาดังกล่าว ผู้วิจัย จึงได้สรุปกรอบแนวคิดในการวิจัยครั้งนี้เพื่อพัฒนารูปแบบความร่วมมือการจัดการอาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง ในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย ระหว่าง สถาบันอาชีวศึกษา สถาบันอุดมศึกษา และสถานประกอบการ ดังแสดงในภาพประกอบ 1

ภาพประกอบ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง และได้นำเสนอตามหัวข้อต่อไปนี้

1. แนวคิดเกี่ยวกับการอาชีวศึกษา
 - 1.1 ความหมายของการอาชีวศึกษา
 - 1.2 หลักการและความมุ่งหมายของการจัดการอาชีวศึกษา
 - 1.3 รูปแบบการจัดการอาชีวศึกษา
2. แนวคิดและหลักการเกี่ยวกับความร่วมมือ
 - 2.1 ความหมาย ประเภท และความสำคัญของความร่วมมือ
 - 2.2 หลักการและแนวปฏิบัติของความร่วมมือ
 - 2.3 ปัญหาและอุปสรรคของความร่วมมือ
3. รูปแบบความร่วมมือของสถานประกอบการในการจัดการอาชีวศึกษา
 - 3.1 การจัดการศึกษาระบบสหกิจศึกษา (Co-operative Education)
 - 3.2 การอาชีวศึกษาระบบทวิภาคี (Dual Vocational Training : DVT)
 - 3.3 การฝึกงาน (Apprenticeship)
 - 3.4 ความร่วมมือด้านอื่นๆ
4. ความร่วมมือของสถานประกอบการในการจัดการอาชีวศึกษาของต่างประเทศ
 - 4.1 สหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมนี
 - 4.2 ประเทศแคนาดา
 - 4.3 ประเทศสหราชอาณาจักร
 - 4.4 ประเทศอิสราเอล
 - 4.5 ประเทศสิงคโปร์
5. สถาบันอุดมศึกษาในการสร้างความร่วมมือจัดการศึกษา
 - 5.1 การจัดการศึกษาระดับอุดมศึกษา
 - 5.2 การจัดการศึกษาในลักษณะความร่วมมือของสถาบันอุดมศึกษา
6. การจัดการอาชีวศึกษาประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง ในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย
 - 6.1 กลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย

- 6.2 สถานศึกษากลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย
- 6.3 โรงงานอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง ในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย
- 7. แนวคิดและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับองค์ประกอบของความร่วมมือการจัดการศึกษา
 - 7.1 ปัจจัยที่เกี่ยวข้องสัมพันธ์กับความสำเร็จ
 - 7.2 องค์ประกอบของความร่วมมือการจัดการศึกษา
 - 7.3 องค์ประกอบของความร่วมมือการจัดการอาชีวศึกษา
 - 7.4 ปัจจัยสนับสนุนความสำเร็จในอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง
- 8. แนวคิดและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนารูปแบบและการตรวจสอบรูปแบบ
 - 8.1 ความหมายของรูปแบบ
 - 8.2 ประเภทของรูปแบบ
 - 8.3 องค์ประกอบของรูปแบบ
 - 8.4 สร้างและพัฒนารูปแบบ และตรวจสอบรูปแบบ
- 9. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
 - 9.1 งานวิจัยในประเทศ
 - 9.2 งานวิจัยในต่างประเทศ

1. แนวคิดเกี่ยวกับการอาชีวศึกษา

การศึกษาแนวคิดเกี่ยวกับการอาชีวศึกษาในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาในเรื่องที่เกี่ยวกับความหมาย หลักการและความมุ่งหมายของการอาชีวศึกษาและแนวทางการจัดการอาชีวศึกษา ซึ่งจะได้นำเสนอตามลำดับ ดังนี้

1.1 ความหมายของการอาชีวศึกษา

ความหมายของการอาชีวศึกษา มีนักการศึกษาได้ให้ความหมายของ การอาชีวศึกษา(Vocational Education) ไว้หลากหลาย ดังนี้

คาร์เตอร์ วี กู๊ด (Carter V. Good. 1973 : 645) ได้ให้ความหมายของอาชีวศึกษาไว้ว่า เป็นจัดการศึกษาที่ต่ำกว่าอุดมศึกษาเพื่อเตรียมผู้เรียนเข้าสู่การเลือกงานอาชีพในสาขาต่างๆ โดยเฉพาะ หรือ เป็นการศึกษา เพื่อเป็นการพัฒนาฝีมือแรงงานให้มีระดับสูงขึ้น วิชาชีพ ดังกล่าวคือ การศึกษาด้านอุตสาหกรรม ช่างเทคนิค เกษตรกรรม พณิชยกรรมและคหกรรม มีอาชีพโดยมีการศึกษาและฝึกฝนในด้านช่างอุตสาหกรรม

ธีระวุฒิ บุญยโสภณ (2542 : 3) ให้ความหมายของการอาชีวศึกษาคือการจัดการศึกษาเพื่อเตรียมทรัพยากรมนุษย์ที่มีคุณภาพสำหรับอาชีพหนึ่งหรือกลุ่มอาชีพโดยจัดเป็น

กระบวนการศึกษาที่มุ่งพัฒนาและเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของบุคคลในด้านทักษะหรือความชำนาญ (Psychomotor Domain) ด้านความรู้ความเข้าใจ (Cognitive Domain) และด้านเจตคติ (Affective Domain) เพื่อให้สามารถประกอบอาชีพที่ตนเลือกเรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ทัศนาศวกศักดิ์ (2542 : 53) ได้ให้ความเห็นว่าการอาชีวศึกษาจะเกี่ยวข้องกับการศึกษาและฝึกอบรมในด้านอาชีพในระดับต่างๆ เพื่อให้ไปประกอบอาชีพหรือไปทำงานตามที่ต้องการได้เป้าหมายสำคัญอยู่ที่การมีงานทำมีรายได้ดังนั้นในกระบวนการบริหารจัดการจะเน้นในเรื่องการฝึกปฏิบัติจริงเพื่อให้สามารถทำงานได้ทันทีเมื่อสำเร็จการศึกษา

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ (2543 : บทสรุปสำหรับผู้บริหาร) ให้ความหมายว่าการอาชีวศึกษาเป็นการจัดการศึกษาเพื่อเตรียมกำลังคนระดับต้นและระดับกลางด้านเทคนิคในสาขาต่างๆให้ตรงกับความต้องการของสถานประกอบการและตลาดแรงงาน

พยุ้งศักดิ์ จันทรสุรินทร์ (2546 : 28) ให้ความหมายว่าการอาชีวศึกษาเป็นการจัดการศึกษาที่เฉพาะเจาะจงสำหรับการเตรียมคนเข้าสู่อาชีพสร้างแรงงานและอาชีพของชาติโดยจัดการศึกษาให้สอดคล้องกับสภาพเศรษฐกิจสังคมวัฒนธรรมสิ่งแวดล้อมและเทคโนโลยีที่นักเรียนนักศึกษาต้องรู้จักจริง (Solid Knowledge) มีการปฏิบัติได้จริง (Solid Practical) รวมทั้งเข้าใจชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข (Life Skill) เพื่อความเป็นเลิศทางวิชาชีพโดยนำความรู้มาประยุกต์ใช้และสามารถประกอบอาชีพได้

ศิริพรรณ ชุมชุม (2546 : 18) ให้ความหมายว่าการอาชีวศึกษาเป็นกระบวนการที่มีจุดมุ่งหมายเพื่อหล่อหลอมบุคคลให้มีความสามารถมีทักษะในงานอาชีพสามารถทำมาหากินเลี้ยงชีพได้ถือว่าการอาชีวศึกษาเป็นงานสร้างชีวิตทำให้บุคคลพึ่งตนเองได้มีรายได้มีความสุขที่ได้ทำในสิ่งที่ตนเองทำได้ดีที่สุด

ศิริ จันบำรุง (2549 : 13) ให้ความหมายว่าการอาชีวศึกษาคือการศึกษาวินิจฉัยที่เน้นให้ผู้เรียนมีความรู้ความสามารถเจตคติที่ดีต่อวิชาชีพโดยเน้นให้ผู้เรียนมีความรู้ความสามารถทั้งภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติผสมผสานกันอย่างเหมาะสมการประกอบกิจการเองหรือเข้าทำงานในสถานประกอบการในสาขาวิชาชีพต่างๆทั้งทางด้านอุตสาหกรรมเกษตรกรรมบริการพาณิชย์กรรมที่ได้ศึกษาหรือได้ปฏิบัติมา

สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา (2550 : 1) ให้ความหมายของอาชีวศึกษาไว้ว่าการอาชีวศึกษาคือการศึกษาระดับมัธยมศึกษาและฝึกอบรมเพื่อเตรียมคนเข้าสู่อาชีพและความก้าวหน้าในอาชีพอย่างเป็นระบบมีวัตถุประสงค์ชัดเจนเป็นการศึกษาและฝึกอบรมทั้งในระบบนอกระบบและตาม

อัยยาศัยคือทั้งฝึกเริ่มต้นเพื่อเตรียมความพร้อมในการทำงานและการศึกษาอบรมต่อเนื่องเป็นการเรียนรู้ตลอดชีวิตเพื่อรักษางานและพัฒนาตนเองอย่างต่อเนื่อง

สงวนศักดิ์ ปลื้มญาติ(2550 : 12)ได้ให้ความหมายของการอาชีวศึกษา ว่าเป็นการจัดการศึกษาด้านวิชาชีพในสาขาต่าง ๆ ทั้งในระบบและนอกระบบ เพื่อเพิ่มผลผลิตกำลังคนด้านวิชาชีพให้มีความรู้ความสามารถ มีทักษะ มีเจตคติที่ดีสามารถนำไปประกอบอาชีพต่าง ๆ ได้อย่างดีโดยให้สอดคล้องกับความต้องการของตลาดแรงงาน เหมาะสมกับสภาพเศรษฐกิจและสังคมของประเทศ

พระราชบัญญัติการอาชีวศึกษาพ.ศ. 2551 (2551 : 2)ให้คำจำกัดความไว้ว่าการอาชีวศึกษาหมายถึงกระบวนการจัดการศึกษาเพื่อผลิตและพัฒนาากำลังคนในด้านวิชาชีพระดับฝีมือระดับเทคนิคและระดับเทคโนโลยี

ณรงค์ ฤทธิเดช (2552 :16) กล่าวว่า การอาชีวศึกษาคือการศึกษามุ่งพัฒนาคนเข้าสู่อาชีพเป็นการจัดการศึกษาเพื่อพัฒนาคนทั้งก่อนทำงานและที่ทำงานแล้วโดยเน้นการเพิ่มสมรรถนะให้เพียงพอที่จะเข้าสู่อาชีพได้สอดคล้องกับความต้องการของตลาดแรงงานซึ่งสามารถจัดได้ทั้งในระบบนอกระบบและตามอัธยาศัย

วิลาวัลย์ แสนเฝ้า (2553 : 11)ให้ความหมายของการอาชีวศึกษาไว้ว่าการอาชีวศึกษา คือ การจัดการศึกษาที่ต้องการให้ผู้เรียนมีความรู้ทักษะฝีมือและผู้เรียนสามารถนำเอาความรู้ที่ได้รับมาประกอบอาชีพได้เพราะผู้เรียนได้รับความรู้ทั้งภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติในระหว่างที่เรียนในสถานศึกษา

จากความหมายของการอาชีวศึกษาดังกล่าวข้างต้นสรุปได้ว่าการอาชีวศึกษาหมายถึงการศึกษาวินิจฉัยที่มุ่งให้ผู้เรียนมีความรู้ความสามารถมีทักษะอาชีพทั้งระดับฝีมือระดับเทคนิคและระดับเทคโนโลยีมีความชำนาญและเจตคติที่ดีต่อวิชาชีพโดยเน้นให้ผู้เรียนมีความรู้ความสามารถทั้งภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติผสมผสานกันอย่างเหมาะสมโดยจะต้องสอดคล้องกับความต้องการของตลาดแรงงานเพื่อให้สามารถประกอบอาชีพที่ตนเองเลือกเรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพในลักษณะที่เป็นการประกอบกิจการของตนเองหรือทำงานในสถานประกอบการ

1.2 หลักการและความมุ่งหมายของการจัดการอาชีวศึกษา

1.2.1 หลักการของการจัดการอาชีวศึกษา

หลักการในการจัดการอาชีวศึกษามีความเห็นหลากหลายจากนักวิชาการและนักบริหารดังนี้

ไพโรจน์ ตีฆณณากุล (2542 : 8-9) ได้ให้หลักการของการจัดการอาชีวศึกษาไว้ดังนี้

1. การอาชีวศึกษาจะมีประสิทธิภาพ ก็ต่อเมื่อมีการจัดสภาพแวดล้อมให้เหมือนกับการทำงานจริง เพื่อผู้เรียนจะได้ประสบการณ์เมื่อออกไปสู่การทำงานจริง
2. การฝึกจะได้ผลก็ต้องจัดสภาพเครื่องจักร เครื่องกลให้เหมือนกับโรงงานจริง
3. การอาชีวศึกษาจะบรรลุผล จะต้องฝึกบุคลากรให้มีอุปนิสัยในด้านความคิดการทำงานให้ตรงความจริง
4. การอาชีวศึกษาจะบรรลุผลได้ก็ต่อเมื่อบุคคลนั้นสนใจงาน มีทักษะการปฏิบัติงานและความสามารถทางสติปัญญาอย่างสูงสุดที่บุคคลนั้นควรมี
5. การฝึกทางอาชีวศึกษา ไม่ว่าจะเป็นสาขาใดควรจะฝึกให้เฉพาะบุคคลที่ต้องการและได้รับประโยชน์อย่างแท้จริง
6. การฝึกให้ได้ผลก็ต่อเมื่อได้จัดสภาพการณ์ ประสบการณ์ และทักษะที่ต้องการให้ผู้เรียนนำไปใช้ประโยชน์อย่างแท้จริง จึงจะทำให้ทักษะนั้นสมบูรณ์
7. การจัดการศึกษาจะได้ผลดีนั้น ผู้สอนจะต้องมีความรู้ความสามารถทั้งทักษะประสบการณ์ในวิชาชีพนั้นอย่างเชี่ยวชาญ
8. งานแต่ละอาชีพนั้นจะต้องมีมาตรฐาน เกณฑ์การตรวจวัดได้ เพื่อให้ผู้เรียนตรวจสอบความสามารถของตนเองได้
9. การอาชีวศึกษา ควรคำนึงถึงความต้องการของตลาดและแรงงานเป็นสำคัญ
10. การวางหลักสูตรการสอนวิชาชีพใด ๆ ควรเชิญผู้ที่เกี่ยวข้องในวิชาชีพนั้นเข้ามามีส่วนร่วมด้วย
11. การอาชีวศึกษาจะต้องให้ประโยชน์ต่อสังคมได้ต่อเมื่อจัดให้สอดคล้องกับกลุ่มที่ประกอบอาชีพนั้นๆ โดยตรง
12. วิธีการฝึกให้ตรงตามที่สังคมต้องการจะต้องมีการปรับปรุงวิธีการอยู่เสมอ

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ (2543 : VIII) ได้กล่าวถึงหลักการที่สำคัญของการจัดการอาชีวศึกษาว่า จะต้องจัดตามความต้องการของตลาดแรงงานและสภาพเศรษฐกิจและสังคมของประเทศโดยจะต้องมีการวางระบบเพื่อให้มีเอกภาพด้านนโยบายและมีความหลากหลายในการปฏิบัติส่งเสริมให้เกิดความร่วมมือระหว่างภาครัฐและเอกชนในการ

จัดฝึกอบรมให้กว้างขวางมีการปรับปรุงคุณภาพการอาชีวศึกษาซึ่งครอบคลุมด้านหลักสูตรการเรียนการสอนการวัดและประเมินผลและการพัฒนาครูอาจารย์

ปรียาพร วงศ์อนุตรโรจน์ (2543: 19 – 20) กล่าวถึงหลักการจัดการอาชีวศึกษาว่าเป็นการจัดการศึกษาเพื่อเพิ่มคุณค่าทางทรัพยากรมนุษย์การจัดการเรียนการสอนเพื่อการทำงานอาจดำเนินการได้ทั้งในระบบโรงเรียนและนอกระบบโรงเรียนแต่สิ่งที่จะต้องคำนึงถึงเพื่อใช้เป็นแนวทางในการจัดการอาชีวศึกษามีดังนี้

1.ความต้องการกำลังคนในท้องถิ่น

2.ความต้องการกำลังคนของประเทศรวมถึงความต้องการแรงงานในอนาคตและประเภทต่างๆที่ต้องการและจำเป็นแก่การพัฒนาเศรษฐกิจซึ่งจะต้องคิดเผื่อไว้สำหรับแรงงานที่ไปทำงานต่างประเทศแรงงานปลดเกษียณและแรงงานทดแทนอื่นๆ

3.แรงงานจะต้องสอดคล้องกับทรัพยากรของประเทศและท้องถิ่น

4.เป็นไปตามแนวโน้มของการพัฒนาประเทศและท้องถิ่น

พระราชบัญญัติการอาชีวศึกษา พ.ศ.2551 (2551 : 4) มาตรา 10 เพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ ตามมาตรา 6 ในการจัดการอาชีวศึกษาและการฝึกอบรมวิชาชีพจะต้องคำนึงถึงหลักการที่สำคัญดังนี้

1.การมีเอกภาพด้านนโยบายและมีความหลากหลายในทางปฏิบัติโดยมีการกระจายอำนาจจากส่วนกลางไปสู่สถานศึกษาอาชีวศึกษาและสถาบัน

2. การศึกษาในด้านวิชาชีพสำหรับประชาชนวัยเรียนและวัยทำงานตามความถนัดและความสนใจอย่างทั่วถึงและต่อเนื่องจนถึงระดับปริญญาตรี

3.การมีส่วนร่วมของชุมชน สังคม และ สถานประกอบการในการกำหนดนโยบายการผลิตและพัฒนากำลังคน รวมทั้งการกำหนดมาตรฐานการอาชีวศึกษา

4.การศึกษาที่มีความยืดหยุ่น หลากหลาย และ มีระบบเทียบโอนผลการเรียนและระบบเทียบประสบการณ์การทำงานของบุคคล เพื่อเข้ารับการศึกษาและฝึกอบรมวิชาชีพอย่างต่อเนื่อง

5.การมีระบบจูงใจให้สถานประกอบการมีส่วนร่วมในการจัดการอาชีวศึกษาและการฝึกอบรมวิชาชีพ

6.การระดมทรัพยากรทั้งจากภาครัฐและเอกชนในการจัดการอาชีวศึกษาและการฝึกอบรมวิชาชีพ โดยคำนึงถึงการประสานประโยชน์อย่างทั่วถึงและเป็นธรรม

7.การมีระบบการพัฒนาครูและคณาจารย์ของการอาชีวศึกษาอย่างต่อเนื่องเพื่อให้ทันต่อความเปลี่ยนแปลงของเทคโนโลยี

สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา (2560 : 1-3) ได้กล่าวถึงหลักการของการจัดการอาชีวศึกษาในแผนพัฒนาการอาชีวศึกษา พ.ศ. 2560-2579ว่า การจัดการอาชีวศึกษาและการฝึกอบรมวิชาชีพต้องเป็นการจัดการศึกษาในด้านวิชาชีพสอดคล้องกับแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติเพื่อผลิตและพัฒนากำลังคนในด้านวิชาชีพระดับฝีมือระดับเทคนิคและระดับเทคโนโลยีรวมทั้งเป็นการยกระดับการศึกษาวิชาชีพให้สูงขึ้นเพื่อให้สอดคล้องกับความต้องการของตลาดแรงงานโดยนำความรู้ในทางทฤษฎีอันเป็นสากลและภูมิปัญญาไทยมาพัฒนาผู้รับการศึกษาให้มีความรู้ความสามารถในทางปฏิบัติและมีสมรรถนะจนสามารถนำไปประกอบอาชีพในลักษณะผู้ปฏิบัติหรือประกอบอาชีพอิสระและได้กำหนดยุทธศาสตร์การอาชีวศึกษาไว้ 6 ยุทธศาสตร์ดังนี้

- 1.การจัดการอาชีวศึกษาเพื่อความมั่นคงของสังคมและประเทศชาติ
- 2.การผลิตและพัฒนากำลังคนด้านการอาชีวศึกษาเพื่อสร้างขีดความสามารถในการแข่งขันของประเทศ
- 3.การพัฒนาศักยภาพกำลังคนด้านการอาชีวศึกษาให้มีสมรรถนะสอดคล้องกับความต้องการในการพัฒนาประเทศ
- 4.การสร้างโอกาสความเสมอภาคและความเท่าเทียมในด้านการอาชีวศึกษา
- 5.การจัดการอาชีวศึกษาเพื่อสร้างเสริมคุณภาพชีวิตที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม
- 6.การเพิ่มประสิทธิภาพระบบการบริหารจัดการอาชีวศึกษา

จากหลักการของการจัดการอาชีวศึกษา ข้างต้นสรุปได้ว่า การจัดการอาชีวศึกษาจะต้องจัดตามความต้องการของตลาดแรงงานและสภาพเศรษฐกิจและสังคมของประเทศ โดยนำความรู้ในทางทฤษฎีอันเป็นสากลและภูมิปัญญาไทยมาพัฒนาผู้รับการศึกษาให้มีความรู้ความสามารถในทางปฏิบัติและมีสมรรถนะจนสามารถนำไปประกอบอาชีพในลักษณะผู้ปฏิบัติหรือประกอบอาชีพอิสระได้

1.2.2 ความมุ่งหมายของการจัดการอาชีวศึกษา

ความมุ่งหมายของการจัดการอาชีวศึกษามีความเห็นหลากหลายจากนักวิชาการและนักบริหารดังนี้

พยุงค์ดี จันทรสุรินทร์ (2546 : 28) กล่าวว่าความมุ่งหมายสำคัญของการอาชีวศึกษา คือมุ่งเน้นให้ผู้เรียนมีสมรรถนะอาชีพเป็นหลักส่งเสริมการเรียนรู้ด้วยการปฏิบัติงานจริงสร้างความเข้มแข็งด้วยการประสานความร่วมมือระหว่างสถานศึกษากับสถานประกอบการเตรียมความพร้อมให้แก่เยาวชนโดยสถานศึกษามีส่วนร่วมในการสอนวิชาภาคบังคับพื้นฐานผู้ประกอบการมีสถานะเป็นผู้ฝึกอาชีพการฝึกอาชีพในสถานประกอบการเป็นการศึกษาที่ก่อให้เกิดสิ่งท้าทายอย่างมากคือทั้งสองฝ่ายที่เข้าร่วมกันจัดการศึกษาจะต้องมีความเห็นพ้องต้องกันในวัตถุประสงค์ขั้นพื้นฐานการดำเนินงานมาตรฐานการตรวจสอบและการประเมินผลจะต้องมีการวางแผนร่วมกันเตรียมการและควบคุมขั้นตอนในการดำเนินการเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์

สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา (2560: 1-3) ได้กล่าวไว้ในแผนพัฒนาการอาชีวศึกษาพ.ศ. 2560-2579 ถึงความมุ่งหมายในการจัดการอาชีวศึกษา มีดังนี้

1. เพื่อผลิตและพัฒนากำลังคนด้านวิชาชีพให้มีคุณธรรมคุณภาพและความเป็นมืออาชีพ
2. เพื่อเพิ่มโอกาสการศึกษาวินิจฉัยกับประชาชนทุกช่วงวัย
3. เพื่อนำหลักธรรมาภิบาลมาใช้ในการบริหารจัดการอาชีวศึกษา
4. เพื่อพัฒนางานวิจัยสิ่งประดิษฐ์นวัตกรรมเทคโนโลยีและองค์ความรู้
5. เพื่อพัฒนาสมรรถนะครูและบุคลากรอาชีวศึกษาให้มีคุณภาพตามมาตรฐานวิชาชีพ

จากความมุ่งหมายในการจัดการอาชีวศึกษาข้างต้นสรุปได้ว่าการจัดการอาชีวศึกษามีความมุ่งหมาย เพื่อผลิตและพัฒนากำลังคนด้านวิชาชีพให้มีคุณธรรมคุณภาพและความเป็นมืออาชีพ เพิ่มโอกาสการศึกษาวินิจฉัย พัฒนางานวิจัยสิ่งประดิษฐ์นวัตกรรมเทคโนโลยี ตลอดจนพัฒนาสมรรถนะครูและบุคลากร

1.3 รูปแบบการจัดการอาชีวศึกษา

รูปแบบการจัดการอาชีวศึกษา มีนักวิชาการได้แสดงความเห็น ไว้ดังนี้

พระราชบัญญัติการอาชีวศึกษา พ.ศ.2551(2551 : 3-4) มาตรา 8 กำหนดให้การจัดการอาชีวศึกษาและการฝึกอบรมวิชาชีพสามารถจัดได้ 3 รูปแบบดังต่อไปนี้

1. การศึกษาในระบบ เป็นการจัดการศึกษาวินิจฉัยที่เน้นการศึกษาในสถานศึกษาอาชีวศึกษาหรือสถาบันเป็นหลักโดยมีการกำหนดจุดมุ่งหมายวิธีการศึกษาหลักสูตรระยะเวลาการวัดและการประเมินผลที่เป็นเงื่อนไขของความสำเร็จการศึกษาที่แน่นอน

2. การศึกษานอกระบบ เป็นการจัดการศึกษาวิชาชีพที่มีความยืดหยุ่นในการกำหนดจุดมุ่งหมายวิธีการศึกษาลักษณะระยะเวลาการวัดและการประเมินผลที่เป็นเงื่อนไขของความสำเร็จการศึกษาโดยเนื้อหาและหลักสูตรจะต้องมีความเหมาะสมและสอดคล้องกับสภาพปัญหาและความต้องการของบุคคลแต่ละกลุ่ม

3. การศึกษาระบบทวิภาคี เป็นการจัดการศึกษาวิชาชีพที่เกิดจากข้อตกลงระหว่างสถานศึกษาอาชีวศึกษาหรือสถาบันกับสถานประกอบการรัฐวิสาหกิจหรือหน่วยงานของรัฐในเรื่องการจัดหลักสูตรการเรียนการสอนการวัดและการประเมินผลโดยผู้เรียนใช้เวลาส่วนหนึ่งในสถานศึกษาอาชีวศึกษาหรือสถาบันและเรียนภาคปฏิบัติในสถานประกอบการรัฐวิสาหกิจหรือหน่วยงานของรัฐเพื่อประโยชน์ในการผลิตและพัฒนากำลังคนสถานศึกษาอาชีวศึกษาหรือสถาบันสามารถจัดการศึกษาตามวรรคหนึ่งในหลายรูปแบบรวมกันก็ได้ทั้งนี้สถานศึกษาอาชีวศึกษาหรือสถาบันนั้นต้องมุ่งเน้นการจัดการศึกษาระบบทวิภาคีเป็นสำคัญ

ขวัญชัย พานิชการ และ พงษ์ฤทธิ์ ศิริบรรณพิทักษ์ (2556 : 113-146) ได้ศึกษารูปแบบการบริหารที่เหมาะสมสำหรับสถาบันการอาชีวศึกษาที่จะจัดตั้ง พบว่า สถาบันการอาชีวศึกษาที่จะจัดตั้งควรมีลักษณะเป็นทั้งสถาบันเฉพาะทางและสถาบันสมบูรณแบบ จัดตั้งใหม่โดยการรวมสถานศึกษาหลายแห่งควรกระจายการจัดตั้งในทุกกลุ่มจังหวัด ควรเปิดสอนสาขาวิชาที่ตรงกับความต้องการของพื้นที่บริการ ควรมีพันธกิจ และรูปแบบการบริหารควรเป็นรูปแบบการบริหารแบบมีส่วนร่วม ควรมีโครงสร้างการบริหารที่เป็นการกระจายอำนาจบริหารไปให้คณะวิชา/วิทยาลัย/หน่วยงานย่อย บริหารในลักษณะเป็นสถาบันที่เป็นส่วนราชการซึ่งควรมีลักษณะสำคัญของรูปแบบการบริหารแบบมีส่วนร่วม

สุมาวดี พวงจันทร์และคนอื่นๆ (2558 : 122-130) ได้ศึกษาการพัฒนาการจัดการอาชีวศึกษาของเขตพัฒนาพิเศษเฉพาะกิจจังหวัดชายแดนภาคใต้ พบว่า การดำเนินงานในพื้นที่ต้องอาศัยหลักการบริหารจัดการอาชีวศึกษา 3 รูปแบบ คือ การศึกษาในระบบการศึกษานอกระบบ และการศึกษาระบบทวิภาคี ด้วยยุทธศาสตร์สำคัญ 4 ประการ คือ 1) ขยายโอกาสการเรียนรู้สายอาชีพ 2) สร้างอาชีพและการมีงานทำ ให้ประชาชนเพื่อสังคมสันติสุข 3) พัฒนาคุณภาพอาชีวศึกษา และ 4) เพิ่มศักยภาพสถานศึกษาและสร้างความปลอดภัย

สรุปได้ว่ารูปแบบการจัดการอาชีวศึกษาของประเทศไทยมี 3 รูปแบบคือการศึกษาในระบบการศึกษานอกระบบและการศึกษาระบบทวิภาคีและสถานศึกษาอาชีวศึกษาสามารถจัดการศึกษาในหลายรูปแบบรวมกันก็ได้ทั้งนี้สถานศึกษาอาชีวศึกษาหรือสถาบันนั้นต้อง

มุ่งเน้นการจัดการศึกษาระบบทวิภาคีเป็นสำคัญและควรเปิดสอนสาขาวิชาที่ตรงกับความต้องการของพื้นที่บริการ มีรูปแบบการบริหารแบบมีส่วนร่วม

2. แนวคิดและหลักการเกี่ยวกับความร่วมมือ

การศึกษาแนวคิดและหลักการเกี่ยวกับความร่วมมือในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาในเรื่องที่เกี่ยวกับความหมาย หลักการและแนวปฏิบัติของความร่วมมือลักษณะของความร่วมมือ ปัญหาและอุปสรรคของความร่วมมือ ซึ่งจะได้นำเสนอตามลำดับ ดังนี้

2.1 ความหมาย ประเภท และความสำคัญของความร่วมมือ

2.1.1 ความหมายของความร่วมมือ

ความหมายของความร่วมมือ มีนักวิชาการได้ให้ความหมายไว้หลากหลาย ดังนี้
 ดูเบรียน และไอร์แลนด์ (Dubrion; & Ireland. 1993 : 86-87) ให้ความหมายว่าความร่วมมือคือการที่คนตั้งแต่สองคนหรือหน่วยงานสองหน่วยงานขึ้นไปมีปฏิสัมพันธ์และร่วมปฏิบัติภารกิจอาจจะเพื่อบรรลุเป้าหมายเดียวกันหรือคนละเป้าหมายก็ได้ด้วยการระดมทรัพยากรร่วมกันกำหนดแนวปฏิบัติอีกทั้งมีส่วนร่วมรับผิดชอบในการปฏิบัติและหรือร่วมรับผลประโยชน์จากการปฏิบัติโดยภายใต้การปฏิบัติร่วมกันดังกล่าวจะต้องอยู่บนพื้นฐานของข้อตกลงและความเป็นอิสระไม่ขึ้นต่อกัน

บาร์แดช (Bardach.1998 : 8) ได้ให้ความหมายของความร่วมมือว่าหมายถึง การทำกิจกรรมร่วมกันตั้งแต่สองหน่วยงานขึ้นไปมีวัตถุประสงค์เพื่อเพิ่มมูลค่าโดยการทำงานร่วมกัน

พยุงค์กดี จันทรสุรินทร์ (2543 : 19) ได้ให้ความหมายว่า ความร่วมมือหมายถึง การทำงานร่วมกับคนอื่นเพื่อผลประโยชน์ร่วมกัน

พิสิฐ เทพไกรวัล (2554: 23) ได้ให้ความหมายของความร่วมมือในการทำงานว่าหมายถึง การที่กลุ่มบุคคลตั้งแต่ 2 คนขึ้นไปมาปฏิบัติการทำงานร่วมกัน อาจร่วมมือกันอย่างเป็นทางการหรือไม่เป็นทางการเพื่อให้ได้รับผลประโยชน์ร่วมกัน การทำงานร่วมกันดังกล่าวนี้จะประกอบด้วย การวางแผนกำหนดเป้าหมาย ทำแผนปฏิบัติการ ดำเนินการตามที่กำหนด โดยสมาชิกทุกคนต้องมีจิตสำนึกด้านความรับผิดชอบที่จะแสวงหาวิธีการเพื่อปรับปรุงการปฏิบัติงานของตน ร่วมกันแก้ปัญหาที่เกิดขึ้น สร้างพลัง และการช่วยเหลือกันดวงทิพย์ วิบูลย์ศักดิ์ชัย (2555 : 12) ให้ความหมายว่าความร่วมมือ(Collaboration) คือการทำกิจกรรมของบุคคลหรือองค์กรตั้งแต่สองบุคคลหรือสององค์กรขึ้นไป โดยมีการสร้างความเข้าใจ ร่วมกำหนดหลักการ ข้อตกลงวางแผน การทำกิจกรรมและการประเมินผล เพื่อให้บรรลุเป้าหมายร่วมกัน

วรรณดี นาคสุพาน (2557: 39) ได้ให้ความหมายของ ความร่วมมือไว้ดังนี้

- 1.ความร่วมมือเป็นลักษณะของการปฏิบัติงานเพื่อบรรลุจุดมุ่งหมายเดียวกัน
- 2.ความร่วมมือเป็นการช่วยเหลือบุคคลอื่นๆหรือช่วยเหลือซึ่งกันและกันในทางเสริมสร้าง
- 3.ความร่วมมือเป็นการยอมรับการกระทำของบุคคลอื่นและของตนเอง
- 4.ความร่วมมือเป็นการกระทำที่เห็นพ้องต้องกันและเพิ่มกำลังในทางปฏิบัติ

พงศ์สิลปี รัตนอุดม (2560: 61) ได้ให้ความหมายว่า ความร่วมมือ (Collaboration) หมายถึง การที่กลุ่มบุคคลตั้งแต่ 2 คนขึ้นไปได้ร่วมมือทำงานอย่างใดอย่างหนึ่งร่วมกันอย่างเป็นทางการหรือไม่เป็นทางการเพื่อให้การทำงานประสบความสำเร็จตามวัตถุประสงค์

สามารถสรุปได้ว่า ความร่วมมือ (Collaboration) หมายถึง การทำงานร่วมกันของบุคคลกลุ่มบุคคลหรือองค์กรตั้งแต่สองคนขึ้นไปตั้งแต่การกำหนดเป้าหมายวางแผนงานกระบวนการทำงานและลงมือปฏิบัติงานร่วมกันด้วยการระดมทรัพยากรของทุกฝ่ายอีกทั้งมีส่วนร่วมรับผิดชอบในการปฏิบัติและหรือร่วมรับผลประโยชน์จากการปฏิบัติโดยภายใต้การปฏิบัติร่วมกันดังกล่าวจะต้องอยู่บนพื้นฐานของข้อตกลงและความเป็นอิสระไม่ขึ้นต่อกัน

2.1.2 ประเภทและลักษณะของความร่วมมือ

นักวิชาการได้แบ่งประเภทและลักษณะของความร่วมมือ ไว้หลากหลาย ดังนี้

ฮอดจ์ และ แอนโทนี (Hodge; & Anthony.1991: 29) กล่าวถึงทฤษฎีความสัมพันธ์ระหว่างองค์กรเป็นทฤษฎีที่เน้นการจัดสิ่งแวดลอมเป็นหลักสำคัญโดยสามารถแบ่งลักษณะของความร่วมมือได้เป็น 6 ประเภทดังนี้

1. ความร่วมมือในแนวดิ่ง (Vertical Integration) เป็นความร่วมมือที่เกิดจากการควบรวมกิจการของบริษัทองค์กรแล้วค่อยๆซึมซับระบบทีละน้อยซึ่งรวมในทุกขั้นตอนของกระบวนการผลิตเพื่อเป้าหมายคือต้องการควบคุมปัจจัยการผลิตโดยอาจใช้วิธีการควบรวมบริษัท 2 บริษัทขึ้นไปเข้าเป็นองค์กรเดียวกันเพื่อต้องการควบคุมการทำงานเองทั้งหมด
2. การร่วมมือในแนวราบ (Horizontal Integration) ได้แก่การรวมบริษัท องค์กรกับบริษัทหรือองค์กรอื่นที่มีธุรกิจประเภทเดียวกันเพื่อเพิ่มความสามารถในการแข่งขัน

3.การร่วมมือแบบผนึกกำลัง (Coalitions) ได้แก่การร่วมมือจัดตั้งโครงการหรือบริษัทองค์กรร่วมกันโดยมีการร่วมลงทุนทรัพยากรร่วมกัน (Joint Venture)

4.การร่วมมือแบบรวมอำนาจบริหารจัดการ (Interlocking Directorates) เป็นการร่วมมือกับบริษัทองค์กรที่เป็นคู่แข่งกันเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพขององค์กรโดยมีคณะกรรมการทั้งทางตรงและทางอ้อมหรืออาจจะมีผู้บริหารที่มาจากองค์กรอื่นเพื่อสร้างความสัมพันธ์ที่ดี

5.การร่วมมือเพื่อการแลกเปลี่ยน (Reciprocity) ได้แก่การร่วมมือเพื่อการแลกเปลี่ยนทรัพยากรโดยการแลกเปลี่ยนผลประโยชน์ตอบแทนระหว่างหน่วยงานหรือองค์กรที่ร่วมมือกัน

6.การร่วมมือกันแบบสังคมประสาน (Social Interlocking) ได้แก่การร่วมมือกันในบริษัทองค์กรที่มีลักษณะของประเภทธุรกิจที่แตกต่างกันโดยมีการทำสัญญาร่วมกัน

ซาวนด์เดอร์ (Sunder.1993 : 19) ได้ศึกษาลักษณะของความร่วมมือสามารถจำแนกได้ 3 ประเภท ดังนี้

1.ความร่วมมือแบบไม่เป็นทางการเป็นความร่วมมือที่เกิดขึ้นภายในกลุ่มเล็กไม่ต้องมีพันธะสัญญาเป็นการรวมตัวกันเพื่อประชุมสัมมนาเพื่อให้ความร่วมมือในการให้คำปรึกษาหารือระหว่างกลุ่มหรือการแบ่งปันข้อมูลข่าวสารในเครือข่ายที่มีความสนใจร่วมกัน

2.ความร่วมมือแบบกึ่งทางการเป็นความร่วมมือที่มีการแบ่งปันทรัพยากรต่าง ๆ ระหว่างกลุ่มค่อนข้างมีแบบแผนเช่นการขอความร่วมมือหรือขอข้อมูลในบางเรื่อง

3.ความร่วมมือแบบเป็นทางการเป็นความร่วมมือที่เกิดขึ้นเฉพาะกลุ่มบุคคลองค์กรหนึ่งๆที่มีวัตถุประสงค์ในการดำเนินงานอย่างมีแบบแผนโดยผู้เชี่ยวชาญเฉพาะทางมีการดำเนินกิจกรรมความร่วมมือทางการศึกษามีการจัดตั้งองค์กรหน่วยงานเพื่อดูแลด้านการดำเนินงานเช่นการทำสัญญาข้อตกลงเพื่อความเข้าใจอันดีระหว่างองค์กร (MOU)

ยั้งศักดิ์ จงเลิศเจษฎาวงศ์ (2545 : 18-21) กล่าวถึงว่ามีผู้ศึกษาแนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับความร่วมมือแบ่งได้เป็น 3 ลักษณะดังนี้

1.ความร่วมมือแบบพันธมิตร (Alliance) เป็นความร่วมมือที่เกิดขึ้นได้ทั้งในรูปแบบความสัมพันธ์ตามพันธะผูกพันซึ่งเป็นการรวมตัวกันเพื่อที่จะทำงานร่วมกันหรือวางแผนที่จะทำร่วมกันในอนาคต

2.ความร่วมมือร่วมใจ (Collaboration) มีลักษณะสำคัญคือเป็นความร่วมมือในรูปของการเข้าไปทำงานกับคนอื่นกับองค์กรหรือสถาบันโดยไม่มีความสัมพันธ์กันมา

ก่อนความสัมพันธ์ของความร่วมมือเกิดขึ้นโดยการให้ความช่วยเหลือหรือตั้งเป้าหมายในการทำงานร่วมกัน

3. ความร่วมมือแบบหุ้นส่วน (Partnership) เป็นความร่วมมือที่เกิดขึ้นจากคนตั้งแต่ 2 คนขึ้นไปสัมพันธ์กันในรูปของการมีส่วนร่วมหรือทำธุรกิจร่วมกันโดยเป็นได้ทั้งส่วนบุคคลและกฎหมายและพฤติกรรมความร่วมมือแบบหุ้นส่วนจะเป็นสิ่งนำมาซึ่งความเป็นหนึ่งเพราะมีความเสมอภาคเฉลี่ยในทัศนคติและมีการพัฒนาไปพร้อมๆกัน

ผลิน ภู่อุญ (2550 : 1-2) ให้ความเห็นว่าความร่วมมือระหว่างกันสามารถแยกได้ออกเป็น 3 ระดับใหญ่ๆคือ 1) ความร่วมมือระหว่างกันระดับบุคคล 2) ความร่วมมือระหว่างกันระดับหน่วยงานภายในองค์กรเดียวกันและ 3) ความร่วมมือระหว่างกันระดับองค์การกับองค์การซึ่งระดับของความร่วมมือเป็นตัวชี้วัดที่สำคัญของการดำเนินงานว่ามีประสิทธิภาพในระดับใดโดยที่ความร่วมมือในระดับบุคคลจะนำไปสู่ความร่วมมือในระดับหน่วยงานภายในองค์กรเดียวกันได้เป็นอย่างดีและการร่วมมือระหว่างกันของหน่วยงานภายในองค์กรที่สูงมากขึ้นจะส่งผลทำให้การนำเอากลยุทธ์ไปปฏิบัติงานเกิดผลสำเร็จในอัตราที่สูงขึ้น

สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา (2552 : 4) ได้เสนอลักษณะของความร่วมมือที่ยั่งยืนว่าต้องตั้งอยู่บนพื้นฐานของการสร้างความเป็นหุ้นส่วนทางการศึกษาที่ทั้งสองฝ่ายต้องมาร่วมกันคิดร่วมกันตัดสินใจหรือร่วมกันกำหนดวิธีการหรือเอื้ออำนวยความสะดวกในทรัพยากรร่วมกันเพื่อให้งานประสบความสำเร็จและทุกฝ่ายได้รับประโยชน์ซึ่งในเรื่องนี้ทั้งสถานศึกษาและสถานประกอบการต้องทำหน้าที่ในฐานะหุ้นส่วนการบริหารจัดการ (Partnership Administration) ตามข้อตกลงที่ได้ให้ไว้ต่อกันอย่างเหมาะสม

สามารถสรุปได้ว่า ลักษณะสำคัญของความร่วมมือคือ การร่วมกันคิดร่วมกันตัดสินใจหรือร่วมกันกำหนดวิธีการหรือเอื้ออำนวยความสะดวกในทรัพยากรร่วมกันเพื่อให้งานประสบความสำเร็จและทุกฝ่ายได้รับประโยชน์เป็นการช่วยเหลือซึ่งกันและกันในทางเสริมสร้างความร่วมมือ

2.1.3 ความสำคัญของความร่วมมือ

นักวิชาการได้ให้ความสำคัญของความร่วมมือ ไว้ดังนี้

รอสซี (Rossi; et al.1982 :10) ได้กล่าวถึง ความสำคัญของความร่วมมือ ทำให้การใช้ทรัพยากรได้อย่างมีประสิทธิภาพ เกิดความก้าวหน้าทาง ด้านนวัตกรรม ด้านการพัฒนาทักษะบุคคลการพัฒนาองค์ความรู้โดยการเชื่อมโยงทรัพยากรระหว่างองค์กรต่างๆทำให้การทำงานมีประสิทธิภาพมากขึ้นนอกจากนั้นยังทำให้เกิดความตื่นตัวและผลักดันให้เกิดการปรับปรุง

วิธีการทำงานให้มีคุณภาพมากยิ่งขึ้นการปรับปรุงคุณภาพการสื่อสารกันระหว่างองค์กรจะช่วยให้
 หุ้นส่วนขององค์กรสามารถแบ่งปันข้อมูลระหว่างกันได้อย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้นและก่อให้เกิด
 ความเข้าใจอันดีระหว่างองค์กร

ดูเบรียน และไอร์แลนด์ (Dubrion; & Ireland.1993: 124-125) ได้กล่าวถึง
 ความสำคัญของความร่วมมือ จะช่วยให้เกิดประสิทธิผลในการสร้างความสัมพันธ์ที่ดีระหว่าง
 องค์กร

เรวัตร์ ชาตรีวิศิษฐ์ (2539 : 115) ได้อธิบายถึงความสำคัญของความร่วมมือ
 จะมีผลดีในแง่ทรัพยากรถูกใช้ไปอย่างมีประสิทธิภาพและเกิดประโยชน์สูงสุด ลดความซ้ำซ้อนของ
 งานและไม่ก้าวท้าวซึ่งกันและกันนอกจากนี้ความคิดริเริ่มในโครงการใหม่ๆจะเกิดขึ้นได้อย่าง
 สะดวกทั้งนี้เพราะไม่ต้องเกรงว่าจะต้องไปแย่งชิงทรัพยากรกับองค์กรอื่นๆโดยที่ต่างคนต่างไม่รู้
 ใครกำลังทำอะไรอยู่ก่อนแล้วจึงเป็นการลดอุปสรรคในการทำงานลงได้

สามารถสรุปได้ว่าความสำคัญของความร่วมมือมีผลต่อการทำงาน ทำให้เกิด
 การเชื่อมโยง ทรัพยากรถูกใช้ร่วมกันอย่างคุ้มค่าและเกิดประโยชน์สูงสุดก่อให้เกิดประสิทธิผลใน
 การสร้างความสัมพันธ์อันดีระหว่างองค์กรช่วยทำให้ภารกิจของแต่ละองค์กรสามารถคงหรือเพิ่ม
 มาตรฐานของผลผลิตและบริการไว้ได้

2.2 หลักการและแนวปฏิบัติของความร่วมมือ

หลักการและแนวปฏิบัติของความร่วมมือมีความเห็นหลากหลายจากนักวิชาการและ
 นักบริหาร ดังนี้

ไคสเนอร์ (Kisner. 1997 : 23-28) ได้เสนอหลักการสร้างความร่วมมือ ดังนี้

1.การทบทวนพันธกิจของหน่วยงาน (Internal Revision of Mission) การ
 ทบทวนพันธกิจของหน่วยงานเป็นการภายใน เป็นพื้นฐานสำคัญต่อการสร้างและพัฒนา
 ความสัมพันธ์อันจะนำไปสู่การบรรลุพันธกิจที่ตั้งไว้

2.การเลือกสรรผู้เป็นหุ้นส่วน (Selecting Strategic Partner) การเลือกสรรผู้
 เป็นหุ้นส่วนนั้น ไม่ใช่ถือเอาความสะดวกเป็นหลัก แต่ต้องมุ่งเลือกคู่ดำเนินงานที่เสริมแรงกันในการ
 ประกอบกิจกรรมเพื่อบรรลุเป้าหมายที่ทั้งสองฝ่ายต่างก็ชนะด้วยกัน (Win-Win Situation) แต่ละ
 ฝ่ายควรรู้จักแข็ง จุดอ่อน ความต้องการและทรัพยากรที่มีอยู่ ปัจจัยที่สำคัญที่สุดต่อความสำเร็จ
 ของความร่วมมือขึ้นอยู่กับระดับความเชื่อถือศรัทธาระหว่างกัน เพราะทั้งสองฝ่ายจะต้องเต็มใจที่
 จะใช้ ข้อมูลยุทธศาสตร์สำคัญร่วมกัน

3.การกำหนดเป้าหมายการดำเนินงานร่วมกัน (Goal Setting) ควรเริ่มแผนการความร่วมมือกันโดยการกำหนดเป้าหมายร่วมกันให้มีความชัดเจนและเห็นชอบร่วมกันในการก้าวไปสู่วัตถุประสงค์ร่วมกันภายในกรอบเวลาที่กำหนด กิจกรรมในระยะเริ่มต้นของความสัมพันธ์ระหว่างกันควรเป็นโครงการเล็กๆ หรือมีจุดมุ่งหมายไม่ยุ่งยากซับซ้อน ซึ่งง่ายต่อการบรรลุวัตถุประสงค์ของทั้งสองฝ่าย และจะนำไปสู่ความเชื่อถือศรัทธา อีกทั้งยังเป็นการขจัดความรู้สึกแตกต่างของทั้งสองฝ่ายที่มีต่อกันเพื่อสร้างความมุ่งหวังที่จะทำงานอื่นๆ ตามแผนความร่วมมือให้สำเร็จต่อไป

เสริมศักดิ์ วิชาลาภรณ์และคนอื่นๆ (2545: 70) กล่าวว่า หลักการสร้างเครือข่ายความร่วมมือทางการศึกษา ตามมาตรา 9 ของพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 มีดังนี้

1.มีเอกภาพในด้านนโยบาย มีความหลากหลายในการปฏิบัติ

2. กระจายอำนาจไปสู่เขตพื้นที่การศึกษา

3.กำหนดมาตรฐานการศึกษา

4.ส่งเสริมอย่างต่อเนื่อง

5.ระดมทรัพยากรจากแหล่งต่างๆ

6.การมีส่วนร่วมของบุคคล ครอบครัว ชุมชน องค์กรชุมชน องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นเอกชน องค์กรวิชาชีพ สถาบันศาสนา สถานประกอบการ และสถาบันสังคมอื่น

สมรักษ์ ภาชีทรัพย์ (2548: 13 – 17) ได้เสนอ หลักการของความร่วมมือในการจัดการอาชีวศึกษาระบบไตรภาคี ว่าควรเป็นการศึกษาตลอดชีวิตสำหรับประชาชนทุกคน (Education for All) เพื่อให้สามารถพัฒนาคุณภาพชีวิตอย่างต่อเนื่องควรให้สังคมมีส่วนร่วมในการจัดการศึกษาโดยประชาชนทุกคนมีส่วนในการจัดการศึกษา (All for Education) ต้องการส่งเสริมให้บุคคลครอบครัวชุมชนสถาบันศาสนาองค์กรเอกชนองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นสถานประกอบการและสถาบันทางสังคมเข้ามามีส่วนร่วมในการจัดการศึกษามีการพัฒนาสาระและกระบวนการเรียนรู้เพื่อคุณภาพของการศึกษาเป็นไปอย่างต่อเนื่องสอดคล้องกับวิถีชีวิตและการเรียนรู้ทั้งในระบบนอกระบบและตามอัธยาศัยและนำหลักการจัดการอาชีวศึกษาและการฝึกอบรมวิชาชีพตามพระราชบัญญัติการอาชีวศึกษาพ.ศ. 2551 โดยเฉพาะการจัดการอาชีวศึกษาระบบทวิภาคีที่กำหนดให้การจัดการอาชีวศึกษาต้องเป็นการให้การศึกษาวิชาชีพสำหรับประชาชนตามความถนัดความสนใจอย่างทั่วถึงแต่ละหลักสูตรสามารถจบในตัวเองเพื่อประกอบอาชีพในฐานะกำลังแรงงานผู้สร้างสรรค์งานและสามารถศึกษาวิชาชีพนั้นได้อย่างต่อเนื่องไปจนถึงเทคโนโลยี

ชั้นสูงให้ชุมชนสังคมสถานประกอบการมีส่วนร่วมในการกำหนดนโยบายการผลิตและพัฒนา กำลังคนการกำหนดมาตรฐานวิชาชีพและการจัดการอาชีวศึกษาและฝึกอบรมวิชาชีพความต้องการของสถานประกอบการและชุมชนให้มีการระดมทรัพยากรทั้งจากภาครัฐและเอกชนในการจัดการอาชีวศึกษาและฝึกอบรมวิชาชีพโดยคำนึงถึงการประสานประโยชน์อย่างทั่วถึงและเป็นธรรม

อมร นนทสุต (2551: 3) ให้ความเห็นว่าหลักการสำคัญของความร่วมมือคือ การทำให้องค์กรที่จะร่วมมือกันต่างได้รับประโยชน์จากความร่วมมือนั้นๆ นั่นคือต้องสร้างบรรยากาศแบบ “หุ้นส่วน” (Win-Win Situation) ให้เกิดขึ้นซึ่งองค์ประกอบที่เป็นพื้นฐานของสัมพันธภาพแบบหุ้นส่วนมีอยู่ 5 ประการคือ

1.บุคลิกภาพของผู้ที่จะร่วมมือกันต้องเหมาะสมมีความจริงใจต่อกัน
2.สัมพันธภาพต้องก่อให้เกิดประโยชน์ตามที่ระบุไว้อย่างชัดเจน
3.มีการทำข้อตกลงถึงบทบาทของแต่ละฝ่ายหากมีการเปลี่ยนแปลงก็ต้องทำข้อตกลงกันใหม่

- 4.องค์กรที่แต่ละฝ่ายสังกัดต้องสนับสนุนให้มีความร่วมมือ
- 5.มีกระบวนการที่ชัดเจนเพื่อแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นจากความร่วมมือ

จรวยพร ธรณินทร์ (2552: 212) ให้ความเห็นว่าหลักการของการจัดการความร่วมมือไว้ว่าเป็นการทำงานแนวราบที่ทุกฝ่ายมีเกียรติมีศักดิ์ศรีมีสิทธิและโอกาสเท่าเทียมกันไม่มีการสั่งการจากฝ่ายใดและเป็นกระบวนการเรียนรู้โดยผ่านการทำงานร่วมกันอีกทั้งได้เสนอแนวทางการจัดการเครือข่ายความร่วมมือดังนี้

1.การแสวงหาจุดมุ่งหมายร่วมกัน(Purpose) ต้องกำหนดเป็นเงื่อนไขถึงวัตถุประสงค์ที่ทำงานร่วมกัน

2.การกำหนดความเชื่อพื้นฐานร่วมกัน(Principle) ระบุถึงหลักการหรือทรัพยากรที่จะใช้ร่วมกัน

3.การกำหนดความสามารถที่ต้องมีร่วมกัน(Capability) อาจแบ่งงานตามขีดความสามารถของแต่ละฝ่าย

4.การกำหนดบทบาทของแต่ละฝ่ายและความสัมพันธ์ที่มีต่อกันความรับผิดชอบต่อกัน (Concept)

5. การกำหนดกฎระเบียบที่ยึดโยงความสัมพันธ์ที่มีต่อกัน (Structure)

6.การกำหนดโครงการกิจกรรมที่ควรทำร่วมกัน (Practice)

สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา. (2560 :77) ได้ให้แนวคิดของการจัดการศึกษาตามแผนการศึกษาแห่งชาติพ.ศ. 2560-2579โดยยึดหลักการมีส่วนร่วมของทุกภาคส่วนของสังคม (All for Education) ในการจัดการศึกษาอย่างมีคุณภาพและมีประสิทธิภาพให้กับประชาชนทุกคนเป็นพันธกิจที่ต้องอาศัยการมีส่วนร่วมของสังคมทุกภาคส่วนเนื่องจากรัฐต้องใช้ทรัพยากรจำนวนมากในการจัดการศึกษาที่ต้องครอบคลุมทุกช่วงวัยทุกระดับการศึกษาและทุกกลุ่มเป้าหมายด้วยรูปแบบวิธีการที่หลากหลายสนองความต้องการและความจำเป็นของแต่ละบุคคลและสนองยุทธศาสตร์ชาติและความจำเป็นในการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมของประเทศรัฐจึงต้องให้ความสำคัญและสนับสนุนการมีส่วนร่วมของบุคคลครอบครัวชุมชนองค์กรชุมชนองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นเอกชนองค์กรเอกชนองค์กรวิชาชีพสถาบันศาสนาสถานประกอบการและสถาบันสังคมอื่นในการจัดการศึกษาโดยบุคคลกลุ่มบุคคลหรือองค์กรต่างๆจะได้รับการส่งเสริมให้เข้าร่วมจัดการศึกษาเสนอแนะกำกับติดตามและสนับสนุนการจัดการศึกษาในรูปแบบต่างๆตามความพร้อมเพื่อประโยชน์ของสังคมโดยรวม

สรุปได้ว่าหลักการและแนวปฏิบัติของความร่วมมือ คือ การทำให้องค์กรที่ร่วมมือกันได้รับประโยชน์จากความร่วมมือทุกคนควรเข้าใจวัตถุประสงค์และขอบเขตภารกิจของตนมีการปรับหรือเปลี่ยนแปลงข้อกำหนดให้สามารถทำงานได้อย่างสะดวกผู้นำกลุ่มหรือองค์กรต้องมีความรู้ความสามารถทักษะและร่วมในการบริหารกลุ่มหรือองค์กรการจัดการศึกษาในลักษณะของความร่วมมือ ก็ควรยึดหลักการมีส่วนร่วมของทุกภาคส่วนของสังคม ส่งเสริมให้บุคคลครอบครัวชุมชนสถาบันศาสนาองค์กรเอกชนองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นสถานประกอบการและสถาบันทางสังคมเข้ามามีส่วนร่วมในการจัดการศึกษามีการพัฒนาสาระและกระบวนการเรียนรู้เพื่อคุณภาพของการศึกษาเป็นไปอย่างต่อเนื่องสอดคล้องกับวิถีชีวิตและการเรียนรู้ทั้งในระบบนอกระบบและตามอัธยาศัย

2.3 ปัญหาและอุปสรรคของความร่วมมือ

ปัญหาและอุปสรรคของความร่วมมือ มีนักวิชาการได้แสดงความเห็นไว้ดังนี้

คูมส์ (Coombs. 1981: 132) ได้แบ่งปัญหาและอุปสรรคของความร่วมมือออกเป็น 4 กลุ่มดังนี้

- 1.ปัญหาด้านนโยบายและแผนงานซึ่งเกิดจากการขาดความร่วมมือในการกำหนดนโยบายและแผนงานร่วมกัน
- 2.ปัญหาด้านสมรรถนะขององค์การภายใต้การพัฒนาความร่วมมือซึ่งเกิดจากการขาดวิธีการที่ชัดเจนในการให้การสนับสนุนทางการบริหารทั้งในเรื่องทรัพยากรงบประมาณและการพัฒนากำลังคนเนื่องจากไม่ทราบข้อเท็จจริงขององค์การ

3.ปัญหาการยอมรับซึ่งกันและกันและความเป็นอิสระภายใต้ความร่วมมือซึ่งการผสมผสานความร่วมมือได้นั้นจะต้องพัฒนาบนรากฐานของการยอมรับซึ่งกันและกันของทั้งสองฝ่ายมีการสื่อสารแบบเปิดเผยและมีความจริงจังต่อวิธีการของความร่วมมือ

4.ปัญหาด้านการพัฒนารูปแบบของความร่วมมือปัญหาการจัดโครงสร้างขององค์การเพื่อความร่วมมือที่ต่อเนื่องและมีประสิทธิภาพส่วนหนึ่งมาจากบทบาทของผู้นำองค์การและปัญหาของสังคมที่องค์การตระหนัก

แจ๊คสัน และแมดดี(Jackson; & Maddy.2005:1-2) ได้กล่าวถึงปัญหาเกี่ยวกับความร่วมมือที่สำคัญคือ

1. ความไม่เต็มใจในการให้ความช่วยเหลือ
2. การขาดแรงจูงใจในการให้ความร่วมมือ
3. ความไม่เข้าใจในวัตถุประสงค์
4. การไม่ให้ความร่วมมือ
5. ไม่สามารถดำเนินการตามจังหวะเวลา
6. ผู้เกี่ยวข้องไม่รู้ในสาระสำคัญของงานบางลักษณะ
7. มีความเข้าใจในเนื้อหาของงานไม่ตรงกัน

สามารถสรุปได้ว่าอุปสรรคและปัญหาที่สำคัญของความร่วมมือได้แก่ขาดความร่วมมือในการกำหนดนโยบายและแผนงานขาดวิธีการที่ชัดเจนในการให้การสนับสนุนทางการบริหารขาดแรงจูงใจในการให้ความร่วมมือขาดการยอมรับซึ่งกันและกัน

3.รูปแบบความร่วมมือของสถานประกอบการในการจัดการอาชีวศึกษา

นักวิชาการได้แบ่งประเภทและลักษณะของรูปแบบความร่วมมือของสถานประกอบการในการจัดการอาชีวศึกษาไว้หลากหลาย แต่ที่นิยมใช้และพบได้บ่อยๆ มี 4 รูปแบบดังนี้

3.1 การจัดการศึกษาระบบสหกิจศึกษา (Co-operative Education)

สหกิจศึกษาได้เริ่มขึ้นครั้งแรกในทวีปยุโรป ที่ประเทศอังกฤษ เมื่อปี พ.ศ.2446 (ค.ศ. 1903) ณ วิทยาลัยเทคนิคชั้นเดอร์แลนด์ ในสาขาวิชาวิศวกรรมศาสตร์ และสถาปัตยกรรมนาวิ โดยจัดหลักสูตรให้แก่นักศึกษาสองกลุ่ม คือ นักศึกษาที่เรียนปกติ ในสถานศึกษาและปฏิบัติงานในสถานประกอบการกับกลุ่มนักศึกษาที่เป็นพนักงานในสถานประกอบการและมาเรียนในสถานศึกษา ต่อมาประเทศเยอรมนีได้นำแนวความคิดนี้ไปสร้างประสบการณ์วิชาชีพให้กับนักศึกษา โดยการเชื่อมโยงการศึกษาภาคทฤษฎีเข้ากับการปฏิบัติ ซึ่งเรียกว่า “หลักสูตรแซนด์วิช” ประมาณ ค.ศ.1906 แนวคิดการจัดการเรียนการสอนดังกล่าวได้แพร่หลายไปยังทวีปอเมริกา โดย

การนำของเฮอริแมนชไนเดอร์ มหาวิทยาลัย ซินซินนาติ แห่งรัฐโอไฮโอ และขยายเข้าสู่ประเทศในแถบเอเชียแปซิฟิก เอเชียตะวันออกเฉียงและเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ โดยเฉพาะสถานศึกษาของประเทศที่อยู่ในเครือจักรภพอังกฤษที่จัดการศึกษาแบบประเทศตะวันตก (วิจิตรศรีสอ้าน และคนอื่นๆ.2552 : 5-7)

3.1.1 ความหมายของสหกิจศึกษา

ความหมายของสหกิจศึกษา มีนักการศึกษาได้ให้ความหมาย ไว้หลากหลาย ดังนี้

ศูนย์สหกิจศึกษาและพัฒนาอาชีพ มหาวิทยาลัยศรีปทุม.(ม.ป.ป: 4) ได้ให้ความหมายของ สหกิจศึกษา (Cooperative Education) เป็นระบบการศึกษาที่จัดให้มีการเรียนการสอนในสถานศึกษาสลับกับการไปหาประสบการณ์ตรงจากการปฏิบัติงานจริง ณ สถานประกอบการอย่างเป็นระบบด้วยความร่วมมือจากสถานประกอบการและทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้อง ซึ่งลักษณะงานที่นักศึกษาได้รับมอบหมายให้ปฏิบัติตรงกับสาขาวิชาของนักศึกษา และการปฏิบัติงานของนักศึกษาเสมือนพนักงานคนหนึ่งของสถานประกอบการ สหกิจศึกษาจึงเป็นระบบการศึกษาที่ผสมผสานการเรียนกับการปฏิบัติงาน(Work Integrated Learning)

สมาคมสหกิจศึกษาไทย. (2552: 7) ได้กล่าวถึงความหมายของสหกิจศึกษาตามที่ศาสตราจารย์ดร.วิจิตร ศรีสอ้านกล่าวไว้ว่าสหกิจศึกษา (Cooperative Education) เป็นระบบการศึกษาที่จัดให้มีการเรียนการสอนในสถานศึกษาสลับกับการไปหาประสบการณ์ตรงจากการปฏิบัติงานจริง ณ สถานประกอบการอย่างมีระบบด้วยความร่วมมือจากสถานประกอบการและทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้องเป็นระบบการศึกษาที่ผสมผสานการเรียนกับการปฏิบัติงาน (Work Integrated Learning) เพื่อให้ศึกษามีประสบการณ์ตรงในการปฏิบัติงานจริงในสาขาวิชาที่ศึกษาผ่านการทำงานในสถานประกอบการโดยเน้นหลักการเรียนจากการทำ” (Learning byDoing)

มหาวิทยาลัยทักษิณ .(2553 : 1) ได้ให้ความหมาย สหกิจศึกษา (Cooperative Education)เป็นการจัดการศึกษาที่เกิดจากการร่วมมือกันระหว่างสถานประกอบการและมหาวิทยาลัยโดยเน้นให้นิสิตได้รับฝึกหัดและปฏิบัติงานจริงในสถานประกอบการเสมือนเป็นพนักงานคนหนึ่งในสถานประกอบการ

ศูนย์สหกิจศึกษาและพัฒนาอาชีพ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีสุรนารี.(2555 : 3)ได้ให้ความหมาย สหกิจศึกษา (Cooperative Education) เป็นระบบการศึกษาที่ผสมผสานการเรียนการสอนในสถานศึกษากับการปฏิบัติงานจริงในสถานประกอบการอย่างมีระบบ โดยนักศึกษาต้องปฏิบัติงานเต็มเวลาเสมือนเป็นพนักงานของสถานประกอบการ

ได้ว่า สหกิจศึกษา (Co-operative Education) เป็นระบบการศึกษาที่เน้นการปฏิบัติงานจริงในสถานประกอบการ โดยการจัดการศึกษาเชิงบูรณาการระหว่างการเรียนการสอนกับการทำงานเพื่อให้นักศึกษามีประสบการณ์ตรงในการปฏิบัติงานจริง

3.1.2 วัตถุประสงค์ของสหกิจศึกษา

นักวิชาการได้กล่าวถึงวัตถุประสงค์ของสหกิจศึกษา ไว้ดังนี้

ศูนย์สหกิจศึกษาและพัฒนาอาชีพมหาวิทยาลัยศรีปทุม.(ม.ป.ป : 4) ได้กล่าวถึงการจัดการศึกษาสหกิจศึกษา ว่าจะทำให้นักศึกษาเป็นบัณฑิตที่ “รู้จักตนรู้จักคนและรู้จักงาน” โดยมี วัตถุประสงค์ของสหกิจศึกษาดังนี้

1. เพื่อส่งเสริมให้นักศึกษาได้เกิดการเรียนรู้และเสริมสร้างประสบการณ์วิชาการและวิชาชีพจากการไปปฏิบัติงานจริง ณ สถานประกอบการทำให้นักศึกษาสามารถพัฒนาตนเองให้มีความพร้อมในการประกอบอาชีพและการก้าวสู่ระบบการทำงาน

2. เพื่อเปิดโอกาสให้สถานประกอบการได้มีส่วนร่วมในการพัฒนาทรัพยากรบุคคลที่มีคุณค่าต่อชุมชนสังคมและประเทศชาติ

3. เพื่อเสริมสร้างความร่วมมือทางวิชาการและความสัมพันธ์ที่ดีระหว่างสถานประกอบการและสถาบันการศึกษานำไปสู่ความร่วมมือในการพัฒนาทางวิชาการอย่างยั่งยืน

4. เพื่อให้มีการพัฒนาหลักสูตรและการจัดการเรียนการสอนในสถาบันการศึกษาที่ทันสมัยได้มาตรฐานและตอบสนองกับความต้องการของสถานประกอบการและตลาดแรงงาน

มหาวิทยาลัยทักษิณ.(2553 : 1) ได้กำหนดวัตถุประสงค์ของสหกิจศึกษา ไว้ดังนี้

1. เพื่อเสริมสร้างประสบการณ์ทางด้านอาชีพและการพัฒนาตนเองแก่นิสิตในรูปแบบของการปฏิบัติงานอย่างมีคุณภาพในสถานการณ์จริง

2. เพื่อสร้างเครือข่ายความร่วมมือในการพัฒนาคุณภาพบัณฑิตระหว่างมหาวิทยาลัยกับองค์กรภาครัฐและเอกชน

3. เพื่อให้เกิดการพัฒนาหลักสูตรการเรียนการสอนที่สามารถสนองตอบต่อความต้องการของนิสิตในการประกอบอาชีพและของสถานประกอบการในการพัฒนางาน

4. เพื่อส่งเสริมและสร้างความสัมพันธ์อันดีระหว่างมหาวิทยาลัยกับสถานประกอบการอันเป็นพื้นฐานด้านการพัฒนาวิชาการและด้านอื่นๆต่อไป

ศูนย์สหกิจศึกษาและพัฒนาอาชีพ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีสุรนารี.(2555 : 4)ได้กำหนดวัตถุประสงค์ของสหกิจศึกษาไว้ดังนี้

- 1.เพื่อเพิ่มเติมประสบการณ์ทางด้านอาชีพ และการพัฒนาตนเองแก่นักศึกษา ในรูปแบบที่มีคุณค่าเหนือกว่าการฝึกงานทั่วไป
- 2.เพื่อเปิดโอกาสให้หน่วยงานทั้งภาครัฐและเอกชน ได้มีส่วนร่วมในการพัฒนาคุณภาพบัณฑิต
3. เพื่อให้เกิดการพัฒนาและปรับปรุงหลักสูตรการเรียนการสอนให้ทันสมัยอยู่ตลอดเวลา
- 4.เพื่อเป็นการส่งเสริมและสร้างความสัมพันธ์ระหว่างมหาวิทยาลัยกับสถานประกอบการ โดยผ่านกระบวนการสหกิจศึกษา

สรุปได้ว่า วัตถุประสงค์ของสหกิจศึกษา ก็เพื่อให้นักศึกษา รู้จักตนรู้จักคนและรู้จักงานเกิดการเรียนรู้และเสริมสร้างประสบการณ์วิชาการและวิชาชีพจากการไปปฏิบัติงานจริง ตลอดจนการสร้างเครือข่ายความร่วมมือระหว่างสถานศึกษากับองค์กรภาครัฐและเอกชน

3.1.3 ลักษณะงานสหกิจศึกษา

นักวิชาการได้กล่าวถึงลักษณะงานสหกิจศึกษาไว้ดังนี้

สุเมธ แยมุ่น. (2552 : 11-18) ได้กล่าวถึงลักษณะงานสหกิจศึกษา เป็นการกำหนดระยะเวลาทำงานไว้อย่างชัดเจนในหลักสูตร เน้นการบูรณาการทฤษฎีและการปฏิบัติ เพื่อเพิ่มขีดความสามารถในการจ้างงานของนักศึกษาหลังสำเร็จการศึกษาเช่น หลักสูตรต่าง ๆ ของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีสุรนารี (ม.ทส.) และมหาวิทยาลัยอื่น ๆทั้งภาครัฐและเอกชน

มหาวิทยาลัยทักษิณ.(2553 : 3) ได้กำหนดลักษณะงานสหกิจศึกษาโดยให้นิสิตสหกิจศึกษาเป็นเสมือนพนักงานคนหนึ่งของสถานประกอบการมีหน้าที่และภารกิจที่รับผิดชอบชัดเจนปฏิบัติงานในตำแหน่งงานที่สถานประกอบการกำหนดขึ้นและมีภารกิจสอดคล้องกับสาขาวิชาที่เรียนทำงานเต็มเวลา (Full Time) เป็นเวลา 16 สัปดาห์โดยสถานประกอบการอาจจัดสวัสดิการหรือจ่ายค่าตอบแทนตามนโยบายของสถานประกอบการนั้นๆ ตำแหน่งงานสหกิจศึกษาดังกล่าวอาจเป็นตำแหน่งงานประจำแต่เป็นตำแหน่งว่างในสถานประกอบการนั้นหรือเป็นตำแหน่งงานที่ตั้งขึ้นเป็นการชั่วคราวสำหรับโครงการพิเศษหรือโครงการวิจัยเพื่อแก้ปัญหาหรือพัฒนาการปฏิบัติงานในสถานประกอบการก็ได้

ศูนย์สหกิจศึกษาและพัฒนาอาชีพ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีสุรนารี.(2555 : 4-5) กล่าวถึงหลักสูตรสหกิจศึกษาของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีสุรนารีว่าจัดระบบการศึกษาเป็น

ระบบไตรภาค (Trimester) โดยใน 1 ปีการศึกษาจะประกอบด้วย 3 ภาคการศึกษา 1 ภาคการศึกษามีระยะเวลา 13 สัปดาห์ และ 1 ภาคการศึกษาสหกิจศึกษามีระยะเวลาเท่ากับ 16 สัปดาห์ โดยรวมระยะเวลาภาคการศึกษาปกติและ 3 สัปดาห์ของระยะเวลาปิดภาคการศึกษาก่อนและหลังภาคการศึกษานั้นๆ ในการจัดหลักสูตรสหกิจศึกษามีลักษณะสำคัญดังนี้

1. การจัดภาคการศึกษาสหกิจศึกษาจะจัดอยู่ในภาคการศึกษาที่ 1 และ 2 ของปีที่ 4 ทั้งนี้แต่ละสาขาวิชาได้กำหนดภาคสหกิจศึกษาที่นักศึกษาต้องไปปฏิบัติงานไว้ในแผนการเรียน

2. จำนวนภาคการศึกษาสหกิจศึกษานักศึกษาต้องไปปฏิบัติงานอย่างน้อย 1 ภาคการศึกษาแต่ไม่มากกว่า 3 ภาคการศึกษา

3. ระยะเวลาการปฏิบัติงานสหกิจศึกษานักศึกษาต้องไปปฏิบัติงานสหกิจศึกษาเป็นระยะเวลาไม่ต่ำกว่า 16 สัปดาห์อย่างต่อเนื่อง

4. การอบรมเตรียมความพร้อมนักศึกษาในภาคการศึกษาก่อนไปปฏิบัติงานสหกิจศึกษาจะมีการอบรมนักศึกษาในรายวิชาเตรียมสหกิจศึกษา (Pre Co-op) โดยมีหัวข้อการอบรมต่างๆ เพื่อเตรียมนักศึกษาให้มีความพร้อมในการทำงานก่อนไปปฏิบัติงาน ณ สถานประกอบการ

สรุปได้ว่า ลักษณะงานสหกิจศึกษา ก็เป็นไปตามข้อกำหนดของสถานศึกษา นักศึกษาสหกิจศึกษาจะเข้าปฏิบัติงานในสถานประกอบการในลักษณะพนักงานที่จะต้องลงมือปฏิบัติงานจริงซึ่งจะส่งผลให้นักศึกษาพัฒนาตนเองให้มีคุณภาพสูงเป็นที่ต้องการของตลาดแรงงานมากขึ้นและกระบวนการสหกิจศึกษาจะทำให้เกิดการประสานงานอย่างใกล้ชิดระหว่างสถานประกอบการกับสถานศึกษาส่งผลให้สถานศึกษาสามารถเห็นแนวทางในการพัฒนาหลักสูตรให้ดีและเหมาะสมกับโลกของการทำงานได้มากขึ้น ส่วนสถานประกอบการก็มีแรงงานนักศึกษาร่วมปฏิบัติงานได้ตลอดทั้งปีอันจะนำประโยชน์ให้เกิดขึ้นกับทั้งสองฝ่ายรวมทั้งสังคมและประเทศชาติโดยรวม

3.1.4 ประโยชน์ของสหกิจศึกษา

นักวิชาการได้กล่าวถึงประโยชน์ของสหกิจศึกษา ไว้ดังนี้

ศูนย์สหกิจศึกษาและพัฒนาอาชีพมหาวิทยาลัยศรีปทุม.(ม.ป.ป: 5) ได้กล่าวว่าการจัดการศึกษาสหกิจศึกษาโดยรวมแล้วจึงก่อให้เกิดประโยชน์ต่อหลายภาคส่วนที่เกี่ยวข้องดังนี้

1.ประโยชน์ต่อนักศึกษา

- 1.1 ได้ประสบการณ์วิชาชีพตรงตามสาขาวิชา
- 1.2 ได้เรียนรู้สังคมการทำงานและการทำงานร่วมกับทีมงาน
- 1.3 ค้นพบตนเองและเข้าใจศักยภาพความต้องการของตนเองใน

สายงานวิชาชีพ

- 1.4 เกิดการพัฒนาตนเองและมีความเชื่อมั่นในตนเองมากขึ้น
- 1.5 เกิดทักษะการสื่อสารการประสานงานและการรายงานข้อมูล
- 1.6 มีผลการเรียนหลังการปฏิบัติงานสหกิจศึกษาดีขึ้น
- 1.7 เป็นบัณฑิตที่มีศักยภาพและความพร้อมปฏิบัติงานได้ทันทีที่

สำเร็จการศึกษา

- 1.8 มีโอกาสได้รับการเสนองานก่อนสำเร็จการศึกษา
- 1.9 ได้รับค่าตอบแทนขณะศึกษา

2. ประโยชน์ต่อสถานประกอบการ

- 2.1 มีนักศึกษาช่วยปฏิบัติงานตลอดปี
 - 2.2 พนักงานประจำมีเวลามากขึ้นในการปฏิบัติงานในหน้าที่อื่นหรือ
- สร้างสรรค์งานที่มีคุณค่าให้กับองค์กร

- 2.3 เป็นช่องทางการสรรหาบุคคลเข้าเป็นพนักงานประจำ
- 2.4 มีโอกาสสร้างความร่วมมือทางวิชาการกับสถานศึกษา
- 2.5 เกิดภาพพจน์ที่ดีด้านการส่งเสริมการศึกษา

3. ประโยชน์ต่อสถาบันการศึกษา

- 3.1 เกิดความร่วมมือทางวิชาการและความสัมพันธ์ที่ดีกับสถาน
- ประกอบการ

- 3.2 ได้ข้อมูลย้อนกลับสำหรับปรับปรุงหลักสูตรและการเรียนการ

สอน

- 3.3 ช่วยให้สถานศึกษาเป็นที่รู้จักและได้รับการยอมรับจาก

ตลาดแรงงาน

ศูนย์สหกิจศึกษาและพัฒนาอาชีพ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีสุรนารี. (2555 : 5-6) ได้กล่าวถึงประโยชน์ที่นักศึกษาจะได้รับจากการปฏิบัติงานสหกิจศึกษามีดังนี้

- 1.ได้รับประสบการณ์วิชาชีพตามสาขาวิชาที่นอกเหนือไปจากการเรียนในห้องเรียน
- 2.เกิดการเรียนรู้และพัฒนาตนเองการทำงานร่วมกับผู้อื่นความรับผิดชอบและมีความมั่นใจในตนเองมากขึ้นซึ่งเป็นคุณสมบัติที่พึงประสงค์ของสถานประกอบการ
- 3.ส่งผลให้มีผลการเรียนดีขึ้นภายหลังการปฏิบัติงานเนื่องด้วยมีความเข้าใจในเนื้อหาวิชามากขึ้นจากประสบการณ์การปฏิบัติงานจริง
- 4.เกิดทักษะการสื่อสารข้อมูล
- 5.ได้รับค่าตอบแทนในระหว่างการปฏิบัติงาน
- 6.สามารถเลือกสายอาชีพได้ถูกต้องเนื่องจากได้รับทราบความถนัดของตนเองมากขึ้น
- 7.สำเร็จการศึกษาเป็นบัณฑิตที่มีศักยภาพในการทำงานและมีโอกาสได้รับการเสนองานก่อนสำเร็จการศึกษา

สรุปได้ว่า สหกิจศึกษาจะก่อให้เกิดประโยชน์ต่อหลายภาคส่วนที่เกี่ยวข้องทั้งต่อนักศึกษาที่ได้ประสบการณ์วิชาชีพตรงตามสาขาวิชาได้เรียนรู้สังคมการทำงานและการทำงานร่วมกับทีมงานประโยชน์ต่อสถานประกอบการที่มีนักศึกษาช่วยปฏิบัติงานตลอดปีมีโอกาสสร้างความร่วมมือทางวิชาการกับสถานศึกษาและประโยชน์ต่อสถาบันการศึกษาในด้านความร่วมมือทางวิชาการและความสัมพันธ์ที่ดีกับสถานประกอบการด้านข้อมูลย้อนกลับสำหรับปรับปรุงหลักสูตรและการเรียนการสอน

3.2 การอาชีวศึกษาระบบทวิภาคี (Dual Vocational Training : DVT)

การพัฒนาการจัดการอาชีวศึกษาโดยความร่วมมือระหว่างสถานศึกษาและสถานประกอบการได้เริ่มต้นดำเนินการตั้งแต่ พ.ศ. 2527 จนถึงปัจจุบัน มีพัฒนาการและเปลี่ยนแปลงตามบริบทที่เปลี่ยนแปลงแบ่งเป็น 4 ระยะเวลา คือ พ.ศ. 2527-2537 เป็นโครงการโรงเรียน - โรงงาน (Dual System) พ.ศ. 2538-2541 เป็นโครงการอาชีวศึกษาระบบทวิภาคี (Dual Vocational System) พ.ศ. 2542-2550 เป็นการฝึกงานครึ่งหลักสูตร และพ.ศ. 2551-ปัจจุบัน (Dual Vocational Education) เป็นการศึกษาาระบบทวิภาคี (ศูนย์อาชีวศึกษาทวิภาคีสำนักรงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา. 2557 : 5-8)

3.2.1 ความหมายของทวิภาคี

นักวิชาการได้ให้ความหมายของทวิภาคี ไว้ดังนี้

สำนักงานโครงการอาชีวศึกษาระบบทวิภาคี กรมอาชีวศึกษา(2541 : ออนไลน์) ได้ให้ความหมายไว้ว่า การจัดการอาชีวศึกษาระบบทวิภาคี (Dual Vocational

Training หรือ DVT) คือการจัดการศึกษาโดยอาศัยความร่วมมือกันของสองฝ่าย จึงเป็นรูปแบบของการจัดอาชีวศึกษา ที่อยู่ในลักษณะของความร่วมมือในที่นี้คือ เป็นลักษณะสองฝ่าย ระหว่างสถานประกอบการและสถานศึกษาร่วมกันฝึกพนักงานให้มีคุณภาพ สองสถานที่โรงงาน (เน้นในการฝึกทักษะ) และในชั้นเรียน (เน้นในการเรียนด้านทฤษฎี) เพื่อสองวัตถุประสงค์ ได้ฝึกงานที่เกี่ยวข้องกับทักษะและได้รับประกาศนียบัตรวิชาชีพ

พระราชบัญญัติการอาชีวศึกษา พ.ศ. 2551 (2551 : 3) ได้ให้ความหมายของการศึกษาระบบทวิภาคี เป็นการจัดการศึกษาวิชาชีพที่เกิดจากข้อตกลงระหว่างสถานศึกษาอาชีวศึกษาหรือสถาบันกับสถานประกอบการ รัฐวิสาหกิจ หรือหน่วยงานของรัฐ ในเรื่องการจัดหลักสูตร การเรียนการสอน การวัดและการประเมินผล โดยผู้เรียนใช้เวลาส่วนหนึ่งในสถานศึกษาอาชีวศึกษาหรือสถาบัน และเรียนภาคปฏิบัติในสถานประกอบการ รัฐวิสาหกิจหรือหน่วยงานของรัฐ

สภาขับเคลื่อนการปฏิรูปประเทศ (2559 :2) ได้ให้ความหมายการจัดการอาชีวศึกษาทวิภาคี คือ การจัดการศึกษาด้วยความร่วมมือของสองฝ่าย ระหว่างสถานประกอบการ ซึ่งอาจจะเป็นโรงงานอุตสาหกรรม โรงแรม ภาคเกษตร เป็นต้น และสถานศึกษา โดยทั้งสองฝ่ายร่วมมือกันฝึกนักศึกษาให้มีคุณภาพ โดยในสถานประกอบการ จะเน้นการฝึกทักษะ ขณะที่ ในชั้นเรียน จะเน้นในการเรียนทฤษฎี ทั้งนี้ นักเรียน ที่จบการศึกษา จะได้ทักษะในการประกอบอาชีพ และได้รับประกาศนียบัตรวิชาชีพ เวลาในการเรียนและฝึกนั้น โดยทั่วไปจะใช้เวลาในการเรียนรู้ในสถานศึกษาครึ่งหนึ่ง และการฝึกปฏิบัติเสริมทักษะ เสริมสมรรถนะ ในสถานประกอบการอีกครึ่งหนึ่ง

จากความหมายที่กล่าวมาข้างต้น สรุปได้ว่า การจัดการอาชีวศึกษาระบบทวิภาคี หมายถึง การจัดการเรียนการสอนทางด้านอาชีวศึกษา เป็นความร่วมมือกันระหว่างสถานศึกษากับสถานประกอบการ โดยสถานศึกษาจะสอนในภาคทฤษฎีและสถานประกอบการจะสอนภาคปฏิบัติให้นักเรียนที่จบการศึกษา จะได้ทักษะในการประกอบอาชีพ และได้รับประกาศนียบัตรวิชาชีพ

3.2.2 วัตถุประสงค์ของทวิภาคี

นักวิชาการได้กล่าวถึงวัตถุประสงค์ของทวิภาคี ไว้ดังนี้

สำนักงานโครงการอาชีวศึกษาระบบทวิภาคี (2541: ออนไลน์) ได้กล่าวถึงจุดมุ่งหมายของการจัดการอาชีวศึกษาระบบทวิภาคีมีดังนี้

1. เพื่อจัดเตรียมกำลังคนทางด้านอาชีวศึกษาเข้าสู่ตลาดแรงงาน

2. เพื่อผลิตช่างฝีมือผู้มีความชำนาญงานเพียงพอทั้งด้านปริมาณและคุณภาพ

3. เพื่อผลิตกำลังคนตรงตามความต้องการของสถานประกอบการ

4. เพื่อจัดการสร้างระบบการจัดการศึกษาวิชาชีพที่ระบบนี้ขึ้นมาเพื่อเป็นการให้โอกาสในการศึกษาวิชาชีพแก่เยาวชนที่สำเร็จการศึกษาในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น

5. เพื่อเปิดโอกาสให้บุคคลในวัยเรียนและวัยทำงานพัฒนาตนเองทางด้านวิชาชีพอย่างต่อเนื่อง

6. เพื่อเป็นการเตรียมความพร้อมสำหรับสถานศึกษาในการเข้าสู่ระบบการปฏิรูปทางการศึกษาตามพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2542

7. เพื่อเป็นการลดปัญหาในเรื่องงบประมาณในการจัดการศึกษาทางด้านอาชีวศึกษา

8. เพื่อให้นักเรียนได้เรียนรู้การปฏิบัติโดยแท้จริงและมีเนื้อหาที่ทันต่อเทคโนโลยี

9. เพื่อส่งเสริมให้มีการประกอบอาชีพการจ้างงานและอาชีพอิสระ
สถาบันการอาชีวศึกษาภาคตะวันออกเฉียงเหนือ 3 (2556 : 2) ได้กล่าวถึงวัตถุประสงค์การจัดการอาชีวศึกษาระบบทวิภาคี มีดังนี้

1. เพื่อพัฒนาประสบการณ์ทางด้านอาชีพ และการพัฒนาตนเองแก่นักศึกษา ในรูปแบบที่สอดคล้องกับอาชีพจริงในสถานประกอบการ

2. เพื่อเปิดโอกาสให้สถานประกอบการ มีส่วนร่วมในการพัฒนาคุณภาพบัณฑิต

3. เพื่อให้เกิดการพัฒนาหลักสูตรการเรียนการสอนให้สอดคล้องกับความต้องการของสถานประกอบการ

4. เพื่อเป็นการส่งเสริมและสร้างความสัมพันธ์ระหว่างสถานศึกษา กับสถานประกอบการโดยผ่านความเชื่อมโยงจากนักศึกษาผู้ปฏิบัติงาน ณ สถานประกอบการนั้นๆ

ศูนย์อาชีวศึกษาทวิภาคี สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา . (2557 : 4) ได้กล่าวถึง หลักการและวัตถุประสงค์การจัดการอาชีวศึกษาระบบทวิภาคี ว่าการจัดการศึกษาระบบทวิภาคีเป็นการจัดการศึกษาวิชาชีพที่เกิดจากข้อตกลงระหว่างสถานศึกษาอาชีวศึกษาหรือสถาบันกับสถานประกอบการในเรื่องการจัดหลักสูตรการเรียนการสอน การวัดและการประเมินผลโดยผู้เรียนใช้เวลาส่วนหนึ่งในสถานศึกษาอาชีวศึกษาหรือสถาบันและเรียน

ภาคปฏิบัติในสถานประกอบการโดยมีการจัดแผนการเรียนแผนการฝึกอาชีพการวัดผลและการประเมินผลเพื่อมุ่งเน้นผลิตผู้สำเร็จการศึกษาในระดับฝีมือระดับเทคนิคและระดับเทคโนโลยีสายปฏิบัติการให้เป็นผู้มีความรู้ความเข้าใจทักษะคุณธรรมจริยธรรมจรรยาบรรณวิชาชีพและกิจนิสัยที่เหมาะสมปฏิบัติงานได้จริงปฏิบัติงานที่ใช้เทคนิคในการทำงานสร้างและพัฒนางานวางแผนจัดการพัฒนาตนเองและทำงานร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุขให้มีความก้าวหน้าทางวิชาการและวิชาชีพมีสมรรถนะนำไปปฏิบัติงานหรือประกอบอาชีพอิสระได้ตามมาตรฐานการศึกษาวิชาชีพและมาตรฐานสมรรถนะของสาขาวิชานั้นๆโดยสอดคล้องกับแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติและแผนการศึกษาแห่งชาติ

จากวัตถุประสงค์ของทวิภาคีที่กล่าวมาข้างต้น สรุปได้ว่า วัตถุประสงค์ของการจัดการอาชีวศึกษาระบบทวิภาคีเพื่อจัดเตรียมกำลังคนทางด้านอาชีวศึกษาเข้าสู่ตลาดแรงงานที่ตรงตามความต้องการของสถานประกอบการ โดยมุ่งเน้นผลิตผู้สำเร็จการศึกษาในระดับฝีมือระดับเทคนิคและระดับเทคโนโลยีสายปฏิบัติการให้เป็นผู้มีความรู้ความเข้าใจทักษะคุณธรรมจริยธรรมจรรยาบรรณวิชาชีพและกิจนิสัยที่เหมาะสมปฏิบัติงานได้จริง

3.2.3 ลักษณะงานทวิภาคี

นักวิชาการได้กล่าวถึงลักษณะงานทวิภาคี ไว้ดังนี้

ทิวสินท์ พุมมา (2556 : 35) ได้เสนอแนวคิดของการจัดการศึกษาระบบทวิภาคีคือเป็นการสร้างพนักงานหรือแรงงานที่มีฝีมือทั้งทางด้านความรู้ทฤษฎีและปฏิบัติออกไปปฏิบัติงานที่มีประสิทธิภาพอีกทั้งเป็นการช่วยส่งเสริมการผลิตและการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศซึ่งสถานศึกษาเป็นหน่วยงานที่มีความชำนาญในการให้ความรู้ทางด้านทฤษฎีครูในวิทยาลัยของกรมอาชีวศึกษาถูกฝึกมาเพื่อทำหน้าที่สอนหมุนเวียนในแต่ละวันซึ่งแตกต่างจากสภาพแวดล้อมในการทำงานและการปฏิบัติงานครูผู้สอนจะถ่ายทอดความรู้ไปยังนักเรียนในชั้นเรียนโดยยึดถือตำราเป็นหลักในทางกลับกันสถานประกอบการจะเป็นหน่วยงานที่มีความเชี่ยวชาญในการฝึกอาชีพและการปฏิบัติงานสภาพแวดล้อมการทำงานจริงซึ่งตรงกันข้ามกับการปฏิบัติงานในวิทยาลัยการฝึกอาชีพในสถานประกอบการเป็นการเปิดโอกาสให้นักเรียนฝึกอาชีพได้ทำพยายความสามารถของตนเองในการให้บริการกับลูกค้าและความต้องการในการเพิ่มผลกำไรสถานประกอบการจะกดดันฝึกฝนนักเรียนในเรื่องของการรักษาเวลาการติดต่อกับลูกค้าและพนักงานด้วยกันซึ่งเป็นการสอนให้นักเรียนนักศึกษาได้มีทักษะในสังคมอีกด้านหนึ่งนับว่าเป็นสิ่งสำคัญในชีวิตการทำงาน

สถาบันการอาชีวศึกษาภาคตะวันออกเฉียงเหนือ 3 (2556 : 3) ได้กล่าวถึงลักษณะงานระบบทวิภาคีมีลักษณะสำคัญ ดังนี้

1. การส่งนักศึกษาเข้าปฏิบัติงานระบบทวิภาคีให้เป็นไปตามความสมัครใจของนักศึกษาและความพอใจของสถานประกอบการผ่านกระบวนการสมัครงาน

2. นักศึกษาปฏิบัติงานระบบทวิภาคีเสมือนเป็นพนักงานคนหนึ่ง สถานประกอบการในฐานะพนักงานผู้ช่วย

3. มีตำแหน่งงานที่ชัดเจนและต้องเป็นตำแหน่งงานที่มีอยู่จริงในสถานประกอบการมีพนักงานประจำในตำแหน่งนั้น โดยนักศึกษาจะปฏิบัติงานในฐานะพนักงานผู้ช่วยของพนักงานประจำและให้พนักงานประจำเป็นพี่เลี้ยง

4. นักศึกษาระบบทวิภาคีจะปฏิบัติงานเต็มเวลา (Full Time) และปฏิบัติตามกฎระเบียบของสถานประกอบการนั้นๆ อย่างเคร่งครัดเสมือนพนักงานประจำ

5. ระยะเวลาปฏิบัติงาน 1 ปีการศึกษา โดยแบ่งออกเป็น 2 ภาคการศึกษา ภาคการศึกษาละ 18 สัปดาห์

จากลักษณะงานทวิภาคีที่กล่าวมาข้างต้น สรุปได้ว่า ลักษณะงานระบบทวิภาคีเป็นไปตามความสมัครใจของนักศึกษาและความพอใจของสถานประกอบการ นักศึกษาปฏิบัติงานเสมือนเป็นพนักงานคนหนึ่ง สถานประกอบการ

3.2.4 ความสำคัญของทวิภาคี

นักวิชาการได้ให้ความสำคัญของทวิภาคี ไว้ดังนี้

ปาริฉัตร จันโทริ (2555 : 29-39) ได้กล่าวถึงความสำคัญในการศึกษาระบบทวิภาคี ว่าผู้เรียนสามารถทำงานจริงในสถานประกอบการ ได้เรียนรู้จากครูฝึก ซึ่งเป็นผู้ที่ปฏิบัติงานจริงมีความเชี่ยวชาญเฉพาะด้านสูง และได้ใช้เครื่องจักรและอุปกรณ์ที่มีความทันสมัยที่ใช้งานจริงในอุตสาหกรรม ซึ่งเป็นข้อจำกัดที่สถานศึกษาไม่สามารถจัดหาได้ และการศึกษาระบบทวิภาคียังช่วยให้นักเรียนสามารถเลือกอาชีพที่เหมาะสมกับความรู้ความสามารถของตน สามารถลดปัญหาการเรียนไม่ตรงสาขา นอกจากนั้นในระหว่างเรียนนักเรียนยังมีรายได้ในฐานะลูกจ้างของสถานประกอบการ และมีโอกาสที่จะได้รับการบรรจุเข้าทำงานหลังสำเร็จการศึกษาในขณะที่ผู้ประกอบการสามารถแก้ปัญหาคาดแคลนกำลังคนในระยะยาว ด้วยการพัฒนาศักยภาพให้มีคุณภาพมีคุณสมบัติตรงตามที่ต้องการ สามารถปฏิบัติงานกับเทคโนโลยีขั้นสูงได้ อีกทั้งยังสามารถสร้างความผูกพันระหว่างนายจ้างกับลูกจ้าง สร้างความภักดีต่อองค์กร ถ้ายทอดวัฒนธรรมองค์กร อันเป็นหัวใจสำคัญในการธำรงไว้ซึ่งบุคลากรที่มีคุณภาพ ลดอัตราการลาออก

และยังเป็นการส่งเสริมภาพลักษณ์ที่ดีต่อองค์กรในการทำงานร่วมกันกับสังคม อีกทั้งการทำงานใกล้ชิดกับสถานศึกษาทำให้เกิดการถ่ายทอดแลกเปลี่ยนความรู้ ซึ่งองค์กรสามารถนำมาพัฒนาตนเอง และสถานศึกษาสามารถนำมาพัฒนาหลักสูตรการเรียนการสอนและพัฒนาครูผู้สอน ในส่วนของสถาบันการศึกษาที่เปิดสอนระบบทวิภาคี นอกจากจะช่วยลดค่าใช้จ่ายด้านงบประมาณในการจัดซื้อจัดหาเครื่องจักรอุปกรณ์ การจ้างวิทยากรพิเศษจากภายนอก เพราะการเรียนภาคปฏิบัติเพื่อเสริมสร้างประสบการณ์จะจัดขึ้นโดยสถานประกอบการที่เข้าร่วมโครงการ นอกจากนี้ สถาบันการศึกษายังสามารถแลกเปลี่ยนประสบการณ์กับสถานประกอบการ สามารถพัฒนาครูอาจารย์ และปรับระบบการเรียนการสอนให้สอดคล้องกับธุรกิจและความต้องการของตลาด

สถาบันการอาชีวศึกษาภาคตะวันออกเฉียงเหนือ 3 (2556 : 2) ได้กล่าวถึงความสำคัญของการจัดการศึกษาระบบทวิภาคีว่าการจัดการศึกษาระบบทวิภาคี ยึดหลักทฤษฎีการเรียนรู้พื้นฐานที่สนับสนุนการสร้างประสบการณ์วิชาชีพให้กับนักศึกษาใน 2 ทฤษฎีสำคัญ ได้แก่ ทฤษฎีการเรียนรู้ที่เน้นประสบการณ์ (Experiential Learning) และทฤษฎีการเรียนรู้ที่เน้นสภาพจริง (Authentic Learning) ซึ่งการจัดการศึกษาเชิงบูรณาการกับการทำงาน เป็นกรณีหนึ่งของการเรียนรู้เชิงประสบการณ์ที่ช่วยให้นักศึกษามีโอกาสในการประยุกต์ความรู้ ทักษะ การทำงานและทักษะเฉพาะที่สัมพันธ์กับวิชาชีพ ได้รู้จักชีวิตที่แท้จริงของการทำงานก่อนสำเร็จการศึกษา และเป็นแนวทางที่สำคัญที่จะทำให้ นักศึกษาสามารถเชื่อมโยงความรู้ทางทฤษฎีสู่การปฏิบัติได้จริง มีความสามารถในการปรับตัว แก้ปัญหาที่เกิดในงานและองค์กรทำให้มีความพร้อมมากที่สุดเมื่อสำเร็จการศึกษา นอกจากนี้องค์กรผู้ใช้บัณฑิตและสถาบันการอาชีวศึกษายังได้รับประโยชน์ในเชิงความร่วมมือและการพัฒนาปรับปรุงงาน หลักสูตร องค์ความรู้และอื่น ๆ

สรุปความสำคัญของทวิภาคี ได้ว่าผู้เรียนสามารถทำงานจริงในสถานประกอบการ ได้เรียนรู้จากครูฝึก ซึ่งเป็นผู้ที่ปฏิบัติงานจริงมีความเชี่ยวชาญเฉพาะด้านสูง และได้ใช้เครื่องจักรและอุปกรณ์ที่มีความทันสมัยที่ใช้งานจริงในอุตสาหกรรม ทำให้นักศึกษาสามารถเชื่อมโยงความรู้ทางทฤษฎีสู่การปฏิบัติได้จริง มีความสามารถในการปรับตัว แก้ปัญหาที่เกิดในงานและองค์กรทำให้มีความพร้อมมากที่สุดเมื่อสำเร็จการศึกษา

3.3 การฝึกงาน (Apprenticeship)

การจัดการฝึกงาน มีส่วนสำคัญในการจัดการอาชีวศึกษาให้เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผล

3.3.1 ความหมายของการฝึกงาน

นักวิชาการได้ให้ความหมายของการฝึกงาน ไว้ดังนี้

อลิน สุวินัย (2553 : 7) ได้ให้ความหมาย การฝึกงาน คือ การเสริมทักษะและประสบการณ์ในการเตรียมพร้อมสำหรับการปฏิบัติงานทั้งในระหว่างการศึกษา และหลังจากจบการศึกษา โดยนักศึกษาจะได้นำความรู้จากภาคทฤษฎีไปสู่การฝึกภาคปฏิบัติจริง ซึ่งความรู้และประสบการณ์ที่ได้รับจะช่วยให้นักศึกษาได้รับประสบการณ์ตรงในการทำงาน อันจะช่วยให้นักศึกษาเข้าใจความต้องการที่แท้จริงในการทำงานทั้งจากตนเอง และสถานประกอบการที่เป็นนายจ้าง

วิทยาลัยการอาชีพสองพี่น้อง (2559 : ออนไลน์) ให้ความหมาย การฝึกงาน หมายถึง กระบวนการเพิ่มทักษะและประสบการณ์ที่เป็นประโยชน์แก่การประกอบอาชีพช่วยให้นักเรียนมีความรู้ ความเข้าใจ ในการปฏิบัติงานจริง ทั้งในสถานประกอบการและการประกอบอาชีพอิสระ นักเรียนมีโอกาสได้ใช้เครื่องมือใหม่ ๆ ในวงการธุรกิจ ตลอดจนทราบถึงขั้นตอนการปฏิบัติงานและเทคนิคการทำงาน สามารถเห็นวิธีการสร้างสรรค์ผลผลิตที่มีประสิทธิภาพ นอกจากนั้นยังสร้างความเชื่อมั่น และเจตคติที่ดีต่อวิชาชีพ และให้นักเรียนฝึกงานทำงานร่วมกับผู้อื่น ที่สำคัญเป็นการเสริมสร้างสมรรถภาพในการประกอบอาชีพในอนาคตต่อไป

วิทยาลัยอาชีวศึกษาสุโขทัย (2560 : 1) ได้ให้ความหมาย การฝึกงานเป็นการจัดกระบวนการเรียนรู้เพื่อฝึกทักษะ กระบวนการคิด การจัดการการเผชิญสถานการณ์ และการประยุกต์ความรู้มาใช้เพื่อป้องกันและแก้ปัญหา ซึ่งจัดดำเนินการโดยความร่วมมือระหว่างสถานศึกษากับภาคการผลิตและหรือภาคบริการ หลังจากที่ผู้เรียนได้เรียนรู้ภาคทฤษฎีและการฝึกหัดหรือฝึกปฏิบัติเบื้องต้นในสถานศึกษาแล้วระยะเวลาหนึ่ง ทั้งนี้เพื่อเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้สัมผัสกับการปฏิบัติงานอาชีพ เครื่องมือเครื่องจักร อุปกรณ์ที่ทันสมัย และบรรยากาศการทำงานทางธุรกิจที่ต้องแข่งขันกันในการรักษาคุณภาพและมาตรฐานของงาน รวมทั้งการทำงานร่วมกันซึ่งจะช่วยให้ผู้เรียนได้เรียนรู้จากประสบการณ์จริง ฝึกการปฏิบัติให้ทำได้ คิดเป็น ทำเป็นและเกิดการใฝ่รู้อย่างต่อเนื่องตลอดจนเกิดความมั่นใจและเจตคติที่ดีในการทำงานและการประกอบอาชีพอิสระเพื่อให้เป็นไปตามจุดมุ่งหมายของการจัดการอาชีวศึกษาและการฝึกอบรมวิชาชีพสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา

จากความหมายของ การฝึกงานที่กล่าวมาข้างต้น สรุปได้ว่า การฝึกงาน เป็นการเสริมทักษะและประสบการณ์ในการเตรียมพร้อมสำหรับการปฏิบัติงานทั้งในระหว่างการศึกษา

และหลังจากจบการศึกษา ช่วยให้นักเรียนมีความรู้ ความเข้าใจ ในการปฏิบัติงานจริง มีโอกาสได้ใช้เครื่องมือใหม่ ๆ ทราบขั้นตอนการปฏิบัติงานและเทคนิคการทำงาน เห็นวิธีการสร้างสรรค์ ผลผลิตที่มีประสิทธิภาพ เกิดความมั่นใจและเจตคติที่ดีในการทำงานและการประกอบอาชีพอิสระ

3.3.2 วัตถุประสงค์ของการฝึกงาน

นักวิชาการได้กล่าวถึงวัตถุประสงค์ของการฝึกงาน ไว้ดังนี้

วีระพันธ์ สิทธิพงศ์ (2546 : 133) ได้กล่าวถึงจุดประสงค์ของการฝึกงาน มี

ดังนี้

1. เพื่อช่วยให้นักเรียนมีประสบการณ์วิชาชีพในสาขาวิชาชีพตามความสนใจของตน

2. เพื่อช่วยให้นักเรียนมีโอกาสหารายได้พิเศษเพื่อช่วยเหลือค่าใช้จ่ายในครอบครัว

3. เพื่อช่วยจัดปัญหาการออกกลางคันของนักเรียน เพราะเป็นแรงจูงใจอย่างหนึ่งที่ทำให้นักเรียนมีรายได้ และมีความหวังในการประกอบอาชีพต่อไป

วิทยาลัยการอาชีพสองพี่น้อง (2559 : ออนไลน์) ได้กล่าวถึงวัตถุประสงค์ของการฝึกงานไว้ดังนี้

1. เพื่อให้นักเรียนได้เพิ่มทักษะ สร้างประสบการณ์และพัฒนาวิชาชีพตามสภาพความเป็นจริงในสถานประกอบอาชีพในอนาคตต่อไป

2 นักเรียนจะได้ทราบถึงปัญหาต่างๆที่เกิดขึ้นในขณะปฏิบัติงานและสามารถใช้สติแก้ไขได้อย่างมีเหตุผล

3. เพื่อฝึกให้นักเรียนมีความรับผิดชอบต่อนหน้าที่ เคารพระเบียบวินัย และทำงานร่วมกันได้อย่างมีประสิทธิภาพ

4. เพื่อให้นักเรียนมีเจตคติที่ดีต่อการทำงาน เพื่อเป็นแนวทางในการประกอบอาชีพต่อไปภายหลังจากสำเร็จการศึกษา

5. เพื่อสร้างสัมพันธภาพที่ดีระหว่างวิทยาลัยกับสถานประกอบการเอกชน และหน่วยงานรัฐบาล

วิทยาลัยอาชีวศึกษาสุโขทัย (2560 : 1) ได้กล่าวถึง วัตถุประสงค์ของการฝึกงานไว้ดังนี้

1. เพื่อให้ผู้เรียนได้เพิ่มทักษะเสริมประสบการณ์และพัฒนาวิชาชีพตามสภาพความเป็นจริงในสถานประกอบการและเป็นแนวทางในการประกอบอาชีพ

2. เพื่อให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ถึงสภาพปัญหา และวิธีการแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้น
ขณะปฏิบัติงานอย่างมีเหตุผล

3. เพื่อให้ผู้เรียนมีความรับผิดชอบ มีระเบียบ วินัย และทำงานร่วมกับ
ผู้อื่นได้อย่างมีประสิทธิภาพ

4. เพื่อให้ผู้เรียนมีเจตคติที่ดีในการทำงาน มีความภูมิใจในวิชาชีพ

5. เพื่อให้เป็นไปตามเกณฑ์การสำเร็จการศึกษาตามหลักสูตรที่สำนักงาน
คณะกรรมการการอาชีวศึกษากำหนด

บริษัทฟอร์ด มอเตอร์ คัมปะนี (ประเทศไทย) จำกัด (2561 : ออนไลน์) ได้
กล่าวถึงวัตถุประสงค์ของโครงการรับสมัครนักศึกษาฝึกงานและนักศึกษาสหกิจศึกษามีดังนี้

1. เพื่อเปิดโอกาสให้นักศึกษาได้เรียนรู้รวมทั้งศึกษากระบวนการทำงานที่
แท้จริงผ่านทางโครงการ Ford Undergraduate Trainee Program

2. เพื่อให้นักศึกษาได้รู้จักการทำงานเป็นทีม ร่วมกับผู้อื่นในชีวิตการ
ทำงานจริง

3. เพื่อเป็นการส่งเสริมประสบการณ์และพัฒนาทักษะต่างๆ อันจำเป็น
ต่อการทำงานในอนาคต

4. เพื่อให้นักศึกษาได้มีความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับธุรกิจและการผลิต
ยานยนต์มากขึ้น

5. เพื่อคั่นหานักศึกษาที่มีความสามารถและมีศักยภาพในการทำงานเข้า
มาร่วมกับบริษัทในโอกาสต่อไป

จากวัตถุประสงค์ของการฝึกงานที่กล่าวมาข้างต้น สรุปได้ว่า วัตถุประสงค์
ของการฝึกงานเพื่อให้ผู้เรียนได้เพิ่มทักษะ สร้างประสบการณ์และพัฒนาวิชาชีพตามสภาพความ
เป็นจริงทราบถึงปัญหาต่างๆที่เกิดขึ้นในขณะปฏิบัติงานและสามารถใช้สติแก้ไขได้อย่างมีเหตุผลมี
ความรับผิดชอบต่อหน้าที่ เคารพระเบียบวินัย และทำงานร่วมกันได้อย่างมีประสิทธิภาพ

3.3.3 ลักษณะการฝึกงาน

นักวิชาการได้กล่าวถึงลักษณะการฝึกงาน ไว้ดังนี้

ชายชาญ ปิงเมือง (2545: 173) ได้กล่าวถึง การฝึกงานว่าเป็นรูปแบบความ
ร่วมมือที่พบเห็นได้บ่อยที่สุดเป็นรูปแบบที่มีมาแต่ดั้งเดิมในการจัดการอาชีวศึกษาไทยการจัดการ
เรียนการสอนในสถานศึกษาและจัดส่งนักศึกษาไปฝึกปฏิบัติงานจริงในสถานประกอบการที่ได้ตก
ลงกันไว้แล้วโดยสถาบันการศึกษามีการสอนหลักการ/ทฤษฎีและฝึกปฏิบัติขั้นต้นในสถานศึกษา

ก่อนที่จะส่งนักศึกษาเข้ารับการฝึกปฏิบัติแต่เป็นการฝึกปฏิบัติงานในระยะเวลาสั้นๆ เพื่อฝึกเพิ่มพูนทักษะและสร้างเจตคติในการทำงานอาชีพการปฏิบัติยังไม่ค่อยต่อเนื่องเป็นระบบมากนักแต่ทั้งสองฝ่ายต่างช่วยกันสนับสนุนงบประมาณการฝึกของนักเรียนอาจเพิ่มระยะเวลาในการฝึกปฏิบัติและอาจให้ชุมชนมีส่วนร่วมด้วยก็ได้

มหาวิทยาลัยแม่ฟ้าหลวง (2556 : 6) ได้กล่าวถึง ลักษณะการฝึกงาน ของมหาวิทยาลัย ไว้ดังนี้

1. นักศึกษาจะต้องเข้าฝึกปฏิบัติงาน ณ สถานประกอบการเสมือนหนึ่งเป็นลูกจ้างชั่วคราวของสถานประกอบการนั้น ตามระยะเวลาที่กำหนด
2. ระหว่างฝึกปฏิบัติงาน นักศึกษาจะต้องปฏิบัติตามระเบียบข้อบังคับพนักงานของสถานประกอบการอย่างเคร่งครัดทุกประการ
3. นักศึกษาฝึกปฏิบัติงานจะได้รับมอบหมายภาระงานให้รับผิดชอบได้อย่างชัดเจนตรงตามหลักสูตรสาขาวิชาที่ได้ศึกษามา หรือตามที่สาขาวิชาหรือสำนักวิชาเห็นว่า เป็นงานที่มีคุณภาพและมีลักษณะเหมาะสมกับความรู้ความสามารถของนักศึกษา
4. นักศึกษาจะต้องฝึกปฏิบัติงานตามเวลาที่สถานประกอบการกำหนด
5. นักศึกษาอาจได้รับค่าตอบแทน หรือสวัสดิการต่างๆ ตามความเหมาะสม

วิทยาลัยอาชีวศึกษาสุโขทัย (2560 : 4) ได้กล่าวถึง ลักษณะและเงื่อนไขของการฝึกงาน ไว้ดังนี้

1. สถานศึกษาต้องจัดให้มีการฝึกงานในสถานประกอบการหรือแหล่งวิทยาการที่สอดคล้องกับสาขาวิชาที่เรียน
2. สถานศึกษาจะจัดให้ผู้เรียนฝึกงานในช่วงระยะเวลาใดก็ได้ตามความเหมาะสมตั้งแต่ภาคเรียนที่ 4 ของระดับ ปวช. หรือภาคเรียนที่ 2 ของระดับ ปวส. โดยให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ภาคทฤษฎีและฝึกภาคปฏิบัติเบื้องต้นในสถานศึกษาก่อนออกไปฝึกงาน หากสถานศึกษาจัดให้ผู้เรียนฝึกงานในภาคเรียนปกติ ให้เพิ่มเวลาเรียนต่อสัปดาห์ของรายวิชาเป็น 2 เท่าของเวลาเรียนปกติ

3. ให้มีการตัดสินผลการเรียนและให้ระดับผลการเรียนเป็นรายวิชา เช่นเดียวกับรายวิชาอื่นๆ ตามระเบียบว่าด้วยการประเมินผลการเรียนตามหลักสูตรที่กำหนด

สรุปได้ว่าลักษณะการฝึกงาน สถาบันการศึกษามีการสอนหลักการทฤษฎี และฝึกปฏิบัติขั้นต้นในสถานศึกษาก่อนที่จะส่งนักศึกษาเข้ารับการฝึกปฏิบัติงาน ณ สถาน

ประกอบการเสริมหนึ่งเป็นลูกจ้างชั่วคราวของสถานประกอบการนั้น ตามระยะเวลาที่กำหนด โดยนักศึกษาจะต้องปฏิบัติตามระเบียบข้อบังคับของสถานประกอบการ

3.3.4 ความสำคัญและประโยชน์ของการฝึกงาน

นักวิชาการได้ให้ความสำคัญและประโยชน์ของการฝึกงาน ไว้ดังนี้

ชัยพร รัตนแสง (2546 : 9-10) กล่าวว่า ผู้เข้ารับการฝึกงานอาชีพจะได้รับประโยชน์ ดังนี้

- 1.ทักษะการปฏิบัติงานแต่ละอย่าง
- 2.ทักษะในการปฏิบัติงานโดยส่วนรวม
- 3.การพัฒนาด้านบุคลิกภาพ

ดารณี บุญบันดาล (2547 : 1) ได้กล่าวถึงความสำคัญของการฝึกงาน ดังนี้

- 1.การฝึกอาชีพในด้านอุตสาหกรรมระดับช่างฝีมือ หรือระดับกลางมีความจำเป็นมากเพราะสามารถช่วยส่งเสริมประสิทธิภาพของการปฏิบัติงาน
- 2.การฝึกงานในสถานประกอบการหรือโรงงานจะช่วยให้ผู้เข้ารับการฝึกงานได้สัมผัสกับสิ่งแวดล้อมของโลกแห่งการทำงานจริง
- 3.การฝึกงานอาชีพในสถานประกอบการเป็นการแบ่งเบาภาระในการลงทุนด้านอาชีวศึกษาหรือการศึกษาวิชาชีพ
- 4.การฝึกงานอาชีพในสถานประกอบการจะเป็นแนวทางและแบบอย่างที่ดีสำหรับการปฏิบัติเกี่ยวกับการฝึกงานอาชีพประเภทอื่น ๆ

วิทยาลัยการอาชีพสองพี่น้อง (2559 : ออนไลน์) ได้กล่าวถึงประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับการฝึกงานมีดังนี้

- 1.ได้ฝึกตนเองเรื่องความรับผิดชอบหน้าที่ที่ได้รับมอบหมาย
- 2.ได้ฝึกตนเองให้เป็นคนที่มีระเบียบวินัยมากขึ้น
- 3.ได้ประสบการณ์จากการฝึกงานจริง
- 4.ได้เรียนรู้การทำงานร่วมกับคนอื่น
- 5.ได้เรียนรู้การปฏิบัติตัวในขณะฝึกงาน
- 6.ได้เรียนรู้สิ่งใหม่ๆ จากการฝึกงาน

วิทยาลัยอาชีวศึกษาสุโขทัย (2560 : 2) ได้กล่าวถึงประโยชน์ที่ได้รับจากการฝึกงานแบ่งได้ดังนี้

1.ด้านผู้เรียนได้รับประสบการณ์จริงตามสาขาวิชาที่เรียนได้ฝึกทักษะวิชาชีพและทักษะชีวิต มีความมั่นใจในการปฏิบัติงานมากขึ้นสามารถคิดเป็น ทำเป็น จัดการและแก้ปัญหาได้มีบุคลิกภาพ เจตคติและกิจนิสัยที่ดีในการทำงานอาชีพและมีข้อมูลในการเลือกสายงานเพื่อการประกอบอาชีพ

2.ด้านสถานศึกษาสามารถผลิตผู้สำเร็จการศึกษาที่มีคุณภาพสอดคล้องกับความต้องการของตลาดแรงงานเกิดความร่วมมือในการพัฒนาทางวิชาการ พัฒนาหลักสูตร พัฒนางานวิจัย ฯลฯบุคลากรได้เรียนรู้ระบบการทำงานในสถานประกอบการมีข้อมูลในการแนะแนวการเลือกสายงานเพื่อการประกอบอาชีพแก่ผู้เรียน

3.ด้านสถานประกอบการมีส่วนร่วมในการจัดการอาชีวศึกษาและฝึกอบรมวิชาชีพมีโอกาสในการคัดเลือกบุคลากรที่มีคุณภาพตามความต้องการโดยไม่ต้องฝึกเพิ่มเติมครูฝึก ผู้ควบคุมการฝึกได้เพิ่มทักษะในการสอนงานได้กำลังคนเพื่อสนับสนุนงานของสถานประกอบการและพนักงานมีความกระตือรือร้นในการพัฒนาตนเอง

สรุปได้ว่า การฝึกงานมีความสำคัญและประโยชน์ต่อผู้เรียนที่ได้รับประสบการณ์จริงจากสถานประกอบการ ต่อด้านสถานศึกษาที่สามารถผลิตผู้สำเร็จการศึกษาที่มีคุณภาพสอดคล้องกับความต้องการของตลาดแรงงานและต่อสถานประกอบการที่มีส่วนร่วมในการจัดการอาชีวศึกษาและฝึกอบรมวิชาชีพมีโอกาสในการคัดเลือกบุคลากรที่มีคุณภาพตามความต้องการ

3.4 ความร่วมมือด้านอื่น

นอกจากรูปแบบความร่วมมือดังที่กล่าวมาข้างต้นแล้ว ยังมีรูปแบบความร่วมมือด้านอื่นๆ ที่มีนักวิชาการได้ศึกษาไว้ดังนี้

พรชูลี อาชาวำรุง (2543 : 73-95) ได้ศึกษาความร่วมมือของสถานศึกษา พบว่ามีรูปแบบของความร่วมมือด้านการศึกษา 10 รูปแบบดังนี้

- 1.รูปแบบการจัดกลุ่มห้องสมุดร่วมกัน
- 2.รูปแบบการจัดโปรแกรมการเรียนการสอนและการลงทะเบียนร่วมกัน
- 3.รูปแบบการแสวงหาและรับนักศึกษาร่วมกัน
- 4.รูปแบบการพัฒนาครูอาจารย์ร่วมกัน
- 5.รูปแบบการระดมทุนร่วมกัน
- 6.รูปแบบการจัดซื้อจัดจ้างร่วมกันเพื่อลดค่าใช้จ่าย
- 7.รูปแบบการใช้เทคโนโลยีร่วมกัน

- 8.รูปแบบความร่วมมือระดับนานาชาติ
- 9.รูปแบบความร่วมมือเพื่อพัฒนาเศรษฐกิจ
10. รูปแบบความร่วมมือกันของสถาบันขนาดเล็ก

สินชัย เก่งนำชัยตระกูล (2548: 9-17) ได้เสนอความร่วมมืออีก 9 รูปแบบดังต่อไปนี้

- 1.รูปแบบให้เงินทุนการศึกษาแก่นักเรียนนักศึกษา (Scholarship)
- 2.รูปแบบให้เครื่องจักรเครื่องมือและอุปกรณ์ (Machine and Equipment Donation) โดยเฉพาะเทคโนโลยีที่ทันสมัยที่จะใช้ในการฝึกปฏิบัติจริงให้กับนักเรียนนักศึกษาของสถานศึกษาให้มีทักษะปฏิบัติงานอุตสาหกรรมจริง
- 3.รูปแบบการศึกษาดูงาน (Industrial Study)
- 4.รูปแบบใช้บุคลากรผู้เชี่ยวชาญจากภาคเอกชน/สถานประกอบการไปช่วยสอนในสถานศึกษาอาชีวศึกษาหรือเป็นวิทยากรฝึกอบรมให้คำแนะนำ (Specialist) แก่นักเรียนนักศึกษาเป็นคราวๆ
- 5.รูปแบบจัดหลักสูตรพิเศษทั้งในและนอกสถาบันการศึกษาการฝึกอบรมหลักสูตรระยะสั้นการสร้างองค์ความรู้ให้กับชุมชนการบริการวิชาการ (Extension Service)
- 6.รูปแบบให้เงินทุนสนับสนุนการวิจัยและพัฒนา (R&D Sponsor) เช่นการประกวดแข่งขันทักษะฝีมือช่างการประกวดสิ่งประดิษฐ์การแข่งขันหุ่นยนต์ เป็นต้น
- 7.รูปแบบความร่วมมือเพื่อกิจกรรมสาธารณประโยชน์เช่นให้เงินสนับสนุนการประชุมสัมมนาการจัดนิทรรศการการให้บริการอาคารสถานที่โครงการเพื่อสาธารณประโยชน์ต่างๆ
- 8.รูปแบบความร่วมมือเพื่อพัฒนาบุคลากรขององค์กรเป็นทั้งการส่งบุคลากรของสถานประกอบการมาเพิ่มวุฒิการศึกษาในสถานศึกษาในลักษณะของการเทียบโอนวุฒิการศึกษาความรู้และประสบการณ์เพื่อสร้างความก้าวหน้าในตำแหน่งหน้าที่การงานหรือสถานศึกษาส่งครูผู้สอนเข้าไปฝึกอบรมในสถานประกอบการเพื่อให้ทันต่อการเปลี่ยนแปลงของเทคโนโลยีและวิทยาการสมัยใหม่
- 9.รูปแบบความร่วมมือการจัดอาชีวศึกษาเฉพาะด้านวิชาชีพ (สาขาต่างๆตามความต้องการ) เป็นความร่วมมือกับสถานประกอบการ/องค์กรวิชาชีพเฉพาะทางจัดการอาชีวศึกษาในรูปแบบที่เป็นสถานศึกษาเฉพาะทางได้แก่วิทยาลัยปีโตรเคมีมาบตาพุดจังหวัดระยอง เป็นต้น

จากที่กล่าวมาข้างต้นสรุปได้ว่ารูปแบบความร่วมมือระหว่างสถานศึกษากับสถานประกอบการในการจัดการอาชีวศึกษาทั้งในประเทศและต่างประเทศมีหลายรูปแบบด้วยกัน แต่รูปแบบที่พบได้บ่อยๆมี 4 รูปแบบได้แก่การจัดการศึกษาระบบสหกิจศึกษา (Co-operative Education) การจัดการศึกษาระบบทวิภาคี (Dual Vocational Training) การฝึกงาน (Apprenticeship) และความร่วมมือด้านอื่นซึ่งจะเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาความร่วมมือกับสถานประกอบการในการจัดการอาชีวศึกษา

4. ความร่วมมือของสถานประกอบการในการจัดการอาชีวศึกษาของต่างประเทศ

การศึกษาความร่วมมือของสถานประกอบการในการจัดการอาชีวศึกษาของต่างประเทศในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาในประเทศสหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมนี ประเทศแคนาดา ประเทศสหราชอาณาจักร ประเทศอิสราเอล และประเทศสิงคโปร์ ซึ่งจะได้นำเสนอตามลำดับ ดังนี้

4.1 สหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมนี

การฝึกอาชีพระบบทวิภาคี (Dual System) เป็นระบบที่ได้รับความนิยมมากที่สุดในประเทศสหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมันประมาณร้อยละ 70 ของผู้จบการศึกษาทั้งหมดล้วนผ่านการฝึกอาชีพระบบทวิภาคีมาแล้วทั้งสิ้นเพราะการฝึกระบบนี้เปิดโอกาสให้กับเยาวชนทุกคนโดยไม่จำเป็นต้องมีคุณสมบัติอื่นใดมาก่อนการจัดการศึกษาระบบทวิภาคีของเยอรมันเป็นการจัดการศึกษาให้กับเยาวชนที่เรียนในโรงเรียนมัธยมศึกษาสายที่เรียกว่า Hauptschule โดยผู้ที่เข้าฝึกอาชีพจะต้องไปสมัครเป็นช่างฝึกหัดในสถานประกอบการที่ยินดีรับนักเรียนผู้นั้นเป็นพนักงานฝึกหัดเมื่อผ่านการตรวจสอบคุณสมบัติเป็นที่เรียบร้อยแล้วสถานประกอบการจะติดต่อกับโรงเรียนอาชีวศึกษาในเขตที่อยู่ใกล้เพื่อร่วมกันวางแผนในการส่งช่างฝึกหัดไปเรียนวิชาสามัญและภาคทฤษฎีของสาขาอาชีพที่นักเรียนเลือกไว้ในช่วงเวลาที่ได้ตกลงกันซึ่งโดยทั่วไปจะเป็นการเรียนแบบไม่เต็มเวลา (Part-Time Studying) กล่าวคือช่างฝึกหัดต้องเรียนวิชาสามัญและภาคทฤษฎีพื้นฐานในโรงเรียนอาชีวศึกษาประมาณ 1-2 วันต่อสัปดาห์ซึ่งเป็นข้อบังคับทางกฎหมายและฝึกปฏิบัติงานในสถานประกอบการประมาณ 3-4 วันต่อสัปดาห์และอาจเข้าฝึกปฏิบัติในศูนย์ฝึกพร้อม (Inter-Firm Training Center) ที่สถานประกอบการร่วมกันจัดตั้งขึ้นเพื่อฝึกทักษะบางด้านที่สถานประกอบการไม่อาจจัดฝึกให้ได้ในการรับช่างฝึกหัดของสถานประกอบการนั้นสถานประกอบการจะต้องจัดทำสัญญาการฝึกอาชีพตามหลักเกณฑ์ที่รัฐบาลกลางกำหนดไว้และส่งสัญญาไปให้หอการค้าประจำเมืองนั้นเพื่อลงทะเบียนไว้เนื่องจากกฎหมายกำหนดให้หอการค้าเป็นหน่วยงานที่รับผิดชอบการฝึกอาชีพสาขาต่างๆรวมถึงการนิเทศในสถานประกอบการการตรวจสอบและการบริหารการฝึกของศูนย์ฝึกพร้อมหอการค้าเป็นหน่วยงานอิสระอยู่ภายใต้การดูแลของหน่วยงาน

ระดับสูงของรัฐบาลซึ่งหอการค้าจะมีหลายประเภทครอบคลุมทุกกลุ่มอาชีพและมีสถานประกอบการต่างๆภายใต้กลุ่มอาชีพเดียวกันเข้าร่วมเป็นสมาชิกโดยต้องจ่ายเงินสมทบรายปีตามที่ระบุไว้ (สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา 2550 : 20-23)

สถานประกอบการที่จะได้รับอนุญาตให้จัดการฝึกอาชีพได้นั้นต้องมีคุณสมบัติที่สำคัญคือมีครูฝึกเป็นของตนเองมีเครื่องมือและอุปกรณ์ที่สามารถใช้ในการฝึกอย่างครบถ้วนหรือสามารถส่งช่างฝึกหัดไปรับการฝึกเพิ่มเติมในส่วนที่ขาดอยู่ในสถานประกอบการอื่นหรือในศูนย์ฝึกร่วมโดยหอการค้าจะเป็นผู้พิจารณาอนุญาตและอีกทั้งหอการค้ายังมีหน้าที่ตรวจสอบและติดตามและนิเทศการฝึกอาชีพโดยมีผู้ที่ทำหน้าที่นี้คือที่ปรึกษาการฝึกอาชีพของหอการค้าตลอดช่วงของการฝึกเพื่อควบคุมคุณภาพของการฝึกให้ช่างฝึกหัดได้ทักษะและความรู้ตามที่กำหนดไว้ในแผนการฝึกของสถานประกอบการส่วนการตรวจสอบเพื่อตรวจสอบคุณภาพของการฝึกอาชีพนั่นช่างฝึกหัดต้องผ่านการทดสอบทั้งความรู้สามัญและความรู้ภาคทฤษฎีซึ่งจัดสอบโดยสถานศึกษาผู้ที่ผ่านการทดสอบในส่วนนี้จะได้รับประกาศนียบัตรวุฒิสามัญจากสถานศึกษาส่วนการทดสอบภาคปฏิบัติจะมีการทดสอบสองครั้งคือการทดสอบครึ่งหลักสูตร (Interim Examination) และการทดสอบขั้นสุดท้ายปลายหลักสูตร (Final Examination) ซึ่งการสอบทั้งสองครั้งอยู่ในความรับผิดชอบของหอการค้าแต่ละอาชีพผู้ที่ผ่านการทดสอบในส่วนนี้จะได้รับประกาศนียบัตรวุฒิอาชีวะเป็นช่างฝีมือ (Journeyman) จากหอการค้าตามสาขาที่ผ่านการทดสอบ (สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา.2548: 12)

สรุปได้ว่า การฝึกอาชีพระบบทวิภาคี (Dual System) เป็นระบบที่ได้รับความนิยมมากที่สุดในประเทศสหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมัน และเป็นระบบที่ประสบความสำเร็จในการสร้างแรงงานที่มีคุณภาพสูงเป็นกำลังสำคัญในการขับเคลื่อนอุตสาหกรรมการผลิตของประเทศ การจัดการระบบทวิภาคีเป็นบทบาทของสถานประกอบการ โดยมีองค์กร วิชาชีพและหอการค้าของรัฐเป็นผู้กำกับดูแล

4.2 ประเทศแคนาดา

การจัดการศึกษาอาชีพและการฝึกอบรมอาชีพในประเทศแคนาดา (สวัสดี อุดม โภชน์. 2543 :9-15)เป็นภารกิจของทั้งรัฐบาลกลางและรัฐบาลจังหวัดหรือเขตปกครองเพราะเป็นสถาบันอุดมศึกษามีกระทรวงพัฒนาทรัพยากรมนุษย์แคนาดามีสถานศึกษาอาชีพและสถานฝึกอบรมอาชีพที่มีศักยภาพสูงในการให้การศึกษอาชีวะ/การฝึกอบรมอาชีพแก่ประชากรของจังหวัดทั้งเยาวชนระดับมัธยมศึกษาและระดับหลังมัธยมศึกษาตลอดจนผู้ใหญ่ผู้ทำงานแล้วผู้ที่ว่างงานเป็นต้นสามารถเข้าถึงการศึกษอาชีวะหรือการฝึกอบรมอาชีพได้ตลอดชีวิตมีกฎหมาย

กำหนดบทบาทหน้าที่พันธกิจความรับผิดชอบขององค์ประกอบการเงินรายได้การบริหารการตรวจสอบ การอุทธรณ์คณะกรรมการที่ปรึกษาเป็นต้นตัวอย่างความร่วมมือที่รัฐบาลแคนาดาร่วมกับ หน่วยงานภาคีอื่นได้แก่

1.โครงการริเริ่มหุ้นส่วน (Sectorial Partnerships Initiatives - SPI) เป็นนวัตกรรม ของรัฐบาลแคนาดาที่เกิดจากรัฐบาลกลางที่จะสร้างวัฒนธรรมร่วมมือ (Corporate Culture) ให้ เกิดขึ้นอย่างยั่งยืนถาวรในการพัฒนานโยบายและโครงการเพื่อพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ด้าน สิ่งแวดล้อมอุตสาหกรรม (Human Resources in the Environment Industry-CCHREI) โครงการ นี้เกิดขึ้นจากความเชื่อที่ว่าสิ่งแวดล้อมอุตสาหกรรมนับวันจะมีความซับซ้อนกว้างขวางขึ้นไม่มีใคร เพียงลำพังฝ่ายเดียวจะแก้ไขปัญหาได้หากแต่จะต้องมีหลายๆฝ่ายช่วยกันศึกษาปัญหาและร่วมมือ กันหาทางออกการหาทางออกในการแก้ปัญหาจึงต้องการการประสานร่วมมือกันระหว่างผู้มี บทบาทสำคัญต่อสิ่งแวดล้อมอุตสาหกรรมทำหน้าที่เกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงของงานและ เทคโนโลยีสิ่งแวดล้อมอุตสาหกรรมที่มีผลกระทบต่อแรงงานในสาขาอุตสาหกรรมของตนในเรื่อง อนาคตการจ้างงานโครงสร้างงานหรือโครงสร้างอาชีพระดับทักษะความพอเพียงของแรงงานความ ต้องการฝึกอบรมแรงงานและนำสิ่งที่พบจากการศึกษาวิจัยแล้วไปปฏิบัติ

2.การฝึกงาน/ปฏิบัติงาน (On-the-job Training) ของนักเรียนนักศึกษาเป็นความ ร่วมมือที่รัฐบาลที่กำกับดูแลสถานศึกษาร่วมมือกับสถานประกอบการให้นักเรียนนักศึกษาได้ออก ฝึกงาน/ปฏิบัติงานในสถานประกอบการขณะกำลังศึกษาทั้งในระดับมัธยมศึกษาวิทยาลัยชุมชน หรือมหาวิทยาลัยในระยะเวลาตามกำหนด

3.โครงการพัฒนาธุรกิจกำลังคนยุทธศาสตร์การพัฒนามนุษย์และสิ่งแวดล้อม อย่างยั่งยืนเป็นความร่วมมือที่ทำกับหน่วยงานทั้งภาครัฐและภาคเอกชนในการพัฒนาทรัพยากร แรงงานของประเทศซึ่งจะมีรูปแบบวิธีการต่างๆกันไปตามแต่ละโครงการตลอดจนกระทั่งแนวคิดที่ จะทำให้ผู้ใหญ่ (อายุ 16 ปีขึ้นไป) ทุกคนต้องมีทักษะจำเป็นขั้นต่ำในการที่จะทำงานหรืออยู่ในโลก ยุคใหม่ได้อย่างมีความสุข (Essential or Enabling Skills) ทักษะจำเป็นขั้นต่ำเหล่านี้จะ ประกอบด้วย การอ่านหนังสือ/ตำรา (Reading Text) การค้นคว้าเอกสารหรือการใช้เอกสาร (Use of Documents) การเขียน (Writing) การคิดเลข (Numeracy) การพูด (Oral Communication) ทักษะการคิด (Thinking Skills) เพื่อแก้ปัญหาตัดสินใจการวางแผนประกอบอาชีพการใช้ความจำ การค้นหาข้อมูลสารสนเทศทักษะการทำงานร่วมกับคนอื่นทักษะการใช้คอมพิวเตอร์และทักษะ การแสวงหาความรู้หรือเรียนรู้อย่างต่อเนื่อง

สรุปได้ว่า การจัดการศึกษาอาชีพและการฝึกอบรมอาชีพในประเทศแคนาดาเป็นภารกิจของทั้งรัฐบาลกลางและรัฐบาลจังหวัดหรือเขตปกครอง ความร่วมมือที่รัฐบาลแคนาดา ร่วมกับหน่วยงานภาคีอื่น ได้แก่ โครงการริเริ่มหุ้นส่วน การฝึกงาน/ปฏิบัติงาน (On-the-job Training) และโครงการพัฒนารัฐกิจกำลังคนยุทธศาสตร์การพัฒนามนุษย์และสิ่งแวดล้อมอย่างยั่งยืน

4.3 ประเทศสหราชอาณาจักร

การอาชีวศึกษาและฝึกอบรมวิชาชีพของประเทศสหราชอาณาจักร (ศิริพรรณ ชุมชุม.2543) มีรูปแบบการจัดการอาชีวศึกษาและฝึกอบรมวิชาชีพดังนี้

1.การอาชีวศึกษาและฝึกอบรมวิชาชีพแก่เยาวชนที่มีอายุ 14 ปีขึ้นไปซึ่งส่วนใหญ่อยู่ในระดับมัธยมหรือระดับ 4 ก่อนสำเร็จการศึกษาภาคบังคับ 2 ปีจะมีการส่งเสริมด้านวิชาชีพอยู่ 3 รูปแบบคือ

1.1 โครงการเทคนิคและอาชีวศึกษา (Technical and Vocational Education Initiative) โครงการนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อพัฒนาหลักสูตรของโรงเรียนให้สอดคล้องสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อมในโลกของการทำงานพร้อมทั้งการปรับปรุงทักษะด้านวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยีและภาษามีหน่วยงาน/องค์กรหลายแห่งที่เกี่ยวข้องเข้าร่วมโครงการทั้งด้านการศึกษา และการจ้างงานรวมทั้งสำนักมาตรฐานการศึกษาซึ่งทำให้นายจ้างตระหนักถึงความสำคัญในการเลือกผู้สำเร็จการศึกษาที่ได้รับการฝึกฝนด้านวิชาชีพเข้าทำงาน

1.2 การสร้างประสบการณ์ในการทำงาน (Work Experiences) นักเรียนทุกคนในที่สุดท้ายของการศึกษาภาคบังคับจะได้รับการสนับสนุนให้ใช้เวลาช่วงหนึ่งในการสร้างประสบการณ์ในการทำงานจริงโดยให้โอกาสในการปฏิบัติงานเช่นเดียวกับพนักงานโดยทั่วไปโดยมีทางเลือกให้นักเรียนจัดทำโครงการหรือจัดทำชิ้นงานเพื่อเสริมสร้างความเข้าใจในวิชาที่เรียนตามหลักสูตรช่วยให้นักเรียนได้เรียนรู้โลกของการทำงานตระหนักถึงความต้องการของนายจ้างพัฒนาทักษะบุคลิกภาพและการทำงานร่วมกับผู้อื่นโดยใช้เวลาไม่น้อยกว่า 1 สัปดาห์ตามที่รัฐกำหนดในสถานที่ทำงานหรือสถานประกอบการ

1.3 วิทยาลัยเทคโนโลยีเมือง (City Technology Colleges) รัฐบาลกลางได้เชิญชวนให้โรงเรียนที่มีความพร้อมเข้าร่วมเพื่อพัฒนาเป็น “วิทยาลัยเทคโนโลยี” ซึ่งขึ้นตรงต่อรัฐบาลกลางการเรียนการสอนใช้หลักสูตรกลางของประเทศ (National Curriculum) เน้นด้านเทคโนโลยีวิทยาศาสตร์และคณิตศาสตร์มีความเป็นอิสระจากสำนักงานการศึกษาท้องถิ่นวิทยาลัย

เหล่านี้จะไม่เก็บค่าเล่าเรียนเพราะได้รับการสนับสนุนจากภาคเอกชนซึ่งมีบทบาทในการบริหารจัดการด้วย

2. การอาชีวศึกษาและฝึกอบรมวิชาชีพสำหรับผู้มีอายุ 16 ปีขึ้นไปหรือผู้ที่จบการศึกษาภาคบังคับเป็นการศึกษาวิชาชีพหรือการสร้างทักษะในการทำงานโดยหลักสูตรเน้นความต้องการของนายจ้างเป็นหลักการจัดการเรียนการสอนมีความยืดหยุ่นและได้รับการปรับปรุงพัฒนาอยู่ตลอดเพื่อให้ทันต่อความเปลี่ยนแปลงนอกจากเน้นด้านการอาชีวศึกษาแล้วยังให้ความสำคัญด้านวิชาการและการพัฒนาบุคลากรที่ทำงานอยู่แล้วเช่นกันโดยมีทางเลือกถึง 3 ทางในการสร้างความรู้และทักษะในการประกอบอาชีพคือ 1) สายสามัญ (Academic) 2) สายอาชีพ (General Vocational Education) 3) สอดเทียบประสบการณ์ (Work Related) ทางเลือกเหล่านี้มีความเชื่อมโยงกันเปิดโอกาสให้ผู้เรียนปรับเปลี่ยนทางเลือกและเทียบโอนกันได้ทั้งนี้ทางเลือกที่ 1 และทางเลือกที่ 2 ดำเนินการโดยสถาบันการศึกษาส่วนทางเลือกที่ 3 เป็นการให้โอกาสบุคคลที่มีทักษะความสามารถอันเกิดจากประสบการณ์ในการปฏิบัติงานได้ทดสอบเพื่อรับคุณวุฒิวิชาชีพเพื่อการพัฒนาและสร้างความก้าวหน้าในอาชีพ

3. การฝึกอบรมวิชาชีพโดยสถานประกอบการด้วยเหตุที่การศึกษาในระบบโรงเรียนอาจไม่สามารถพัฒนาคนให้สอดคล้องกับความต้องการของสถานประกอบการได้ความจำเป็นที่สถานประกอบการต้องมาร่วมรับผิดชอบในการจัดการศึกษาและฝึกอบรมจึงมีมากขึ้นในการให้การฝึกอบรมแก่พนักงานของสถานประกอบการโดยได้รับเงินอุดหนุนจากสถานประกอบการองค์กรของรัฐและจากบุคคลมีการนำระบบคุณวุฒิวิชาชีพมาใช้สร้างความเข้มแข็งในการฝึกอบรมของสถานประกอบการโดยจัดตั้งสภาสถานประกอบการและการฝึกอบรมการให้ความเป็นอิสระแก่วิทยาลัยที่รับผิดชอบด้านอาชีวศึกษาและฝึกอบรมวิชาชีพจัดตั้งสำนักหลักสูตรและคุณวุฒิเพื่อประสานสัมพันธ์และเชื่อมโยงหลักสูตรและคุณวุฒิวิชาชีพรวมทั้งให้เมืองค์การด้านการเงินให้การสนับสนุนกำกับดูแลและตรวจสอบคุณภาพมาตรฐานโดยตรงมีการออกกฎหมายรองรับและที่สำคัญในการเปลี่ยนแปลงสำคัญทุกครั้งจะมีการแต่งตั้งคณะที่ปรึกษาผู้ทรงคุณวุฒิจากภาครัฐและเอกชนจัดทำข้อมูลเพื่อให้ข้อเสนอแนะเชิงนโยบายส่วนบุคคลที่ว่างงานอยู่ระหว่างหางานทำรัฐได้จัดเงินอุดหนุนสถานประกอบการเพื่อสนับสนุนให้พนักงานเข้าศึกษาและฝึกอบรมต่อเพื่อให้ได้คุณวุฒิตามเกณฑ์ที่อุตสาหกรรมกำหนดโดยเน้นการฝึกอบรมและประเมินผลจากคุณภาพงานที่ทำผู้รับการฝึกอบรมและปฏิบัติงานจริงเหล่านี้เมื่อมีการทดสอบความสามารถจะได้คุณวุฒิด้านวิชาชีพเช่นเดียวกับผู้อยู่ในระบบโรงเรียนเรียกว่าคุณวุฒิวิชาชีพแห่งชาติ

สรุปได้ว่า การอาชีวศึกษาและฝึกอบรมอาชีพของประเทศสหราชอาณาจักร มีทั้ง แก่เยาวชนที่มีอายุ 14 ปีขึ้นไป เป็นโครงการเทคนิคและอาชีวศึกษา การสร้างประสบการณ์ในการทำงาน และวิทยาลัยเทคโนโลยีเมือง ส่วนผู้มีอายุ 16 ปีขึ้นไปหรือผู้ที่จบการศึกษาภาคบังคับ มีทางเลือกถึง 3 ทางในการสร้างความรู้และทักษะในการประกอบอาชีพคือ สายสามัญ สายอาชีพ และสอบเทียบประสบการณ์ รวมทั้งการฝึกอบรมวิชาชีพโดยสถานประกอบการด้วยเหตุที่ การศึกษาในระบบโรงเรียนไม่สามารถพัฒนาคนให้สอดคล้องกับความต้องการของสถานประกอบการได้

4.4 ประเทศอิสราเอล

การพัฒนาอาชีวศึกษาของประเทศอิสราเอล (ศิริพรรณ ชุมชุม. 2543) เริ่มต้นด้วยการให้ความสำคัญ ด้านการอาชีวศึกษาตามแนวทางของกิบบุตส์และโมชาบ (Kibbutzim; & Moshavim) ซึ่งมีลักษณะแบบคอมมูน (Communal) คือทุกคนช่วยกันทำงานแล้ว แบ่งส่วนแบ่งเท่าๆกันโดยยึดการประกอบอาชีพทางเกษตรกรรมเป็นหลักทั้งผลิตและแปรรูป ระบบการจัดการอาชีวศึกษาและฝึกอบรมวิชาชีพจึงจัดเป็น 3 ระดับได้แก่ 1) การอาชีวศึกษาในระดับมัธยมศึกษา 2) การอาชีวศึกษาในระดับอุดมศึกษา 3) การฝึกอบรมวิชาชีพ

1.การอาชีวศึกษาในระดับมัธยมศึกษาการอาชีวศึกษาในประเทศอิสราเอลจะ เริ่มต้นอย่างจริงจังในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายใช้เวลาเรียน 3 ปีต่อจากระดับมัธยมต้นโดยการ เรียนในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายจะมี 2 สายหลักคือสายสามัญและสายอาชีพจัดอยู่ใน โรงเรียน 3 รูปแบบคือ 1) มัธยมปลายสายสามัญ (General Secondary) 2) มัธยมปลายแบบ ประสม (Comprehensive Secondary) 3) มัธยมปลายสายอาชีพ (Vocational Secondary) การ อาชีวศึกษาและฝึกอบรมวิชาชีพของอิสราเอลจะอยู่ในโรงเรียนมัธยมปลายสายอาชีพซึ่งมีการ จัดการเรียนการสอนทั้งด้านเทคโนโลยีการเกษตรและอื่นๆใช้เวลาเรียน 3 ปีโดยแบ่งเป็น 3 สายคือ 1) สายมัธยมอาชีวศึกษา (Vocational Secondary Track) 2) สายอาชีวศึกษาปกติ (Regular Vocational Track) และ 3) สายอาชีวศึกษาปฏิบัติ (Vocational Secondary Track)

2.การอาชีวศึกษาในระดับอุดมศึกษาการอาชีวศึกษาในระดับอุดมศึกษาของ อิสราเอลหรือหลังระดับมัธยมศึกษาดำเนินการโดยวิทยาลัยเทคนิคจัดตั้งเพื่อขยายการศึกษา ระดับอุดมศึกษาไปยังภูมิภาคต่างๆเป็นสถาบันการศึกษาที่บริหารงานเป็นอิสระได้รับงบประมาณ สนับสนุนจากรัฐและอยู่ในความดูแลของกระทรวงศึกษาธิการวัฒนธรรมและการกีฬาซึ่งต่างจาก มหาวิทยาลัยและสถาบันเทคโนโลยีที่อยู่ภายใต้การดูแลของสภาอุดมศึกษาจัดหลักสูตรต่อเนื่อง จากผู้สำเร็จการศึกษาทั้งสายสามัญที่เลือกเรียนสายเทคโนโลยีและสายอาชีพโดยมีหลักสูตร 1 ปี

ผู้สำเร็จการศึกษาจะได้รับประกาศนียบัตรช่างเทคนิคและหลักสูตร 2 ปี ผู้สำเร็จการศึกษาจะได้รับประกาศนียบัตรวิศวกรรมปฏิบัติการส่วนหลักสูตร 3 – 5 ปี จะได้รับปริญญาตรีเป้าหมายของวิทยาลัยเทคนิคก็เพื่อช่วยให้ผู้ที่ต้องการศึกษาต่ออุดมศึกษาแต่ไม่สามารถเข้ามหาวิทยาลัยได้เรียนจนถึงปริญญาตรีเพื่อฝึกอบรมวิชาชีพระดับสูง (High level Vocational Training) และเพื่อให้การฝึกอบรมและจัดการศึกษาแก่ผู้ที่ทำงานแล้ววิทยาลัยเหล่านี้ถือว่าเป็นสถาบันการศึกษาของชุมชนโดยจะสร้างเครือข่ายความร่วมมือกับมหาวิทยาลัยในการเปิดสอนระดับปริญญาตรีเน้นการช่วยให้ผู้เรียนได้เรียนใกล้บ้านหรือที่บ้านกลุ่มเป้าหมายสำคัญคือเยาวชนและผู้ใหญ่และผู้ด้อยโอกาสในภูมิภาคต่างๆของประเทศโดยเฉพาะในท้องที่ห่างไกลได้มีโอกาสยกระดับความรู้ความสามารถของตนให้บริการหลักสูตรวิชาชีพที่หลากหลายสายสาขาเทคโนโลยีหลักสูตรสำหรับทหารก่อนปลดประจำการรวมทั้งหลักสูตรวิชาชีพเฉพาะทางด้านศิลปะการออกแบบวาดภาพและการศึกษาสำหรับผู้สูงอายุซึ่งถือว่าเป็นความสำคัญในการจัดการศึกษาต่อเนื่องสำหรับชุมชนและที่สำคัญเป็นกลไกในการขยายการศึกษาและฝึกอบรมวิชาชีพให้สอดคล้องกับความต้องการของท้องถิ่นและความต้องการของเยาวชนประชาชนและผู้ด้อยโอกาส

3. การฝึกอบรมวิชาชีพเป็นการจัดการอาชีวศึกษาและฝึกอบรมวิชาชีพที่หลากหลายรูปแบบและมีวัตถุประสงค์ต่างกันตามสถานการณ์ซึ่งจัดการศึกษาให้กับผู้เรียนทุกวัยตั้งแต่วัยเรียนจนถึงผู้ใหญ่วัยทำงานสตรีคนสูงอายุผู้อยู่ในภาวะเสี่ยงเป็นต้น

ลักษณะความร่วมมือระหว่างสถานศึกษากับสถานประกอบการในการจัดการอาชีวศึกษาและฝึกอบรมวิชาชีพของอิสราเอลแบ่งออกเป็น 3 ลักษณะได้แก่ 1) ความร่วมมือด้านวิชาการ 2) ความร่วมมือด้านการฝึกงานและ 3) ความร่วมมือด้านการวิจัย

1. ความร่วมมือด้านวิชาการสถานประกอบการจะมีบทบาทสำคัญด้านวิชาการในการพัฒนาสื่อและอุปกรณ์การเรียนการสอนที่ทันสมัยรวมทั้งชุดฝึกด้านเทคโนโลยีและคอมพิวเตอร์โดยมีการจำลองเพื่อสร้างสิ่งแวดล้อมที่เป็นจริงเพื่อให้เกิดการเรียนรู้และมีโอกาสฝึกปฏิบัติได้โดยหน่วยงานภาครัฐจะประสานงานกับสถานประกอบการให้ดำเนินการพัฒนาสื่อรูปแบบระบบการเรียนการสอนโดยจัดให้มีการทดลองก่อนจนมั่นใจว่ามีคุณภาพแล้วจึงนำมาใช้ความร่วมมือประสานงานกันในด้านวิชาการนี้เป็นผลให้มีการพัฒนาระบบและรูปแบบการเรียนการสอนที่มีคุณภาพขณะเดียวกันก็มีผลในการสร้างความมั่นใจในคุณภาพของผลิตภัณฑ์ที่ผ่านการทดลองวิจัยที่ให้ผลดีและที่สำคัญสามารถขยายตลาดไปสู่ระดับนานาชาติเป็นผลดีต่อเศรษฐกิจของประเทศด้วย

2.ความร่วมมือในการฝึกงานสำหรับการฝึกงานในสถานประกอบการตามโปรแกรมช่างฝึกหัดที่กระทรวงแรงงานรับผิดชอบถือเป็นส่วนหนึ่งของความร่วมมือในการพัฒนากำลังคนโดยเฉพาะเยาวชนอายุ 14-18 ปีที่ไม่ต้องการศึกษาต่อและมีความจำเป็นต้องเข้าสู่ตลาดแรงงานโดยต้องผ่านการฝึกงานในสถานประกอบการตามโปรแกรมช่างฝึกหัดใช้เวลาสัปดาห์ละ 2 วันในปีที่ 3 และ 4 ของการเรียนนอกจากนั้นยังมีการฝึกอบรมพนักงานเพื่อยกระดับฝีมือซึ่งถือเป็นกลไกความร่วมมือระหว่างกระทรวงแรงงานสถานประกอบการและสถานศึกษาที่จัดการเรียนการสอนด้านวิชาชีพสถานประกอบการบางแห่งยังให้ความร่วมมือด้านการฝึกอบรมและจัดหาอาชีพแก่ผู้สูงอายุและบุคคลที่อายุเกิน 18 ปีขึ้นไปซึ่งไม่สามารถอยู่ในตลาดแรงงานโดยปกติได้ให้มีอาชีพหรือประกอบกิจการเพื่อให้สามารถพึ่งตนเองได้

3.ความร่วมมือด้านการวิจัยสถานประกอบการในประเทศอิสราเอลส่วนใหญ่จะมีลักษณะเป็นอุตสาหกรรมการผลิตที่ใช้เทคโนโลยีสูงซึ่งมีความจำเป็นต้องมีการวิจัยและทดลองเทคโนโลยีใหม่ๆอย่างต่อเนื่องสถาบันอุดมศึกษาหลายแห่งจึงมีบทบาทสำคัญในการให้ความร่วมมือเพื่อการวิจัยดังกล่าวรัฐบาลจึงได้ออกกฎหมายเพื่อการสนับสนุนการวิจัยและพัฒนาอุตสาหกรรมเพื่อส่งเสริมการส่งออกโดยจัดเงินสนับสนุนสถานประกอบการทำโครงการวิจัยซึ่งไม่ได้ผลรัฐถือว่าให้เปล่าแต่หากประสบความสำเร็จสถานประกอบการจะต้องจ่ายเงินคืนให้รัฐในอัตราร้อยละ 3 ของผลผลิตจนกว่าจะหมดบริษัทต่างๆที่มีชื่อเสียงจึงจัดตั้งศูนย์วิจัยและพัฒนาไว้ในประเทศอิสราเอลด้วยเหตุผลข้างต้นและยังสามารถคัดเลือกผู้สำเร็จการศึกษาจากสถาบันการศึกษามาทำงานได้อย่างมีประสิทธิภาพและตรงตามความต้องการ

สรุปได้ว่า การพัฒนาอาชีวศึกษาของประเทศอิสราเอล เริ่มต้นด้วยการให้ความสำคัญด้านการอาชีวศึกษา คือ ทุกคนช่วยกันทำงานแล้วแบ่งส่วนแบ่งเท่าๆกันโดยยึดการประกอบอาชีพทางเกษตรกรรมเป็นหลักทั้งผลิตผลและแปรรูประบบการจัดการอาชีวศึกษาและฝึกอบรมวิชาชีพจึงจัดเป็น 3 ระดับ ได้แก่ การอาชีวศึกษาในระดับมัธยมศึกษา การอาชีวศึกษาในระดับอุดมศึกษา และการฝึกอบรมวิชาชีพ ส่วนลักษณะความร่วมมือระหว่างสถานศึกษากับสถานประกอบการในการจัดการอาชีวศึกษาและฝึกอบรมวิชาชีพของอิสราเอลแบ่งออกเป็น 3 ลักษณะ ได้แก่ ความร่วมมือด้านวิชาการ ความร่วมมือด้านการฝึกงาน และความร่วมมือด้านการวิจัย

4.5 ประเทศสิงคโปร์

บรรเลง ศรีนิลและคนอื่นๆ (2548 : 82-98) ได้ศึกษาการจัดการอาชีวศึกษาในประเทศสิงคโปร์ซึ่งสามารถสรุปได้คือระบบการศึกษาของสาธารณรัฐสิงคโปร์กำหนดให้เด็กทุกคนต้องอยู่ในระบบโรงเรียนอย่างต่ำ 10 ปีคือประถมศึกษา 6 ปีและมัธยมศึกษา 4 ปีส่วนการศึกษา

หลังมัธยมศึกษาชั้นนี้มีการจัดการศึกษา ก่อนเข้ามหาวิทยาลัยการศึกษาทางด้านเทคนิคและอาชีวศึกษาและการศึกษาระดับมหาวิทยาลัยจึงให้ความสำคัญกับการพัฒนากำลังคนที่มีคุณภาพให้ความสำคัญกับการอาชีวศึกษาเทคนิคศึกษาและการฝึกอบรมวิชาชีพเป็นอย่างมาก สิงคโปร์มีสถานศึกษาที่จัดการศึกษาและฝึกอบรมด้านอาชีวะและเทคนิคศึกษา 2 ประเภทคือวิทยาลัยโพลีเทคนิคและสถาบันเทคนิคศึกษา (Institute of Technical Education หรือ ITE) ทั้งสองหน่วยงานอยู่ภายใต้กระทรวงศึกษาธิการ โดยมีเป้าหมายในการพัฒนากำลังคนที่มีความรู้และทักษะที่ตรงกับความต้องการของภาคอุตสาหกรรมและพร้อมทำงาน ดังนั้นการจัดการศึกษาและฝึกอบรมในสถานศึกษาทั้ง 2 ประเภทจึงเน้นภาคปฏิบัติเป็นหลักนักเรียนที่จบมัธยมศึกษาที่มีความสามารถสูงประมาณร้อยละ 25 จะเข้าศึกษาต่อใน Junior College ซึ่งจัดการศึกษาสายสามัญเพื่อเตรียมศึกษาต่อในระดับมหาวิทยาลัยนักเรียนที่มีความสามารถรองลงไปและสนใจด้านอาชีพประมาณร้อยละ 40 จะเข้าศึกษาในวิทยาลัยโพลีเทคนิคในหลักสูตรหลากหลายที่เน้นการปฏิบัติเพื่อเป็นกำลังคนระดับกลางและผู้จัดการส่วนนักเรียนที่เหลือร้อยละ 25 ที่มีความสามารถรองลงมาจะเข้ารับการฝึกอบรมวิชาชีพในสถาบัน ITE ในส่วนของวิทยาลัยโพลีเทคนิคจัดการศึกษาในสาขาวิชาเฉพาะเพื่อพัฒนาความรู้ทักษะเฉพาะทางแต่ละสาขาอาชีพและเพื่อให้ผู้สำเร็จการศึกษาทางอาชีวะและเทคนิคศึกษาที่มีความสามารถสูงสามารถศึกษาต่อในสาขาที่ตนสนใจถึงระดับปริญญาโดยปกติผู้ที่เข้าศึกษาตามหลักสูตรนี้ต้องมีประสบการณ์การทำงานในสาขาที่เกี่ยวข้องอย่างน้อย 2 ปีการจัดการเรียนการสอนเป็นการศึกษาแบบโมดูลใช้เวลาเรียน 2 ปีเน้นการประยุกต์และปฏิบัติซึ่งแตกต่างจากการศึกษาในมหาวิทยาลัยสายสามัญและเพื่อให้ผู้สำเร็จการศึกษามีคุณภาพสูงและตรงกับความต้องการของตลาดแรงงานวิทยาลัยโพลีเทคนิคได้มีความร่วมมือกับอุตสาหกรรมในการจัดการศึกษาและการวิจัยและพัฒนาทำให้นักศึกษาได้เรียนรู้จากสภาพจริงแล้วและวิทยาลัยโพลีเทคนิคมีความสัมพันธ์อย่างใกล้ชิดกับอุตสาหกรรมผู้สำเร็จการศึกษาจากวิทยาลัยโพลีเทคนิคจึงเป็นผู้มีความรู้ประสบการณ์และทักษะปฏิบัติและส่วนใหญ่เมื่อสำเร็จการศึกษาและจะเข้าทำงานในสถานประกอบการมีส่วนน้อยที่จะศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้นส่วนสถาบันเทคนิคศึกษา (ITE) เป็นหน่วยงานอยู่ใต้กระทรวงศึกษาธิการบริหารงานในรูปคณะกรรมการระดับชาติประกอบด้วยตัวแทนจากภาครัฐบาลสหภาพแรงงานและภาคอุตสาหกรรมกลุ่มเป้าหมายในการให้การศึกษาและฝึกอบรมของสถาบัน ITE คือผู้ที่ไม่สามารถเข้าศึกษาต่อใน Junior College หรือวิทยาลัยโพลีเทคนิคได้โดยกำหนดพันธกิจในการสร้างโอกาสสำหรับผู้ที่ยังออกจากระบบการศึกษาและนักศึกษาผู้ใหญ่ให้ได้รับทักษะความรู้และการเรียนรู้ตลอดชีวิตการจัดการศึกษามีทั้งแบบเต็มเวลาโดยจัดในเวลาทำงาน 5 วันและการจัด

การศึกษาแบบฝึกอบรมวิชาชีพ Part Time สำหรับหลักสูตรการศึกษาแบบเต็มเวลาเป็นหลักสูตรที่อิงสมรรถนะและมาตรฐานร้อยละ 70 ของระยะเวลาในหลักสูตรเป็นการปฏิบัติส่วนที่เหลือร้อยละ 30 เป็นทฤษฎีนักศึกษาจึงมีทักษะในการปฏิบัติสูง

สรุปได้ว่า การจัดการศึกษาของสาธารณรัฐสิงคโปร์นั้น เป็นการศึกษาตามระดับความสามารถ สำหรับผู้ที่เลือกศึกษาสายอาชีพศึกษาจะมีการศึกษาตั้งแต่ระดับมัธยมศึกษาสำหรับนักเรียนที่เรียนหลักสูตรปกติที่เลือกเรียนสายอาชีพ ซึ่งเมื่อจบแล้วสามารถเข้าศึกษาต่อหรือฝึกอาชีพในวิทยาลัยโพลีเทคนิค หรือสถาบันเทคนิคของสถาบันเทคนิคศึกษาได้ และสามารถเข้าศึกษาต่อในมหาวิทยาลัยได้ นอกจากนั้นสถาบันเทคนิคศึกษายังมีหลักสูตรฝึกอบรมทั้งแบบเต็มเวลา แบบไม่เต็มเวลา

จากที่กล่าวมาสรุปได้ว่า การจัดการอาชีวศึกษาโดยความร่วมมือระหว่างสถานศึกษากับสถานประกอบการของต่างประเทศ ซึ่งอาจเรียกชื่อเป็นอาชีวศึกษาระบบทวิภาคี หรือเรียกเป็นอย่างอื่นก็ตามเป็นการจัดการศึกษาที่เกิดจากข้อตกลงร่วมกันระหว่างสถานศึกษากับสถานประกอบการในการจัดการเรียนการสอนและฝึกอบรมด้านอาชีวศึกษาเป็นระบบที่ได้รับความนิยมมากที่สุดในประเทศสหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมันเรียกว่าการฝึกอาชีพระบบทวิภาคี (Dual System) จากนั้นจึงได้ขยายและถูกนำไปประยุกต์ใช้ในประเทศต่างๆทั้งในยุโรปอเมริกา ออสเตรเลียและเอเชียเป็นรูปแบบการจัดการอาชีวศึกษาและฝึกอาชีพที่ผู้เรียนเรียนภาคทฤษฎีในสถานศึกษาและฝึกปฏิบัติในสถานประกอบการ ผู้สำเร็จการศึกษาจะมีสมรรถนะในวิชาชีพพร้อมที่จะเข้าสู่ตลาดแรงงาน ขณะเดียวกันส่วนหนึ่งอาจศึกษาต่อในระดับสูงต่อไป ซึ่งส่วนใหญ่เป็นการศึกษาในสถาบันอุดมศึกษาเฉพาะทางหรือวิทยาลัยชุมชน เพื่อรับคุณวุฒินุปรินญาเพื่อประกอบอาชีพสำหรับผู้ที่ต้องการศึกษาต่อในมหาวิทยาลัย หรือสถาบันอุดมศึกษาอื่นเพื่อรับปริญญาก็อาจทำได้ ขึ้นอยู่กับข้อตกลงของสถาบันเหล่านั้น อย่างไรก็ตามจำนวนผู้ศึกษาต่อไม่สูงนักเมื่อเทียบกับผู้สำเร็จการศึกษาที่เข้าสู่ตลาดแรงงาน ซึ่งเส้นทางสำหรับผู้ศึกษาต่อเหล่านี้จะเป็นเส้นทางเฉพาะที่ไม่ใช่เส้นทางการศึกษาตามปกติ

5.สถาบันอุดมศึกษาในการสร้างความร่วมมือจัดการศึกษา

การศึกษาสถาบันอุดมศึกษาในการสร้างความร่วมมือจัดการศึกษาในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ศึกษาในเรื่องที่เกี่ยวกับการจัดการศึกษาระดับอุดมศึกษาและการจัดการศึกษาในลักษณะความร่วมมือของสถาบันอุดมศึกษา ซึ่งจะได้นำเสนอตามลำดับ ดังนี้

5.1 การจัดการศึกษาระดับอุดมศึกษา

การจัดการอุดมศึกษาของไทยได้เริ่มมาแต่รัชสมัยของพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว และอุดมศึกษาในสมัยนั้นมีหลากหลาย ทั้งโรงเรียนกฎหมาย โรงเรียนแพทย์ และโรงเรียนข้าราชการพลเรือนที่ต่อมาได้รับการยกฐานะเป็นจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ซึ่งเป็นมหาวิทยาลัยแห่งแรกของไทย และได้มีการจัดตั้งมหาวิทยาลัยแห่งอื่นขึ้นอีกในเวลาต่อมา (สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา. ม.ป.ป. : ออนไลน์) อุดมศึกษา เป็นการศึกษาที่สูงขึ้นจากระดับมัธยมศึกษา การจัดการศึกษาระดับอุดมศึกษาของประเทศไทยอยู่ภายใต้การกำกับดูแลของสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา หรือ สกอ. กระทรวงศึกษาธิการ ซึ่งมีสถาบันอุดมศึกษา แบ่งเป็น สถาบันอุดมศึกษาของรัฐ สถาบันอุดมศึกษาในกำกับของรัฐบาล และสถาบันอุดมศึกษาเอกชน นอกจากนี้ ยังมีการจัดการศึกษาโดย มหาวิทยาลัย วิทยาลัย หรือบัณฑิตวิทยาลัย ที่อาจจะไม่ได้อยู่ในสังกัดของสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา เช่น วิทยาลัยพยาบาลกองทัพบก ซึ่งอยู่ภายใต้การดูแลของ กระทรวงกลาโหม นอกจากนี้โรงเรียนสาธิตก็ยังคงสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษาอีกด้วย การศึกษาระดับอุดมศึกษา มุ่งพัฒนาความเจริญของทางสติปัญญาและความคิด เพื่อความก้าวหน้าทางวิชาการ การศึกษาระดับนี้จัดแบบกว้างให้ผู้เรียนมีความรู้รอบ และเน้นเฉพาะสาขาวิชาชีพให้ผู้เรียนมีความรู้ลึกและชำนาญทั้งในด้านทฤษฎี ปฏิบัติและมีจรรยาบรรณของวิชาชีพนั้น ๆ หน้าที่ของสถาบันอุดมศึกษาจึงมุ่งดำเนินการเรียนการสอนทั้งด้านวิชาการและวิชาชีพ การวิจัยเพื่อแสวงหาข้อมูล ความรู้ใหม่ และพิสูจน์หลักทฤษฎีต่าง ๆ การบริการชุมชน และการทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรม เพื่อพัฒนาประเทศทุกด้าน และช่วยแก้ปัญหาของชุมชน พันธกิจหลักที่สำคัญของสถาบันอุดมศึกษาหรือมหาวิทยาลัยในฐานะที่เป็นชุมชนปัญญาของสังคมที่เป็นพันธกิจที่ยอมรับในระดับสากลมี 4 ประการ คือ 1) การผลิตบัณฑิตที่มีคุณภาพ เพื่อพัฒนากำลังคนในระดับสูงให้กับสังคม ประเทศชาติ 2) การวิจัย เพื่อสร้างสรรค์องค์ความรู้สู่ความเป็นเลิศทางวิชาการ 3) การบริการทางวิชาการแก่สังคม เพื่อสร้างสรรค์จรรโลงให้สังคมเจริญก้าวหน้าและพัฒนาคุณภาพชีวิตของคนในสังคม โดยใช้วิชาการขั้นสูงเป็นพื้นฐานและ 4) การทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรม เพื่อคงความเป็นเอกลักษณ์แห่งชาติไทย(เรณูมาศ มาอุ่น.2559 : 169)

สรุปได้ว่า การจัดการศึกษาระดับอุดมศึกษาเป็นการศึกษาที่สูงขึ้นจากระดับมัธยมศึกษาเพื่อมุ่งพัฒนาความเจริญของทางสติปัญญาและความคิด เพื่อความก้าวหน้าทางวิชาการ อุดมศึกษาของประเทศไทยอยู่ภายใต้การกำกับดูแลของสำนักงานคณะกรรมการการ

อุดมศึกษา หรือ สกอ. กระทรวงศึกษาธิการ มีพันธกิจหลักที่สำคัญ คือการผลิตบัณฑิตการวิจัย การบริการทางวิชาการแก่สังคม และการทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรม

5.2 การจัดการศึกษาในลักษณะความร่วมมือของสถาบันอุดมศึกษา

ประทีป เมธาคณวุฒิ (2546: 45-48) ได้นำเสนอรูปแบบการจัดการศึกษาเชิงความร่วมมือระหว่างหน่วยงานเอกชนและผู้บริหารมหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐในระดับปริญญาตรีไว้ 4 รูปแบบดังต่อไปนี้

1. รูปแบบความร่วมมือเชิงนโยบายในการกำหนดความร่วมมือเชิงนโยบายนี้ทั้งมหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐและหน่วยงานเอกชนโดยจะต้องมีนโยบายและเป้าหมายในการพัฒนาเป็นไปในทางเดียวกันและสอดคล้องกันมีการกำหนดข้อตกลงร่วมกันในการจัดสรรผลประโยชน์และการลงทุนรวมทั้งแผนและกิจกรรมที่เกิดขึ้นจากความร่วมมือของมหาวิทยาลัยและหน่วยงานเอกชนมีการกำหนดตัวบ่งชี้ถึงความสำเร็จในการดำเนินงานนั้นๆด้วย

2. รูปแบบความร่วมมือด้านวิจัยการดำเนินงานความร่วมมือด้านการวิจัยนั้นเป็นภารกิจหลักอย่างหนึ่งของมหาวิทยาลัยทั้งนี้มหาวิทยาลัยจะต้องมีนโยบายด้านการวิจัยในสาขาวิชาที่หน่วยงานเอกชนให้ความสนใจหรือเกี่ยวข้องหรือมีผู้เชี่ยวชาญในสาขานั้นๆจึงจะทำให้เกิดความร่วมมือด้านวิจัยขึ้น

3. รูปแบบความร่วมมือด้านหลักสูตรและการเรียนการสอนความร่วมมือด้านหลักสูตรและการเรียนการสอนระหว่างมหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐกับหน่วยงานเอกชนมีลักษณะดังนี้คือมหาวิทยาลัยมีหน้าที่ในด้านการจัดหลักสูตรและการเรียนการสอนให้สอดคล้องกับความต้องการของตลาดแรงงานมีนโยบายในการพัฒนาหลักสูตรและการเรียนการสอนร่วมกับหน่วยงานเอกชน

4. รูปแบบความร่วมมือด้านการบริการวิชาการต้องมีความร่วมมือเกิดขึ้นระหว่าง 2 – 3 องค์การได้แก่มหาวิทยาลัยหน่วยงานเอกชนหรือสถานประกอบการและรัฐบาลหรือองค์กรในท้องถิ่นซึ่งองค์กรทั้งสามนี้จะต้องมีนโยบายร่วมกันในด้านการจัดการให้แก่บุคคลทั้งภายในและภายนอกมหาวิทยาลัยโดยมีความร่วมมือเกี่ยวกับการให้บริการจัดการได้แก่การฝึกอบรมการให้คำปรึกษาการจัดหลักสูตรระยะสั้นการให้ทุนการศึกษาการฝึกปฏิบัติงานการใช้ทรัพยากรร่วมกัน การพัฒนาเครือข่ายและการให้บริการตรวจสอบด้านต่างๆ

กฤษมนันต์ วัฒนานนรงค์ (2552 : ออนไลน์) กล่าวถึง อุดมศึกษาและอาชีวศึกษากับการพัฒนากำลังคนเพื่ออุตสาหกรรมว่า ถ้าปรัชญาการจัดการศึกษาในมหาวิทยาลัยหรือสถาบันอุดมศึกษาเพื่อเป็น ผู้นำสังคม สร้างความเป็นเลิศทางวิชาการให้เกิดขึ้น และเป็นพี่เลี้ยงทาง

วิชาการให้กับสังคมได้ แนวทางการจัดการอุดมศึกษา ต้องตอบสนองภาวการณ์ที่พัฒนาในกระแสโลกาภิวัตน์ กระแสของสังคมข่าวสาร และการเปลี่ยนแปลงของสังคม ในขณะที่ อาชีวศึกษามีปรัชญาของการจัดการศึกษาตามความต้องการของสังคม สนองตอบต่อตลาดแรงงาน เต็มเต็มแรงงานที่ขาด ในกระแสโลกาภิวัตน์ กระแสสังคมข่าวสาร และกระแสการเปลี่ยนแปลงของสังคมดังกล่าว ทำให้บทบาทของ “ผู้นำ” และ “ผู้ตาม” จะเกิดขึ้นอย่างชัดเจนในการพัฒนากำลังคน เพื่ออุตสาหกรรมของประเทศไทยการพัฒนาอุดมศึกษาและอาชีวศึกษา จากปรัชญาและภาวการณ์ที่เปลี่ยนไปดังกล่าว อุดมศึกษากับอาชีวศึกษาจะต้องไม่เป็นการจัดการศึกษาในลักษณะของต่างคนต่างทำ เพราะการพัฒนากำลังคนเพื่ออุตสาหกรรมของประเทศไทย ต้องพึ่งสถาบันการศึกษาทั้งสองนี้อย่างมาก การจัดการศึกษาให้สอดคล้องประสานและรับช่วงต่อ (Articulation) จำเป็นต้องมีความมากขึ้นเพื่อไม่ให้เกิดสภาวะการณ์ของ “ตลกลอดตัว” กับอาชีวศึกษา ซึ่งหมายถึงผู้ที่จบโปรแกรมวิชาชีพแล้วไม่สามารถเรียนต่อในระดับสูงขึ้นไปได้ การสอดคล้องประสานและรับช่วงต่อนี้ นอกจากจะเพิ่มขึ้นระหว่างสถาบันการสอนวิชาชีพกับสถาบันอุดมศึกษาแล้ว ภายในสถาบันอาชีวศึกษาเอง ควรยึดหลักการต่อยอด สำหรับโปรแกรมการศึกษาที่จะเกิดขึ้นในอนาคตการใช้นวัตกรรมทางด้านการจัดอาชีวศึกษาเช่น ระบบทวิภาคี (Dual System) หรือเดิมเรียกว่าโรงเรียนโรงงานและหลักการจัดอาชีวศึกษาแบบ Production Schools ต้องคำนึงถึงความสามารถทางวิชาการของผู้เรียนที่จะศึกษาต่อได้ตามแนวคิดด้านการศึกษาดลอดชีพ และยังเป็นแนวทางของการพัฒนาคุณภาพของกำลังคนในอนาคต

สำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย (2553 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเรื่อง การเชื่อมโยงระหว่างมหาวิทยาลัยและภาคอุตสาหกรรม กับการเพิ่มศักยภาพทางความรู้ เทคโนโลยี และนวัตกรรม พบว่า การเชื่อมโยงระหว่างมหาวิทยาลัยกับภาคอุตสาหกรรม (University-Industry Linkages: UIL) เป็นแนวทางหนึ่งในการพัฒนาเทคโนโลยีและนวัตกรรม เพื่อสร้างความสามารถทางการแข่งขันของภาคอุตสาหกรรม ซึ่งรูปแบบของ UIL มีหลายรูปแบบ ตั้งแต่การเชื่อมโยงโดยกลไกตลาด ไปจนถึงการเชื่อมโยงในเชิงสถาบัน ซึ่งจากงานวิจัยเกี่ยวกับ UIL ที่ผ่านมามีส่วนใหญ่มองพบว่าการเชื่อมโยงในเชิงสถาบันเป็นรูปแบบที่มีประสิทธิภาพสูงกว่าในการสร้างและการถ่ายทอดความรู้และเทคโนโลยี อย่างไรก็ตาม รูปแบบ UIL ในเชิงสถาบันในประเทศไทยมีอยู่ค่อนข้างน้อย ทั้งนี้เนื่องจากข้อจำกัดในเรื่องช่องว่างของความสามารถทางเทคโนโลยีระหว่างมหาวิทยาลัยกับภาคอุตสาหกรรม การขาดความเชื่อถือนี้อีก และปัญหาในเชิงนโยบายทั้งในระดับรัฐบาลและระดับมหาวิทยาลัยซึ่งการแก้ไขปัญหานี้เป็นสิ่งที่จำเป็นหากมองว่าการเชื่อมโยงในเชิงสถาบันระหว่างมหาวิทยาลัยกับภาคอุตสาหกรรมเป็นสิ่งสำคัญ และเงื่อนไขที่

จำเป็นในการพัฒนาระบบ UIL พบเงื่อนไขที่จำเป็นต่อการพัฒนาระบบ UIL ในประเทศไทย ซึ่งประกอบด้วย

1. ปัจจัยสำคัญการยกระดับความสามารถในการดูดซับความรู้และเทคโนโลยีใหม่ๆ (Absorptive Capacity) ของ SMEs มาจากความเอจริงเอจ้งของผู้ประกอบการ SMEs เอง เป็นสำคัญ ซึ่งรัฐสามารถสร้างเงื่อนไขเป็นแรงจูงใจ (Incentive) ให้ผู้ประกอบการเห็นถึงความสำคัญและลงทุนในการพัฒนาศักยภาพดังกล่าวจนกระทั่งสามารถเชื่อมโยงกับมหาวิทยาลัยได้ ในขณะเดียวกันก็ควรมีการปรับในส่วนของเนื้อหาการสอนและการวิจัยบางอย่างในมหาวิทยาลัยให้เข้ากับความจำเป็น/ความต้องการของภาคอุตสาหกรรมมากกว่าที่เป็นอยู่ในปัจจุบัน

2. ข้อกำหนดหรือแนวปฏิบัติในแบบราชการ (Bureaucratic regulations or practices) ที่มีความตึงตัวและไม่ยืดหยุ่นในมหาวิทยาลัยต้องมีการปรับเปลี่ยนหรือแก้ไข เพื่อที่จะส่งเสริมให้เกิดแรงจูงใจให้อาจารย์/นักวิจัยแสวงหาร่วมมือกับภาคอุตสาหกรรมมากขึ้น การประเมินผลการปฏิบัติงานของอาจารย์/นักวิจัยไม่ควรที่จะให้ความสำคัญกับความเป็นเลิศทางวิชาการ (Academic excellence) เพียงอย่างเดียว แต่ควรให้ความสำคัญกับตัวชี้วัดอื่นๆ ด้วย โดยเฉพาะตัวชี้วัดที่บ่งชี้ความสำเร็จในความร่วมมือกับภาคอุตสาหกรรมเช่น ผลงานหรือนวัตกรรมใหม่ที่ใช้ประโยชน์ในภาคอุตสาหกรรมได้ ผลการดำเนินงานหรือผลประกอบการของโครงการ UIL ตลอดจนความต่อเนื่องของโครงการดังกล่าว เป็นต้น

3. การแลกเปลี่ยนบุคลากรระหว่างภาคอุตสาหกรรมกับมหาวิทยาลัยอาจจะมี ความจำเป็น ทั้งนี้เพื่อสร้างความเชื่อถือและความร่วมมือระหว่างกัน แนวปฏิบัติคือการให้บุคลากรในมหาวิทยาลัยเข้าไปปฏิบัติงานในภาคอุตสาหกรรม และบุคลากรภาคอุตสาหกรรมเข้าไปทำการสอน/วิจัย หรือแม้แต่วิธีบริหารงานในมหาวิทยาลัย ในช่วงระยะเวลาหนึ่งเพื่อสร้างความคุ้นเคยและการเรียนรู้ซึ่งกันและกัน

ดวงทิพย์ วิบูลย์ศักดิ์ชัย (2555: 17) ได้เสนอรูปแบบความร่วมมือของมหาวิทยาลัย ไว้ดังนี้

1. รูปแบบที่ไร้รูปแบบ หมายถึง มหาวิทยาลัยดำเนินการร่วมมือกับบริษัทแต่ละแห่งด้วยตนเองเป็นรายๆ

2. รูปแบบตัวแทนองค์กร หมายถึง มหาวิทยาลัยและบริษัทติดต่อผ่านตัวแทนองค์กรที่จัดตั้งขึ้นเพื่อให้บริการในการติดต่อประสานงาน

3 รูปแบบสมาชิกภาพ หมายถึง มหาวิทยาลัยและบริษัทติดต่อผ่านหน่วยงานที่มหาวิทยาลัยจัดตั้งขึ้น เพื่อดูแลโดยเฉพาะ

สำนักงานคณะกรรมการนโยบายวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยีและนวัตกรรมแห่งชาติ (2559: 93-94) รายงานผลการสำรวจการวิจัยและพัฒนาในภาคอุตสาหกรรมของประเทศไทย ประจำปี 2559 พบว่า ความร่วมมือกับมหาวิทยาลัย/สถาบันอุดมศึกษาในกิจกรรมวิจัยและพัฒนา และกิจกรรมนวัตกรรมประกอบด้วย

1. ภาคอุตสาหกรรมการผลิตรูปแบบความร่วมมือกับมหาวิทยาลัย/สถาบันอุดมศึกษา ที่ผู้ประกอบการในภาคอุตสาหกรรมการผลิตให้ความร่วมมือมากที่สุด คือ การรับนักศึกษาฝึกงาน ซึ่งมีความร่วมมือร้อยละ 34.24 รองลงมาเป็นการฝึกอบรมพนักงาน ซึ่งมีความร่วมมือร้อยละ 8.36 และการแลกเปลี่ยนบุคลากรชั่วคราว ซึ่งมีความร่วมมือร้อยละ 0.97 ตามลำดับ ในขณะที่รูปแบบความร่วมมือกับมหาวิทยาลัย/สถาบันอุดมศึกษา ที่ผู้ประกอบการในภาคอุตสาหกรรมการผลิตให้ความร่วมมือน้อยที่สุด คือ การใช้สิทธิเทคโนโลยี ซึ่งมีความร่วมมือร้อยละ 0.03

2. ภาคอุตสาหกรรมบริการรูปแบบความร่วมมือกับมหาวิทยาลัย/สถาบันอุดมศึกษา ที่ผู้ประกอบการในภาคอุตสาหกรรมบริการให้ความร่วมมือมากที่สุด คือ การรับนักศึกษาฝึกงาน ซึ่งมีความร่วมมือร้อยละ 45.11 รองลงมาเป็นการฝึกอบรมพนักงาน ซึ่งมีความร่วมมือร้อยละ 6.78 และการแลกเปลี่ยนบุคลากรชั่วคราว ซึ่งมีความร่วมมือร้อยละ 1.51 ตามลำดับ ในขณะที่รูปแบบความร่วมมือกับมหาวิทยาลัย/สถาบันอุดมศึกษา ที่ผู้ประกอบการในภาคอุตสาหกรรมบริการให้ความร่วมมือน้อยที่สุด คือ การบริการวิเคราะห์/ทดสอบ/สอบเทียบ ซึ่งมีความร่วมมือร้อยละ 0.00 และ

3. ภาคอุตสาหกรรมการค้าส่ง/ค้าปลีกรูปแบบความร่วมมือกับมหาวิทยาลัย/สถาบันอุดมศึกษา ที่ผู้ประกอบการในภาคอุตสาหกรรมการค้าส่ง/ค้าปลีกให้ความร่วมมือมากที่สุด คือ การรับนักศึกษาฝึกงาน ซึ่งมีความร่วมมือร้อยละ 54.98 รองลงมาเป็นการฝึกอบรมพนักงาน ซึ่งมีความร่วมมือร้อยละ 2.52 และการแลกเปลี่ยนบุคลากรชั่วคราว ซึ่งมีความร่วมมือร้อยละ 2.39 ตามลำดับ ในขณะที่รูปแบบความร่วมมือกับมหาวิทยาลัย/สถาบันอุดมศึกษา ที่ผู้ประกอบการในภาคอุตสาหกรรมการค้าส่ง/ค้าปลีกให้ความร่วมมือน้อยที่สุด คือ ร่วมเขียนบทความในวารสารวิชาการ และการติดต่อ/พบปะส่วนตัว ซึ่งมีความร่วมมือร้อยละ 0.00

จากที่กล่าวมาสรุปได้ว่าการจัดการศึกษาในลักษณะความร่วมมือของสถาบันอุดมศึกษามีหลายรูปแบบทั้งความร่วมมือเชิงนโยบาย ความร่วมมือด้านวิจัย ความร่วมมือ

ด้านหลักสูตรและการเรียนการสอน ความร่วมมือด้านการบริการวิชาการทั้งกับภาครัฐบาลและเอกชน

6.การจัดการอาชีวศึกษาประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง ในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย

การศึกษาการจัดการอาชีวศึกษาประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง ในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทยในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาในเรื่องที่เกี่ยวกับ กลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย สถานศึกษาและโรงงานอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง ในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย ซึ่งจะได้นำเสนอตามลำดับ ดังนี้

6.1 กลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย

กลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย (East Coast Southern Sub region) ตั้งอยู่ทางทิศตะวันออกของภาคใต้ฝั่งทะเลอ่าวไทย เป็นกลุ่มจังหวัดที่เกิดจากการรวมกลุ่มจังหวัดที่มีศักยภาพและภูมิสังคม อาชีพใกล้เคียงกัน และมุ่งเน้นให้เกิดการบริหารจังหวัดแบบบูรณาการ และการบริหารงานเชิงยุทธศาสตร์ ซึ่งจะเป็นยุทธศาสตร์ที่สำคัญในการกระจายทรัพยากรความเจริญ ความมั่งคั่งและโอกาสลงไปสู่ระดับพื้นที่เพื่อตอบโจทย์การพัฒนาขีดความสามารถในการแข่งขัน พร้อมกับการลดความเหลื่อมล้ำให้อยู่ในระดับที่สามารถยอมรับได้ ดังนั้น การรวมกลุ่มจังหวัดที่มีความสัมพันธ์เชื่อมโยงในด้านต่าง ๆ เข้าด้วยกัน จะช่วยให้การวางกรอบทิศทางการพัฒนาและการใช้ประโยชน์ทรัพยากรเป็นไปอย่างมีระบบและร่วมกันแก้ไขปัญหาระหว่างจังหวัดได้อย่างมีประสิทธิภาพ ภาคใต้แบ่งได้เป็น 3 กลุ่มจังหวัด คือ 1)ภาคใต้ฝั่งอ่าวไทยประกอบด้วย จังหวัดชุมพร จังหวัดนครศรีธรรมราช จังหวัดพัทลุง และจังหวัดสุราษฎร์ธานี โดยให้จังหวัดสุราษฎร์ธานีเป็นศูนย์กลางของกลุ่มจังหวัด กำหนดให้เป็นศูนย์กลางการค้าสินค้าเกษตรภาคใต้ (ยางพารา ปาล์มน้ำมันผลไม้) 2) ภาคใต้ฝั่งอันดามันประกอบด้วย จังหวัดกระบี่ จังหวัดตรัง จังหวัดพังงา จังหวัดภูเก็ต และจังหวัดระนอง โดยให้จังหวัดภูเก็ตเป็นศูนย์กลางของกลุ่มจังหวัดกำหนดให้เป็นศูนย์กลางการท่องเที่ยวที่มีคุณภาพระดับโลกและเศรษฐกิจ สร้างสรรค์ด้านวิทยาการอาหาร และ 3)ภาคใต้ชายแดนประกอบด้วย จังหวัดนราธิวาส จังหวัดปัตตานี จังหวัดยะลา จังหวัดสงขลา และจังหวัดสตูล โดยให้จังหวัดสงขลาเป็นศูนย์กลางของกลุ่มจังหวัดกำหนดให้เป็นเมืองนวัตกรรมเกษตรและอุตสาหกรรมเกษตร (ยางพาราประมงอาหารฮาลาล) ประตุสุ่อ่าเขียนตอนได้ (กองบริหารงานวิจัยและประกันคุณภาพการศึกษา, 2559)

จากแผนยุทธศาสตร์การพัฒนากลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย พ.ศ. 2557 – 2560 (ฉบับทบทวนใหม่) ได้กำหนดวิสัยทัศน์ไว้ว่า “ศูนย์กลางการสร้างสรรค์เศรษฐกิจการเกษตรและการ

ท่องเที่ยวระดับนานาชาติ บนฐานรากของชุมชนที่เข้มแข็ง” โดยมี 4 ประเด็นยุทธศาสตร์ คือ 1) การบริหารจัดการเพื่อเพิ่มมูลค่าพืชเศรษฐกิจยางพาราและปาล์มน้ำมัน 2) การพัฒนาการท่องเที่ยว นานาชาติบนฐานทรัพยากรและเอกลักษณ์ของพื้นที่ 3) การพัฒนาสินค้าเกษตรให้ปลอดภัยและมี ศักยภาพในการส่งออก และ 4) การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานทางคมนาคมขนส่งและระบบโลจิสติกส์ให้รองรับการค้า การลงทุน การท่องเที่ยว การเกษตร และการพัฒนาคุณภาพชีวิต (สำนัก บริหารยุทธศาสตร์กลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย.2559 : 20)

ด้านแรงงานและการมีงานทำ กลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย มีกำลังแรงงานโดยรวม ในปี พ.ศ. 2558 จำนวน 2,052,786 คน คิดเป็นร้อยละ 56.58 ของประชากรของกลุ่มจังหวัด และ ร้อยละ 40.19 ของกำลังแรงงานภาคใต้ ซึ่งถือว่าเป็นกำลังแรงงานที่มากที่สุดในภาคใต้ กลุ่ม จังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย ได้รับการจัดสรรงบประมาณในการดำเนินงาน ตั้งแต่ ปี 2553-2558 ทั้งสิ้น 1,447,054,900 บาท (รวมงบบริหาร) โดยได้งบประมาณในประเด็นยุทธศาสตร์ที่ 1 การ บริหารจัดการเพื่อเพิ่มมูลค่าพืชเศรษฐกิจยางพาราและปาล์มน้ำมัน ถึง 472,847,100 บาท และ ได้รับการจัดสรรงบประมาณในการดำเนินงาน ตั้งแต่ ปี 2557-2560 ได้งบประมาณในประเด็น ยุทธศาสตร์ที่ 1 การบริหารจัดการเพื่อเพิ่มมูลค่าพืชเศรษฐกิจยางพาราและปาล์มน้ำมัน ถึง 415,192,200 บาท (สำนักบริหารยุทธศาสตร์กลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย, 2559 : 10-30) สำหรับ ทิศทางและแนวทางการพัฒนากลุ่มจังหวัดในด้านอุตสาหกรรมควรมุ่งเน้นการลงทุนใน อุตสาหกรรมสะอาดที่มีศักยภาพในลักษณะคลัสเตอร์อุตสาหกรรมโดยพื้นที่กลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่ง อ่าวไทย ควรพัฒนาให้เกิดศูนย์กลางการแปรรูปยางพารา ปาล์มน้ำมัน และการแปรรูปสินค้า เกษตรอื่นๆ แบบครบวงจร (สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ . 2554 : 36)

จากที่กล่าวมา สรุปได้ว่า กลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย ประกอบด้วย จังหวัดชุมพร จังหวัดนครศรีธรรมราช จังหวัดพัทลุง และจังหวัดสุราษฎร์ธานี โดยให้จังหวัดสุราษฎร์ธานีเป็น ศูนย์ปฏิบัติการของกลุ่มจังหวัด กำหนดให้เป็นศูนย์กลางการค้าสินค้าเกษตรภาคใต้ (ยางพารา ปาล์มน้ำมันผลไม้)

6.2 สถานศึกษากลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย

สถาบันการอาชีวศึกษาภาคใต้ 1 ที่เกิดจากการรวมกลุ่มสถานศึกษาจัดตั้งตามความ ในมาตรา 13 ของพระราชบัญญัติการอาชีวศึกษา พุทธศักราช 2551 ให้จัดตั้งสถาบันการ อาชีวศึกษาภาคใต้ 1 มีจำนวนสถานศึกษา ทั้งสิ้น 11 แห่ง ประกอบด้วย 1) วิทยาลัยเทคนิคชุมพร 2) วิทยาลัยเทคนิคสุราษฎร์ธานี 3) วิทยาลัยอาชีวศึกษาสุราษฎร์ธานี 4) วิทยาลัยเทคนิคสิชล 5)

วิทยาลัยเทคนิคนครศรีธรรมราช 6) วิทยาลัยอาชีวศึกษานครศรีธรรมราช 7) วิทยาลัยศิลปหัตถกรรมนครศรีธรรมราช 8) วิทยาลัยการอาชีพนครศรีธรรมราช 9) วิทยาลัยเทคโนโลยีและอุตสาหกรรมการต่อเรือนครศรีธรรมราช 10) วิทยาลัยเทคนิคทุ่งสง 11) วิทยาลัยเทคนิคพัทลุง

โดยมีวัตถุประสงค์การจัดตั้งสถาบันการอาชีวศึกษาภาคใต้ 1 ดังนี้ 1) เพื่อผลิตและพัฒนากำลังคนในทุกระดับด้านวิชาชีพ ระดับช่างฝีมือ ช่างเทคนิคและระดับนักเทคโนโลยีสายปฏิบัติการที่มีคุณภาพทุกด้าน ได้แก่ ด้านคุณลักษณะอันพึงประสงค์ ด้านสมรรถนะหลักและสมรรถนะทั่วไป และด้านสมรรถนะวิชาชีพ ตามมาตรฐานคุณวุฒิสมรรถนะความต้องการกำลังคนในการพัฒนาประเทศสอดคล้องกับแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ 2) เพื่อพัฒนาความรู้ทักษะฝีมือ เทคโนโลยีการผลิต และเป็นศูนย์กลางการถ่ายทอดเทคโนโลยีการพัฒนาทางวิชาการการผลิตโดยร่วมมือกับองค์กรภาครัฐ เอกชน องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น สืบสานประเพณีค่านิยมที่สอดคล้องกับวัฒนธรรมภูมิปัญญาให้หลากหลาย 3) เพื่อสร้างแนวทางการร่วมมือ และขยายเครือข่ายความร่วมมือในการใช้ทรัพยากรร่วมกันให้เกิดประโยชน์ในการผลิตและพัฒนากำลังคนด้านอาชีวศึกษาและด้านอื่นๆที่เกี่ยวข้องกับหน่วยงานทั้งในและต่างประเทศ

ผลจากวัตถุประสงค์การจัดตั้งสถาบันการอาชีวศึกษาจะส่งผลให้การจัดการด้านอาชีวศึกษาก่อประโยชน์ต่อการพัฒนาเยาวชน ชุมชน สังคม และท้องถิ่นให้เจริญก้าวหน้า แล้วจะเกิดความพร้อมและความเชี่ยวชาญในการจัดการศึกษาด้านอาชีวศึกษาในด้านต่างๆดังต่อไปนี้ 1) ความพร้อมในการผลิตกำลังคนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ(ปวช.) ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง(ปวส.)และปริญญาตรีสายเทคโนโลยีหรือสายปฏิบัติการ (ทล.บ) โดยการใช้ทรัพยากรที่มีในแต่ละสถานศึกษาร่วมกัน 2) มีเอกภาพในการพัฒนาหลักสูตรการศึกษาให้สอดคล้องกับความต้องการและท้องถิ่น เช่นการจัดการศึกษาระบบทวิภาคีและสหกิจศึกษา 3) มีเครือข่ายในการจัดการศึกษาด้านอาชีวศึกษาร่วมกันทั้งระดับสถานศึกษา สถานประกอบการใน 4 จังหวัด (ชุมพร สุราษฎร์ธานี นครศรีธรรมราช และพัทลุง) 4) ความพร้อมในการเปิดสอนหลักสูตรปริญญาตรีสายเทคโนโลยีหรือสายปฏิบัติการตามความต้องการของตลาดแรงงานเพราะมีครูที่สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรี ปริญญาโทและปริญญาเอก ในแต่ละสถานศึกษา ทุกสาขาวิชา ตลอดจนมีครุภัณฑ์ ห้องปฏิบัติการ สถานประกอบการที่มีความพร้อมในการรองรับในการจัดการศึกษา 5) ความเชี่ยวชาญด้านการจัดการเรียนการสอน ครุมีผลงานทางวิชาการและเลื่อนวิทยฐานะครูชำนาญการพิเศษ ครูเชี่ยวชาญ ซึ่งจะส่งผลต่อการพัฒนาการศึกษาด้านอาชีวศึกษา 6)ความเชี่ยวชาญในการพัฒนางานวิจัยและนวัตกรรม เพื่อพัฒนาการอาชีวศึกษา โดยมีผลงานวิจัยของครู คณาจารย์และบุคลากรในสถานศึกษากลุ่มอาชีวศึกษาภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย และสถานศึกษาแต่ละแห่งมีการจัด

การศึกษาในประเภทวิชาต่างๆครอบคลุมตามหลักสูตรของสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษาคือประเภทวิชาอุตสาหกรรมพาณิชยกรรมคหกรรมเกษตรกรรมศิลปกรรมประมงเทคโนโลยีสารสนเทศและอุตสาหกรรมท่องเที่ยว

ในส่วนของการจัดการเรียนการสอนประเภทวิชาอุตสาหกรรม (อุตสาหกรรมยาง) นั้น มีการจัดการเรียนการสอนในสถานศึกษา จำนวน 2 แห่ง ได้แก่ 1) วิทยาลัยเทคนิคสุราษฎร์ธานี มีหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ(ปวช.)สาขาวิชาผลิตภัณฑ์ยาง(สาขางานผลิตภัณฑ์ยาง) ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.)สาขาวิชาเทคโนโลยียางและพอลิเมอร์(สาขางานเทคโนโลยียางและพอลิเมอร์) และเทคโนโลยีบัณฑิต (ทลบ.) (ต่อเนื่อง) สาขาเทคโนโลยียาง(วิทยาลัยเทคนิคสุราษฎร์ธานี. 2561 : ออนไลน์) 2) วิทยาลัยเทคนิคนครศรีธรรมราชมีหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ(ปวช.) สาขาวิชาผลิตภัณฑ์ยาง(สาขางานผลิตภัณฑ์ยาง) และประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.)สาขาวิชาเทคโนโลยียางและพอลิเมอร์(สาขางานเทคโนโลยียางและพอลิเมอร์) (วิทยาลัยเทคนิคนครศรีธรรมราช. 2561 : ออนไลน์)

ส่วนการศึกษาระดับอุดมศึกษา ประกอบด้วย จังหวัดนครศรีธรรมราช มีมหาวิทยาลัยที่เปิดสอน 7 แห่ง คือ มหาวิทยาลัยวลัยลักษณ์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย มหาวิทยาลัยรามคำแหงสาขาวิทยาบริการเฉลิมพระเกียรติศูนย์วิทยพัฒน์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราชมหาวิทยาลัยราชภัฏนครศรีธรรมราช มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัยวิทยาเขตศรีธรรมมาโคกราชและมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย วิทยาเขตนครศรีธรรมราชจังหวัดพัทลุง มีมหาวิทยาลัยที่เปิดสอน 2 แห่ง คือ มหาวิทยาลัยทักษิณวิทยาเขตพัทลุง และสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์จังหวัดสุราษฎร์ธานี มีมหาวิทยาลัยที่เปิดสอน 2 แห่ง คือ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์วิทยาเขตสุราษฎร์ธานี และมหาวิทยาลัยราชภัฏสุราษฎร์ธานี (สำนักงานสถิติแห่งชาติ.2557: 11-12) จังหวัดชุมพร มีมหาวิทยาลัยที่เปิดสอน 2 แห่ง คือ สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง วิทยาเขตชุมพรเขตรอุดมศักดิ์ -ชุมพรและมหาวิทยาลัยแม่โจ้-ชุมพร

ในส่วนของมหาวิทยาลัยที่มีการจัดการเรียนการสอนประเภทวิชาอุตสาหกรรม (อุตสาหกรรมยาง) นั้น มีการจัดการเรียนการสอนในสถานศึกษา จำนวน 3 แห่งได้แก่ 1) มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์วิทยาเขตสุราษฎร์ธานีมีหลักสูตร ปรัชญาดุษฎ์บัณฑิต (ปร.ด.) สาขาวิชาเทคโนโลยียาง วิทยาศาสตร์มหาบัณฑิต (วท.ม.) สาขาวิชา เทคโนโลยียาง และวิทยาศาสตร์บัณฑิต (วท.บ.)สาขาวิชาเทคโนโลยีอุตสาหกรรมยาง(มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์วิทยาเขตสุราษฎร์ธานี.2560 : ออนไลน์) 2) มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัยวิทยาเขตนครศรีธรรมราช

ไสใหญ่ มีหลักสูตรวิทยาศาสตรบัณฑิต(วท.บ.)สาขาวิชาเทคโนโลยียางและพอลิเมอร์(คณะ วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัยวิทยาเขตนครศรีธรรมราช ไสใหญ่. 2560 : ออนไลน์) 3) มหาวิทยาลัยทักษิณ วิทยาเขตพัทลุง มีหลักสูตร วิศวกรรมศาสตร บัณฑิต (วศ.บ.) สาขาวิชาวิศวกรรมยางและพอลิเมอร์(คณะวิศวกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยทักษิณ วิทยาเขตพัทลุง.2559 : ออนไลน์)

จากที่กล่าวมา สรุปได้ว่าสถานศึกษากลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทยที่มีการจัดการ เรียนการสอนประเภทวิชาอุตสาหกรรม (อุตสาหกรรมยาง)ก็มี วิทยาลัยเทคนิคสุราษฎร์ธานี วิทยาลัยเทคนิคนครศรีธรรมราช มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์วิทยาเขตสุราษฎร์ธานี มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัยวิทยาเขตนครศรีธรรมราช ไสใหญ่ และมหาวิทยาลัย ทักษิณ วิทยาเขตพัทลุง

6.3 โรงงานอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง ในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย

โรงงานอุตสาหกรรม ในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย ทั้ง 4 จังหวัด มีดังนี้

1. จังหวัดพัทลุง มีโรงงานอุตสาหกรรมทั้งหมด 510 โรง เงินทุน 3,056.024 ล้าน บาทคนงาน 4,381 คน โดยแบ่งเป็นโรงงานอุตสาหกรรมจำพวกที่ 1 จำนวน 30 โรง เงินทุน 53.164 ล้านบาทคนงาน 55 คน โรงงานอุตสาหกรรมจำพวก 2 จำนวน 88 โรง เงินทุน 113.509 ล้านบาท คนงาน 506 คนโรงงานอุตสาหกรรมจำพวก 3 จำนวน 392 โรง เงินทุน 2,889.352 ล้านบาท คนงาน 3,775 คนอุตสาหกรรมที่มีการลงทุนมากที่สุด 3 อันดับแรกของจังหวัด ณ วันที่ 30 มิถุนายน 2555 ได้แก่อุตสาหกรรมยาง ประกอบด้วยการผลิตเกี่ยวกับยาง เป็นหลัก เช่น การผลิต ยางแผ่นดิบ ยางแผ่นรมควัน และยางแผ่นผึ่งแห้ง รองลงมา ได้แก่ การตัดแต่งแผ่นยางธรรมชาติ และอัดก้อนมีจำนวนโรงงานทั้งสิ้น 70 โรง เงินลงทุน 944.245 ล้านบาท คนงาน 900 คน(สำนักงาน สถิติแห่งชาติ.2557: 11)

2. จังหวัดนครศรีธรรมราช มีโรงงานอุตสาหกรรมวันที่ 30 สิงหาคมพ.ศ. 2556 จำนวนทั้งสิ้น 1,902 โรงมีการจ้างงานรวม 23,591 คนเงินลงทุน 52,241.3 ล้านบาทโดยมี อุตสาหกรรมที่สำคัญได้แก่อุตสาหกรรมยางพาราและผลิตภัณฑ์ได้แก่ 1) อุตสาหกรรมยางแผ่น รมควันมีจำนวน 96 โรงกำลังการผลิตรวมประมาณ 470,000 ตัน/ปีแยกเป็นโรงงานขนาดกลาง และใหญ่จำนวน 25 โรงงานและเป็นโรงงานชุมชนจำนวน 71 โรงงาน 2)อุตสาหกรรมน้ำยางข้นมี โรงงาน 4 โรงกำลังการผลิต 70,000 ตันต่อปีตลาดส่งออกที่สำคัญได้แก่มาเลเซียและจีน 3) อุตสาหกรรมยางพารามีโรงงาน 6 โรงกำลังการผลิต 278,200 ตันต่อปีตลาดต่างประเทศที่สำคัญ ได้แก่ญี่ปุ่นและสหรัฐอเมริกา(สำนักงานสถิติแห่งชาติ.2557: 9)

3. จังหวัดสุราษฎร์ธานีมีโครงสร้างในลักษณะเดียวกับอุตสาหกรรมในภาคใต้โดยรวม ส่วนใหญ่เป็นอุตสาหกรรมต่อเนื่องจากการเกษตร เช่นอุตสาหกรรมยางพารา อุตสาหกรรมไม้ยางพารา อุตสาหกรรมปาล์มน้ำมันและอุตสาหกรรมอาหารทะเลแช่แข็งจังหวัดสุราษฎร์ธานีมีสถานประกอบการ ในปี พ.ศ. 2554 จำนวน 876 โรง มีโรงงานประเภทอุตสาหกรรมยางจำนวน 48 โรงในปี พ.ศ. 2554 สาขาอุตสาหกรรมสร้างรายได้ให้จังหวัดมีมูลค่า 34,904 ล้านบาท คิดเป็นร้อยละ 18.3 ของผลิตภัณฑ์มวลรวมจังหวัด โดยมีอุตสาหกรรมที่สำคัญ ประกอบด้วย การผลิตผลิตภัณฑ์ยางและผลิตภัณฑ์พลาสติก คิดเป็นร้อยละ 42.5 ของผลิตภัณฑ์มวลรวมสาขาอุตสาหกรรม มีอุตสาหกรรมที่สำคัญ เช่น ยางแผ่นดิบ ยางแผ่นรมควันและถุงมือยาง เป็นต้น (สำนักงานสถิติแห่งชาติ.2557: 8-9)

4. จังหวัดชุมพร มีโรงงานอุตสาหกรรม ณ วันที่ 9 สิงหาคม 2556 จำนวน 574 โรงมีการจ้างงาน 11,995 คน เงินลงทุน16,028.404 ล้านบาท อุตสาหกรรมส่วนใหญ่เป็นอุตสาหกรรมต่อเนื่องจากการเกษตร โดยมีอุตสาหกรรมที่สำคัญ ได้แก่อุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง ประกอบด้วยยางแผ่นอบแห้ง (ADS) กสย11 โรงยางแผ่นรมควัน 5 โรงยางแท่ง 4 โรง และน้ำยางข้น 2 โรง(สำนักงานสถิติแห่งชาติ.2557: 6).

จากที่กล่าวมาสรุปได้ว่ากลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย ประกอบด้วย จังหวัดชุมพร จังหวัดนครศรีธรรมราช จังหวัดพัทลุง และจังหวัดสุราษฎร์ธานี มีสถานศึกษาที่มีการจัดการเรียนการสอนประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ ระดับสถาบันอาชีวศึกษา เปิดสอนที่วิทยาลัยเทคนิคสุราษฎร์ธานี วิทยาลัยเทคนิคนครศรีธรรมราชระดับอุดมศึกษา เปิดสอนที่มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์วิทยาเขตสุราษฎร์ธานีมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย วิทยาเขตนครศรีธรรมราช ใสใหญ่ และมหาวิทยาลัยทักษิณ วิทยาเขตพัทลุง และมีสถานประกอบการด้านยางและผลิตภัณฑ์ยางอยู่ทุกจังหวัด

7. แนวคิดและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับองค์ประกอบของความร่วมมือการจัดการศึกษา

การศึกษาขององค์ประกอบของความร่วมมือการจัดการอาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง ในกลุ่มภาคใต้ฝั่งอ่าวไทยในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยที่เกี่ยวข้องสัมพันธ์กับความสำเร็จ องค์ประกอบของความร่วมมือการจัดการศึกษา องค์ประกอบของความร่วมมือการจัดการอาชีวศึกษา และปัจจัยสนับสนุนความสำเร็จในอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง ซึ่งจะนำเสนอตามลำดับ ดังนี้

7.1 ปัจจัยที่เกี่ยวข้องสัมพันธ์กับความสำเร็จ

นักวิชาการได้เสนอปัจจัยที่เกี่ยวข้องสัมพันธ์กับความสำเร็จ ไว้หลายท่าน ดังนี้

คูลมส์ (Coombs. 1981 : 187) ได้เสนอปัจจัยที่เกี่ยวข้องสัมพันธ์กับความสำเร็จ ในความร่วมมือประกอบไปด้วย

- 1.ความสามารถความตั้งใจและความจริงจังของผู้หน้าที่เกี่ยวข้อง
- 2.ทัศนคติของผู้ปฏิบัติงานในการยอมรับซึ่งกันและกันซึ่งจะต้องหาวิธีการสร้างการยอมรับในความร่วมมือและวิธีการดังกล่าวอยู่ภายใต้การปฏิบัติการแบบเผชิญหน้าและการสั่งการที่เปิดเผย

- 3.ความร่วมมือจะประสบความสำเร็จลงได้จะต้องมีมาตรการในการกระจายอำนาจการบริหารและกระจายความรับผิดชอบเพื่อให้เจ้าหน้าที่มีบทบาทส่งเสริมและประสานงานอย่างใกล้ชิดเพราะความสำเร็จของความร่วมมือแบบผสมผสานนี้จะเกิดขึ้นโดยเจ้าหน้าที่ผู้ปฏิบัติงานระดับล่างที่ใกล้ชิดกับปัญหาโดยตรงมากกว่าในระดับสูง

- 4.ความคล่องตัวขององค์กรโดยความคล่องตัวดังกล่าวปราศจากการผูกขาดอำนาจ

- 5.การปรับตัวเองเพื่อลดปัญหาอุปสรรคในความร่วมมือและพร้อมในทางปฏิบัติ

บอม (Baum, 1993 : 8) ได้เสนอปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความสำเร็จของโครงการ Healthy Cities จากการศึกษาในภาคพื้นยุโรปโดยเกี่ยวข้องกับความร่วมมือระหว่างภาครัฐและเอกชน 5 ประการ ได้แก่

- 1.มีการตัดสินใจร่วมกันของกลุ่มต่างๆ
- 2.การสร้างกลไกประสานการทำงานร่วมกันเพื่อระดมความคิดเห็น ประสพการณ์และทรัพยากรอีกทั้งประสานการทำงานร่วมกันอย่างมีประสิทธิภาพ
- 3.การมีส่วนร่วมของชุมชนและประชาชนในการตัดสินใจและควบคุมในเรื่องที่มีผลกระทบต่อคุณภาพชีวิตสุขภาพอนามัยและการกินดีอยู่ดี
- 4.การส่งเสริมนวัตกรรมใหม่ๆ
- 5.ทุกหน่วยงานที่เกี่ยวข้องมีนโยบายที่สอดคล้องและส่งเสริมซึ่งกันและกัน

รีแบค (Reback. 2002 : 837-848) ได้สรุปปัจจัยสำคัญที่มีผลต่อระดับความร่วมมือดังนี้

1.บรรยากาศของความไว้วางใจและการนับถือกันและกัน (Atmosphere of Mutual Trust and Respect) ความร่วมมือระหว่างผู้ประกอบการร่วมจะมีมากขึ้นเพียงใด ประการหนึ่งขึ้นอยู่กับระดับความไว้วางใจและการยอมรับนับถือกันและกัน

2.การมีบทบาทร่วมกันในการเลือกคู่ร่วมมือธุรกิจ (Mutual Choosing of Partner) การมีบทบาทร่วมกันดังกล่าวแสดงให้เห็นถึงบทบาทเชิงรุกในการก่อความสัมพันธ์

3.สร้างความเท่าเทียมกันของทั้งสองฝ่าย (Creating an Equal Partnership) ทั้งสองฝ่ายต้องมีการยอมรับในข้อตกลงความร่วมมือในประเด็นต่างๆโดยไม่มีประเด็นใดที่ทำให้อีกฝ่ายหนึ่งรู้สึกว่าไม่ได้รับความเป็นธรรมหรือเสียเปรียบหรือรู้สึกด้อยในคุณค่าเพราะหากเป็นเช่นนั้นก็จะทำให้ระดับความร่วมมือกันอยู่ในระดับสูง

4.สร้างความร่วมมือที่ไม่มีลักษณะเป็นการสั่งการแบบช่วงชั้น (Ensuring a Nonhierarchical Collaboration) ไม่ใช่ความร่วมมือแบบนายกับลูกน้องหรือแบบช่วงชั้นที่ฝ่ายหนึ่งสั่งการให้อีกฝ่ายหนึ่งทำตามที่ตั้งเพราะจะทำให้ลายระดับความร่วมมือระหว่างกันการจัดให้มีคณะกรรมการที่ปรึกษาในชุมชนที่ประกอบด้วยผู้แทนชุมชนและผู้แทนทั้งสองฝ่ายที่มีการประชุมพบปะกันสม่ำเสมอเป็นแนวทางหนึ่งที่จะป้องกันความร่วมมือที่มีลักษณะช่วงชั้นนั้นได้

5.มีบทบาทร่วมกันในการเผยแพร่ผลงานที่เกิดขึ้นจากความร่วมมือกัน (Partner in Dissemination) เพื่อให้เกิดความภาคภูมิใจร่วมกันและความเป็นเจ้าของร่วมกันจะทำให้ความร่วมมือเป็นไปด้วยดี

6.มีผลประโยชน์ร่วมกัน (Mutual Benefit) ทั้งสองฝ่ายมีส่วนรับผลประโยชน์ที่เกิดจากความร่วมมือกันอย่างเสมอภาคและเท่าเทียมกันจะทำให้ระดับความร่วมมือกันอยู่ในระดับสูง

วูล์ก้า (Woolgar, 2007 : 1261-1274) เสนอปัจจัยหลักที่ทำให้ความร่วมมือของมหาวิทยาลัยและภาคอุตสาหกรรมประสบความสำเร็จมีดังนี้

- 1.ขอบเขตขององค์กรที่มีความเชื่อมโยงกัน
- 2.ระดับความสามารถของทรัพยากรบุคคล
- 3.นโยบายในการก่อตั้งความร่วมมือ
- 4.การสร้างระบบแรงจูงใจให้กับพนักงาน
- 5.ประวัติความเป็นมาและพื้นฐานขององค์กร

มงคล ราชนบุตร (2550: 99-101) ได้เสนอปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จในการจัดการอาชีวศึกษาระบบทวิภาคีประเภทช่างอุตสาหกรรม ของสถาบันการอาชีวศึกษาภาค

ตะวันออกเฉียงเหนือ 6 ที่มีระดับมากที่สุด ได้แก่ ด้านบุคลากร ด้านการนิเทศและติดตามผล ด้านการวัดและประเมินผล และด้านการประชาสัมพันธ์

ธนวิกร สว่างศรี (2551: 74-76) ได้เสนอปัจจัยที่มีผลต่อการบริหารงานวิชาการตามโครงการทวิภาคีของสถาบันการอาชีวศึกษาภาคกลาง 3 ไว้ 6 ด้าน ได้แก่

1. ด้านผู้บริหารที่ต้องมีการประเมินผลและติดตามผลการปฏิบัติงานของผู้ร่วมงาน
2. ด้านครูผู้สอนที่ต้องจัดสภาพแวดล้อมที่เอื้อต่อการจัดการเรียนการสอนได้อย่างเหมาะสม
3. ด้านนักเรียนที่ผู้เรียนเห็นว่าการเรียนในระบบทวิภาคีมีประโยชน์ต่อโรงงานอุตสาหกรรม
4. ด้านสถานประกอบการโดยการที่สถานประกอบการมีส่วนร่วมในการคัดเลือกผู้ควบคุมการฝึก เพื่อคอยให้คำปรึกษาแก่นักเรียนทั้งด้านการเรียนและส่วนตัว
5. ด้านชุมชนที่ให้โอกาสผู้ปกครอง และชุมชนมีส่วนร่วมในการสนับสนุนด้านทรัพยากรหรือพัฒนาการศึกษา
6. ด้านสิ่งอำนวยความสะดวกที่ต้องคอยดูแลอาคารเรียนและอาคารฝึกงานให้อยู่ในสภาพที่พร้อมที่จะใช้ประโยชน์เสมอ

นิภาภรณ์ จงวุฒิเวศย์ และคนอื่นๆ (2553 : 103-111) ได้ศึกษาปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อความสำเร็จในการดำเนินงานของธุรกิจชุมชน คือ ผู้นำ การสร้างเครือข่าย การบริหารและจัดการ และคณะกรรมการกลุ่ม

ศูนย์อาชีวศึกษาทวิภาคี สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา (2557 : 9-10) ได้กล่าวถึงปัจจัยแห่งความสำเร็จในการจัดการอาชีวศึกษาระบบทวิภาคีประกอบด้วยองค์ประกอบต่างๆดังต่อไปนี้

1. นโยบายตามที่รัฐบาลมอบนโยบายให้สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษาจัดการอาชีวศึกษาระบบทวิภาคีเพื่อเพิ่มปริมาณและคุณภาพผู้เรียนในระบบทวิภาคีให้มีสมรรถนะตรงตามความต้องการของสถานประกอบการ สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษาได้ดำเนินการขยาย ยกระดับการจัดการอาชีวศึกษาระบบทวิภาคี สร้างแรงจูงใจให้สถานประกอบการร่วมมือด้วยมาตรการสิทธิประโยชน์ทางภาษียกย่องเชิดชูเกียรติ จัดทำประกาศระเบียบ กฎหมาย ข้อกำหนดต่าง ๆ เพื่อเชื่อมโยงกระทรวงและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการจัดการอาชีวศึกษาระบบทวิภาคีนั่น

2. ผู้เรียนสถานศึกษาและสถานประกอบการ ร่วมกันประชาสัมพันธ์ แนะนำให้มีความรู้ความเข้าใจกับผู้เรียนที่ศึกษาในระบบทวิภาคี คัดเลือกผู้เรียนตามความต้องการของสถานประกอบการ พัฒนาผู้เรียนให้มีคุณลักษณะอันพึงประสงค์ สอดคล้อง ตามกรอบมาตรฐานอาชีวศึกษาและกรอบคุณวุฒิวิชาชีพแต่ละระดับ จัดการเรียนการสอน อาชีวศึกษาระบบทวิภาคี โดยยึดตามประกาศกระทรวงศึกษาธิการเรื่องการจัด การอาชีวศึกษาระบบทวิภาคี เป็นสำคัญ

3. ครูผู้สอนและบุคลากรที่เกี่ยวข้องมีการส่งเสริมสนับสนุนให้ครูผู้สอนและบุคลากรที่เกี่ยวข้องในสาขาวิชาชีพได้รับการพัฒนาแลกเปลี่ยนเรียนรู้วิทยาการเทคโนโลยีที่ทันสมัยจากสถานประกอบการนำมาประยุกต์ใช้และพัฒนารูปแบบการเรียนการสอนให้ทันต่อสภาพการณ์ที่เปลี่ยนแปลงไป

4. สถานศึกษาให้การสนับสนุนทรัพยากรในการบริหารจัดการการจัดอาชีวศึกษาระบบทวิภาคีส่งเสริมบุคลากรที่เกี่ยวข้องให้มีความรู้ความเข้าใจพัฒนาระบบการบริหารจัดการแบบเครือข่ายในการประสานงานร่วมกับสถานประกอบการให้เป็นแหล่งเรียนรู้ที่ทันสมัยสร้างนวัตกรรมและงานวิจัยที่เป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาประเทศ

5. สถานประกอบการต้องมีความรู้ความเข้าใจในการจัดการอาชีวศึกษาระบบทวิภาคีมีส่วนร่วมในการคัดเลือกผู้เรียนระบบทวิภาคีตามสมรรถนะที่สถานประกอบการต้องการส่งเสริมสนับสนุนครูฝึกในสถานประกอบการสนับสนุนทรัพยากรการจัดการศึกษาโดยร่วมมือสถานศึกษาพัฒนาองค์ความรู้ถ่ายทอดเทคโนโลยีใหม่ๆ ให้แก่ผู้เรียนจัดสวัสดิการที่จำเป็นรวมทั้งจัดสิ่งแวดล้อมที่เอื้อต่อการเรียนรู้ของผู้เรียน

6. ผู้ปกครองควรมีความรู้ความเข้าใจส่งเสริมสนับสนุนผู้เรียนระบบทวิภาคีให้ความร่วมมือกับสถานศึกษาและสถานประกอบการให้ความเชื่อมั่นในการจัดการเรียนการสอนการฝึกอาชีพประโยชน์ที่ได้รับและการมีงานทำหลังผู้เรียนสำเร็จการศึกษา

ทิวดี มณีโชติ และทรงยศ สาโรจน์ (2560 : 164-175) ได้เสนอปัจจัยและเงื่อนไขความสำเร็จของความร่วมมือระหว่างมหาวิทยาลัยราชภัฏกับมหาวิทยาลัยในต่างประเทศในอาเซียน +3 ประกอบด้วย ความเข้มแข็งของเครือข่ายนโยบายของสถาบันวิจัยทัศน์ของผู้บริหาร คุณลักษณะและพฤติกรรมของคณาจารย์ และความพร้อมของปัจจัยสนับสนุน

เบญจวรรณ ศรีคานวล ; ปัญญา ทองนิล และกาญจนา บุญส่ง (2560 : 2335-2348) ได้ศึกษาปัจจัยที่ส่งผลในการจัดการศึกษาอาชีวศึกษาระบบทวิภาคีสถานศึกษาในจังหวัดลำปางสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษาพบว่า ในภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุดเรียงลำดับจากมากไปหาน้อยได้แก่ปัจจัยด้านหลักสูตรและการจัดการเรียนการสอนรองลงมาคือปัจจัยด้าน

นักเรียนปัจจัยด้านอาคารสถานที่และสิ่งอำนวยความสะดวกปัจจัยด้านสถานประกอบการปัจจัยด้านชุมชนปัจจัยด้านผู้บริหารและปัจจัยด้านครูผู้สอนตามลำดับ

ณัฐวิทย์ มุงเมือง และบุญสม วราเอกศิริ (2560 : 133-146) ได้ทำการวิจัยเรื่อง “การพัฒนาความร่วมมือการจัดการอาชีวศึกษาระบบทวิภาคีของวิทยาลัยการอาชีพในภาคเหนือตอนบน” ผลการวิจัย พบว่า ปัจจัยที่พยากรณ์ความร่วมมือในการจัดการอาชีวศึกษาระบบทวิภาคีของวิทยาลัยการอาชีพในภาคเหนือตอนบน เป็นอันดับแรก คือ ด้านบุคลากร รองลงมาคือ การจัดการเรียนการสอน การบริหารและหลักสูตร

จากปัจจัยที่เกี่ยวข้องสัมพันธ์กับความสำเร็จ ที่กล่าวมาข้างต้น สรุปได้ว่า ปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จได้แก่ ด้านบุคลากร ด้านการสร้างเครือข่าย ด้านการบริหารและจัดการ ด้านสิ่งอำนวยความสะดวกและความพร้อมของปัจจัยสนับสนุนด้านการนิเทศและติดตามผล ด้านการวัดและประเมินผล ด้านการประชาสัมพันธ์และด้านผลประโยชน์ร่วมกัน

7.2 องค์ประกอบของความร่วมมือการจัดการศึกษา

นักวิชาการได้เสนอองค์ประกอบของความร่วมมือการจัดการศึกษา ไว้หลายท่าน ดังนี้

โคเฮน และอัฟฮอฟ (Cohen; & Uphoff. 1981 : 10) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบของการมีส่วนร่วมไว้ 4 ประการได้แก่

- 1.การมีส่วนร่วมในการตัดสินใจ (Decision-Making)
- 2.การมีส่วนร่วมในการดำเนินโครงการ (Implementation)
- 3.การมีส่วนร่วมในการแบ่งปันผลประโยชน์ (Participation in Benefit)
- 4.การมีส่วนร่วมในการประเมินผลโครงการ (Participation in Evaluation)

ดูเบรียน และไอร์แลนด์ (Dubrion; & Ireland. 1993: 86-87) ได้กล่าวถึงความร่วมมือของคนตั้งแต่สองคนหรือสองหน่วยงาน/องค์กรขึ้นไปที่มีปฏิสัมพันธ์ต่อกันและร่วมกัน ปฏิบัติภารกิจอาจจะเพื่อบรรลุเป้าหมายเดียวกันหรือคนละเป้าหมายก็ได้ด้วยการระดมทรัพยากร ร่วมกันร่วมกันกำหนดแนวปฏิบัติและลงมือปฏิบัติอีกทั้งมีส่วนร่วมรับผิดชอบในการปฏิบัติและ/หรือร่วมรับผลประโยชน์จากการปฏิบัติโดยภายใต้การปฏิบัติร่วมกันดังกล่าวตั้งอยู่บนพื้นฐานของ ข้อตกลงและความเป็นอิสระโดยไม่ขึ้นต่อกัน

เวลช์ และ ทูล เบิร์ต (Welch; & Tulbert. 2000 : 357-378) ได้กล่าวถึง องค์ประกอบของความร่วมมือมี 4 องค์ประกอบคือ

- 1.การประนีประนอมเพื่อให้เกิดความเคารพใหม่และการเปลี่ยนแปลง

2.การสื่อสารที่ประกอบด้วยการฟังและการเสนอความคิดความรู้สึก

3.การแก้ปัญหาที่มีการระบุความต้องการความจำเป็นการระดมสมองการปรับสิ่งที่ได้เพื่อใช้ในการสร้างแผนปฏิบัติการและการประเมิน

4.การพัฒนาแผนปฏิบัติการและการประเมินการปฏิบัติการ

อมรรัตน์ ภิณฺโญนนตพงษ์ (2546:118-124) ได้สรุป องค์ประกอบสำคัญของความร่วมมือทางวิชาการด้านการเรียนการสอนระหว่างสถาบันอุดมศึกษาของรัฐไว้ 4 ด้าน ได้แก่

- 1.หลักการของความร่วมมือทางวิชาการด้านการเรียนการสอน
- 2.โครงสร้างและกลไกความร่วมมือทางวิชาการด้านการเรียนการสอน
- 3.ประเภทของกิจกรรมความร่วมมือทางวิชาการด้านการเรียนการสอน
- 4.การจัดและดำเนินกิจกรรมความร่วมมือทางวิชาการด้านการเรียนการสอน

ดวงทิพย์ วิบูลย์ศักดิ์ชัย(2555 : 86-89). ได้เสนอลักษณะความร่วมมือด้านการวิจัยระหว่างมหาวิทยาลัยกับภาคอุตสาหกรรมไว้ 4 ด้านประกอบด้วย

- 1.ด้านหลักการความร่วมมือ
- 2.ด้านโครงสร้างและกลไกความร่วมมือ
- 3.ด้านทรัพยากรที่ใช้สนับสนุนความร่วมมือ
- 4.ด้านกระบวนการดำเนินการความร่วมมือ

วรรณดี นาคสุขปาน (2557: 44) ได้รวบรวมองค์ประกอบสำคัญทางการศึกษาที่เกี่ยวข้องกับความร่วมมือด้านการจัดการศึกษาประกอบด้วย

- 1.บรรยากาศและสภาพแวดล้อม
- 2.กระบวนการทัศน์ของผู้นำที่ตระหนักเห็นความจำเป็นของการดำรงอยู่ด้วยกัน
- 3.เจตคติของบุคลากรในองค์กรที่มีต่อความร่วมมือในการทำงาน
- 4.ผลสัมฤทธิ์หรือประสิทธิผลขององค์กร
- 5.งบประมาณทรัพยากรและผลประโยชน์ตอบแทน
- 6.วัตถุประสงค์หรือจุดมุ่งหมายในการดำเนินการ
- 7.การพัฒนาหลักสูตรและการจัดการเรียนการสอน
- 8.การพัฒนาครูและบุคลากร
9. เทคโนโลยีเพื่อการศึกษาและความก้าวหน้าด้านนวัตกรรม

จากองค์ประกอบของความร่วมมือการจัดการศึกษา ที่กล่าวมาข้างต้น สรุปได้ว่า องค์ประกอบสำคัญของความร่วมมือการจัดการศึกษาคือความร่วมมือทางวิชาการด้านการเรียน

การสอนด้านโครงสร้างและกลไกความร่วมมือด้านทรัพยากรที่ใช้สนับสนุนความร่วมมือด้านกระบวนการดำเนินการความร่วมมือด้านผลสัมฤทธิ์หรือประสิทธิผลขององค์กรด้านการมีส่วนร่วมในการแบ่งปันผลประโยชน์ด้านการพัฒนาครูและบุคลากรด้านเทคโนโลยีเพื่อการศึกษาและความก้าวหน้าด้านนวัตกรรม

7.3 องค์ประกอบของความร่วมมือการจัดการอาชีวศึกษา

นักวิชาการได้เสนอองค์ประกอบของความร่วมมือการจัดการอาชีวศึกษา ไว้หลายท่าน ดังนี้

ทิจินันท์ ทูมมา (2556: 243-245) ได้สรุปองค์ประกอบของความร่วมมือระหว่างสถาบันการศึกษา กับสถานประกอบการเพื่อพัฒนาคุณลักษณะของบัณฑิตตามมาตรฐานอาชีวศึกษาไว้ 6 ด้าน ประกอบด้วย

1. ด้านบริหารจัดการหน่วยงานความร่วมมือ
2. ด้านกระบวนการความร่วมมือและการพัฒนาหลักสูตร
3. ด้านรูปแบบและกระบวนการเรียนการนิเทศติดตาม
4. ด้านบริหารจัดการทรัพยากร
5. ด้านกระบวนการพัฒนาสมรรถนะผู้เรียนและผู้สอน
6. ด้านความสำเร็จและการประเมินผลสัมฤทธิ์

กรรติ์น พิชฌิมผล (2557 :บทคัดย่อ) ได้ทำวิจัยเรื่ององค์ประกอบความสำเร็จของการจัดการอาชีวศึกษาในสถานประกอบการขนาดใหญ่พบว่า องค์ประกอบความสำเร็จของการจัดการอาชีวศึกษาในสถานประกอบการขนาดใหญ่ มี 7 องค์ประกอบได้แก่

1. การบริหารครูอาจารย์ที่ปฏิบัติหน้าที่ในสถาบันการศึกษา
2. การจัดการเชิงกลยุทธ์
3. การสื่อสารการตลาด
4. หลักสูตรและการจัดการเรียนการสอน
5. แรงจูงใจในการประกอบอาชีพ
6. สภาพแวดล้อมที่เอื้อต่อการเรียนรู้
7. การจัดการทรัพยากรมนุษย์

จินตนา รวมชมรัตน์ (2558 :บทคัดย่อ) ได้ทำวิจัยเรื่อง รูปแบบการจัดการอาชีวศึกษาระบบทวิภาคีในวิทยาลัยอาชีวศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา

พบว่า องค์ประกอบของการจัดการอาชีวศึกษาระบบทวิภาคีในวิทยาลัยอาชีวศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา ประกอบด้วย 5 องค์ประกอบคือ

- 1.การมีส่วนร่วมในการบริหารจัดการศึกษาระบบทวิภาคี
- 2.การกระจายอำนาจการบริหารและการจัดการเรียนการสอน
- 3.การพัฒนาบุคลากรให้มีคุณภาพและทันต่อการเปลี่ยนแปลงของเทคโนโลยี
- 4.การจัดหลักสูตรตามมาตรฐานวิชาชีพและตรงตามความต้องการของตลาดแรงงาน
- 5.การบริหารจัดการศึกษาตามหลักธรรมาภิบาล

ขจรศักดิ์ อินทรโสภ และประเสริฐ อินทร์รักษ์ (2560: 132-140). ได้ศึกษาองค์ประกอบการบริหารการศึกษาวิทยาลัยอาชีวศึกษาเอกชนสู่ประชาคมอาเซียน ประกอบด้วย 5 องค์ประกอบ คือ

- 1.การพัฒนาการบริหารจัดการศึกษา
2. การพัฒนาและบริหารหลักสูตร
- 3.การสร้างองค์กรแห่งการเรียนรู้
- 4.ส่งเสริมการมีส่วนร่วมจากทุกภาคส่วน
- 5.ผลิตบัณฑิตได้ตามความต้องการของตลาดแรงงาน

จากองค์ประกอบของความร่วมมือการจัดการอาชีวศึกษา ที่กล่าวมาข้างต้น สรุปได้ว่าองค์ประกอบสำคัญของความร่วมมือการจัดการอาชีวศึกษา คือ ด้านการบริหารจัดการความร่วมมือ ด้านการส่งเสริมการมีส่วนร่วมจากทุกภาคส่วน ด้านกระบวนการความร่วมมือและการพัฒนาหลักสูตร ด้านรูปแบบและกระบวนการเรียนการสอนที่สอดคล้องตาม ด้านบริหารจัดการทรัพยากร ด้านกระบวนการพัฒนาสมรรถนะผู้เรียนและผู้สอนให้มีคุณภาพและทันต่อการเปลี่ยนแปลงของเทคโนโลยี ด้านความสำเร็จและการประเมินผลสัมฤทธิ์

7.4 ปัจจัยสนับสนุนความสำเร็จในอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง

อุตสาหกรรมผลิตภัณฑ์ยางของไทยประกอบด้วยอุตสาหกรรมต้นน้ำซึ่งเริ่มตั้งแต่การเพาะปลูกยางพาราไปจนถึงการกรีดยางเพื่อให้ได้น้ำยางพาราสดก่อนจะนำไปแปรรูปเพื่อเป็นวัตถุดิบสำหรับอุตสาหกรรมได้แก่น้ำยางข้นยางแผ่นและยางแท่งในอุตสาหกรรมกลางน้ำไปจนถึงอุตสาหกรรมปลายน้ำ คือ การผลิตผลิตภัณฑ์ยาง สิ่งสำคัญคือปัจจัยสนับสนุนความสำเร็จในอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง ซึ่งได้มีนักวิชาการศึกษาไว้หลากหลาย ดังนี้

สำนักงานสหกรณ์จังหวัดตรัง (ม.ป.ป: ออนไลน์). ได้เสนอความคิดเห็นเพื่อหาแนวทางการพัฒนาผลิตภัณฑ์ยางพารา มีดังนี้

1.ควรมีการพัฒนาการบริหารจัดการต้นทุนการผลิตให้ต่ำลง และเพิ่มประสิทธิภาพการผลิต

2.พัฒนาศักยภาพด้านต่างๆ เช่น การบริหารจัดการ เทคโนโลยี และการตลาด

3.ส่งเสริมและพัฒนาความร่วมมือกันระหว่างหน่วยงานวิจัยของรัฐ เพื่อการพัฒนาการแปรรูปยางเป็นผลิตภัณฑ์

สุวรรณี โกชากรณ์ และคนอื่นๆ(2551:25-56). ได้สรุปดัชนีชี้วัดความสำเร็จ (Key Performance Indicator : KPI) ของโรงงานยางพาราตามภารกิจและวัตถุประสงค์ของโรงงานยางพาราดังนี้คือ

- 1.ด้านการบริหารจัดการ
- 2.ด้านกระบวนการผลิต
- 3.ด้านการตลาด
- 4.ด้านการเงิน/การบัญชี
- 5.ด้านบุคลากร
- 6.ด้านการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อม

บุญชัย สุวรรณภูมิวัฒน์ (2555: 40) ได้กล่าวถึง การเร่งรัดการส่งออกผลิตภัณฑ์ยางพาราของประเทศ ควรมีการดำเนินการ ดังนี้

- 1.จัดทำมาตรฐานคุณภาพผลิตภัณฑ์ยางของประเทศ
- 2.พัฒนาเทคโนโลยีให้ได้ผลิตภัณฑ์ยางที่มีคุณภาพ ตามมาตรฐาน
- 3.เร่งรัดขบวนการรับรองคุณภาพผลิตภัณฑ์ยางแก่ผู้ประกอบการ
- 4.ส่งเสริมให้เพิ่มการลงทุนเพื่อแปรรูปยางเป็นผลิตภัณฑ์

วิไลพร ลีเวชมศานต์ และคนอื่นๆ (2557 : บทสรุปสำหรับผู้บริหาร-9) ได้สังเคราะห์ผลการวิจัยยางพาราปี 2555 สรุปว่า ควรมีการส่งเสริมสนับสนุน ในประเด็น ดังนี้ คือ

- 1.การพัฒนาเพื่อสนับสนุนการส่งออก
- 2.การพัฒนาเทคโนโลยีการผลิตให้มีประสิทธิภาพ
- 3.การพัฒนาบุคลากรด้านยางพารา

ศุภยวิทย์เทคโนโลยียางคณะวิทยาศาสตร์มหาวิทยาลัยมหิดล.(2559 : 1) ได้กล่าวถึงการสร้างมูลค่าเพิ่มจากยางพาราให้มากขึ้นโดยการนำไปผลิตเป็นผลิตภัณฑ์ยางจะทำได้

ก็โดยการขยายขนาดของอุตสาหกรรมผลิตภัณฑ์ยางไทยแต่เนื่องจากอุตสาหกรรมนี้มีผู้ประกอบการขนาดกลางและขนาดเล็กเป็นผู้ผลิตถึงร้อยละ 90 การพัฒนาอุตสาหกรรมผลิตภัณฑ์ยางจึงจำเป็นต้องพัฒนาในด้านอื่นที่ผู้ประกอบการยังขาดด้วยนอกเหนือไปจากการวิจัยและพัฒนาได้แก่

1. การสนับสนุนทางด้านการวิเคราะห์และทดสอบวัตถุดิบและผลิตภัณฑ์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการทดสอบเพื่อการรับรองมาตรฐานหรือคุณภาพผลิตภัณฑ์เพื่อสนับสนุนการส่งออก

2. การสนับสนุนทางด้านความรู้และเทคโนโลยีการผลิตตลอดจนการพัฒนาความรู้ความสามารถของบุคลากรในอุตสาหกรรม

3. การให้คำปรึกษาแก่อุตสาหกรรม

4. การสนับสนุนทางด้านข้อมูลข่าวสาร

5. การพัฒนาความสามารถทางด้านการบริหารจัดการและการตลาด

จากปัจจัยสนับสนุนความสำเร็จในอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง ที่กล่าวมาข้างต้น สรุปได้ว่าปัจจัยสำคัญที่สนับสนุนความสำเร็จในอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยางคือการเพิ่มประสิทธิภาพการผลิต การพัฒนาศักยภาพด้านต่างๆ เช่น ด้านการบริหารจัดการ ด้านเทคโนโลยี ด้านบุคลากรด้านการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมและด้านการตลาด การส่งเสริมและพัฒนาความร่วมมือเพื่อการพัฒนาการแปรรูปยางเป็นผลิตภัณฑ์ และการจัดทำมาตรฐานคุณภาพผลิตภัณฑ์ยางของประเทศ

8. แนวคิดและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนารูปแบบและการตรวจสอบรูปแบบ

การศึกษาแนวคิดและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนารูปแบบและการตรวจสอบรูปแบบ ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาในเรื่องที่เกี่ยวกับความหมายของรูปแบบ ประเภทของรูปแบบ การสร้างและการพัฒนารูปแบบและการตรวจสอบรูปแบบ ซึ่งจะได้นำเสนอตามลำดับดังนี้

8.1 ความหมายของรูปแบบ

รูปแบบหรือโมเดล (Model) ซึ่งนักวิชาการได้ให้ความหมายไว้ดังนี้

คอ อี ซี นี และ เอ อี อาร์ บัค (Corsini; & Auerbach. 1996: 573 – 574) ให้ความหมายของรูปแบบว่าหมายถึงชุดของความสัมพันธ์ที่สร้างขึ้นระหว่างปรากฏการณ์ในโลกความจริงและโครงสร้างของสิ่งที่กำลังศึกษาซึ่งเป็นตัวแทนของปรากฏการณ์ในโลกความจริง

ราช (Raj. 1996 : 14) ได้ให้ความหมายของคำว่ารูปแบบ (Model) ในหนังสือ Encyclopedia of Psychology and Education ไว้ 2 ความหมายดังนี้

1.รูปแบบคือรูปย่อของความจริงของปรากฏการณ์ซึ่งแสดงด้วยข้อความภาพหรือจำนวนโดยการลดทอนเวลาและเทศะทำให้เข้าใจความจริงของปรากฏการณ์ได้ดียิ่งขึ้น

2.รูปแบบคือตัวแทนของการใช้แนวความคิดของโปรแกรมที่กำหนดเฉพาะ

อุทุมพร จามรมาน (2541: 22-25) ให้ความหมายว่ารูปแบบหมายถึงโครงสร้างของความเกี่ยวข้องของหน่วยต่างๆหรือตัวแปรต่างๆซึ่งอาจจะมีมากกว่า 1 มิติหลายตัวแปรและตัวแปรต่างมีความเกี่ยวข้องซึ่งกันและกันในเชิงความสัมพันธ์หรือเชิงเหตุเชิงผล

ศิริชัย กาญจนวาสี (2550 : 46) ได้สรุปความหมายของรูปแบบไว้ว่ารูปแบบมีความหมายได้ 4 ลักษณะคือ 1) แบบจำลองของจริง 2) ตัวแบบที่ใช้เป็นแบบอย่าง 3) รูปแบบที่แสดงความสัมพันธ์ระหว่างข้อมูลสัญลักษณ์และหลักการของระบบและ 4) แบบแผนตัวอย่างของการดำเนินงานที่แสดงความสัมพันธ์ระหว่างส่วนต่างๆในระบบ

รัตน์ บัวสนธิ์ (2552 : 124) ได้ให้ความหมายของรูปแบบ จำแนกออกเป็น 3 ความหมาย ดังนี้

1.แผนภาพหรือภาพร่างของสิ่งใดสิ่งหนึ่งที่ยังไม่สมบูรณ์เหมือนของจริง รูปแบบในความหมายนี้มักจะเรียกทับศัพท์ในภาษาไทยว่า“โมเดล” ได้แก่ โมเดลบ้าน โมเดลรถยนต์ โมเดลเสื้อ เป็นต้น

2.แบบแผนความสัมพันธ์ของตัวแปรหรือสมการทางคณิตศาสตร์ที่รู้จักกันในชื่อที่ เรียกว่า “Mathematical Model”

3.แผนภาพที่แสดงถึงองค์ประกอบการทำงานของสิ่งใดสิ่งหนึ่ง รูปแบบในความหมายนี้บางทีเรียกว่า ภาพย่อส่วนของทฤษฎีหรือแนวคิดในเรื่องใดเรื่องหนึ่ง เช่น รูปแบบการสอน รูปแบบการบริหาร รูปแบบการประเมิน เป็นต้น

พิสิฐ เทพไกรวัล. (2554: 14) สรุปได้ว่ารูปแบบ (Model) หมายถึงสิ่งที่แสดงโครงสร้างและความสัมพันธ์ของปัจจัยหรือตัวแปรหรือองค์ประกอบของสิ่งที่ศึกษาหรืออธิบาย คุณลักษณะสำคัญของปรากฏการณ์ที่คาดว่าจะเกิดขึ้นเพื่อให้เข้าใจง่ายมองเห็นเป็นรูปธรรมไม่มีองค์ประกอบตายตัวหรือให้รายละเอียดทุกแง่มุมโดยผ่านกระบวนการทดสอบอย่างเป็นระบบเพื่อให้เกิดความแม่นยำและเชื่อถือได้แล้วนำไปใช้เป็นแนวทางในการดำเนินการอย่างใดอย่างหนึ่ง

พัฒนา พรหมณี ; ศรีสุรางค์ เอี่ยมสะอาด และปณิธาน กระสังข์ (2560 : 128-135) ได้ให้ความหมายว่า รูปแบบ คือ แบบจำลองหรือตัวแบบอย่างง่ายหรือย่อส่วนของปรากฏการณ์ต่างๆ ที่ผ่านการศึกษาและพัฒนาขึ้นมาเพื่อแสดงหรืออธิบายปรากฏการณ์ให้เข้าใจได้ง่ายขึ้น เป็นสิ่งที่สร้างหรือพัฒนาขึ้นจากหลักปรัชญา ทฤษฎีหลักการ แนวคิดและความเชื่อที่เกี่ยวข้อง เพื่อเป็นการแสดงโครงสร้างทางความคิดหรือองค์ประกอบ และความสัมพันธ์ขององค์ประกอบที่สำคัญเป็นขั้นเป็นตอนสำหรับถ่ายทอดความสัมพันธ์ขององค์ประกอบโดยใช้สื่อหรือเครื่องมือเข้าช่วยเพื่อทำให้เกิดความรู้ เข้าใจได้ง่ายและกระชับถูกต้อง สามารถตรวจสอบ และเปรียบเทียบความรู้ความเข้าใจได้

พงศ์ศิลป์ รัตนอุดม (2560 : 88) ได้สรุปว่า รูปแบบ หมายถึง แนวคิดทฤษฎีที่ได้ศึกษามาของผู้สร้างเพื่อถ่ายทอดความสัมพันธ์ขององค์ประกอบโดยใช้สื่อความหมายทำให้เข้าใจได้ง่าย ได้รับการยอมรับว่ามีประสิทธิภาพ สามารถใช้เป็นแนวทางในการดำเนินงานในเรื่องใดเรื่องหนึ่งให้บรรลุวัตถุประสงค์เฉพาะรูปแบบนั้นๆ เพื่อช่วยให้ตนเองและคนอื่นสามารถเข้าใจได้ง่ายและชัดเจน

จากความหมายของรูปแบบที่กล่าวมาข้างต้นสรุปได้ว่ารูปแบบหมายถึงแบบของการดำเนินงานที่ได้เรียบเรียงไว้ในลักษณะของโครงสร้างครอบคลุมองค์ประกอบสำคัญซึ่งได้รับการจัดไว้อย่างเป็นระบบมีความสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบ และการทำงานตลอดจนผลการทำงานในแต่ละองค์ประกอบตามหลักปรัชญาทฤษฎีหลักการแนวคิดต่างๆซึ่งได้รับการพิสูจน์ทดสอบหรือยอมรับว่ามีประสิทธิภาพสามารถใช้เป็นแนวทางในการดำเนินงานในเรื่องใดเรื่องหนึ่งให้บรรลุวัตถุประสงค์เฉพาะของรูปแบบนั้นๆ

8.2 ประเภทของรูปแบบ

มีนักวิชาการหลายคน que ศึกษาเกี่ยวกับรูปแบบได้แบ่งประเภทของรูปแบบไว้หลายลักษณะ ดังนี้

สมิธ และคนอื่นๆ (Smith ; et al. 1980 : 461) ได้แบ่งรูปแบบออกเป็น 2 ประเภท ได้แก่

1.รูปแบบเชิงกายภาพ (Physical Model) ได้แก่

1.1 รูปแบบคล้ายจริง (Iconic Model) มีลักษณะคล้ายของจริงเช่น เครื่องบินจำลองหุ่นไล่กาหุ่นตามร้านตัดเสื้อผ้า เป็นต้น

1.2 รูปแบบเสมือนจริง (Analog Model) มีลักษณะคล้ายปรากฏการณ์จริง เช่น การทดลองทางเคมีในห้องปฏิบัติการก่อนจะทำการทดลองเครื่องบินจำลองที่บินได้หรือเครื่องบินที่ติดบินเป็นต้นรูปแบบชนิดนี้มีความใกล้เคียงความจริงมากกว่าแบบแรก

1.3 รูปแบบข้อความ (Verbal Model) หรือรูปแบบเชิงคุณภาพ (Qualitative Model) เป็นการให้ข้อความปกติธรรมดาในการอธิบายโดยย่อเช่นคำพรรณนาลักษณะงาน

2. รูปแบบทางคณิตศาสตร์ (Mathematical Model) หรือรูปแบบเชิงปริมาณ (Quantitative Model) เช่น สมการและโปรแกรมเชิงเส้น เป็นต้น

คีฟส์ (Keeves. 1988: 561-565) ได้แบ่งประเภทของรูปแบบที่ใช้ในการพัฒนาการใช้รูปแบบทางการศึกษา 4 ประเภทได้แก่

1. รูปแบบเชิงเปรียบเทียบ (Analogue Model) เป็นรูปแบบที่ใช้ในการอุปมาอุปมัยเทียบเคียงปรากฏการณ์ ซึ่งเป็นรูปธรรมเพื่อสร้างความเข้าใจในปรากฏการณ์ที่เป็นนามธรรม ส่วนใหญ่ใช้ในด้านวิทยาศาสตร์ที่สามารถนำไปทดสอบกับข้อมูลเชิงประจักษ์ได้ เช่น รูปแบบในการทำนายจำนวนนักเรียนที่เข้าสู่ระบบโรงเรียน ซึ่งอนุมานแนวคิดมาจากการเปิดน้ำเข้าและปล่อยน้ำออกจากถัง นักเรียนที่จะเข้าสู่ระบบเปรียบได้กับน้ำที่ไหลเข้าถัง นักเรียนที่ออกจากระบบเปรียบได้กับน้ำที่เปิดออกจากถัง

2. รูปแบบเชิงข้อความ (Semantic Model) เป็นรูปแบบที่ใช้ภาษาแสดงโครงสร้างทางความคิดความสัมพันธ์ขององค์ประกอบภายในรูปแบบในรูปของข้อความ แผนภูมิหรือรูปภาพ เพื่อบรรยายหรืออธิบายปรากฏการณ์ที่ศึกษา เช่น รูปแบบการเรียนรู้ในโรงเรียน รูปแบบการสอน รูปแบบการควบคุมวิทยานิพนธ์ และรูปแบบการบริหารการศึกษา

3. รูปแบบเชิงคณิตศาสตร์ (Mathematical Model) ซึ่งใช้สมการทางคณิตศาสตร์แสดงความสัมพันธ์ขององค์ประกอบหรือตัวแปรมักนิยมใช้ในการศึกษาสาขาจิตวิทยา โดยเฉพาะด้านพฤติกรรมศาสตร์ตลอดจนสาขาศึกษาศาสตร์และบริหารการศึกษา

4. รูปแบบเชิงสาเหตุ (Causal Model) เป็นรูปแบบที่พัฒนามาจากเทคนิคการวิเคราะห์เส้นทาง (Path Analysis) ร่วมกับหลักการสร้างรูปแบบเชิงข้อความที่มีตัวแปรซับซ้อนได้โดยต้องอาศัยทฤษฎีหรืองานวิจัยที่เกี่ยวข้องนำมาแสดงความสัมพันธ์เชิงสาเหตุและผลระหว่างตัวแปรเพื่อให้ได้รูปแบบในลักษณะสมการเส้นตรงที่สามารถทดสอบได้

จอห์นสัน (Johnson.1996 : 114) ได้กล่าวว่ารูปแบบกับทฤษฎีไม่ใช่สิ่งเดียวกันแต่มีความสัมพันธ์กัน 2 ลักษณะคือ

1. รูปแบบเชิงทฤษฎี (Theoretical Model) คือรูปแบบที่สร้างขึ้นจากประสบการณ์งานวิจัยหรือทฤษฎีที่มีอยู่แล้วเพื่อหาข้อสรุปที่ใช้อธิบายทำนายหรือควบคุมปรากฏการณ์ของเรื่องที่ศึกษาเมื่อทดสอบรูปแบบกับข้อมูลที่เก็บรวบรวมแล้วถ้ามีความสอดคล้องกับรูปแบบนั้นก็มีความน่าเชื่อถืออันอาจนำไปสู่การสร้างทฤษฎีในเรื่องนั้นๆต่อไปดังนั้นการสร้างรูปแบบเชิงทฤษฎีจึงอาจเป็นเพียงขั้นตอนหนึ่งของการสร้างทฤษฎีใหม่เท่านั้น

2. รูปแบบเชิงปฏิบัติ (Practical Model) คือ รูปแบบที่สร้างขึ้นจากทฤษฎีที่มีอยู่แล้วเพื่อให้เข้าใจทฤษฎีนั้นได้ง่ายยิ่งขึ้นหรือนำไปใช้อธิบายทำนายหรือควบคุมปรากฏการณ์ที่ศึกษาดังนั้นรูปแบบจึงเป็นเพียงแบบจำลองอย่างหนึ่งที่ได้จากการถ่ายทอดจากทฤษฎีสู่การปฏิบัติ

ทิสนา แคมมณี (2555 : 220-224) ได้แบ่งประเภทของรูปแบบที่ใช้กันอยู่โดยทั่วไปมี 5 ประเภท ดังนี้

1. รูปแบบเชิงเปรียบเทียบหรือรูปแบบคล้าย (Analogue model) มีลักษณะเป็นรูปแบบความคิดที่แสดงออกในลักษณะของการเปรียบเทียบสิ่งต่างๆ อย่างน้อย 2 สิ่งขึ้นไป รูปแบบลักษณะนี้ใช้กันมากทางด้านวิทยาศาสตร์ สังคมศาสตร์ และพฤติกรรมศาสตร์

2. รูปแบบเชิงภาษา (Semantic model) เป็นรูปแบบความคิดที่แสดงออกผ่านทางการใช้ภาษา (พูดและเขียน) รูปแบบลักษณะนี้ใช้กันมากทางด้านศึกษาศาสตร์

3. รูปแบบเชิงคณิตศาสตร์ (Mathematical model) เป็นรูปแบบความคิดที่แสดงออกผ่านทางสูตรคณิตศาสตร์ ส่วนมากจะเกิดขึ้นหลังจากได้รูปแบบเชิงภาษาแล้ว

4. รูปแบบเชิงแผนผัง (Schematic model) เป็นรูปแบบความคิดที่แสดงออกผ่านทางแผนผังแผนภาพ ไดอะแกรม และกราฟ เป็นต้น

5. รูปแบบเชิงสาเหตุ (Casual model) เป็นรูปแบบความคิดที่แสดงให้เห็นถึงความสัมพันธ์เชิงสาเหตุระหว่างตัวแปรต่างๆ ของสภาพการณ์หรือปัญหารูปแบบด้านศึกษาศาสตร์ มักเป็นแบบนี้เป็นส่วนใหญ่

จากการศึกษาประเภทของรูปแบบสรุปได้ว่า รูปแบบมีหลายประเภททั้งในเชิงกายภาพที่เป็นรูปธรรมและเชิงแนวคิดที่เป็นนามธรรมหากแบ่งประเภทตามที่ใช้กันอยู่โดยทั่วไป ก็แบ่งได้เป็น 1) รูปแบบเชิงเปรียบเทียบที่แสดงออกในลักษณะของการเปรียบเทียบสิ่งต่างๆ อย่างน้อย 2 สิ่งขึ้นไป 2) รูปแบบเชิงภาษาที่เป็นสื่อในการบรรยายหรืออธิบายปรากฏการณ์

ที่ศึกษาด้วยภาษา แผนภูมิ รูปภาพ3) รูปแบบเชิงคณิตศาสตร์ ที่เป็นสื่อในการแสดงความสัมพันธ์ของตัวแปรต่างๆ4) รูปแบบเชิงแผนผัง ที่แสดงออกผ่านทางแผนผังแผนภาพ ไดอะแกรม และกราฟ เป็นต้น และ5)รูปแบบเชิงสาเหตุ ที่แสดงให้เห็นถึงความสัมพันธ์เชิงสาเหตุระหว่างตัวแปรต่างๆ

8.3 องค์ประกอบของรูปแบบ

นักวิชาการได้เสนอองค์ประกอบของรูปแบบ ไว้หลายท่าน ดังนี้

อิเวนชิวค และคนอื่นๆ (Ivancevich; et al.1989 :4) รูปแบบประกอบด้วย 7 องค์ประกอบได้แก่

- 1.วัตถุประสงค์ของรูปแบบ เป็นการกำหนดว่าจะสร้างและพัฒนา รูปแบบเพื่อวัตถุประสงค์ด้านใด โดยทั่วไปมักจะพัฒนารูปแบบขึ้นมาเพื่อแก้ปัญหาย่างใดอย่างหนึ่ง หรือ เพื่อให้การดำเนินงานเกิดผลงานที่ดีขึ้นตามภารกิจขององค์กร
- 2.ทฤษฎีพื้นฐานและหลักการของรูปแบบผู้สร้างและพัฒนา รูปแบบต้องกำหนดรูปแบบสร้างขึ้นจากฐานคิดของทฤษฎีและหลักการใดบ้าง
- 3.ระบบงานและกลไกของรูปแบบ สำหรับใช้ในการดำเนินงานให้เป็นไปตามหลักการและบรรลุตามวัตถุประสงค์ของรูปแบบ เช่น การจัดโครงสร้างองค์การการตั้งคณะกรรมการและคณะทำงานที่จำเป็น พร้อมกับการกำหนดบทบาทหน้าที่ ความสัมพันธ์และการทำงานร่วมกันของกลไกเหล่านั้นเพื่อการบรรลุวัตถุประสงค์ของรูปแบบที่กำหนดไว้
- 4.วิธีการดำเนินงานของรูปแบบ เป็นการกำหนดภารกิจ กระบวนการ วิธีการ กิจกรรมและอื่นๆ ที่ต้องดำเนินการเพื่อการบรรลุวัตถุประสงค์ของรูปแบบ
- 5.แนวทางการประเมินผลการดำเนินงานของรูปแบบ เป็นการกำหนดแนวทางและเครื่องมือในการประเมินผลรูปแบบตามวัตถุประสงค์ของรูปแบบว่าเป็นไปตามระบบงานที่กำหนดไว้หรือไม่เพียงใด เพื่อประโยชน์ในการตรวจสอบว่ารูปแบบทำหน้าที่ตามที่สร้างไว้มากน้อยเพียงใดและเป็นไปตามวัตถุประสงค์หรือไม่เพียงใด ตลอดจนกำหนดแนวทางในการพัฒนาปรับปรุงรูปแบบให้สมบูรณ์และตอบสนองการดำเนินงานมากขึ้นอย่างต่อเนื่อง
- 6.คำอธิบายประกอบรูปแบบ เป็นการอธิบายคำศัพท์เฉพาะที่นำมาใช้ในการสร้างและพัฒนา รูปแบบเพื่อสื่อความให้มีความเข้าใจตรงกันในการนำรูปแบบไปใช้
- 7.การระบุเงื่อนไขการนำรูปแบบไปใช้เนื่องจากรูปแบบมีข้อจำกัดของรูปแบบเอง ดังนั้น การสร้างและพัฒนา รูปแบบควรได้ระบุเงื่อนไขที่จะทำให้การนำรูปแบบไปใช้ประสบผลสำเร็จ และข้อควรระวังเพื่อป้องกันปัญหาที่อาจจะเกิดขึ้น

คีฟส์ (Keeves) (1997 : 386-387) กล่าวว่ารูปแบบที่จะใช้ประโยชน์ได้ ควรมีส่วนที่สำคัญ 4 ประการ คือ

1.รูปแบบจะต้องนำไปสู่การทำนาย (Prediction) ผลที่ตามมาซึ่งสามารถถูกตรวจสอบได้

2.โครงสร้างของรูปแบบจะต้องประกอบด้วย ความสัมพันธ์เชิงสาเหตุ (Causal Relationship) ซึ่งสามารถใช้อธิบายปรากฏการณ์หรือเรื่องนั้นได้

3.รูปแบบจะต้องสามารถช่วยสร้างจินตนาการ (Imagination) ความคิดรวบยอด (Concept) และความสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน (Interrelations) รวมทั้งช่วยขยายขอบเขตของการแสวงหาความรู้ได้

4.รูปแบบควรจะต้องประกอบด้วยความสัมพันธ์เชิงโครงสร้าง (Structural Relationship) มากกว่าความสัมพันธ์แบบเชื่อมโยง (Associative Relationship)

ทิสนา แชมมณี (2555 : 222) ได้ระบุถึง องค์ประกอบของรูปแบบการเรียนการสอนไว้ว่ามีลักษณะสำคัญดังต่อไปนี้

1.มีปรัชญา ทฤษฎี หลักการ แนวคิด หรือความเชื่อที่เป็นพื้นฐานหรือหลักของรูปแบบการสอนนั้นๆ

2.มีการบรรยายและอธิบายสภาพหรือลักษณะของการจัดการเรียนการสอนที่สอดคล้องกับหลักการที่ยึดถือ

3.มีการจัดระบบ คือมีการจัดองค์ประกอบและความสัมพันธ์ขององค์ประกอบของระบบให้สามารถนำไปสู่เป้าหมายของระบบหรือกระบวนการนั้นๆ

4.มีการอธิบายหรือให้ข้อมูลเกี่ยวกับวิธีสอนและเทคนิคการสอนต่างๆอันจะช่วยให้กระบวนการเรียนการสอนนั้นๆ เกิดประสิทธิภาพสูงสุด

จากองค์ประกอบของรูปแบบ ที่กล่าวมาข้างต้นสรุปได้ว่า องค์ประกอบของรูปแบบ ประกอบด้วย วัตถุประสงค์หรือเป้าหมายของรูปแบบ ตัวแปรหรือปัจจัยที่เกี่ยวข้อง ระบบหรือโครงสร้าง กลไกหรือกระบวนการทำงาน การดำเนินงานของรูปแบบ และบริบทหรือสภาพแวดล้อมของรูปแบบหรือขึ้นอยู่กับปรากฏการณ์ที่กำลังศึกษาหรือจากการออกแบบที่ศึกษาจากแนวคิดทฤษฎีและหลักการการพื้นฐานในการกำหนดรูปแบบแต่ละรูปแบบนั้น ๆ เป็นหลัก

8.4 สร้างและพัฒนารูปแบบ และตรวจสอบรูปแบบ

ผู้วิจัยได้ศึกษาเกี่ยวกับการสร้างและการพัฒนารูปแบบ และตรวจสอบรูปแบบ จากนักวิชาการและงานวิจัย 10 เรื่อง ดังนี้

เมย์สันอัลเบิร์ต และเคดอริ (Meason, Albert; & Khedourri. 1985: 137-138) ได้เสนอขั้นตอนการสร้างรูปแบบไว้ดังนี้

1. ขั้นรวบรวมปัญหา (Problem formulation) เพื่อให้รู้ว่าอะไรคือปัญหาที่แท้จริง

2. ขั้นพัฒนารูปแบบ (Model Construction) ดำเนินการหลังจากการรวบรวมปัญหาการสร้างรูปแบบต้องพิจารณาวัตถุประสงค์เบื้องต้นของการสร้างและรู้ถึงลักษณะเฉพาะที่ต้องการของผลผลิตข้อมูลสารสนเทศที่จำเป็นและควรคำนึงถึงค่าใช้จ่ายในการสร้างและความสนใจของผู้ใช้ด้วยดังนั้นจึงควรมีการให้คำจำกัดความสภาพการณ์การสุมตัวอย่างและทำตามหลักวิชาการอย่างเคร่งครัดควรมีการประเมินค่าและพิจารณาความแปรปรวนอย่างระมัดระวังสมควรนำตัวแปรใดบ้างมาวางไว้ในรูปแบบที่จะสร้างและเมื่อสร้างเสร็จแล้วก็ต้องพิจารณาว่าครอบคลุมตัวแปรหรือไม่มีความบกพร่องในตัวแปรใดบ้าง

3. ขั้นการทดสอบรูปแบบ (Testing the Model) เมื่อสร้างรูปแบบเสร็จแล้วควรทดสอบโดยพิจารณาถึงมีความตรงตามสถานการณ์จริง (Valid) รูปแบบที่สร้างหากมีความใกล้เคียงกับความจริงจะดีมากเพราะจะช่วยให้การตัดสินใจดีขึ้นไม่ยุ่งยากต่อการนำไปใช้และควรพิจารณาถึงความสำเร็จของการแก้ปัญหาด้วยการนำไปทดลองใช้เพื่อเปรียบเทียบว่าผลการนำไปใช้ทำให้มีการปรับปรุงคุณภาพในการปฏิบัติงานอย่างไรการทดลองใช้มี 2 ลักษณะคือ ทดลองย้อนหลัง (Retrospective Evaluation) โดยใช้กับข้อมูลในอดีตและการทดลองใช้ปฏิบัติจริงในปัจจุบัน (Pretest)

4. ขั้นการนำไปใช้ (Implementation) เมื่อผ่านการทดสอบแล้วควรสามารถที่จะนำไปใช้ให้เกิดความสำเร็จเพราะไม่มีรูปแบบใดที่สำเร็จสมบูรณ์จนกว่าจะได้รับความสนใจและมีการนำไปใช้

5. ขั้นการพัฒนาปรับปรุงให้ทันสมัย (Model up Dating) แม้ว่าจะมีการนำรูปแบบไปใช้อย่างประสบผลสำเร็จแต่ก็ควรมีการพัฒนาปรับปรุงประยุกต์ให้เหมาะสมกับวัตถุประสงค์ขององค์กรและสถานการณ์ที่มากกระทบจากภายนอกและภายในองค์กร

จอยซ์และวิล (Joyce ; & Weil. 1986 : 359-364) ได้แบ่งวิธีการสร้างรูปแบบออกเป็นส่วนต่างๆได้เป็น 4 ส่วนดังนี้

1. อธิบายความสัมพันธ์ของสิ่งต่างๆซึ่งเป็นที่มาของรูปแบบประกอบด้วยเป้าหมายของรูปแบบทฤษฎีและข้อสมมติที่รองรับรูปแบบหลักการและมโนทัศน์สำคัญที่เป็นพื้นฐานของรูปแบบ

2. ลักษณะรูปแบบเป็นการอธิบายด้วยรูปแบบซึ่งนำเสนอเป็นเรื่อง ๆ อย่างละเอียดและเน้นการปฏิบัติได้แบ่งเป็น 4 ประเด็นคือ

2.1 ขั้นตอนของรูปแบบ เป็นรายละเอียดของรูปแบบนั้นๆ ว่ามีกี่ขั้นตอน โดยจัดเรียงลำดับกิจกรรมที่จะสอนเป็นขั้นๆ แต่ละรูปแบบมีจำนวนขั้นตอนไม่เท่ากัน

2.2 รูปแบบการปฏิสัมพันธ์เป็นการอธิบายบทบาทของผู้นำ ผู้เรียนรู้และความสัมพันธ์ซึ่งกันและกันในแต่ละรูปแบบ บทบาทของผู้นำจะแตกต่างกัน เช่น เป็นผู้นำกิจกรรม ผู้อำนวยความสะดวก ผู้ให้การแนะนำเป็นแหล่งข้อมูล เป็นต้น

2.3 หลักการแสดงการโต้ตอบ เป็นการบอกถึงวิธีการแสดงออกของผู้นำต่อผู้เรียนรู้การตอบสนองต่อสิ่งที่ผู้เรียนรู้กระทำ เช่น การปรับปรุงพฤติกรรมโดยการให้รางวัล หรือการพัฒนาความคิดสร้างสรรค์ด้วยการสร้างบรรยากาศที่เป็นอิสระ เป็นต้น

2.4 สิ่งสนับสนุน เป็นการบอกถึงเงื่อนไขหรือสิ่งจำเป็นต่อการใช้รูปแบบการสอนนั้นๆ ให้เกิดผล เช่น รูปแบบการทดลองในห้องปฏิบัติการต้องใช้ผู้นำที่มีการฝึกฝนมาอย่างดีแล้ว เป็นต้น

3. การนำรูปแบบไปใช้ เป็นการแนะนำให้ข้อสังเกตในการนำรูปแบบนั้นไปใช้ เช่น การใช้กับเนื้อหาประเภทใดจึงจะเหมาะสม จะใช้กับผู้เรียนรู้ระดับใด นอกจากนั้นยังให้คำแนะนำอื่นๆ เพื่อให้การนำรูปแบบนั้นมีประสิทธิภาพมากที่สุด

4. ผลที่จะเกิดขึ้นกับผู้เรียนรู้ทั้งทางตรงและทางอ้อม รูปแบบแต่ละรูปแบบจะส่งผลต่อผู้เรียนรู้ทั้งทางตรงและทางอ้อม โดยผลทางตรงเกิดจากกิจกรรมที่จัดตามลำดับขั้นตอนของรูปแบบ ส่วนผลทางอ้อมเกิดจากสภาพแวดล้อม ซึ่งถือเป็นผลกระทบที่เกิดจากการสอนตามรูปแบบนั้นเป็นสิ่งที่คาดคะเนไว้ว่าจะเกิดผลและได้ให้ข้อเสนอแนะสำหรับการพัฒนารูปแบบมีสาระสำคัญ สรุปได้ดังนี้

1. รูปแบบต้องมีทฤษฎีรองรับ

2. เมื่อสร้างและพัฒนารูปแบบแล้ว ก่อนนำไปใช้ต้องมีการวิจัยเพื่อทดสอบทฤษฎีและตรวจสอบคุณภาพในการใช้งานในสถานการณ์จริงและนำข้อค้นพบมาปรับปรุงแก้ไขอยู่เรื่อยๆ

3. การพัฒนารูปแบบอาจออกแบบให้ใช้ได้กว้างขวางหรือเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะเจาะจงอย่างใดอย่างหนึ่งก็ได้

4. การพัฒนารูปแบบแต่ละรูปแบบต้องมีจุดมุ่งหมายหลักเป็นตัวตั้ง และการนำรูปแบบไปใช้ควรเลือกให้ตรงกับจุดมุ่งหมายรูปแบบนั้น จึงจะเกิดประสิทธิภาพสูงสุดแต่

สามารถนำรูปแบบนั้นไปประยุกต์ใช้ในสถานการณ์อื่นได้ถ้าพิจารณาเห็นว่าเหมาะสมแต่ความสำเร็จอาจน้อยลง

คีฟ (Keeves. 1988: 50) ได้กล่าวถึงหลักการอย่างกว้างๆเพื่อกำกับการสร้างรูปแบบไว้ 4 ประการคือ

1.รูปแบบควรประกอบขึ้นด้วยความสัมพันธ์อย่างมีโครงสร้างมากกว่าความสัมพันธ์เชิงเส้นตรงแบบธรรมดา

2.รูปแบบควรใช้เป็นแนวทางในการพยากรณ์ผลที่จะเกิดขึ้นจากการใช้รูปแบบได้สามารถตรวจสอบได้โดยการสังเกตและหาข้อมูลสนับสนุนด้วยข้อมูลเชิงประจักษ์ได้

3.รูปแบบควรจะต้องระบุหรือชี้ให้เห็นถึงกลไกเชิงเหตุผลของเรื่องที่ศึกษาดังนั้นนอกจากรูปแบบจะเป็นเครื่องมือในการพยากรณ์ได้ควรใช้ในการอธิบายปรากฏการณ์ได้อีกด้วย

4. รูปแบบควรเป็นเครื่องมือในการสร้างมโนทัศน์ใหม่และสร้างความสัมพันธ์ของตัวแปรในลักษณะใหม่ซึ่งเป็นการขยายองค์ความรู้ในเรื่องที่เรากำลังศึกษาด้วย

ชัยวิชิต เที่ยรชนะ (2560 : 1-11) ได้กล่าวถึงกระบวนการวิจัยโมเดล ว่ามีอยู่ 5 ขั้นตอน คือ

1.ศึกษาสภาพปรากฏการณ์ โดยการศึกษจากผู้มีส่วนได้-ส่วนเสีย (Stakeholder) หรือผู้มีส่วนเกี่ยวข้องทุกฝ่ายการศึกษาเฉพาะรายกรณี (Case Study) หรือ พหุกรณี (Multi-Case Study) หรือบางครั้งอาจมีการนำแนวคิดเชิงพื้นที่มาผสมผสาน เช่น พหุพื้นที่-พหุกรณี (Multi-Site Multi-Case Study) การศึกษาในลักษณะวิเคราะห์จากเอกสารหลักฐานข้อมูลที่มีอยู่แล้ว และการศึกษาสภาพปรากฏการณ์แบบเติม ซึ่งเป็นการศึกษาข้อมูลที่ได้มาจากผู้ทรงคุณวุฒิหรือผู้เชี่ยวชาญ โดยเทคนิคที่ใช้มีทั้ง การสัมภาษณ์ การสอบถาม การวิจัยเอกสาร การระดมสมอง การสังเกต การสนทนากลุ่มแบบเจาะจง การสำรวจ และการประชาพิจารณ์

2.สร้างหรือพัฒนาโมเดลแนวคิดการสร้างโมเดลเป็นลักษณะของตัวแบบที่ได้ถูกคิดค้นขึ้นมาใหม่โดยที่ไม่เคยปรากฏพบมาก่อน ส่วนการพัฒนาโมเดลเป็นลักษณะของตัวที่เคยปรากฏพบมาก่อน แล้วได้มีการกระทำ ปรับปรุงแก้ไข หรือเพิ่มเติมส่วนที่เป็นจุดอ่อน เป็นข้อจำกัด เพื่อให้เท่าทันต่อสภาพที่เป็นอยู่จริง ไม่ว่าจะเป็นลักษณะของการสร้างและการพัฒนาโมเดล ฐานรากที่สำคัญของการสร้างหรือพัฒนาโมเดลคือต้องมีข้อมูลสารสนเทศที่มีความเหมาะสม ถูกต้อง และเพียงพอ เพื่อที่จะได้นำไปวิเคราะห์ สังเคราะห์เป็นโมเดล เทคนิคที่ใช้มีทั้งการประชาพิจารณ์ การสนทนากลุ่มแบบเจาะจง การสังเกต การสัมภาษณ์ การสอบถาม การวิจัยเอกสาร การระดม

สมอง เทคนิคเดลฟาย แผนที่มโนทัศน์ วงล้ออนาคต การวิเคราะห์ผลกระทบไขว้ อนาคตภาพ วงจรคุณภาพของ Deming วงจรPAOQ การวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงสำรวจ และมาตรฐานมิติ

3.การประเมินการสร้าง/พัฒนาโมเดล ประกอบด้วยมาตรฐาน 4 ด้านคือ มาตรฐานด้านอรรถประโยชน์ (Utility) มาตรฐานด้านความเป็นไปได้ (Feasibility) มาตรฐานด้านความเหมาะสม (Propriety) และมาตรฐานด้านความถูกต้องแม่นยำ (Accuracy) แต่ส่วนใหญ่จะประยุกต์ใช้เพียงแค่ 2 มาตรฐาน คือมาตรฐานด้านความเป็นไปได้ ซึ่งเป็นลักษณะของโมเดลที่สามารถรับประกันถึงการนำไปปฏิบัติได้จริงประหยัด และเกิดความคุ้มค่า และมาตรฐานด้านความเหมาะสม ซึ่งเป็นลักษณะของโมเดลที่สามารถรับประกัน ถึงการได้ดำเนินการตามระเบียบแบบแผน เป็นไปตามหลักจริยธรรม ไม่ส่งผลกระทบเสียหายต่อผู้ที่เกี่ยวข้อง ซึ่งเทคนิคที่ใช้มีทั้ง การสัมภาษณ์ การสอบถาม การระดมสมอง การสังเกต การสนทนากลุ่มแบบเจาะจงและการ ประชาพิจารณ์

4.ทดลองใช้โมเดล เป็นการนำโมเดลที่ผ่านการประเมินเบื้องต้นจากระยะการสร้างหรือพัฒนาไปทดลองใช้กับกลุ่มตัวอย่าง หรือกลุ่มเป้าหมายที่ใช้ศึกษา

5.ประเมินการทดลองใช้โมเดล เป็นไปเพื่อการพิสูจน์ตรวจสอบทดลองใช้ตามมาตรฐาน 4 ด้าน คือมาตรฐานด้านอรรถประโยชน์ (Utility) มาตรฐานด้านความเป็นไปได้ (Feasibility) มาตรฐานด้านความเหมาะสม (Propriety) และมาตรฐานด้านความถูกต้องแม่นยำ (Accuracy)

บุญส่ง หาญพานิช (2546 : 112-118) ได้ทำการวิจัยเรื่อง “การพัฒนารูปแบบการบริหารจัดการความรู้ในสถาบันอุดมศึกษาไทย” โดยดำเนินการวิจัย 3 ขั้นตอนได้แก่

1.การศึกษาวิเคราะห์และสังเคราะห์แนวความคิดเกี่ยวกับการบริหารจัดการความรู้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสัมภาษณ์และการสอบถามผู้ทรงคุณวุฒิ

2.การจัดทำร่างรูปแบบการบริหารจัดการความรู้ในสถาบันอุดมศึกษาไทยโดยนำผลสรุปจากการวิเคราะห์สาระจากการสัมภาษณ์ผู้ทรงคุณวุฒิและจากการวิเคราะห์แบบสอบถามนำมาสรุปเป็นข้อค้นพบเพื่อใช้เป็นฐานในการสร้างร่างรูปแบบการบริหารจัดการความรู้ในสถาบันอุดมศึกษาไทย

3.การตรวจสอบความเหมาะสมและความเป็นไปได้ของรูปแบบการบริหารจัดการความรู้ในสถาบันอุดมศึกษาไทยโดยผู้ทรงคุณวุฒิหลังจากนั้นจึงปรับปรุงแก้ไขรูปแบบการบริหารจัดการความรู้ตามคำแนะนำของผู้ทรงคุณวุฒิ

อมรรัตน์ ภิณฺโญอนันตพงษ์ (2546:117-118) ได้ทำวิจัยเรื่อง“การพัฒนารูปแบบความร่วมมือทางวิชาการด้านการเรียนการสอนระหว่างสถาบันอุดมศึกษาของรัฐ” แบ่งการวิจัยเป็น 4 ขั้นตอนคือ

1.การศึกษาข้อมูลจากเอกสารตำราและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องและจากการสัมภาษณ์ผู้ทรงคุณวุฒิเกี่ยวกับการจัดดำเนินงานความร่วมมือทางวิชาการด้านการเรียนการสอนระดับอุดมศึกษา

2.การกำหนดองค์ประกอบของรูปแบบความร่วมมือทางวิชาการด้านการเรียนการสอนโดยนำข้อมูลจากการศึกษาในขั้นตอนที่ 1 มาวิเคราะห์และสังเคราะห์แล้วสรุปเป็นองค์ประกอบของรูปแบบฯ

3.การศึกษาความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญจำนวน 17 คนเกี่ยวกับองค์ประกอบและสาระสำคัญของรูปแบบความร่วมมือทางวิชาการด้านการเรียนการสอนที่เหมาะสมโดยใช้เทคนิคเดลฟายจำนวน 3 รอบโดยในรอบที่ 1 เก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบสอบถามแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับให้ผู้เชี่ยวชาญพิจารณาเลือกตอบพร้อมทั้งแสดงความคิดเห็นเพิ่มเติมเป็นรายชื่อและรายด้านนำผลการตอบมาคำนวณหาค่ามัธยฐาน (Median) และค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ (Interquartile Range) หลังจากนั้นนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลให้ผู้เชี่ยวชาญได้พิจารณาเปรียบเทียบคำตอบเดิมของตนกับคำตอบของกลุ่มในรอบที่ 2 และรอบที่ 3 เพื่อทบทวนและแสดงความคิดเห็นเพิ่มเติมโดยกำหนดเกณฑ์การพิจารณาเลือกข้อความที่มีค่ามัธยฐานตั้งแต่ 3.5 ขึ้นไปและค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ไม่เกิน 1.50 นำมากำหนดเป็นองค์ประกอบของรูปแบบความร่วมมือทางวิชาการด้านการเรียนการสอนระหว่างสถาบันอุดมศึกษาของรัฐสังกัดทบวงมหาวิทยาลัย

4.การตรวจสอบความเหมาะสมขององค์ประกอบของรูปแบบความร่วมมือทางวิชาการในการนำไปปฏิบัติในสถาบันอุดมศึกษาของรัฐโดยสอบถามความคิดเห็นของคณบดีของสถาบันอุดมศึกษาของรัฐ

กฤษณผล จันทรพรหม (2548 : 88) ได้ทำวิจัยเรื่อง “การศึกษารูปแบบมหาวิทยาลัยเสมือนจริงที่เหมาะสมสำหรับสถาบันอุดมศึกษาในประเทศไทย” โดยดำเนินการวิจัยเป็น 4 ขั้นตอนได้แก่

1.การศึกษาวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับรูปแบบมหาวิทยาลัยเสมือน

2.การสังเคราะห์รูปแบบองค์ประกอบโครงสร้างของรูปแบบมหาวิทยาลัยเสมือนจริงโดยนำข้อมูลจากขั้นตอนที่ 1 มาสร้างเป็นรูปแบบมหาวิทยาลัยเสมือนจริง

3.การพัฒนาารูปแบบมหาวิทยาลัยเสมือนจริงโดยใช้กระบวนการวิจัยแบบเดลฟายเพื่อรวบรวมข้อมูลความคิดเห็นจากผู้เชี่ยวชาญ 10 คนจำนวน 3 รอบ

4.การทดสอบความเหมาะสมของรูปแบบมหาวิทยาลัยเสมือนจริงสำหรับสถาบันอุดมศึกษาในประเทศไทยที่พัฒนาขึ้นในขั้นตอนที่ 3 มาจัดทำเป็นแบบสอบถามเพื่อนำไปสำรวจความคิดเห็นของผู้บริหารสถาบันอุดมศึกษาเกี่ยวกับความเหมาะสมของรูปแบบหลังจากนั้นจึงกำหนดรูปแบบมหาวิทยาลัยเสมือนจริงที่เหมาะสมสำหรับสถาบันอุดมศึกษาในประเทศไทย

อัมพร พงษ์กังสนันท์ (2550 : 108-122) ได้ทำวิจัยเรื่อง “การพัฒนาารูปแบบการจัดการศึกษานอกระบบในสถานศึกษาขั้นพื้นฐานเพื่อส่งเสริมการศึกษาตลอดชีวิต” โดยดำเนินการวิจัยเป็น 2 ขั้นตอนได้แก่

1.การสร้างรูปแบบประกอบด้วยการศึกษาข้อมูลพื้นฐานจากทฤษฎีเอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้องและความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญโดยใช้เทคนิคเดลฟายแบบปรับปรุง (Modified Delphi Techniques)

2.การประเมินรูปแบบเพื่อศึกษาความเหมาะสมและความเป็นไปได้ในการนำรูปแบบไปปฏิบัติในสถานศึกษาและการเปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญและผู้บริหารสถานศึกษาที่มีต่อการพัฒนารูปแบบ

สุวรรณี โกชากรณ์ และคนอื่นๆ (2551 : 25-56). ได้ทำการวิจัย เรื่อง “การศึกษาและพัฒนาารูปแบบการบริหารจัดการโรงแรมยางพาราสำนักงานกองทุนสงเคราะห์การทำสวนยางเขต 2 จังหวัดนครศรีธรรมราช” โดยดำเนินการวิจัยเป็น 7 ขั้นตอนได้แก่

1.การวิเคราะห์สภาพแวดล้อมของโรงแรมยางพาราซึ่งจะแบ่งออกเป็น 2 ส่วนคือการวิเคราะห์ SWOT Analysis (จุดแข็ง,จุดอ่อน,โอกาสและอุปสรรค) และการวิเคราะห์ปัจจัยที่ทำให้โรงแรมประสบความสำเร็จและไม่ประสบความสำเร็จ

2.กำหนดโครงสร้างการบริหารองค์กร(Organization Chart) และบทบาทหน้าที่ความรับผิดชอบ (Job Description/Job Specification:JD/JS)

3.กำหนดทิศทางการบริหารโรงแรมซึ่งจะประกอบด้วยกำหนดวิสัยทัศน์ (Vision) ภารกิจ (Mission) เป้าหมาย (Goals) วัตถุประสงค์(Objectives)

4.กำหนดกลยุทธ์การบริหารโรงแรมจะกำหนดกลยุทธ์ต่างๆในการบริหารจัดการ

5. การปฏิบัติตามกลยุทธ์ (Implementation of Strategy) โดยปฏิบัติตามโครงการ/กิจกรรมและงบประมาณที่กำหนดไว้ในขั้นตอนที่ 4

6.กำหนดดัชนีชี้วัดความสำเร็จ (Key Performance Indicator : KPI)ของการบริหารจัดการโรงแรมเพื่อใช้เป็นเครื่องมือในการวัดประสิทธิผลและประสิทธิภาพในการดำเนินการของโรงแรม

7.การประเมินผลการดำเนินงาน (Evaluation)การกำหนดดัชนีชี้วัดความสำเร็จ(Key Performance Indicator : KPI) โรงแรมยางพารา

พิสิฐ เทพไกรวัล (2554 : 284) ได้ทำวิจัยเรื่อง“การพัฒนารูปแบบเครือข่ายความร่วมมือเพื่อคุณภาพการจัดการศึกษาในโรงเรียนประถมศึกษาขนาดเล็ก”ประกอบด้วย4 ระยะคือ

1.การศึกษาข้อมูลพื้นฐานกระบวนการสร้างเครือข่ายองค์ประกอบของเครือข่ายและร่างรูปแบบเครือข่ายความร่วมมือเพื่อคุณภาพการจัดการศึกษาในโรงเรียนประถมศึกษาขนาดเล็ก

2.การสร้างและตรวจสอบกระบวนการสร้างเครือข่ายและองค์ประกอบของเครือข่ายความร่วมมือ

3.การทดลองใช้รูปแบบเครือข่ายความร่วมมือเพื่อคุณภาพการจัดการศึกษาในโรงเรียนประถมศึกษาขนาดเล็กในสถานการณ์จริง (2 โรงเรียน)

4.การประเมินการใช้รูปแบบเครือข่ายความร่วมมือเพื่อคุณภาพการจัดการศึกษาในโรงเรียนประถมศึกษาขนาดเล็ก

อัจฉราพร โชติพิทักษ์ (2555 : 119) ได้ทำวิจัยเรื่อง“การพัฒนารูปแบบการจัดการสหกิจศึกษามหาวิทยาลัยศรีปทุม” การวิจัยแบ่งออกเป็น3 ขั้นตอนคือ

1.ศึกษาสภาพการจัดการสหกิจศึกษาของมหาวิทยาลัยศรีปทุมทั้งจากแหล่งเอกสารการพิมพ์และแหล่งข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ รวมทั้งความคิดเห็นของผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการดำเนินงานสหกิจศึกษา

2.พัฒนารูปแบบการจัดการสหกิจศึกษา มหาวิทยาลัยศรีปทุม โดยสอบถามความคิดเห็นผู้เชี่ยวชาญด้านสหกิจศึกษา จำนวน 17 คน โดยใช้เทคนิคเดลฟาย (Delphi Technique)

3.ตรวจสอบความเหมาะสม/ความเป็นไปได้ในการนำรูปแบบการจัดการสหกิจศึกษา มหาวิทยาลัยศรีปทุม ไปปฏิบัติโดยสำรวจความคิดเห็นผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการดำเนินงาน สหกิจศึกษา มหาวิทยาลัยศรีปทุม จำนวน 50 คน

ดวงทิพย์ วิบูลย์ศักดิ์ชัย (2555 : 85-86) ได้ทำวิจัยเรื่อง “การพัฒนารูปแบบความร่วมมือด้านการวิจัยระหว่างมหาวิทยาลัยกับภาคอุตสาหกรรม” การวิจัยแบ่งเป็น 3 ขั้นตอนคือ

1. การศึกษาสภาพการดำเนินงานและปัญหาของความร่วมมือด้านการวิจัยระหว่างมหาวิทยาลัยกับภาคอุตสาหกรรมโดยศึกษาหลักการแนวคิดทฤษฎีสภาพปัจจุบันและปัญหาต่างๆที่เกี่ยวข้องกับความร่วมมือด้านการวิจัยระหว่างมหาวิทยาลัยกับภาคอุตสาหกรรมจากเอกสารบทความและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องทั้งในประเทศไทยและต่างประเทศโดยสังเคราะห์ข้อมูลที่ได้ศึกษามากำหนดประเด็นการตั้งคำถามในแบบสัมภาษณ์ผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 5 คนและวิเคราะห์ข้อมูลจากแบบสัมภาษณ์

2. พัฒนารูปแบบความร่วมมือด้านการวิจัยระหว่างมหาวิทยาลัยกับภาคอุตสาหกรรมโดยนำผลการศึกษาจากขั้นตอนที่ 1 มากำหนดประเด็นในการสนทนากลุ่มของผู้เชี่ยวชาญจำนวน 9 คนเพื่อให้ได้ร่างรูปแบบความร่วมมือด้านการวิจัยระหว่างมหาวิทยาลัยกับภาคอุตสาหกรรม

3. การตรวจสอบเหมาะสมและความเป็นไปได้ในการนำไปปฏิบัติของร่างรูปแบบความร่วมมือด้านการวิจัยระหว่างมหาวิทยาลัยกับภาคอุตสาหกรรมโดยนำรูปแบบที่ได้ในขั้นตอนที่ 2 มาสร้างเป็นแบบสอบถามความเหมาะสม/ความเป็นไปได้ในการนำไปปฏิบัติของร่างรูปแบบความร่วมมือด้านการวิจัยระหว่างมหาวิทยาลัยกับภาคอุตสาหกรรมโดยสอบถามความคิดเห็นของผู้ที่เกี่ยวข้องในการดำเนินงานความร่วมมือด้านการวิจัยระหว่างมหาวิทยาลัยกับภาคอุตสาหกรรมของประเทศไทยประกอบด้วยผู้บริหารมหาวิทยาลัยและผู้บริหารภาคอุตสาหกรรมจำนวน 52 คน

ทิวสินท์ ทูมมา (2556 : 237-240) ได้ทำวิจัยเรื่อง “รูปแบบการจัดการอาชีวศึกษาระดับเทคโนโลยีบัณฑิตโดยความร่วมมือระหว่างสถาบันการอาชีวศึกษากับสถานประกอบการเพื่อพัฒนาคุณลักษณะของบัณฑิตตามมาตรฐานอาชีวศึกษา” มีวิธีดำเนินการวิจัย 4 ขั้นตอนดังนี้

1. การสังเคราะห์รูปแบบการจัดการอาชีวศึกษาระดับเทคโนโลยีบัณฑิตโดยความร่วมมือระหว่างสถาบันการอาชีวศึกษากับสถานประกอบการเพื่อพัฒนาคุณลักษณะของบัณฑิตตามมาตรฐานอาชีวศึกษาโดยการศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้อง (Documentary Research) สอบถามระดับการดำเนินงานขององค์ประกอบการจัดการศึกษาทวิภาคีจากกลุ่มตัวอย่าง 140 คนจาก 3 วิทยาลัยสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา

2. สังเคราะห์รูปแบบการจัดการอาชีวศึกษาระดับเทคโนโลยีบัณฑิตโดยความร่วมมือระหว่างสถาบันการอาชีวศึกษากับสถานประกอบการเพื่อพัฒนาคุณลักษณะของบัณฑิต

ตามมาตรฐานอาชีวศึกษาโดยการสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญด้านสหกิจศึกษาจากผู้บริหารสูงสุด
สำนักสหกิจศึกษาจาก 3 มหาวิทยาลัยที่ดำเนินงานด้านสหกิจศึกษา

3.การสร้างรูปแบบการจัดการอาชีวศึกษาระดับเทคโนโลยีบัณฑิตโดยความร่วมมือระหว่างสถาบันการอาชีวศึกษากับสถานประกอบการเพื่อพัฒนาคุณลักษณะของบัณฑิตตามมาตรฐานอาชีวศึกษาใช้วิธีการสังเคราะห์โครงสร้างขององค์ประกอบการดำเนินงานที่เป็นพื้นฐานจำเป็นจากรูปแบบ DVT และโครงสร้างขององค์ประกอบการดำเนินงานที่เป็นตัวอย่างความสำเร็จ (Best Practice) ด้านสหกิจศึกษาจากนั้นสังเคราะห์รวมกับผลการสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญเทคนิคเดลฟาย 17 คนในรอบที่ 1 เพื่อสังเคราะห์หาองค์ประกอบของรูปแบบและดำเนินการด้วยเทคนิคเดลฟายอีก 2 รอบเพื่อกำหนดรูปแบบการจัดการอาชีวศึกษาระดับเทคโนโลยีบัณฑิตโดยความร่วมมือระหว่างสถาบันการอาชีวศึกษากับสถานประกอบการเพื่อพัฒนาคุณลักษณะของบัณฑิตตามมาตรฐานอาชีวศึกษา

4.ประเมินความเป็นไปได้ของรูปแบบการจัดการอาชีวศึกษาระดับเทคโนโลยีบัณฑิตโดยความร่วมมือระหว่างสถาบันการอาชีวศึกษากับสถานประกอบการเพื่อพัฒนาคุณลักษณะของบัณฑิตตามมาตรฐานอาชีวศึกษาเป็นขั้นตอนรวบรวมข้อมูลเชิงประจักษ์ด้านความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างที่เป็นบุคลากรของวิทยาลัยสังกัดสถาบันการอาชีวศึกษาภาคกลาง 3 จำนวน 101 คนประเมินความเป็นไปได้ของรูปแบบการจัดการอาชีวศึกษาระดับเทคโนโลยีบัณฑิตโดยความร่วมมือระหว่างสถาบันการอาชีวศึกษากับสถานประกอบการเพื่อพัฒนาคุณลักษณะของบัณฑิตตามมาตรฐานอาชีวศึกษา

พงศ์สิลป์ รัตนอุดม (2560 : 111) ได้ทำวิจัยเรื่อง“รูปแบบการผลิตครูอาชีวศึกษาระบบพหุภาคีสำหรับสถาบันการศึกษา” แบ่งการวิจัยเป็น 3 ขั้นตอนคือ

1.การศึกษาองค์ประกอบการผลิตครูอาชีวศึกษาระบบพหุภาคีสำหรับสถาบันการศึกษา

2.การสร้างรูปแบบการผลิตครูอาชีวศึกษาระบบพหุภาคีสำหรับสถาบันการศึกษาแบ่งเป็น การสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญ รอบที่ 1 จำนวน 17 คน เกี่ยวกับรูปแบบการผลิตครูอาชีวศึกษาระบบพหุภาคีสำหรับสถาบันการศึกษการสอบถามความคิดเห็นเพื่อยืนยันข้อมูลของผู้เชี่ยวชาญ รอบที่ 2 จำนวน 17 คน เกี่ยวกับรูปแบบการผลิตครูอาชีวศึกษาระบบพหุภาคีสำหรับสถาบันการศึกษาและการสอบถามความคิดเห็นเพื่อยืนยันข้อมูลของผู้เชี่ยวชาญ รอบที่ 3 จำนวน 17 คน เกี่ยวกับรูปแบบการผลิตครูอาชีวศึกษาระบบพหุภาคีสำหรับสถาบันการศึกษา

3. การประเมินความเป็นไปได้ของรูปแบบการผลิตครูอาชีวศึกษาระบบพหุภาคีสำหรับสถาบันการศึกษาโดยการสนทนากลุ่ม(Focus Group)

จากการศึกษาแนวคิดและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสร้างและการพัฒนารูปแบบ ผู้วิจัยได้นำมาเป็นกรอบในการพัฒนารูปแบบความร่วมมือการจัดการอาชีวศึกษาประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง ในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย โดยแบ่งออกเป็น 3 ระยะ ดังนี้

ระยะที่ 1 ศึกษาสภาพและปัญหาของความร่วมมือการจัดการอาชีวศึกษาประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง ในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย จากแหล่งเอกสาร การพิมพ์และแหล่งข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ รวมทั้งความคิดเห็นของผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้อง โดยเทคนิคการสัมภาษณ์

ระยะที่ 2 การพัฒนารูปแบบในขั้นตอนนี้เป็นการนำผลการวิเคราะห์สังเคราะห์จากขั้นตอนแรกมาจัดทำร่างรูปแบบความร่วมมือการจัดการอาชีวศึกษาประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง ในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย และพัฒนารูปแบบ โดยใช้การสอบถามความคิดเห็นของผู้บริหาร

ระยะที่ 3 การตรวจสอบความครอบคลุม ความเหมาะสมและประเมินความเป็นไปได้ของรูปแบบความร่วมมือการจัดการอาชีวศึกษาประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง ในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย โดยตรวจสอบรูปแบบฯ ด้วยวิธีการสนทนากลุ่ม และประเมินความเป็นไปได้ของรูปแบบฯ จากแบบประเมิน โดยผู้ทรงคุณวุฒิ

9. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาทั้งงานวิจัยในประเทศ และงานวิจัยในต่างประเทศ ซึ่งจะได้นำเสนอตามลำดับ ดังนี้

9.1งานวิจัยในประเทศ

อมรรัตน์ ภิญญอนันตพงษ์ (2546:118-124) ได้ทำวิจัยเรื่อง“การพัฒนารูปแบบความร่วมมือทางวิชาการด้านการเรียนการสอนระหว่างสถาบันอุดมศึกษาของรัฐ”ผลการวิจัยพบว่ารูปแบบความร่วมมือทางวิชาการด้านการเรียนการสอนที่เหมาะสมและสามารถนำไปปฏิบัติได้ประกอบด้วยองค์ประกอบสำคัญ 4 ด้าน ได้แก่

1.หลักการของความร่วมมือทางวิชาการด้านการเรียนการสอนเป็นความร่วมมือแบบพันธมิตรที่เกิดจากการนำจุดแข็งหรือศักยภาพและทรัพยากรของแต่ละฝ่ายมาใช้ร่วมกันเน้นการรักษาและพัฒนามาตรฐานทางวิชาการด้านการเรียนการสอนทั้งในด้านปริมาณและคุณภาพ

เป้าหมายที่สำคัญของความร่วมมือทางวิชาการด้านการเรียนการสอนคือการพัฒนาประสิทธิภาพและประสิทธิผลของการจัดการเรียนการสอน

2.โครงสร้างและกลไกความร่วมมือทางวิชาการด้านการเรียนการสอนเช่น มีการจัดระบบประมาณการจัดตั้งหน่วยงานกลางเพื่อการประสานงานความร่วมมือ การจัดบุคลากรเพื่อปฏิบัติงานโครงการความร่วมมืออย่างเหมาะสมและเพียงพอมีคณะกรรมการ/คณะทำงาน กำหนดรูปแบบหรือวิธีการในการนำทรัพยากรมาใช้ร่วมกัน มีคณะกรรมการ/คณะทำงานพิจารณา และหาแนวทางในการดำเนินงานความร่วมมือร่วมกันภายใต้กฎระเบียบข้อบังคับที่เป็นอุปสรรคต่อความร่วมมือทางวิชาการด้านการเรียนการสอนมีคณะกรรมการ/คณะทำงานติดตามและประเมินผลการดำเนินงานความร่วมมือทางวิชาการด้านการเรียนการสอนมีการพัฒนาระบบเครือข่ายสารสนเทศเป็นต้น

3.ประเภทของกิจกรรมความร่วมมือทางวิชาการด้านการเรียนการสอน ประกอบด้วยกิจกรรมด้านหลักสูตรและการจัดการเรียนการสอนกิจกรรมด้านอาจารย์และกิจกรรมด้านอุปกรณ์ทรัพยากรที่ใช้สนับสนุนการจัดการเรียนการสอนและอาคารสถานที่

4.การจัดและดำเนินกิจกรรมความร่วมมือทางวิชาการด้านการเรียนการสอน ประกอบด้วยวิธีการที่จะสร้างให้เกิดความร่วมมือทางวิชาการแหล่งทุนที่ใช้สนับสนุนความร่วมมือ การประสานงานความร่วมมือการจัดทำและพัฒนาโครงการความร่วมมือและการติดตามและประเมินผลความร่วมมือ

มงคล ราชบุตร (2550 : 99-101) ได้ศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จในการจัดการอาชีวศึกษาระบบทวิภาคีประเภทช่างอุตสาหกรรม ของสถาบันการอาชีวศึกษาภาคตะวันออกเฉียงเหนือ 6 โดยศึกษาความคิดเห็นของผู้บริหารสถานศึกษา ครู ผู้จัดการสถานประกอบการ ช่างผู้ควบคุมการฝึก และนักศึกษา พบว่า ปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จในการจัดการอาชีวศึกษา ระบบทวิภาคี ประเภทช่างอุตสาหกรรม ที่มีระดับมากที่สุด ได้แก่ ด้านบุคลากร ด้านการนิเทศและติดตามผล ด้านการวัดและประเมินผล และด้านการประชาสัมพันธ์ รองลงมา ได้แก่ ด้านสื่อการเรียนการสอนและอาคารสถานที่ ด้านการจัดการเรียนการสอน ด้านการดำเนินโครงการ และด้านหลักสูตร

ธนวิกร สว่างศรี (2551: 74-76) ได้ศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการบริหารงานวิชาการตามโครงการทวิภาคีของสถาบันการอาชีวศึกษาภาคกลาง 3 พบว่า ระดับปัจจัยที่มีผลต่อการบริหารงานวิชาการตามโครงการทวิภาคีของสถาบันการอาชีวศึกษาภาคกลาง 3 มี 6 ด้าน ได้แก่

- 1.ด้านผู้บริหารที่ต้องมีการประเมินผลและติดตามผลการปฏิบัติงานของผู้ร่วมงานอยู่เสมอ
- 2.ด้านครูผู้สอนที่ต้องจัดสภาพแวดล้อมที่เอื้อต่อการจัดการเรียนการสอนได้อย่างเหมาะสม
- 3.ด้านนักเรียนที่ผู้เรียนเห็นว่าการเรียนในระบบทวิภาคีมีประโยชน์ต่อโรงงานอุตสาหกรรม
- 4.ด้านสถานประกอบการโดยการที่สถานประกอบการมีส่วนร่วมในการคัดเลือกผู้ควบคุมการฝึกเพื่อคอยให้คำปรึกษาแก่นักเรียนทั้งด้านการเรียนและส่วนตัว
- 5.ด้านชุมชนที่ให้โอกาสผู้ประกอบการและชุมชนมีส่วนร่วมในการสนับสนุนด้านทรัพยากรหรือพัฒนาการศึกษา
- 6.ด้านสิ่งอำนวยความสะดวกที่ต้องคอยดูแลอาคารเรียนและอาคารฝึกงานให้อยู่ในสภาพที่พร้อมที่จะใช้ประโยชน์เสมอ

ณรงค์ ฤทธิเดช (2552 : 303-310). ได้วิจัยเรื่อง “การพัฒนารูปแบบการดำเนินการอาชีวศึกษาระบบทวิภาคีระดับอาชีวศึกษาจังหวัดโดยใช้กระบวนการเครือข่ายศูนย์กำลังคนอาชีวะจังหวัด” ผลการวิจัย พบว่า ผู้เชี่ยวชาญเห็นด้วยอย่างยิ่งต่อรูปแบบที่พัฒนาขึ้นสอดคล้องไปในการทำงานเดียวกันก่อนใช้งานผู้เกี่ยวข้องซึ่งเป็นผู้บริหารและผู้เกี่ยวข้องของอาชีวศึกษาจังหวัดตรัง เห็นด้วยกับการดำเนินงานตามรูปแบบในระดับมาก ($\bar{x} = 4.44$) ส่วนในการดำเนินงานนั้นผู้เกี่ยวข้อง 3 ฝ่ายเห็นด้วยกับกระบวนการสร้างแบบประเมินและการประเมินสมรรถนะพื้นฐานและหลักสูตรอบรมซ่อมเสริมก่อนออกฝึกงานในระดับมาก ($\bar{x} = 4.40$ และ 3.68 ตามลำดับ) เห็นด้วยกับกระบวนการสร้างแบบประเมินและการประเมินสมรรถนะหลังการฝึกงานและหลักสูตรฝึกอบรมเพิ่มเติมในระดับมาก ($\bar{x} = 4.33$ และ 3.92 ตามลำดับ) ทั้งยังเห็นด้วยกับการดำเนินงานตามรูปแบบและคู่มือดำเนินการที่พัฒนาขึ้นในระดับมาก ($\bar{x} = 4.18$ และ 4.53 ตามลำดับ) ซึ่งจากผลการวิจัยแสดงให้เห็นว่ารูปแบบการดำเนินการอาชีวศึกษาระบบทวิภาคีระดับอาชีวศึกษาจังหวัดโดยใช้กระบวนการเครือข่ายศูนย์กำลังคนอาชีวะจังหวัดที่พัฒนาขึ้นนี้สามารถนำไปเป็นต้นแบบเพื่อที่จะขยายผลต่อไปในอนาคตได้

พิสิฐ เทพไกรวัล (2554 : 139-141) ได้ทำวิจัยเรื่อง “การพัฒนารูปแบบเครือข่ายความร่วมมือเพื่อคุณภาพการจัดการศึกษาในโรงเรียนประถมศึกษาขนาดเล็ก” ผลการวิจัยพบว่า องค์ประกอบของเครือข่ายความร่วมมือเพื่อคุณภาพการจัดการศึกษาในโรงเรียนประถมศึกษาขนาดเล็กได้แก่

1. ลักษณะหรือกิจกรรมสำคัญที่เสริมประสิทธิภาพการดำเนินการกิจของเครือข่ายประกอบด้วย การมีส่วนร่วมของสมาชิกการมีวิสัยทัศน์ร่วมการติดต่อสื่อสารและการประสานงานการปฏิสัมพันธ์เชิงแลกเปลี่ยนการพัฒนาสมาชิกเครือข่ายอย่างต่อเนื่องการเสริมสร้างกระบวนการเรียนรู้และการปรับตัวการติดตามและประเมินผลการปฏิบัติงานและการพัฒนากิจกรรมและความเคลื่อนไหวทางการศึกษา

2. ขอบข่ายและภารกิจการบริหารจัดการสถานศึกษาประกอบด้วยงานวิชาการ ได้แก่ การพัฒนาหลักสูตรสถานศึกษาการพัฒนากระบวนการเรียนรู้การพัฒนาและใช้แหล่งเรียนรู้ภายในและภายนอกสถานศึกษาการแนะแนวการศึกษาและการพัฒนาระบบประกันคุณภาพภายในสถานศึกษางานงบประมาณ ได้แก่ การมีส่วนร่วมในการจัดการทรัพยากรการประสานร่วมมือกับผู้รับผิดชอบแหล่งทรัพยากรการศึกษาการส่งเสริมการระดมทุนการศึกษาและทุนเพื่อพัฒนาสถานศึกษาการพัฒนากระบวนการสารสนเทศด้านทรัพยากรการศึกษาการกำหนดผลประโยชน์จากทรัพย์สินและการควบคุมดูแลบำรุงรักษาและจำหน่ายพัสดุด้านบุคคล ได้แก่ การพัฒนาครูด้านการจัดการเรียนโดยเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญการส่งเสริมและพัฒนาจริยธรรมครูการบริหารโดยใช้หลักธรรมาภิบาลการประเมินผลการปฏิบัติงานที่นำเอาการพัฒนาวิชาชีพมาเกี่ยวข้องการส่งเสริมสนับสนุนให้บุคลากรครูมีวิทยฐานะสูงขึ้นและการนำเทคโนโลยีมาประยุกต์ใช้ในการพัฒนาบุคคลและงานบริหารทั่วไป ได้แก่ การบริการ/สนับสนุนทรัพยากรทางการศึกษาการสร้างวิสัยทัศน์ร่วมกันการประเมินสถานศึกษาและรายงานผลการพัฒนาคุณภาพการศึกษาการพัฒนามาตรฐานการปฏิบัติงานการประสานงานเครือข่ายอย่างต่อเนื่องและการจัดระบบควบคุมภายใน

3. เทคนิค/วิธีการพัฒนาสมาชิกเครือข่ายประกอบด้วย การประชุมเชิงปฏิบัติการ การปฏิบัติจริงการระดมความคิดการอภิปรายการศึกษาดูงานและการบรรยาย

4. กระบวนการเสริมสร้างพลังอำนาจ (Empowerment) ของเครือข่ายประกอบด้วย สร้างความตระหนักยอมรับในผลการปฏิบัติงานเสริมสร้างความรู้ทักษะความสามารถสร้างความไว้วางใจส่งเสริมการมีส่วนร่วมให้อิสระในการทำงานจัดบรรยากาศแลกเปลี่ยนเรียนรู้มอบหมายอำนาจหน้าที่และสนับสนุนทรัพยากรที่จำเป็น

5. คุณลักษณะที่ดีของผู้นำเครือข่ายประกอบด้วย มีภาวะผู้นำทางวิชาการสูงมีความรับผิดชอบสูงมีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์มีความเป็นประชาธิปไตยมีมนุษยสัมพันธ์จริงใจต่อเพื่อร่วมงานและมีความสามารถในการสื่อความคิด

6. การปฏิบัติงานของเครือข่ายและการสะท้อนผลประกอบด้วย กำหนดวิสัยทัศน์ กำหนดเป้าหมายกำหนดวิธีการสื่อสารและกลไกการประสานงานกำหนดบทบาทหน้าที่วางระบบ

การประเมินผลให้ความรู้ความเข้าใจในแผนงานการปฏิบัติและประเมินผลและกำหนดแผนปฏิบัติการ

ดวงทิพย์ วิบูลย์ศักดิ์ชัย (2555 : 86-89). ได้ทำวิจัยเรื่อง“การพัฒนารูปแบบความร่วมมือด้านการวิจัยระหว่างมหาวิทยาลัยกับภาคอุตสาหกรรม” ผลการวิจัย พบว่าสภาพการดำเนินงานความร่วมมือด้านการวิจัยระหว่างมหาวิทยาลัยกับภาคอุตสาหกรรมมีการดำเนินงานความร่วมมือโดยแบ่งตามลักษณะการดำเนินงาน 4 ด้านประกอบด้วยด้านหลักความร่วมมือด้านโครงสร้างและกลไกความร่วมมือด้านทรัพยากรที่ใช้สนับสนุนความร่วมมือและ ด้านกระบวนการดำเนินการความร่วมมือส่วนปัญหาที่สำคัญของการดำเนินงานความร่วมมือคือ มหาวิทยาลัยและภาคอุตสาหกรรมบางส่วนยังไม่เห็นความสำคัญและขาดแรงจูงใจในการดำเนินงานความร่วมมือด้านการวิจัยอีกทั้งยังขาดระบบการดำเนินงานที่ชัดเจน

อัจฉราพร โชติพิฤกษ์ (2555:120-122) ได้ทำวิจัยเรื่อง“การพัฒนารูปแบบการจัดการสหกิจศึกษามหาวิทยาลัยศรีปทุม” ผลการวิจัย พบว่า การพัฒนารูปแบบการจัดการสหกิจศึกษามหาวิทยาลัยศรีปทุมมีองค์ประกอบ 4 ด้าน ได้แก่ ด้านการจัดหลักสูตรสหกิจศึกษาด้านการจัดหน่วยงานสหกิจศึกษาด้านการจัดกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินงานสหกิจศึกษา และด้านการจัดบริการอื่นๆที่ต่อเนื่องจากสหกิจ

ทิวสินท์ ทูมมา (2556 : 243-245) ได้ทำวิจัยเรื่อง “รูปแบบการจัดการอาชีวศึกษาระดับเทคโนโลยีบัณฑิตโดยความร่วมมือระหว่างสถาบันการอาชีวศึกษากับสถานประกอบการเพื่อพัฒนาคุณลักษณะของบัณฑิตตามมาตรฐานอาชีวศึกษา” ผลการวิจัยพบว่ารูปแบบการจัดการอาชีวศึกษาระดับเทคโนโลยีบัณฑิตโดยความร่วมมือระหว่างสถาบันการอาชีวศึกษากับสถานประกอบการเพื่อพัฒนาคุณลักษณะของบัณฑิตตามมาตรฐานอาชีวศึกษามีองค์ประกอบ 6 ด้าน ประกอบด้วยด้านบริหารจัดการหน่วยงานความร่วมมือ ด้านกระบวนการความร่วมมือและการพัฒนาหลักสูตร ด้านรูปแบบและกระบวนการเรียน การนิเทศติดตาม ด้านบริหารจัดการทรัพยากร ด้านกระบวนการพัฒนาสมรรถนะผู้เรียนและผู้สอน และด้านความสำเร็จและการประเมินผลสัมฤทธิ์ ซึ่งแต่ละด้านมีโอกาสในการนำรูปแบบไปใช้ปฏิบัติจริงอยู่ในระดับมาก

พงศ์สิลป์ รัตนอุดม (2560 : 210) ได้ทำวิจัยเรื่อง“รูปแบบการผลิตครูอาชีวศึกษาระบบพหุภาคีสำหรับสถาบันการศึกษา” ผลการวิจัย พบว่า

1.องค์ประกอบการผลิตครูอาชีวศึกษาระบบพหุภาคีสำหรับสถาบันการศึกษา มีองค์ประกอบ 3 ด้าน ได้แก่ ด้านปัจจัยนำเข้า(Input)ประกอบด้วยหลักสูตรการผลิตครูอาชีวศึกษา การคัดเลือกนักศึกษาครูอาชีวศึกษาครูผู้สอนนักศึกษาครูอาชีวศึกษาและการสนับสนุน

งบประมาณจากหน่วยงานด้านกระบวนการ(Process) ประกอบด้วยการจัดการเรียนการสอน ความร่วมมือการสร้างเครือข่ายการพัฒนาครูอาชีวศึกษาระบบทวิภาคีและการสร้าง แรงจูงใจในการเป็นครูอาชีวศึกษา และด้านผลผลิต(Output) ครูอาชีวศึกษาประกอบด้วย ด้าน ความรู้และประสบการณ์วิชาชีพด้านทักษะทางปัญญาด้านทักษะความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลและ ความรับผิดชอบด้านทักษะการวิเคราะห์เชิงตัวเลขการสื่อสารและการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศด้าน ทักษะการจัดการเรียนรู้และด้านคุณธรรมและจรรยาบรรณวิชาชีพ

2.การสร้างรูปแบบการผลิตครูอาชีวศึกษาระบบทวิภาคีสำหรับสถาบันการศึกษา ประกอบด้วย ผลการวิเคราะห์ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญที่มีต่อรูปแบบการผลิตครูอาชีวศึกษา ระบบทวิภาคีสำหรับสถาบันการศึกษาโดยใช้เทคนิคการวิจัยอนาคต (EDFR) รอบที่ 2 จำนวน 17 คน ผลการวิเคราะห์ความคิดเห็นเพื่อยืนยันข้อมูลของผู้เชี่ยวชาญรอบที่ 3 จำนวน 17 คน และการ ประเมินความเป็นไปได้ของรูปแบบการผลิตครูอาชีวศึกษาระบบทวิภาคีสำหรับสถาบันการศึกษา

ณัฐวิทย์ มุงเมือง และบุญสม วราเอกศิริ (2560 : 133-146) ได้ทำการวิจัยเรื่อง “การ พัฒนาความร่วมมือการจัดการอาชีวศึกษาระบบทวิภาคีของวิทยาลัยการอาชีพในภาคเหนือ ตอนบน” ผลการวิจัย พบว่าสภาพความร่วมมือการจัดการอาชีวศึกษาระบบทวิภาคีของวิทยาลัย การอาชีพในภาคเหนือตามองค์ประกอบ 5 ด้านคือ การติดตาม และประเมินผล การตัดสินใจ พัฒนาและแก้ปัญหา การทำงานร่วมกัน การค้นหาปัญหาและการวางแผนการพัฒนามี ความสำคัญอยู่ในระดับมาก ปัจจัยที่มีผลต่อความร่วมมือในการจัดการอาชีวศึกษาระบบทวิภาคี ตามองค์ประกอบ 4 ด้านพบว่าปัจจัยที่พยากรณ์ความร่วมมือในการจัดการอาชีวศึกษาระบบทวิ ภาคีของวิทยาลัยการอาชีพในภาคเหนือตอนบนเป็นอันดับแรกคือด้านบุคลากรรองลงมาคือการ จัดการเรียนการสอนการบริหารและหลักสูตรส่วนแนวทางการพัฒนาความร่วมมือในการจัดการ อาชีวศึกษาระบบทวิภาคีของวิทยาลัยการอาชีพประกอบด้วย การค้นหาปัญหา การวางแผนการ พัฒนา การตัดสินใจพัฒนาและแก้ปัญหา การทำงานร่วมกัน และการติดตามและประเมินผล

9.2 งานวิจัยต่างประเทศ

ฮาร์ดี และโซฟี (Hardy; & Sophie.1995 : 15) ได้ทำการวิจัยเรื่อง ความไม่ต่อเนื่อง ในการจัดการศึกษา แบบร่วมกันระหว่างรัฐบาลกับสถานศึกษา และสถานประกอบการ ผลการวิจัยพบว่า การทำงานร่วมกันเป็นวิธีหนึ่งที่จะสร้างความสัมพันธ์กัน โดยสถานศึกษาจะต้อง มีวัตถุประสงค์ เพื่อให้ให้นักศึกษาตระหนักถึงความสำคัญของการได้ความรู้และทักษะจากสถาน ประกอบการเพื่อเข้าสู่ตลาดแรงงานอย่างมีประสิทธิภาพปัญหาที่เกิดขึ้นคือคนส่วนมากยังไม่ เข้าใจการศึกษาระบบนี้รวมถึงผู้ปกครองด้วยจึงจำเป็นต้องมีการให้ความรู้เกี่ยวกับการศึกษา

ระบบนี้ซึ่งสิ่งสำคัญที่จะต้องปฏิบัติคือการทำงานเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันระหว่างรัฐบาล สถานศึกษาและสถานประกอบการปัจจัยที่ทำให้การทำงานไม่ประสบผลสำเร็จอาจเป็นไปได้ว่า เมื่อมีการศึกษาระบบนี้เข้าไปเกี่ยวข้องกับการทำงานของแต่ละหน่วยงานจะต้องมีการเปลี่ยน รูปแบบการทำงานและแสวงผลประโยชน์ประสิทธิภาพที่จะได้รับการฝึกงานอย่างเป็นที่ ยอมรับและเชื่อถือควรจะให้บุคลากรในแต่ละหน่วยงานได้รับเทคนิคความรู้เพื่อช่วยให้การศึกษา ระบบนี้ประสบความสำเร็จ

เออร์เบ (Erbe.1996 : 2819) ได้ศึกษาเรื่อง การเพิ่มคุณค่าการยกระดับของผลที่ ได้รับในการเข้าร่วมโครงการจัดการศึกษาแบบมีส่วนร่วมจากการเรียนรู้ประสบการณ์การพัฒนา อาชีพพบว่าการศึกษาก่อนหน้านี้จากประสบการณ์แบบมีส่วนร่วมที่เกี่ยวกับความร่วมมือของ ภาครัฐและเอกชนทำให้นักศึกษามีโอกาสได้ถึงรายละเอียดที่เกี่ยวข้องกับการทำงานผลประโยชน์ ที่ได้รับการเข้าศึกษาในระบบนี้นอกจากจะได้รับประสบการณ์จากการฝึกงานแล้วยังสามารถ นำความรู้ไปประยุกต์ใช้ในสภาวะสังคมได้โดยที่นักศึกษากลุ่มปกติในสาขาเดียวกันที่ไม่ได้ฝึกงาน ในสถานประกอบการมีผลลัพธ์ด้านความสำเร็จของการเข้าทำงานหรือประกอบธุรกิจแตกต่างกัน โดยที่นักศึกษาที่เข้าร่วมโครงการจะได้รับการยอมรับจากสถานประกอบการมากกว่านักศึกษา กลุ่มปกติ

ยอง(Yong. 2000: 111-113) ศึกษาเรื่องความยั่งยืนของการดำเนินความร่วมมือ ระหว่างมหาวิทยาลัยกับภาคอุตสาหกรรมในด้านการวิจัยโดยมุ่งที่ผลลัพธ์ของการให้และรับ ระหว่างสมาชิกทั้งในมหาวิทยาลัยและบริษัทภาคอุตสาหกรรม พบว่า สิ่งที่ทำให้การดำเนินความ ร่วมมือระหว่างองค์กรเกิดความยั่งยืนคือผู้มีส่วนร่วมในความร่วมมือจะต้องได้รับผลประโยชน์ของ ทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้อง

โกห์ริงเจอร์(Gohringer, Axel. 2002: 53 – 58) ศึกษาเรื่องการจัดการศึกษาระบบทวิ ภาควิชาระดับอุดมศึกษาในเยอรมนีผลการศึกษาพบว่าผู้สำเร็จการศึกษาระบบทวิภาคีเป็นที่ต้องการ ของสถานประกอบการอย่างยิ่งเนื่องจากสามารถทำงานได้ทันทีเมื่อสำเร็จการศึกษาสามารถ เรียนรู้งานได้เร็วและมีความก้าวหน้าในตำแหน่งหน้าที่เร็วกว่าผู้สำเร็จการศึกษาระบบทั่วไปปัจจัย สำคัญของความสำเร็จคือการจัดทำหลักสูตรการเรียนการสอนให้สอดคล้องกับงานอาชีพที่มีอยู่ จริงในขณะนั้นผู้เรียนเรียนทั้งทฤษฎีและปฏิบัติควบคู่กันไปและครูผู้สอนทุกคนล้วนเป็นผู้มี ประสบการณ์การปฏิบัติงานในสถานประกอบการทั้งสิ้น

คอลแลน และแอสเวิร์ธ (Callan; & Ashworth. 2004 : 117-126) ได้ทำการวิจัยเรื่อง “ความร่วมมือและร่วมทำงานระหว่างสถานศึกษากับสถานประกอบการ” พบว่าสิ่งที่สนับสนุนให้

เกิดความร่วมมือที่มีประสิทธิภาพของสถานประกอบการและสถานศึกษา คือ 1) ความเต็มใจของทั้ง 2 ฝ่ายที่จะร่วมมือกันจัดการอาชีวศึกษา 2) เป้าหมายและจุดมุ่งหมายที่ตรงกันรวมทั้งวิสัยทัศน์ร่วมของทั้งสถานศึกษาและสถานประกอบการ 3) ความเคารพและเชื่อใจกันและกัน 4) การติดต่อสื่อสารที่ดีระหว่างกัน 5) ภาวะผู้นำของทั้งสองฝ่ายที่สามารถหลอมรวมบูรณาการเอากลยุทธ์วิธีการปฏิบัติการความสัมพันธ์ระหว่างกันและวัฒนธรรมของทั้งสองฝ่ายเข้าด้วยกัน 6) การยอมรับความแตกต่างของกันและกัน 7) ความยืดหยุ่นด้านเวลาและอื่นๆกับความเต็มใจที่จะลองทำ 8) ความรู้ใหม่ทักษะใหม่และวิธีคิดใหม่ซึ่งจะนำไปสู่การปรับเปลี่ยนโครงสร้างขององค์การนโยบายและกฎเกณฑ์ต่างๆขององค์การ

ออยเลอร์ (Euler. 2013 : 19) ได้ศึกษาเรื่อง “อาชีวศึกษาระบบทวิภาคีแบบเยอรมัน: ต้นแบบสำหรับนานาประเทศ” ผลการวิจัย พบว่าการนำรูปแบบอาชีวศึกษาระบบทวิภาคีแบบเยอรมนีไปใช้ในประเทศอื่นนั้นไม่สามารถถอดแบบได้ทั้งหมดจำเป็นต้องปรับให้เข้ากับบริบทของเศรษฐกิจสังคมและเทคโนโลยีของประเทศนั้นๆด้วยแต่จะอย่างไรก็ตามการศึกษาระบบทวิภาคีสามารถให้ประโยชน์อย่างน้อย 3 ด้านคือ

1. ด้านบุคคลทำให้บุคคลได้เรียนรู้ประสบการณ์และพัฒนาทักษะทางอาชีพให้เกิดความมั่นใจในการทำงานและพร้อมที่จะเข้าสู่อาชีพได้ทันที
2. ด้านสังคมช่วยให้เยาวชนได้รับการพัฒนาอาชีพและมีอาชีพที่แน่นอนป้องกันปัญหาการว่างงานอันจะก่อให้เกิดปัญหาทางสังคมตามมา
3. ด้านเศรษฐศาสตร์ช่วยให้มีกำลังคนเพียงพอกับความต้องการทั้งปริมาณและคุณภาพสามารถปฏิบัติงานได้ทั้งในภาคการผลิตและภาคบริการ

สรุปเป็นภาพรวมจากงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความร่วมมือการจัดการอาชีวศึกษา ในประเทศไทยและต่างประเทศ มีผู้ทำวิจัยเกี่ยวกับปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จในการจัดการอาชีวศึกษาระบบทวิภาคีประเภทช่างอุตสาหกรรม การพัฒนารูปแบบการดำเนินการอาชีวศึกษาระบบทวิภาคี การจัดการอาชีวศึกษาระดับเทคโนโลยีบัณฑิตโดยความร่วมมือระหว่างสถาบันการอาชีวศึกษากับสถานประกอบการ การจัดการศึกษาระบบทวิภาคีระดับอุดมศึกษาในเยอรมนี ความร่วมมือและร่วมทำงานระหว่างสถานศึกษากับสถานประกอบการ แต่งานวิจัยเพื่อส่งเสริมและสนับสนุนการยกระดับความร่วมมือทางการศึกษา ประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยางให้มีคุณภาพ และสอดคล้องกับความต้องการของตลาดแรงงาน และสอดคล้องกับศักยภาพของพื้นที่ โดยความร่วมมือระหว่างสถาบันอาชีวศึกษา สถาบันอุดมศึกษา และสถานประกอบการ

ยังไม่ได้มีการศึกษา จึงทำให้ผู้วิจัยสนใจศึกษาในประเด็นนี้ โดยอาศัยฐานความรู้จากจากเอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องที่ได้นำเสนอในบทนี้

จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ผู้วิจัยได้สังเคราะห์องค์ประกอบสำคัญที่เป็นปัจจัยส่งผลต่อความร่วมมือการจัดการศึกษา ดังตาราง 1

ตาราง 1 การสังเคราะห์องค์ประกอบสำคัญที่เป็นปัจจัยส่งผลต่อความร่วมมือการจัดการศึกษา

องค์ประกอบ / ปัจจัยที่ส่งผล	ทิวดี มณีโชติ และทรงยศ สาโรจน์ (2560)	ศูนย์อาชีวศึกษา ทวิภาคี (2557)	มงคลราชบุตร (2550)	วิไลพร ลีเกษม สานต์ และคนอื่นๆ (2557)	ดวงทิพย์ วิบูลย์ ศักดิ์ชัย (2555)	วรรณดี นาคสุข ปาน (2557)	ทีรณันท์ ทูม มา (2556)	ณัฐวิทย์ มุ่งเมือง และบุญสม วรา เอกศิริ (2560)	Woolgar. (2007)
นโยบาย/หลักการ/การวางแผน/บริหารจัดการ/โครงสร้าง	✓	✓			✓		✓		✓
หลักสูตร/การจัดการเรียนการสอน/การนิเทศ ติดตาม			✓			✓	✓	✓	
การพัฒนาผู้เรียน/ผู้สอน/บุคลากร	✓	✓	✓	✓		✓	✓	✓	✓
ผลิตภัณฑ์/นวัตกรรม/การวิจัย/เทคโนโลยี				✓		✓			
การระดมทรัพยากร	✓	✓			✓	✓	✓		
ความสำเร็จ/แรงจูงใจ/การวัด/ประเมินผล/ผลสัมฤทธิ์			✓			✓	✓		✓

จากตาราง 1 การสังเคราะห์องค์ประกอบสำคัญที่เป็นปัจจัยส่งผลต่อความร่วมมือการจัดการศึกษา ผู้วิจัยได้สังเคราะห์องค์ประกอบโดยเลือกองค์ประกอบร่วมกันนักวิชาการให้แนวคิดว่าเป็นองค์ประกอบหรือปัจจัยสำคัญที่ส่งผลต่อความร่วมมือการจัดการศึกษา ได้องค์ประกอบร่วมที่

สำคัญ 4 องค์ประกอบ ได้แก่ ด้านการวางแผนและบริหารหลักสูตร ด้านการพัฒนาบุคลากรและเทคโนโลยี ด้านการระดมทรัพยากร และด้านความสำเร็จและการประเมินผล ซึ่งเป็นองค์ประกอบที่มีความเชื่อมโยงกัน ดังนั้นผู้วิจัยจึงเลือกมาเป็นองค์ประกอบในการพัฒนารูปแบบความร่วมมือการจัดการอาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง ในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

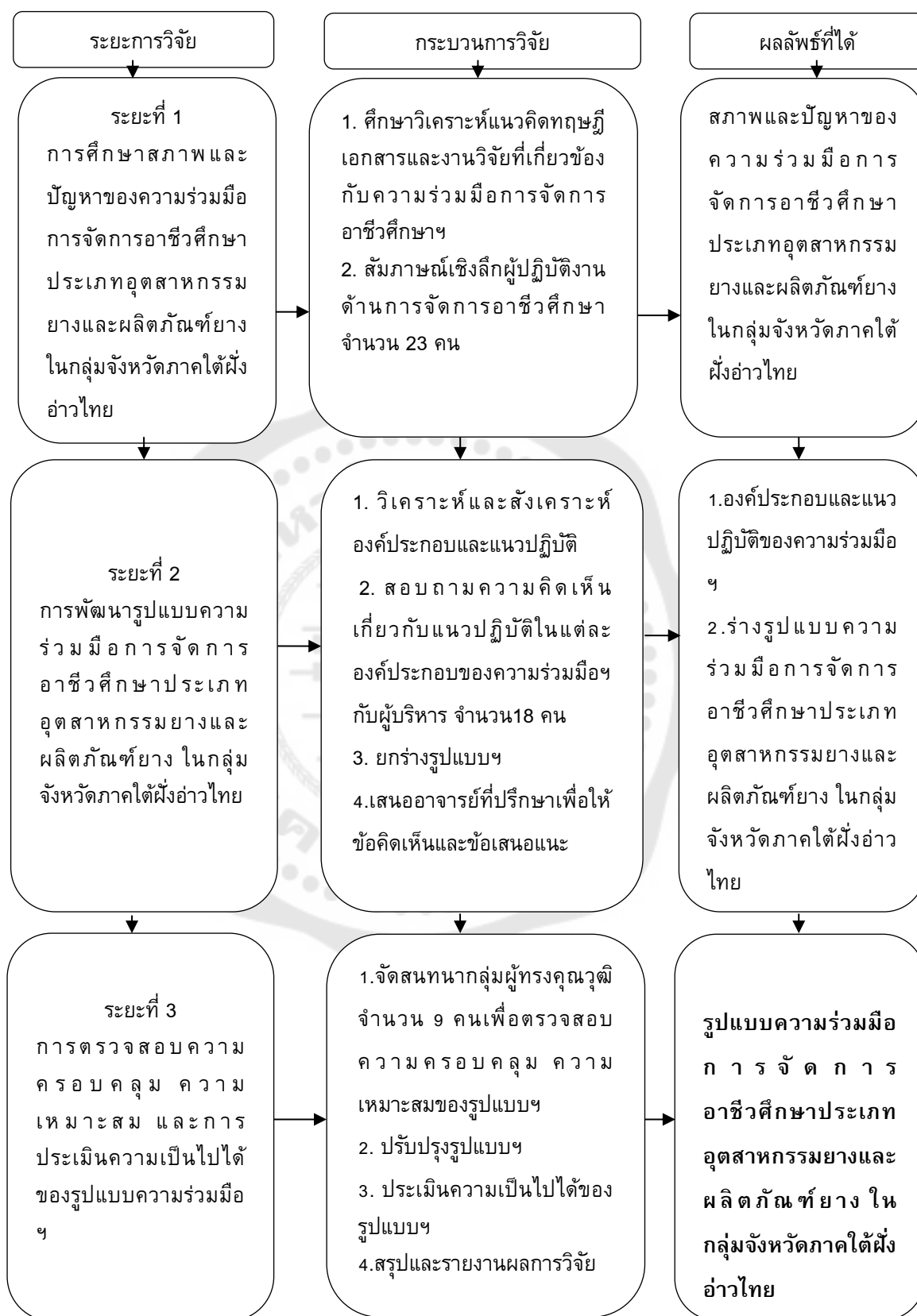
การพัฒนารูปแบบความร่วมมือการจัดการอาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง ในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย ในครั้งนี้ เป็นการวิจัยและพัฒนา (Research and Development) มีความมุ่งหมาย 1) เพื่อศึกษาสภาพและปัญหาของความร่วมมือการจัดการอาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง ในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย 2) เพื่อพัฒนารูปแบบความร่วมมือ การจัดการอาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง ในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย และ 3) เพื่อตรวจสอบความครอบคลุม ความเหมาะสม และ ประเมินความเป็นไปได้ของรูปแบบความร่วมมือการจัดการอาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง ในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย โดยผู้วิจัยแบ่งการดำเนินการวิจัยออกเป็น 3 ระยะ ดังนี้

ระยะที่ 1 การศึกษาสภาพและปัญหาของความร่วมมือการจัดการอาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง ในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย

ระยะที่ 2 การพัฒนารูปแบบความร่วมมือการจัดการอาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง ในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย

ระยะที่ 3 การตรวจสอบความครอบคลุม ความเหมาะสม และประเมินความเป็นไปได้ของรูปแบบความร่วมมือการจัดการอาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง ในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย

ผู้วิจัยสรุประยะการวิจัย แหล่งข้อมูล เครื่องมือ และผลลัพธ์ที่ได้ ในแต่ละระยะ ดังภาพประกอบ

ภาพประกอบ 2 สรุปขั้นตอนการดำเนินการวิจัย

รายละเอียดแต่ละระยะของการวิจัย การพัฒนารูปแบบความร่วมมือการจัดการอาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง ในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย มีดังนี้

ระยะที่ 1 การศึกษาสภาพและปัญหาของความร่วมมือการจัดการอาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง ในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย

ในการศึกษาสภาพและปัญหาความร่วมมือการจัดการอาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง ในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย ผู้วิจัยมีวิธีดำเนินการ ดังนี้

ขั้นที่ 1 ศึกษาและวิเคราะห์หลักการ แนวคิด ทฤษฎี สภาพปัจจุบัน และปัญหาต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับความร่วมมือการจัดการอาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง ในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย จากเอกสาร บทความ และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องทั้งในประเทศและต่างประเทศเพื่อนำไปใช้เป็นแนวทางในการสร้างแบบสัมภาษณ์

ขั้นที่ 2 การสัมภาษณ์เชิงลึก (In-depth Interview) ด้วยแบบสัมภาษณ์กึ่งโครงสร้าง (Semi-structured Interview) จากผู้ปฏิบัติงานด้านการจัดการอาชีวศึกษา เกี่ยวกับสภาพและปัญหาของความร่วมมือการจัดการอาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง ในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย และนำข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์มาวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis) ผู้วิจัยดำเนินการ ดังนี้

1. กลุ่มผู้ให้ข้อมูล เป็นผู้ปฏิบัติงานด้านการจัดการอาชีวศึกษา จำนวน 23 คน (รายชื่อดังในภาคผนวก ก) โดยกำหนดคุณสมบัติ ดังนี้

1.1 เป็นผู้ที่มีความรู้ และประสบการณ์ในด้านการจัดการอาชีวศึกษา ลักษณะความร่วมมือ ไม่น้อยกว่า 3 ปี

1.2 เป็นนักวิชาการทางด้านยางและผลิตภัณฑ์ยาง ที่มีความรู้และประสบการณ์เกี่ยวกับความร่วมมือ ไม่น้อยกว่า 3 ปี

กลุ่มผู้ให้ข้อมูล ใช้วิธีเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) จำนวน 23 คน และการได้มาซึ่งผู้ให้ข้อมูล ทั้ง 23 คน ได้จากการคัดเลือกผู้ทรงคุณวุฒิร่วมกับคณะกรรมการที่ปรึกษาปริญญาโท โดยผู้วิจัยเป็นผู้เสนอรายชื่อพร้อมทั้งประวัติส่วนตัวและประวัติการทำงานของผู้ให้ข้อมูล ที่มีคุณสมบัติตามที่กำหนด ให้คณะกรรมการที่ปรึกษาร่วมพิจารณา และยินดีให้ความร่วมมือในการวิจัย

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แบบสัมภาษณ์กึ่งโครงสร้าง (Semi-structured Interview) ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมีขั้นตอนการสร้างแบบสัมภาษณ์ ดังนี้

2.1 ผู้วิจัยนำข้อมูลที่ได้จากการศึกษาในขั้นที่ 1 มากำหนดเป็นกรอบสร้างแบบสัมภาษณ์

2.2 นำแบบสัมภาษณ์ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ไปให้อาจารย์ที่ปรึกษาปริญญาโทและอาจารย์ที่ปรึกษาปริญญาโทนิพนธ์ร่วม ตรวจสอบความถูกต้องของภาษา และเนื้อหา (Content Validity)

2.3 ปรับปรุงและแก้ไขตามคำแนะนำและข้อเสนอแนะของอาจารย์ที่ปรึกษาปริญญาโทและอาจารย์ที่ปรึกษาปริญญาโทนิพนธ์ร่วม

2.4 ตรวจสอบคุณภาพของแบบสัมภาษณ์โดยการนำเสนอผู้เชี่ยวชาญที่เป็นนักวิชาการด้านความร่วมมือ/อุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง/วิจัย/การวัดและประเมินผล จำนวน 5 คน (รายชื่อปรากฏในภาคผนวก ก) ตรวจสอบความตรงตามเนื้อหาแล้วนำไปหาค่าดัชนีความสอดคล้อง โดยการวิเคราะห์ค่า Item Objective Congruence Index (IOC) ของแบบสัมภาษณ์เป็นรายข้อ แล้วพิจารณาเลือกข้อคำถามที่มีค่า IOC มากกว่า 0.50 ขึ้นไป (สมนึก ภัททิยธนี. 2553 : 220) ผลการวิเคราะห์ข้อมูล พบว่า ข้อคำถามมีค่า IOC มากกว่า 0.5 ทุกข้อ (ค่า IOC มีค่าตั้งแต่ 0.8-1.00) พร้อมทั้งปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญ

3. เก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยได้ติดต่อขอสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูล จำนวน 23 คน โดยนัดวัน เวลา และสถานที่ ตามที่ผู้ให้ข้อมูลให้เวลา โดยส่งแบบสอบถามให้ผู้ให้ข้อมูลได้ศึกษาและเตรียมตัวก่อนการสัมภาษณ์จริง

4. การวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูล ด้วยวิธีการวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis)

ระยะที่ 2 การพัฒนารูปแบบความร่วมมือการจัดการอาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง ในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย

การพัฒนารูปแบบความร่วมมือการจัดการอาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง ในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย ผู้วิจัยดำเนินการวิจัย ดังนี้

ขั้นที่ 1 ผู้วิจัยนำข้อมูลจากเอกสาร ตำรา งานวิจัยที่เกี่ยวข้องและผลจากการสัมภาษณ์ผู้ที่มีประสบการณ์การปฏิบัติงานด้านการจัดการอาชีวศึกษาลักษณะความร่วมมือ จากระยะที่ 1 มาสังเคราะห์และสรุปเป็นองค์ประกอบและแนวปฏิบัติของรูปแบบความร่วมมือการจัดการอาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง ในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย

ขั้นที่ 2 สอบถามความคิดเห็นของผู้บริหารเกี่ยวกับแนวปฏิบัติในแต่ละองค์ประกอบของรูปแบบความร่วมมือการจัดการอาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง ในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย ผู้วิจัยดำเนินการ ดังนี้

1.กลุ่มผู้ให้ข้อมูล เป็นผู้บริหาร จำนวน 18 คน (รายชื่อดังในภาคผนวก ก) โดยกำหนดคุณสมบัติ ดังนี้

1.1 เป็นหรือเคยเป็นผู้บริหารระดับนโยบายที่มีความรู้และประสบการณ์ในด้านการจัดการอาชีวศึกษาลักษณะความร่วมมือ ไม่น้อยกว่า 3 ปี

1.2 เป็นผู้บริหารที่มีความรู้ และประสบการณ์ในด้านการจัดการอาชีวศึกษาลักษณะความร่วมมือ ไม่น้อยกว่า 3 ปี

กลุ่มผู้ให้ข้อมูล ใช้วิธีเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) จำนวน 18 คน และการได้มาซึ่งผู้บริหาร ทั้ง 18 คน ได้จากการคัดเลือกพร้อมกับคณะกรรมการที่ปรึกษาปริญญา นิพนธ์ โดยผู้วิจัยเป็นผู้เสนอรายชื่อพร้อมทั้งประวัติส่วนตัวและประวัติการทำงานของผู้บริหาร ที่มีคุณสมบัติตามที่กำหนด ให้คณะกรรมการที่ปรึกษาร่วมพิจารณา และยินดีให้ความร่วมมือในการวิจัย

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยในขั้นตอนนี้ คือ แบบสอบถามเกี่ยวกับแนวปฏิบัติในแต่ละองค์ประกอบของรูปแบบความร่วมมือการจัดการอาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง ในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย ผู้วิจัยดำเนินการ ดังนี้

2.1 ผู้วิจัยนำข้อมูลที่ได้จากขั้นที่ 1 มากำหนดเป็นกรอบสร้างแบบสอบถามความคิดเห็นเกี่ยวกับแนวปฏิบัติในแต่ละองค์ประกอบของรูปแบบความร่วมมือการจัดการอาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง ในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย ประกอบด้วย

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

ตอนที่ 2 ข้อคำถามเกี่ยวกับความคิดเห็นเกี่ยวกับแนวปฏิบัติในแต่ละองค์ประกอบของรูปแบบความร่วมมือการจัดการอาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง ในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย เป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ ของลิเคิร์ท (พรณี ลีกิจวัฒน์.2553: 173) สำหรับค่าน้ำหนักความสำคัญแต่ละระดับ มีความหมาย ดังนี้

5 หมายถึง ผู้ตอบเห็นด้วยกับแนวปฏิบัตินั้นในระดับ มากที่สุด

4 หมายถึง ผู้ตอบเห็นด้วยกับแนวปฏิบัตินั้นในระดับ มาก

3 หมายถึง ผู้ตอบเห็นด้วยกับแนวปฏิบัตินั้นในระดับ ปานกลาง

2 หมายถึง ผู้ตอบเห็นด้วยกับแนวปฏิบัตินั้นในระดับ น้อย

1 หมายถึง ผู้ตอบเห็นด้วยกับแนวปฏิบัตินั้นในระดับ น้อยที่สุด

ตอนที่ 3 ข้อเสนอแนะอื่นๆ

2.2 นำร่างแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ไปให้อาจารย์ที่ปรึกษาปริญญา
นิพนธ์ และอาจารย์ที่ปรึกษาปริญญาโทร่วม ตรวจสอบความถูกต้องของภาษาและความตรง
ตามเนื้อหา (Content Validity) รูปแบบการพิมพ์ ตลอดจนให้ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

2.3 ปรับปรุงและแก้ไขแบบสอบถามความคิดเห็นเกี่ยวกับแนวปฏิบัติในแต่
ละองค์ประกอบของรูปแบบความร่วมมือการจัดการอาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรมยางและ
ผลิตภัณฑ์ยาง ในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย ตามคำแนะนำและข้อเสนอแนะของอาจารย์ที่
ปรึกษาปริญญาโท และอาจารย์ที่ปรึกษาปริญญาโทร่วม

2.4 ตรวจสอบคุณภาพของแบบสอบถามโดยการนำเสนอผู้เชี่ยวชาญที่เป็น
นักวิชาการด้านความร่วมมือ/อุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง/วิจัย/การวัดและประเมินผล
จำนวน 5 คน (รายชื่อปรากฏในภาคผนวก ก) ตรวจสอบความตรงตามเนื้อหาแล้วนำไปหาค่าดัชนี
ความสอดคล้อง โดยการวิเคราะห์ค่า Item Objective Congruence Index (IOC) ของ
แบบสอบถามเป็นรายข้อ แล้วพิจารณาเลือกข้อคำถามที่มีค่า IOC มากกว่า 0.50 ขึ้นไป (สมนึก
ภักทิษณ์. 2553 : 220) ผลการวิเคราะห์ข้อมูล พบว่า ข้อคำถามมีค่า IOC มากกว่า 0.5 ทุกข้อ
(ค่า IOC มีค่าตั้งแต่ 0.8-1.00) พร้อมทั้งปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญ

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล

การสอบถามความคิดเห็นของกลุ่มผู้บริหาร เกี่ยวกับแนวปฏิบัติในแต่ละ
องค์ประกอบของรูปแบบความร่วมมือการจัดการอาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรมยางและ
ผลิตภัณฑ์ยาง ในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย ผู้วิจัยดำเนินการ ดังนี้

3.1 ขอนหนังสือจากบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อขอ
อนุญาตเก็บรวบรวมข้อมูลจากสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา สถาบันอาชีวศึกษา
สถาบันอุดมศึกษา และสถานประกอบการ ที่เป็นกลุ่มผู้ให้ข้อมูล

3.2 ผู้วิจัยดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลโดยการส่งแบบสอบถามไปพร้อมกับ
หนังสือขอความร่วมมือ ไปให้ผู้บริหารโดยทางไปรษณีย์และบางส่วนผู้วิจัยได้นำไปส่งให้ผู้บริหาร

ด้วยตนเอง การเก็บรวบรวมแบบสอบถามกลับ ผู้วิจัยเก็บรวบรวมด้วยตนเอง และบางส่วน ผู้บริหารส่งคืนทางไปรษณีย์

4. การวิเคราะห์ข้อมูล

4.1 ข้อมูลเกี่ยวกับสภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม นำมาแจกแจงความถี่ และวิเคราะห์ด้วยค่าสถิติร้อยละ

4.2 ข้อมูลความคิดเห็นเกี่ยวกับแนวปฏิบัติในแต่ละองค์ประกอบของรูปแบบความร่วมมือการจัดการอาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง ในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย ผู้วิจัยวิเคราะห์หาค่าเฉลี่ย (Mean) โดยใช้เกณฑ์ กำหนดความหมายตามขอบเขตของค่าเฉลี่ยตามแนวคิดของเบสท์ (Best 1981:182) แบ่งเป็น 5 ช่วง ดังนี้

ค่าเฉลี่ย	4.50-5.00	หมายความว่า	เห็นด้วยมากที่สุด
ค่าเฉลี่ย	3.50-4.49	หมายความว่า	เห็นด้วยมาก
ค่าเฉลี่ย	2.50-3.49	หมายความว่า	เห็นด้วยปานกลาง
ค่าเฉลี่ย	1.50-2.49	หมายความว่า	เห็นด้วยน้อย
ค่าเฉลี่ย	1.00-1.49	หมายความว่า	เห็นด้วยน้อยที่สุด

5. เกณฑ์ในการพิจารณาคัดเลือกแนวปฏิบัติในแต่ละองค์ประกอบ

การพิจารณาคัดเลือกแนวปฏิบัติที่มีความเหมาะสมในการนำไปใช้ในแต่ละองค์ประกอบ ผู้วิจัยกำหนดเกณฑ์พิจารณา คือ แนวปฏิบัติที่มีค่าคะแนนเฉลี่ยตั้งแต่ 3.50 ขึ้นไป แสดงว่าแนวปฏิบัตินั้นผู้ตอบแบบสอบถามเห็นด้วยอยู่ในระดับมาก ตามเกณฑ์การแปลความหมายคะแนนเฉลี่ยของเบสท์ (Best 1981:182) หลังจากนั้นได้นำแนวปฏิบัติที่ผ่านเกณฑ์ไปกำหนดใน(ร่าง)รูปแบบความร่วมมือการจัดการอาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง ในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย

ระยะที่ 3 การตรวจสอบความครอบคลุม ความเหมาะสม และประเมินความเป็นไปได้ ของรูปแบบความร่วมมือการจัดการอาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ ยาง ในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย

การตรวจสอบความครอบคลุม ความเหมาะสม และประเมินความเป็นไปได้ของรูปแบบ
ความร่วมมือการจัดการอาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง ในกลุ่มจังหวัด
ภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย ซึ่งผู้วิจัยได้ดำเนินการวิจัย ดังนี้

ขั้นที่ 1 การตรวจสอบความครอบคลุม และความเหมาะสม ของร่างรูปแบบความ
ร่วมมือการจัดการอาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง ในกลุ่มจังหวัดภาคใต้
ฝั่งอ่าวไทย โดยการจัดสนทนากลุ่ม (Focus Group Discussion) ผู้วิจัยดำเนินการ ดังนี้

1. กลุ่มผู้ให้ข้อมูล เป็นผู้ทรงคุณวุฒิที่มีความรู้และประสบการณ์เกี่ยวข้องกับ
ความร่วมมือการจัดการอาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง ในกลุ่มจังหวัด
ภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย จำนวน 9 คน (รายชื่อดังในภาคผนวก ก) โดยกำหนดคุณสมบัติ ดังนี้

1.1 เป็นผู้ที่มีความรู้ และประสบการณ์ในด้านการจัดการอาชีวศึกษา
ลักษณะความร่วมมือ ไม่น้อยกว่า 5 ปี

1.2 เป็นหรือเคยเป็นผู้บริหารที่มีความรู้ และประสบการณ์ในด้านการจัดการ
อาชีวศึกษาลักษณะความร่วมมือ ไม่น้อยกว่า 5 ปี

1.3 เป็นนักวิชาการ ที่มีความเชี่ยวชาญด้านการสร้างเครือข่ายความร่วมมือ
ไม่น้อยกว่า 5 ปี

กลุ่มผู้ให้ข้อมูล ใช้วิธีเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) จำนวน 9 คน
และการได้มาซึ่งผู้ทรงคุณวุฒิ ทั้ง 9 คน ได้จากการคัดเลือกร่วมกับคณะกรรมการที่ปรึกษา
ปริญญาโท โดยผู้วิจัยเป็นผู้เสนอรายชื่อพร้อมทั้งประวัติส่วนตัวและประวัติการทำงานของผู้
ทรงคุณวุฒิ ที่มีคุณสมบัติตามที่กำหนดให้คณะกรรมการที่ปรึกษาปริญญาโทร่วมพิจารณา
และยืนยันให้ความร่วมมือในการวิจัย

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยขั้นตอนนี้ ประกอบด้วย 1) ประเด็นคำถามในการ
สนทนากลุ่ม 2) แบบตรวจสอบความครอบคลุม และความเหมาะสมของร่างรูปแบบฯ โดยมี
วิธีการสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ดังนี้

2.1. นำผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับองค์ประกอบและแนวปฏิบัติของความ
ร่วมมือการจัดการอาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง ในกลุ่มจังหวัดภาคใต้

ฝั่งอ่าวไทย ในระยะที่ 2 มาเป็นข้อมูลหลักในการสร้างประเด็นคำถามในการสนทนากลุ่ม และแบบตรวจสอบความครอบคลุม และความเหมาะสมของร่างรูปแบบฯ

2.2 กำหนดประเด็นคำถามในการสนทนากลุ่มและสร้างแบบตรวจสอบความครอบคลุม และความเหมาะสมของร่างรูปแบบฯ นำเสนอคณะกรรมการที่ปรึกษาปริญญาโทเพื่อพิจารณาตรวจสอบความเหมาะสมและการใช้ภาษา

2.3. นำข้อเสนอแนะของคณะกรรมการที่ปรึกษาปริญญาโท มาปรับปรุงแก้ไข เพื่อใช้ในการสนทนากลุ่มต่อไป

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล

การตรวจสอบร่างรูปแบบความร่วมมือการจัดการอาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง ในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย ผู้วิจัยดำเนินการ ดังนี้

3.1 ขอนหนังสือจากบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อขอเชิญเข้าร่วมสนทนากลุ่ม

3.2 ผู้วิจัยนำหนังสือขอเชิญเข้าร่วมสนทนากลุ่มไปส่งให้ผู้ทรงคุณวุฒิด้วยตนเอง โดยแนบ 1) โครงร่างปริญญาโทฉบับย่อ 2) ร่างรูปแบบความร่วมมือการจัดการอาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง ในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย 3) ประเด็นการสนทนากลุ่ม และ 4) แบบตรวจสอบร่างรูปแบบฯ

3.3 ประสานผู้ทรงคุณวุฒิเพื่อแจ้งและยืนยันการเข้าร่วมสนทนากลุ่มอีกครั้งทางโทรศัพท์

3.4 ดำเนินการสนทนากลุ่ม

3.5 ดำเนินการปรับปรุงแก้ไขร่างรูปแบบความร่วมมือการจัดการอาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง ในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย ตามที่ผู้ทรงคุณวุฒิให้ข้อเสนอแนะ

4. การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลการสนทนากลุ่ม โดยการวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis) โดยนำข้อเสนอแนะต่างๆของผู้ทรงคุณวุฒิมาพิจารณาชั้นตามติ และปรับปรุงแก้ไขร่างรูปแบบความร่วมมือการจัดการอาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง ในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย

ขั้นที่ 2 การประเมินรูปแบบความร่วมมือการจัดการอาชีวศึกษา ประเภท
อุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง ในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย

การประเมินในขั้นตอนนี้เป็นการประเมินความเป็นไปได้ของรูปแบบความร่วมมือ
การจัดการอาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง ในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าว
ไทย โดยผู้วิจัยดำเนินการ ดังนี้

1.การจัดทำแบบประเมินความเป็นไปได้ของรูปแบบความร่วมมือการจัดการ
อาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง ในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย มี
ขั้นตอน ดังนี้

1.1 ผู้วิจัยได้นำผลการตรวจสอบรูปแบบฯ จากการสนทนากลุ่มมาเป็น
ข้อมูลหลักในการสร้างแบบประเมินฯ มีลักษณะเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale)
5 ระดับ ตามวิธีของลิเคิร์ท (พรวณี ลีกิจวัฒน์.2553: 173) สำหรับค่าน้ำหนักความสำคัญแต่ละ
ระดับ มีความหมาย ดังนี้

5 หมายถึง ผู้ตอบเห็นว่ามีความเป็นไปได้ อยู่ในระดับ มากที่สุด

4 หมายถึง ผู้ตอบเห็นว่ามีความเป็นไปได้ อยู่ในระดับ มาก

3 หมายถึง ผู้ตอบเห็นว่ามีความเป็นไปได้ อยู่ในระดับ ปานกลาง

2 หมายถึง ผู้ตอบเห็นว่ามีความเป็นไปได้ อยู่ในระดับ น้อย

1 หมายถึง ผู้ตอบเห็นว่ามีความเป็นไปได้ อยู่ในระดับ น้อยที่สุด

1.2 นำร่างแบบประเมินที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ไปให้อาจารย์ที่ปรึกษาปริญญา
นิพนธ์ และอาจารย์ที่ปรึกษาปริญญาโทร่วม ตรวจสอบความถูกต้องของภาษาและความตรง
ตามเนื้อหา (Content Validity) รูปแบบการพิมพ์ ตลอดจนให้ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

1.3 ปรับปรุงและแก้ไขแบบประเมินความเป็นไปได้ของรูปแบบความ
ร่วมมือการจัดการอาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง ในกลุ่มจังหวัดภาคใต้
ฝั่งอ่าวไทย ตามคำแนะนำและข้อเสนอแนะของอาจารย์ที่ปรึกษาปริญญาโท และอาจารย์ที่
ปรึกษาปริญญาโทร่วม

2. การเก็บรวบรวมข้อมูล

นำแบบประเมินความเป็นไปได้ของรูปแบบความร่วมมือการจัดการ
อาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง ในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทยที่ผ่าน

การพิจารณาจากอาจารย์ที่ปรึกษาปริญญาโท และอาจารย์ที่ปรึกษาปริญญาโทร่วม ไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิกลุ่มเดิมที่สนทนากลุ่มทำการประเมิน โดยผู้วิจัยดำเนินการ ดังนี้

2.1 ขอหนังสือจากบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อขออนุญาตเก็บรวบรวมข้อมูลจากผู้ทรงคุณวุฒิ

2.2 ผู้วิจัยดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลโดยการส่งแบบประเมินความเป็นไปได้ของรูปแบบฯไปพร้อมกับหนังสือขอความร่วมมือ ไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิโดยทางไปรษณีย์ และบางส่วนผู้วิจัยได้นำไปส่งให้ผู้ทรงคุณวุฒิด้วยตนเอง การเก็บรวบรวมแบบประเมินความเป็นไปได้ของรูปแบบฯกลับ ผู้วิจัยเก็บรวบรวมด้วยตนเอง และบางส่วนผู้ทรงคุณวุฒิส่งคืนทางไปรษณีย์

3. การวิเคราะห์ข้อมูล

ข้อมูลการประเมินรูปแบบความร่วมมือการจัดการอาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง ในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย ผู้วิจัยวิเคราะห์หาค่าเฉลี่ย (Mean) โดยใช้เกณฑ์ กำหนดความหมายตามขอบเขตของค่าเฉลี่ยตามแนวคิดของเบสท์ (Best 1981:182) แบ่งเป็น 5 ช่วง ดังนี้

- ค่าเฉลี่ย 4.50-5.00 หมายถึง มีความเป็นไปได้มากที่สุด
- ค่าเฉลี่ย 3.50-4.49 หมายถึง มีความเป็นไปได้มาก
- ค่าเฉลี่ย 2.50-3.49 หมายถึง มีความเป็นไปได้ปานกลาง
- ค่าเฉลี่ย 1.50-2.49 หมายถึง มีความเป็นไปได้ น้อย
- ค่าเฉลี่ย 1.00-1.49 หมายถึง มีความเป็นไปได้น้อยที่สุด

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลจากแบบสอบถาม คือ ค่าเฉลี่ย (Mean: $\bar{x}$) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation : SD)

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การศึกษาวิจัยในครั้งนี้ มีความมุ่งหมายเพื่อศึกษาสภาพและปัญหา พัฒนารูปแบบความร่วมมือ และตรวจสอบความครอบคลุม ความเหมาะสม และประเมินความเป็นไปได้ของรูปแบบความร่วมมือการจัดการอาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง ในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยได้นำเสนอโดยแบ่งออกเป็น 3 ระยะ ดังนี้

ระยะที่ 1 ผลการศึกษาสภาพและปัญหาของความร่วมมือการจัดการอาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง ในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย

ระยะที่ 2 ผลการพัฒนารูปแบบความร่วมมือ การจัดการอาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง ในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย

ระยะที่ 3 ผลการตรวจสอบความครอบคลุม ความเหมาะสม และประเมินความเป็นไปได้ของรูปแบบความร่วมมือการจัดการอาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง ในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย

ระยะที่ 1 ผลการศึกษาสภาพและปัญหาของความร่วมมือการจัดการอาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง ในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย

ผลการสัมภาษณ์ผู้ปฏิบัติงานด้านการจัดการอาชีวศึกษา จำนวน 23 คน ที่เลือกมาจากทั้งสามองค์กร ได้แก่ สถาบันอาชีวศึกษา ประกอบด้วย หัวหน้างานอาชีวศึกษาระบบทวิภาคี หัวหน้าแผนกวิชาเทคโนโลยียางและพอลิเมอร์ ครูนิเทศก์การฝึกอาชีพสถาบันอุดมศึกษา ประกอบด้วย หัวหน้าสาขาวิชายางและพอลิเมอร์ อาจารย์ประจำสาขา และอาจารย์นิเทศก์หรือผู้รับผิดชอบงานด้านความร่วมมือ และสถานประกอบการประกอบด้วย ฝ่ายบุคคลหรือฝ่ายทรัพยากรมนุษย์หรือผู้ควบคุมการฝึกในสถานประกอบการ เพื่อศึกษาสภาพและปัญหาของความร่วมมือการจัดการอาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง ในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย สามารถสรุปประเด็นสำคัญ ได้ดังนี้

1. สภาพของความร่วมมือระหว่างสถาบันอาชีวศึกษาสถาบันอุดมศึกษาและสถานประกอบการ ในการจัดการอาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง ในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย พบว่า มีความร่วมมือกันในบางกิจกรรม โดยส่วนใหญ่ความร่วมมือจะมี

ลักษณะที่ยังไม่เป็นทางการ ขาดการวางแผนการดำเนินงานร่วมกัน ซึ่งกิจกรรมหลัก ๆ ที่ร่วมมือกันสามารถจำแนกได้ 4 ด้าน ดังนี้

1.1 ด้านการฝึกงานและประเมินสมรรถนะ ผู้ให้ข้อมูลมีความเห็นว่า ในด้านการฝึกงานนั้นสถาบันอาชีวศึกษาจะทำความร่วมมือกับสถานประกอบการโดยส่งนักศึกษาไปฝึกงาน โดยสถานประกอบการบางแห่งจะทำบันทึกข้อตกลงกันอย่างเป็นทางการแต่สถานประกอบการบางแห่งไม่มีการทำบันทึกข้อตกลงกันอย่างเป็นทางการแต่จะทำความร่วมมือโดยอาศัยสัมพันธภาพส่วนบุคคล นอกจากนี้มีความร่วมมือในการฝึกงานแล้วยังมีความร่วมมือกับสถาบันอุดมศึกษาในการประเมินสมรรถนะนักศึกษาที่กลับจากการเรียนในระบบทวิภาคี ดังจะเห็นได้จากตัวอย่างข้อมูลการให้สัมภาษณ์ของผู้ให้ข้อมูล ดังนี้

“ความร่วมมือของวิทยาลัยเทคนิคนครศรีธรรมราช สาขาเทคโนโลยียางและพอลิเมอร์ กับสถานประกอบการ ตามนโยบายของวิทยาลัยเทคนิคนครศรีธรรมราช คือต้องทำบันทึกข้อตกลงความร่วมมือ(Memorandum of Understanding : MOU)อย่างน้อย 1 แผนก 1 โรงงาน ตอนนี้ทางสาขาก็ทำ MOU กับ บริษัท ทองไทยรับเบอร์ จำกัด อำเภอนาบอน จังหวัด นครศรีธรรมราช เป็นโรงงานทำยางแผ่นรมควัน ยางแท่ง และน้ำยางข้นโดยสัญญากันว่า ทางบริษัทจะรับนักศึกษาเข้าฝึกงานตลอดส่วนโรงงานอื่นก็รับนักศึกษาเข้าฝึกงานปกติแต่ไม่ได้ทำ MOU กัน”

(ผู้ให้ข้อมูลที่ 6. 2561 : สัมภาษณ์)

“มีการรับนักเรียน นักศึกษา สาขายาง จากสถาบันอาชีวศึกษาและมหาวิทยาลัยเข้ามาฝึกงาน ส่วนใหญ่ความร่วมมือกันยังไม่เป็นทางการ ขาดการวางแผนการดำเนินงานร่วมกัน”

(ผู้ให้ข้อมูลที่ 17. 2561 : สัมภาษณ์)

“วิทยาลัยเทคนิคนครศรีธรรมราช และวิทยาลัยเทคนิคสุราษฎร์ ส่งนักศึกษา มาฝึกงาน ทั้งระดับ ปวช. และปวส. ทั้งสาขายางและสาขาช่าง การฝึกงานของนักศึกษาสาขายาง ก็จะได้รับ การฝึกกระบวนการทั้งหมด ตั้งแต่ รับซื้อวัตถุดิบ การผลิต กระบวนการเก็บรักษา การทดสอบคุณภาพ และทำโครงการก่อนจบ แต่ขาดการวางแผนร่วมกันระหว่างสถานศึกษาและโรงงาน มีเพียงการส่งนักศึกษา มาและให้โรงงานรับเข้าฝึกงาน”

(ผู้ให้ข้อมูลที่ 16.2561 : สัมภาษณ์)

“ การสอนในระดับปริญญาตรี สาขาช่าง ของวิทยาลัยเทคนิคสุราษฎร์ธานี ในระบบทวิภาคี ส่วนใหญ่จะส่งไปฝึกโรงงานผลิต้อย่าง ในภาคกลาง ส่วนโรงงานยางในกลุ่ม จังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย ก็จะมีเว้นไว้ให้ผู้เรียนในระดับ ปวช.และ ปวส. เป็นหลัก เพื่อลดความแออัดของนักศึกษาที่เข้ารับการฝึกงาน”

(ผู้ให้ข้อมูลที่ 1. 2561 : สัมภาษณ์)

“ เป็นผู้ทรงคุณวุฒิประเมินสมรรถนะ นักศึกษาสาขาช่าง ระดับปริญญาตรี ที่กลับจากการเรียนในระบบทวิภาคี”

(ผู้ให้ข้อมูลที่ 7. 2561 : สัมภาษณ์)

1.2 ด้านวิชาการและการวิจัย ผู้ให้ข้อมูลมีความเห็นว่า ด้านวิชาการและการวิจัยนั้นสถาบันอาชีวศึกษาจะทำความร่วมมือกับสถาบันอุดมศึกษาและสถานประกอบการ มีทั้งทำบันทึกข้อตกลงอย่างเป็นทางการและเพียงการเข้าร่วมงานประชุมวิชาการหรือร่วมงานวิจัยแบบไม่เป็นทางการ ดังจะเห็นได้จากตัวอย่างข้อมูลการให้สัมภาษณ์ของผู้ให้ข้อมูล ดังนี้

“ มหาวิทยาลัยทักษิณ ได้บันทึกข้อตกลงความร่วมมือทางวิชาการกับสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา โดยทั้งสองฝ่ายตกลงร่วมกันในการพัฒนางานวิจัย นวัตกรรมและสิ่งประดิษฐ์ นำไปสู่การสร้างมูลค่าเพิ่มและการใช้ประโยชน์อย่างเป็นรูปธรรม รวมทั้งการพัฒนาบุคลากรสายอาชีพในรูปแบบต่างๆ ให้มีศักยภาพ ส่งเสริมและพัฒนาให้เกิดงานวิจัยนวัตกรรมและเทคโนโลยีในการผลิตผลิตภัณฑ์จากยางพาราในรูปแบบต่างๆ”

(ผู้ให้ข้อมูลที่ 13. 2561 : สัมภาษณ์)

“ สถานประกอบการเข้าร่วมประชุมวิชาการกับทางวิทยาลัยเทคนิค นครศรีธรรมราช เพื่อมารับรู้แผนและแนวทางของวิทยาลัยและมีการส่งนักศึกษาเข้าร่วมงาน วิชาการกับทางมหาวิทยาลัย เช่น ร่วมประกวดนวัตกรรมด้านยาง ”

(ผู้ให้ข้อมูลที่ 6. 2561 : สัมภาษณ์)

“ เคยเข้าร่วมงานวิชาการด้านยางกับทางมหาวิทยาลัย เช่น งานมอ.วิชาการ หรือเข้าร่วมสัมมนาเกี่ยวกับเรื่องน้ำยาง ”

(ผู้ให้ข้อมูลที่ 17. 2561 : สัมภาษณ์)

“ เคยร่วมงานวิจัยกับทางมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตสุราษฎร์ธานี โครงการกากตะกอนอัดเม็ด (ทำปุ๋ย) ”

(ผู้ให้ข้อมูลที่ 16.2561 : สัมภาษณ์)

“ มีความร่วมมือกับวิทยาลัยเทคนิคสุราษฎร์ธานี ในการทำวิจัยระหว่าง อาจารย์ และเคยเป็นผู้ทรงคุณวุฒิในการวิพากษ์หลักสูตรยางให้กับวิทยาลัยเทคนิคสุราษฎร์ธานี ตลอดจนให้ข้อเสนอแนะและข้อคิดเห็นในงานวิจัยหรือโครงการของนักศึกษา ที่นำผลงานวิจัยหรือโครงการยาง มานำเสนอในงาน มอ.วิชาการ ที่จัดขึ้นทุกปี ซึ่งจะช่วยเพิ่มทักษะในการทำวิจัยให้กับ นักศึกษามากขึ้น แต่ความร่วมมือส่วนใหญ่ยังไม่เป็นทางการ ขึ้นอยู่กับนโยบายของผู้บริหารเป็นสำคัญ ”

(ผู้ให้ข้อมูลที่ 7. 2561 : สัมภาษณ์)

1.3 ด้านการรับเข้าศึกษาและการสนับสนุนวัตถุดิบและเครื่องมือเครื่องจักร ผู้ให้ข้อมูลมีความเห็นว่า ด้านการรับเข้าศึกษาต่อ นั้นสถาบันอาชีวศึกษาจะร่วมมือกับสถาบันอุดมศึกษา โดยสถาบันอุดมศึกษาให้โควตาศึกษาต่อและรับเข้าศึกษาตามระบบ นอกจากนี้ยังมีการเข้าเรียนรู้เครื่องมือ เครื่องจักร ส่วนสถานประกอบการให้การสนับสนุนวัตถุดิบ เพื่อใช้ในการเรียนการสอน ดังจะเห็นได้จากตัวอย่างข้อมูลการให้สัมภาษณ์ของผู้ให้ข้อมูล ดังนี้

“ มีความร่วมมือกับสถาบันอุดมศึกษาที่เปิดสอนด้านยางในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทยในเรื่องศึกษาต่อในระดับปริญญาตรี สาขายาง โดยมีการส่งโควตาให้ไปศึกษาต่อ เช่นมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย วิทยาเขตนครศรีธรรมราช ใส่ใหญ่ และโควตาปริญญาตรี วิทยาลัยเทคนิคสุราษฎร์ธานี ”

(ผู้ให้ข้อมูลที่ 6. 2561 : สัมภาษณ์)

“ความร่วมมือระหว่างมหาวิทยาลัยทักษิณ วิทยาเขตพัทลุง กับทางสถาบันอาชีวศึกษา ก็เป็นในลักษณะให้นักศึกษาทั้งสาขาช่างและสาขาช่าง มาศึกษาเรียนรู้ในเรื่องเครื่องมือ เครื่องจักรทางด้านยาง เนื่องจากทางมหาวิทยาลัยมีศูนย์ถ่ายทอดเทคโนโลยียางเพื่อชุมชน ซึ่งจะเป็นประโยชน์ต่อนักศึกษาในการไปทำงานในโรงงานยางในอนาคตและให้ทุกวิทยาลัยเทคนิคทางภาคได้ส่งนักศึกษามาอบรมด้านยาง เรียนรู้การสร้างสนามจากยางพารา ทั้งสนามฟุตบอล สนามแบดมินตัน เป็นต้น โดยอบรมเป็นหลักสูตรระยะสั้น และรับนักเรียนระดับปวช. มาศึกษาต่อระดับปริญญาตรี สาขาวิชาวิศวกรรมยางและพอลิเมอร์และมีการอบรมด้านยางให้กับทางสถานประกอบการ”

(ผู้ให้ข้อมูลที่ 14. 2561 : สัมภาษณ์)

“ มีการสนับสนุนน้ำยางพิเศษให้กับวิทยาลัยเทคนิค เพื่อใช้ฝึกในการเรียนการสอน แต่ความร่วมมือส่วนใหญ่ยังไม่เป็นทางการ ยังใช้ความสัมพันธ์ส่วนตัว ขาดการวางแผนร่วมกัน ”

(ผู้ให้ข้อมูลที่ 16.2561 : สัมภาษณ์)

โดยสรุป จากการสัมภาษณ์ผู้ปฏิบัติงานด้านการจัดการอาชีวศึกษาลักษณะความร่วมมือ เกี่ยวกับสภาพของความร่วมมือระหว่างสถาบันอาชีวศึกษา สถาบันอุดมศึกษา และสถานประกอบการ ในการจัดการอาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง พบว่ามีความร่วมมือกันในการฝึกงานและประเมินสมรรถนะ ด้านวิชาการและการวิจัย และด้านการรับเข้าศึกษาและการสนับสนุนวัสดุดิบและเครื่องมือเครื่องจักร แต่ความร่วมมือส่วนใหญ่ยังไม่เป็นทางการ และขาดการวางแผนร่วมกัน มีการร่วมกันในบางส่วนหรือบางกิจกรรมในแต่ละด้าน

2. ปัญหาและอุปสรรค ของความร่วมมือระหว่างสถาบันอาชีวศึกษา สถาบันอุดมศึกษาและสถานประกอบการ ในการจัดการอาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง ในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย ผู้ให้ข้อมูลมีความเห็นว่ามีประเด็นปัญหาสำคัญซึ่งสามารถจัดเป็นกลุ่มได้ 4 กลุ่ม คือ ปัญหาที่เกี่ยวข้องกับการบริหารจัดการ ปัญหาที่เกี่ยวข้องกับหลักสูตร การเรียนการสอน และการวิจัย ปัญหาที่เกี่ยวข้องกับผู้เรียน และปัญหาที่เกี่ยวข้องกับการฝึกอาชีพ ดังนี้

2.1 ปัญหาที่เกี่ยวข้องกับการบริหารจัดการ พบว่า ที่ผ่านมายังไม่มีระบบบริหารจัดการความร่วมมือที่ชัดเจน ขึ้นอยู่กับแนวคิดและนโยบายของผู้บริหารเป็นสำคัญ ขาดการ

ทำความเข้าใจในหลักการและวัตถุประสงค์ของการจัดการอาชีวศึกษาร่วมกัน ขาดการวางแผนร่วมกัน การประสานงานยังไม่เป็นระบบ และการติดต่อระหว่างหน่วยงานส่วนใหญ่อาศัยความสัมพันธ์ส่วนตัวจึงจะเห็นได้จากตัวอย่างข้อมูลการให้สัมภาษณ์ของผู้ให้ข้อมูล ดังนี้

“ความร่วมมือของสถานประกอบการ สถาบันอาชีวศึกษาและสถาบันอุดมศึกษาในปัจจุบันยังไม่มีระบบบริหารจัดการที่ชัดเจน จะมีก็เพียงการรับนักเรียน นักศึกษาสาขาบาง มาฝึกงาน หรือรับเข้าทำงาน ส่วนความร่วมมือกับครู-อาจารย์ ส่วนใหญ่ก็ใช้ความสัมพันธ์ส่วนตัว”

(ผู้ให้ข้อมูลที่ 17. 2561 : สัมภาษณ์)

“ความร่วมมือที่ผ่านมาระหว่างสถาบันอาชีวศึกษากับสถาบันอุดมศึกษา ประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง ยังไม่เป็นรูปธรรมที่ชัดเจน ความเข้มแข็งของความร่วมมือขึ้นอยู่กับแนวคิดและนโยบายของผู้บริหารเป็นสำคัญ ปัจจุบันเป็นแค่การขอความช่วยเหลือกันเช่น การขอใช้ห้องปฏิบัติการ”

(ผู้ให้ข้อมูลที่ 7. 2561 : สัมภาษณ์)

“ความร่วมมือในการจัดการอาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง ไม่มีรูปแบบการบริหารจัดการที่ชัดเจน หากสถานศึกษาและสถานประกอบการมีความร่วมมือที่เป็นระบบก็จะสามารถตอบสนองความต้องการระหว่างกันได้”

(ผู้ให้ข้อมูลที่ 3.2561 : สัมภาษณ์)

“ความร่วมมือกับสถานประกอบการด้านยางยังมีน้อยและยังมีความไม่ชัดเจนในเรื่องของการบริหารจัดการให้เกิดความร่วมมือ”

(ผู้ให้ข้อมูลที่ 2. 2561 : สัมภาษณ์)

“มีความร่วมมือกันบ้างแต่ยังไม่เป็นระบบ เช่น กรณีการส่งนักศึกษามาฝึกงานควรบริหารจัดการให้เป็นระบบ ครูอาจารย์ที่ปรึกษาควรติดต่อกับโรงงาน เพื่อจะได้พูดคุยและวางแผนร่วมกัน ตลอดจนคัดเลือกนักศึกษาฝึกงานให้เหมาะสมกับระดับความรู้ที่เรียนมา และร่วมกันวางแผนการฝึกในแต่ละแผนกให้เหมาะสมกับระยะเวลาที่ฝึกไม่ใช่ให้เด็กมาติดต่อกอง ”

(ผู้ให้ข้อมูลที่ 16. 2561 : สัมภาษณ์)

“สถานประกอบการ ที่ไม่ได้ทำ MOU กับทางวิทยาลัยเทคนิค จะขาดความเข้าใจในเรื่องหลักการและวัตถุประสงค์ของการจัดการอาชีวศึกษาร่วมกัน ขาดการวางแผนร่วมกัน ส่วนใหญ่จะเป็นการดำเนินการของสถาบันอาชีวศึกษาฝ่ายเดียว ทำให้การฝึกงานในบางโรงงานไม่เป็นไปตามแผนที่ทางวิทยาลัยกำหนดไว้ว่าต้องฝึกอะไรและเรียนรู้อะไรในแต่ละสัปดาห์”

(ผู้ให้ข้อมูลที่ 6.2561 : สัมภาษณ์)

“ปัจจุบันความร่วมมือ ยังไม่มีรูปแบบที่ชัดเจน ความร่วมมือกับสถานประกอบการก็เป็นเรื่องการส่งนักศึกษาเข้าฝึกงาน การขอวิทยุติบ หรือขอเข้าไปเก็บข้อมูลในโรงงาน หรืออื่นๆ ก็อาศัยความสัมพันธ์ส่วนตัว ทำหนังสืออนุเคราะห์ และหนังสือขอบคุณส่วนความร่วมมือกับวิทยาลัยเทคนิค สาขาบาง ก็เป็นเรื่องการรับนักศึกษามาศึกษาต่อในระดับมหาวิทยาลัย”

(ผู้ให้ข้อมูลที่ 11.2561 : สัมภาษณ์)

ผู้วิจัยสามารถสรุปความคิดเห็นที่ได้จากการวิเคราะห์เนื้อหาตัวอย่างการสัมภาษณ์ของผู้ให้ข้อมูลเกี่ยวกับปัญหาการบริหารจัดการ ดังนี้

1. ไม่มีระบบการบริหารจัดการความร่วมมือที่ชัดเจน ขาดการวางแผนร่วมกันจะมีก็เพียงการรับนักเรียน นักศึกษาของสถาบันอาชีวศึกษามาฝึกงาน หรือรับเข้าทำงานในสถานประกอบการ และศึกษาต่อในระดับมหาวิทยาลัย
2. ขาดการทำความเข้าใจในหลักการและวัตถุประสงค์ของการจัดการอาชีวศึกษาร่วมกัน
3. การติดต่อประสานงานอาศัยความสัมพันธ์ส่วนตัว

2.2 ปัญหาที่เกี่ยวข้องกับหลักสูตร การเรียนการสอน และการวิจัย พบว่าหลักสูตรไม่ทันสมัย เนื้อหาวิชาไม่สอดคล้องกับการทำงานในสถานประกอบการในปัจจุบัน การจัดการเรียนไม่สอดคล้องกับลักษณะงานอาชีพ ขาดการประชาสัมพันธ์หรือสร้างความเข้าใจหลักสูตรแก่ผู้ปกครองและนักศึกษา ครูส่วนใหญ่ขาดประสบการณ์ตรงในโรงงาน การขยายผลงานวิจัยสู่เชิงพาณิชย์ยังไม่เป็นรูปธรรม ดังจะเห็นได้จากตัวอย่างข้อมูลการให้สัมภาษณ์ของผู้ให้ข้อมูล ดังนี้

“สถาบันการศึกษาควรปรับหลักสูตรให้ทันสมัยไม่ใช่ลักษณะลอกเลียนแบบหลักสูตรกันมา ควรพัฒนาให้มีเนื้อหาวิชาที่สอดคล้องกับการทำงานในโรงงานในปัจจุบันวิชาบังคับกับวิชาเอกต้องไปด้วยกัน มองงานในอนาคตเมื่อจบแล้วจะทำงานอะไร ต้องเลือกเรียนเพื่อออกไปสู่ตลาดแรงงาน เช่น ทำงานสายวิชาการ ก็เรียนย่างคู่กับวิทยาศาสตร์ ทำงานด้านเทคนิคหรือเทคโนโลยีย่างก็เรียนย่างคู่กับวิศวกรรมหรือช่าง เป็นนักวิเคราะห์ตลาดย่างก็เรียนย่างคู่กับเศรษฐศาสตร์ เป็นต้น และการเรียนการสอนยังไม่สามารถให้นักศึกษาสามารถพัฒนาและสร้างมูลค่าเพิ่ม สร้างสรรค์และต่อยอดผลิตภัณฑ์ ตลอดจนสามารถสร้างเครื่องมือเพื่อตอบโจทย์กับผลิตภัณฑ์ที่นักศึกษาต้องการสร้างได้”

(ผู้ให้ข้อมูลที่ 18.2561 : สัมภาษณ์)

“ต้องปรับหลักสูตรให้ทันสมัย และประชาสัมพันธ์ทำความเข้าใจกับผู้ปกครองและนักศึกษาให้มั่นใจและมองเห็นภาพที่ชัดเจนในการประกอบอาชีพ การขาดแคลนแรงงาน ความต้องการของตลาดแรงงาน ที่วิทยาลัยนักเรียนนักศึกษาที่จบสาขาอย่างไม่ตกงาน และทางวิทยาลัยก็มีวัสดุ อุปกรณ์ เครื่องมือ เครื่องจักรพร้อมแต่มีผู้สนใจเรียนน้อย ทำให้สาขาภายในหลายวิทยาลัยเทคนิคต้องปิดตัวลง เช่น วิทยาลัยเทคนิคทุ่งสง วิทยาลัยเทคนิคชุมพร”

(ผู้ให้ข้อมูลที่ 5.2561 : สัมภาษณ์)

“ครู อาจารย์ในสถาบันการศึกษาส่วนใหญ่ไม่มีประสบการณ์ตรงในงานอาชีพด้านยางและผลิตภัณฑ์ยางทำให้ไม่สามารถจัดการเรียนการสอนให้สอดคล้องกับความต้องการและความก้าวหน้าของสถานประกอบการได้และเทคโนโลยีบางอย่างเป็นความลับของโรงงาน”

(ผู้ให้ข้อมูลที่ 3. 2561 : สัมภาษณ์)

“สถาบันอาชีวศึกษาส่วนใหญ่ไม่สามารถจัดหาครุภัณฑ์ และห้องปฏิบัติการที่ทันสมัยให้นักศึกษาได้ฝึกปฏิบัติได้ เนื่องจากมีราคาแพง และติดขัดด้วยระเบียบการจัดซื้อจัดจ้างของทางราชการ ส่วนในด้านการวิจัยแม้วิจัยเสร็จแล้วก็ยังไม่มีความชัดเจนในการทำความเข้าใจร่วมมือกับสถานประกอบการในการถ่ายทอดงานวิจัย เพื่อนำไปขยายผลในเชิงพาณิชย์”

(ผู้ให้ข้อมูลที่ 2.2561 : สัมภาษณ์)

ผู้วิจัยสามารถสรุปความคิดเห็นที่ได้จากการวิเคราะห์เนื้อหาตัวอย่างการสัมภาษณ์ของผู้ให้ข้อมูลเกี่ยวกับปัญหาหลักสูตร การเรียนการสอน และการวิจัย ดังนี้

1. หลักสูตรไม่ทันสมัยและเนื้อหาวิชาไม่สอดคล้องกับการทำงานในสถานประกอบการในปัจจุบัน
2. การเรียนการสอนยังไม่สามารถส่งเสริมหรือสนับสนุนให้นักศึกษาสามารถพัฒนาและสร้างมูลค่าเพิ่ม สร้างสรรค์และต่อยอดผลิตภัณฑ์ ตลอดจนสามารถสร้างเครื่องมือเพื่อตอบโต้กับผลิตภัณฑ์ที่นักศึกษาต้องการสร้างได้
3. ขาดการประชาสัมพันธ์หรือทำความเข้าใจกับผู้ปกครองและนักศึกษาให้มีความรู้ความเข้าใจที่ถูกต้องเกี่ยวกับหลักสูตรที่ศึกษาและการสร้างความมั่นใจและมองเห็นภาพที่ชัดเจนในการประกอบอาชีพ
4. ครูผู้สอนในสถาบันการศึกษาขาดประสบการณ์ตรงในงานอาชีพด้านช่างและผลิตภัณฑ์ช่าง
5. ขาดครุภัณฑ์ และห้องปฏิบัติการที่ทันสมัยให้นักศึกษาได้ฝึกปฏิบัติได้ เนื่องจากมีราคาแพง และติดขัดด้วยระเบียบการจัดซื้อจัดจ้างของทางราชการ
6. ไม่มีความชัดเจนในการทำความเข้าใจร่วมมือในการถ่ายทอดงานวิจัยจากสถานศึกษาไปสู่สถานประกอบการ เพื่อนำไปขยายผลในเชิงพาณิชย์”

2.3 ปัญหาที่เกี่ยวข้องกับผู้เรียน พบว่า สมรรถนะและทักษะของผู้เรียนยังไม่สอดคล้องกับความต้องการของสถานประกอบการ ไม่ปรับตัวเข้ากับการทำงาน ขาดความรับผิดชอบ ไม่ปฏิบัติตามกฎระเบียบของสถานประกอบการอย่างเคร่งครัด ดังจะเห็นได้จากตัวอย่างข้อมูลการให้สัมภาษณ์ของผู้ให้ข้อมูล ดังนี้

“ปัญหาผู้เรียนสาขายาง หากเรียนแต่ยางก็จะทำงานได้เฉพาะในห้องปฏิบัติการ ตรวจค่าต่างๆ ซึ่งมีตำแหน่งงานน้อย แต่ถ้าเรียนช่างหรือเรียนวิศวกรรมก็จะรู้เรื่องเครื่องมือเครื่องจักรแต่ไม่มีความรู้เรื่องวัสดุ เรื่อยยาง เรืองสารเคมี ทำให้บางบริษัทต้องนำเข้าวิศวกรทางด้าน Process ด้านยางมาจากประเทศมาเลเซีย ดังนั้นผู้เรียนควรมีความรู้ทั้งด้านยางและด้านช่างหรือวิศวกรรม”

(ผู้ให้ข้อมูลที่ 13. 2561 : สัมภาษณ์)

“ผู้เรียนสาขายาง ต้องมีพื้นฐานด้านช่างกล หรือได้เรียนรู้เกี่ยวกับช่างกลด้วยก็จะทำให้สามารถทำงานในไลน์การผลิตยางได้ด้วย”

(ผู้ให้ข้อมูลที่ 5. 2561 : สัมภาษณ์)

“ทักษะของผู้เรียนที่มาฝึกอาชีพ บางอย่างล้ำสมัย เป็นทักษะเก่าที่โรงงานใช้เมื่อ 10 ปีที่แล้ว ผู้เรียนและผู้ที่จะจบทางด้านยางนอกเหนือจากความรู้เรื่องยางแล้ว ควรต้องเพิ่มความรู้ด้านธุรกิจ การบริหารจัดการ การตลาด มาตรฐาน ความปลอดภัย และด้านช่างหรือวิศวกรรม ซึ่งยังขาดอยู่เพื่อให้สามารถทำงานได้หลากหลายและทำงานได้ทันทีโดยที่โรงงานไม่ต้องเสียเวลาอบรมเพิ่ม”

(ผู้ให้ข้อมูลที่ 18. 2561 : สัมภาษณ์)

“เคยรับนักเรียนระดับหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) สาขายาง มาฝึกอาชีพที่โรงงานปรากฏว่าต้องส่งกลับสถานศึกษาเพราะยังรับภาระเบียดอะไรไม่ได้ ระยะเวลาจะรับนักศึกษาในระดับ ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) และปริญญาตรี และมีการพิจารณาเกรดในการรับฝึกงานด้วย โดยมองว่าเกรดสูงน่าจะมีความรับผิดชอบมากกว่าเกรดต่ำ”

(ผู้ให้ข้อมูลที่ 17. 2561 : สัมภาษณ์)

“ปัญหาของนักเรียนระดับหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) ในการออกฝึกอาชีพคือ วิทยุผดยังไม่พร้อมที่จะทำงาน บางคนขาดความรับผิดชอบ ไม่ตรงต่อเวลา ขาดวินัย เป็นต้น ซึ่งทางวิทยาลัยก็จะแก้ปัญหาด้วยการคุยกับสถานประกอบการเพื่อให้โอกาสเด็ก ได้ปรับปรุงตัว เชิญผู้ปกครองมารับรู้ทำความเข้าใจกัน แต่ถ้ายังทำอีกหรือกรณีหนักๆ ก็อาจให้พัก

การเรียน หรือเอามาช่วยงานในวิทยาลัย เพื่อเก็บชั่วโมงให้ครบ ส่วนระดับ ประกาศนียบัตรวิชาชีพ
ชั้นสูง (ปวส.) และ ปริญญาตรี 'ไม่ค่อยมีปัญหา เด็กมีความรับผิดชอบ'

(ผู้ให้ข้อมูลที่ 1. 2561 : สัมภาษณ์)

ผู้วิจัยสามารถสรุปความคิดเห็นที่ได้จากการวิเคราะห์เนื้อหาตัวอย่างการ
สัมภาษณ์ของผู้ให้ข้อมูลเกี่ยวกับปัญหาผู้เรียน ดังนี้

1. ขาดทักษะทางด้านช่างหรือวิศวกรรมส่งผลต่อการทำงานในไลน์การผลิต
2. ทักษะที่เรียนล้าสมัย
3. ขาดความรู้ด้านธุรกิจ การบริหารจัดการ การตลาด มาตรฐาน ความปลอดภัย และด้านช่างหรือวิศวกรรม ซึ่งบริษัทต้องการนอกเหนือจากความรู้เรื่องยาง
4. ผู้จบการศึกษาด้านยาง ส่วนใหญ่ไม่สามารถทำงานได้ทันที บริษัทที่รับเข้าทำงานยังต้องฝึกอบรมเพิ่มเติม
5. นักเรียนระดับหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ไม่ปฏิบัติตามกฎระเบียบของสถานประกอบการอย่างเคร่งครัด ขาดความรับผิดชอบและไม่ปรับตัวเข้ากับการทำงาน

2.4 ปัญหาที่เกี่ยวข้องกับการฝึกอาชีพ พบว่า การส่งนักศึกษาเข้าฝึกอาชีพ
ในสถานประกอบการ มีสถาบันอาชีวศึกษาบางแห่ง ขาดวัตถุประสงค์ของการฝึกอาชีพ ขาด
แผนการฝึกอาชีพ และขาดการวางแผนร่วมกันกับสถานประกอบการ ส่งผลให้การฝึกอาชีพไม่
เป็นไปตามแผนที่ได้กำหนดไว้ หรือช่วงเวลาฝึกอาชีพไม่เหมาะสมกับสถานประกอบการ และการ
เลือกโรงงานไม่เหมาะสมกับผู้ฝึกอาชีพ ในส่วนของผู้ควบคุมการฝึกหรือครูฝึก พบว่า ขาดทักษะ
การสอนและการถ่ายทอดประสบการณ์ ดังจะเห็นได้จากตัวอย่างข้อมูลการให้สัมภาษณ์ของผู้ให้
ข้อมูล ดังนี้

“ปัญหาการฝึกอาชีพ พบว่า บางสถานศึกษาส่งนักศึกษามาฝึกอาชีพแต่ไม่มี
วัตถุประสงค์ของการฝึกอาชีพ ทำให้ไม่มีทิศทางว่าต้องการฝึกอะไร บางโรงงานก็รับนักศึกษาฝึก
อาชีพมาแทนตำแหน่งงานที่โรงงานว่างหรือขาดแคลน ทำให้นักศึกษาที่มาฝึกอาชีพได้ทักษะ
เฉพาะที่เป็นแรงงานทั่วไป”

(ผู้ให้ข้อมูลที่ 18. 2561 : สัมภาษณ์)

“โรงงานมีข้อเสนอแนะให้ทางวิทยาลัยเทคนิคที่ส่งนักศึกษาเข้าฝึกอาชีพ ต้อง
ใส่แผนและรายละเอียดว่าต้องการให้ฝึกอะไรบ้าง ต้องการรู้อะไรบ้าง”

(ผู้ให้ข้อมูลที่ 5. 2561 : สัมภาษณ์)

“การมาฝึกอาชีพยังไม่เป็นระบบ นักศึกษาส่งหนังสือขอฝึกอาชีพ เมื่อตอบรับ
ก็ส่งหนังสือส่งตัวมา ไม่ได้มีการวางแผนการฝึกหรือได้คุยรายละเอียดกับสถานศึกษา”

(ผู้ให้ข้อมูลที่ 19. 2561 : สัมภาษณ์)

“นักศึกษาไปฝึกอาชีพแล้วได้รับความรู้ไม่ครบ เนื่องจากบางโรงงานให้ฝึกไม่
ตรงกับแผนที่ทางวิทยาลัยวางไว้ ฝึกไม่ครบทุกแผนก ไม่ครบทุกไลน์การผลิตที่เกี่ยวข้องกับยาง เช่น ให้
ฝึกแต่ในแผนกส่งออก ให้ไปซังยาง ซังรถบรรทุก”

(ผู้ให้ข้อมูลที่ 6. 2561 : สัมภาษณ์)

“ช่วงเวลาฝึกอาชีพของนักศึกษา มีบางสถานศึกษาส่งมาฝึกช่วง เดือน
มีนาคม ถึงเมษายนซึ่งเป็นช่วงที่ทางโรงงานไม่ค่อยมีวัตถุดิบ หากรับนักศึกษามาฝึกก็จะได้ฝึกน้อย
เนื่องจากวัตถุดิบน้อย”

(ผู้ให้ข้อมูลที่ 22. 2561 : สัมภาษณ์)

“ควรเลือกโรงงานให้เหมาะสมกับนักเรียนนักศึกษาที่มาฝึกอาชีพ เช่น การฝึก
ในอุตสาหกรรมยางต้นน้ำ กลางน้ำ ซึ่งผลิตพวงยางแผ่นดิบ ยางก้อนถ้วย ยางแท่ง ยางแผ่น
รมควันควรเลือกส่งผู้เรียนระดับ ปวช หรือ ปวส มาฝึก และควรมีความรู้เรื่องยางและเครื่องจักร
เพื่อให้สามารถทำงานในไลน์การผลิตได้ สามารถซ่อมบำรุงเครื่องจักรเบื้องต้นได้ สามารถเช็ค
เครื่องตามผลิตภัณฑ์ที่ผลิตได้ ส่วนในระดับปริญญาตรี ซึ่งเรียนการแปรรูปผลิตภัณฑ์ก็ควรไปฝึก
อาชีพในอุตสาหกรรมยางปลายน้ำ ไปฝึกการขึ้นรูปต่างๆ ซึ่งเป็นผลิตภัณฑ์สำเร็จรูปเช่น ถังมือยาง
ถุงยางอนามัย ยางล้อรถ เป็นต้น และปัญหาการการยอมรับผู้ควบคุมการฝึกเนื่องจากนักศึกษาฝึก
อาชีพบางคนยังยึดติดกับวุฒิการศึกษา และนักศึกษาฝึกอาชีพบางคน ไม่สู้งาน และอีกประเด็น
คือ ผู้ควบคุมการฝึกขาดทักษะการสอนและการถ่ายทอดประสบการณ์”

(ผู้ให้ข้อมูลที่ 16. 2561 : สัมภาษณ์)

“บางสถานศึกษาส่งนักศึกษาเข้าฝึกอาชีพแล้ว ขาดการติดตามงานหรือส่งเอกสารการฝึกมาล่าช้า หนังสือขอเข้าฝึกเหมือนบังคับว่าต้องรับ สัญญามาพร้อมกับนักศึกษาฝึกอาชีพ ทั้งที่โรงงานยังไม่รับเลย และมีเอกสารมาก”

(ผู้ให้ข้อมูลที่ 17. 2561 : สัมภาษณ์)

ผู้วิจัยสามารถสรุปความคิดเห็นที่ได้จากการวิเคราะห์เนื้อหาตัวอย่างการสัมภาษณ์ของผู้ให้ข้อมูลเกี่ยวกับปัญหาการฝึกอาชีพดังนี้

1. ขาดวัตถุประสงค์ของการฝึกอาชีพ ทำให้ไม่มีทิศทางในการฝึก
2. ขาดแผนและรายละเอียดในการฝึกอาชีพ
3. ขาดการวางแผนร่วมกันทำให้ฝึกอาชีพไม่ครบตามแผนหรือไม่ตรงกับแผนที่วางไว้
4. ช่วงเวลาการฝึกอาชีพไม่เหมาะสม เช่น เป็นช่วงขาดวัตถุประสงค์ทำให้ฝึกได้น้อย
5. เลือกโรงงานไม่เหมาะสมกับเนื้อหาวิชาที่เรียนมาทำให้ขาดโอกาสในการฝึก
6. ขาดการยอมรับผู้ควบคุมการฝึก ไม่ใช้งาน
7. ผู้ควบคุมการฝึกขาดทักษะการสอนและการถ่ายทอดประสบการณ์
8. เอกสารมาก ล่าช้า และขาดการติดตามการฝึกอาชีพ

3. ข้อเสนอแนะในการแก้ไขปัญหา พบว่า แนวทางในการแก้ไขปัญหาความร่วมมือสถาบันอาชีวศึกษาสถาบันอุดมศึกษาและสถานประกอบการ ต้องร่วมกันวางแผนดำเนินงาน ตรวจสอบ และปรับปรุง ในกิจกรรมที่ร่วมมือกัน และผู้บริหารระดับสูงต้องให้ความสำคัญ มีหน่วยงานรับผิดชอบ และมีการกำหนดบทบาทหน้าที่ของผู้รับผิดชอบจากทุกภาคส่วนอย่างชัดเจน ดังจะเห็นได้จากตัวอย่างคำสัมภาษณ์ของผู้ให้ข้อมูลดังนี้

“สถาบันอาชีวศึกษาสถาบันอุดมศึกษาและสถานประกอบการ ควรมีส่วนร่วมในการจัดการอาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง ในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ ผังอำเภอไทยตั้งแต่การวางแผน การดำเนินงาน การตรวจสอบ และการปรับปรุง (PDCA) โดยมีการทำความเข้าใจในหลักการและวัตถุประสงค์ ว่าทำเพื่ออะไร ทำแล้วได้ประโยชน์อะไร ใครมีหน้าที่รับผิดชอบอะไรบ้าง”

(ผู้ให้ข้อมูลที่ 11. 2561 : สัมภาษณ์)

“สถาบันอาชีวศึกษาสถาบันอุดมศึกษาและสถานประกอบการ ควรร่วมกันบริหารจัดการด้านทรัพยากรบุคคล ด้านเครื่องมือเครื่องจักร และเทคโนโลยีต่างๆ ซึ่งเทคโนโลยีที่ทันสมัยของโรงงานจะมาช่วยพัฒนาการจัดการอาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง ในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย ให้เข้มแข็งขึ้น เนื่องจากสถานศึกษามีข้อจำกัดด้านงบประมาณ

(ผู้ให้ข้อมูลที่ 2. 2561 : สัมภาษณ์)

“ผู้บริหารระดับสูงของสถาบันอาชีวศึกษาสถาบันอุดมศึกษาและสถานประกอบการควรให้ความสำคัญในการดำเนินงานความร่วมมือในการจัดการอาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง ในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทยและควรร่วมกันจัดทำคู่มือในการดำเนินงานความร่วมมือเพื่อความเข้าใจตรงกัน มีหน่วยงานรับผิดชอบคอยประสานความร่วมมือ และมีการกำหนดบทบาทหน้าที่ของผู้รับผิดชอบจากทุกภาคส่วนอย่างชัดเจน”

(ผู้ให้ข้อมูลที่ 7. 2561 : สัมภาษณ์)

“ควรมีการสนับสนุนให้มีการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ซึ่งกันและกันระหว่างสถาบันอาชีวศึกษา มหาวิทยาลัยและสถานประกอบการ ตลอดจนให้บุคลากรผู้สอนสาขาทางไปฝึกตัวอยู่ในสถานประกอบการเพื่อเรียนรู้ มีการใช้เครื่องมือร่วมกันเพื่อให้เกิดประโยชน์สูงสุดต่อการศึกษาสายทาง มีการสนับสนุนงบประมาณอย่างจริงจัง และมุ่งเน้นการพัฒนาบุคลากร”

(ผู้ให้ข้อมูลที่ 10. 2561 : สัมภาษณ์)

“โรงงานบางส่วนใหญ่ประสบปัญหาเรื่องมลพิษ ทั้งเรื่องน้ำเสีย เรื่องกลิ่น จึงอยากให้ทางมหาวิทยาลัยหรือวิทยาลัยเทคนิค ที่มีองค์ความรู้และผู้เชี่ยวชาญ เข้ามาให้ความรู้หรือทำวิจัยเพื่อแก้ปัญหาให้กับทางโรงงาน”

(ผู้ให้ข้อมูลที่ 21. 2561 : สัมภาษณ์)

“สถาบันอาชีวศึกษาและมหาวิทยาลัยที่เปิดสอนด้านยางควรร่วมกันจัดการฝึกอบรมความรู้ทางด้านยางที่ทางสถาบันการศึกษาเชี่ยวชาญหรือมีองค์ความรู้อยู่ตลอดจนร่วมกันพัฒนาครูฝึกหรือผู้ควบคุมการฝึกในสถานประกอบการให้มีความรู้ความเข้าใจในการถ่ายทอดประสบการณ์ และเทคนิคการสอนงาน และร่วมทำวิจัยแก้ไขปัญหาให้กับโรงงานยาง”

(ผู้ให้ข้อมูลที่ 16. 2561 : สัมภาษณ์)

ผู้วิจัยสามารถสรุปความคิดเห็นที่ได้จากการวิเคราะห์เนื้อหาตัวอย่างการสัมภาษณ์ของผู้ให้ข้อมูลเกี่ยวกับข้อเสนอแนะในการแก้ไขปัญหา ดังนี้

1. ทำความเข้าใจในหลักการและวัตถุประสงค์ของความร่วมมือและร่วมกันวางแผน การดำเนินงาน การตรวจสอบ และการปรับปรุง (PDCA)
2. ควรร่วมกันบริหารจัดการในด้านทรัพยากรบุคคล ด้านเครื่องมือเครื่องจักรและเทคโนโลยี
3. ผู้บริหารระดับสูงของทั้งสามฝ่ายให้ความสำคัญในการดำเนินงานความร่วมมือ
4. ควรร่วมกันจัดทำคู่มือในการดำเนินงานความร่วมมือเพื่อความเข้าใจตรงกัน
5. กำหนดให้มีหน่วยงานรับผิดชอบความร่วมมือ
6. มีการกำหนดบทบาทหน้าที่ของผู้รับผิดชอบจากทุกภาคส่วนอย่างชัดเจน
7. สนับสนุนให้มีการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ระหว่างกัน
8. ควรร่วมกันจัดการฝึกอบรมความรู้และร่วมวิจัย
9. ควรร่วมพัฒนาครูฝึกหรือผู้ควบคุมการฝึกให้มีความรู้ความเข้าใจในการถ่ายทอดประสบการณ์ และเทคนิคการสอนงาน

4. หลักการและแนวคิดในการสร้างความร่วมมือจัดการอาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง ในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย ผู้ให้ข้อมูลมีความเห็นว่าสถาบันอาชีวศึกษาสถาบันอุดมศึกษาและสถานประกอบการควรดำเนินการร่วมกันในฐานะหุ้นส่วนทางการศึกษาเพื่อผลิตกำลังคนอาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยางให้มีความรู้ ความสามารถและคุณลักษณะที่พึงประสงค์ของตลาดแรงงานโดยเริ่มตั้งแต่การกำหนดเป้าหมาย วางแผนงาน กระบวนการทำงาน และลงมือปฏิบัติงานร่วมกัน ด้วยการระดมทรัพยากรของทุกฝ่าย และทุกฝ่ายมีส่วนได้รับประโยชน์ ดังจะเห็นได้จากตัวอย่างข้อมูลการให้สัมภาษณ์ของผู้ให้ข้อมูล ดังนี้

“ร่วมมือกันในฐานะหุ้นส่วนทางการศึกษาโดยอยู่บนพื้นฐานของทุกฝ่ายได้ประโยชน์ หรือเกิดประโยชน์กับทุกฝ่าย ต้องมีการเอื้อต่อกัน มีการระดมทรัพยากรบางส่วนมาใช้ร่วมกัน เช่น โรงงานยังสามารถมาใช้ห้องปฏิบัติการภายในสถาบันอุดมศึกษาหรือสถาบันอาชีวศึกษาได้ สถาบันอุดมศึกษาฝึกอบรมให้กับสถาบันอาชีวศึกษา หรือร่วมทำวิจัย โดยโรงงานสนับสนุนทุนวิจัยหรือส่งเสริมการทำวิจัยในโรงงาน เพื่อแก้ปัญหาให้โรงงานหรือเพิ่มคุณภาพผลิตภัณฑ์ หรือรับนักศึกษาเข้าฝึกงาน และรับเข้าทำงานเมื่อสำเร็จการศึกษา”

(ผู้ให้ข้อมูลที่ 7. 2561 : สัมภาษณ์)

“ร่วมกันผลิตกำลังคนอาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง ให้มีความรู้ ความสามารถและคุณลักษณะที่พึงประสงค์ของตลาดแรงงาน”

(ผู้ให้ข้อมูลที่ 4. 2561 : สัมภาษณ์)

“เอื้อเพื่อช่วยเหลือกัน เปิดโอกาสให้ได้เข้าถึงทรัพยากรที่บางองค์กรมี บางองค์กรขาด เพื่อร่วมกันเดินหน้า พัฒนาอุตสาหกรรมยางอย่างยั่งยืน บนพื้นฐานความร่วมมือและความพึงพอใจระหว่างกัน”

(ผู้ให้ข้อมูลที่ 8. 2561 : สัมภาษณ์)

“ร่วมกันวางแผนกิจกรรมที่จะเกิดขึ้นจากความร่วมมือทั้งสามฝ่าย และรับประโยชน์ที่เกิดขึ้นร่วมกัน เช่น แลกเปลี่ยนและพัฒนาองค์ความรู้ร่วมกัน ใช้ทรัพยากรร่วมกัน เป็นต้น

(ผู้ให้ข้อมูลที่ 16. 2561 : สัมภาษณ์)

“ความร่วมมือกันของทั้งสามภาคส่วน จะช่วยให้การพัฒนายามีมิติที่หลากหลายมากขึ้น ความสำเร็จและความเข้มแข็งก็จะตามมา”

(ผู้ให้ข้อมูลที่ 2. 2561 : สัมภาษณ์)

“การร่วมมือกันจะช่วยให้ทุกภาคส่วนมีความเข้มแข็งขึ้น เช่น โรงงานก็จะได้รับในส่วนของความรู้ทางวิชาการด้านยาจากสถาบันการศึกษา สถาบันการศึกษาก็ส่งนักศึกษาเข้ามาฝึกงานในโรงงานอย่างเป็นระบบ รวมถึงความร่วมมือในด้านอื่นๆตามมา”

(ผู้ให้ข้อมูลที่ 23. 2561 : สัมภาษณ์)

ผู้วิจัยสามารถสรุปความคิดเห็นที่ได้จากการวิเคราะห์เนื้อหาตัวอย่างการสัมภาษณ์ของผู้ให้ข้อมูลเกี่ยวกับหลักการและแนวคิดในการสร้างความร่วมมือดังนี้

1.ร่วมมือกันในฐานะหุ้นส่วนทางการศึกษาบนพื้นฐานของทุกฝ่ายได้ประโยชน์

2.ร่วมมือกันผลิตกำลังคนอาชีวศึกษา ให้มีความรู้ ความสามารถและคุณลักษณะที่พึงประสงค์ของตลาดแรงงาน

3. เปิดโอกาสให้ได้เข้าถึงทรัพยากรที่บางองค์กรมี บางองค์กรขาด

4.วางแผนกิจกรรมร่วมกัน และรับประโยชน์ที่เกิดขึ้นจากความร่วมมือกัน

5. องค์ประกอบหรือปัจจัยแห่งความสำเร็จของความร่วมมือในการจัดการอาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง ในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย ระหว่างสถาบันอาชีวศึกษาสถาบันอุดมศึกษาและสถานประกอบการ ผู้ให้ข้อมูลให้ความเห็นว่ามีองค์ประกอบหรือปัจจัยสำคัญ 4 ด้าน คือ ด้านการวางแผนและบริหารหลักสูตร ด้านการพัฒนาบุคลากรและเทคโนโลยี ด้านการระดมทรัพยากร และด้านความสำเร็จและการประเมินผล ดังนี้

5.1 ด้านการวางแผนและบริหารหลักสูตร

5.1.1 การวางแผนการดำเนินงานความร่วมมือ ผู้ให้ข้อมูลมีความเห็นว่า การวางแผนการดำเนินงานความร่วมมือเป็นเรื่องสำคัญที่สถาบันอาชีวศึกษา สถาบันอุดมศึกษาและสถานประกอบการควรทำร่วมกันในทุกองค์ประกอบ มีการทำบันทึกข้อตกลงความร่วมมือ มีการจัดตั้งหน่วยงานความร่วมมือและมีแผนปฏิบัติงานความร่วมมือ ดังจะเห็นได้จากตัวอย่างข้อมูลการให้สัมภาษณ์ของผู้ให้ข้อมูล ดังนี้

“ ต้องวางแผนและดำเนินงานความร่วมมือในทุกองค์ประกอบ ทั้งเรื่องการจัดการทรัพยากรบุคคล เทคโนโลยี อุปกรณ์และเครื่องมือต่างๆ ที่จะใช้ร่วมกัน”

(ผู้ให้ข้อมูลที่ 3. 2561 : สัมภาษณ์)

“วางแผนร่วมกัน เช่น เรื่องเวลาและจำนวนของผู้เข้าฝึกอาชีพค่าตอบแทน และสวัสดิการต่างๆ”

(ผู้ให้ข้อมูลที่ 9. 2561 : สัมภาษณ์)

“ผู้บริหารระดับสูงของทั้งสถาบันอาชีวศึกษา สถาบันอุดมศึกษาและสถานประกอบการควรให้ความสำคัญในการวางแผนและการดำเนินงานความร่วมมือ”

(ผู้ให้ข้อมูลที่ 7. 2561 : สัมภาษณ์)

“ทั้งสามฝ่ายต้องทำบันทึกข้อตกลงร่วมกันหรือทำ MOU ระหว่างกันอย่างชัดเจน มีคำสั่งจัดตั้งหน่วยงานความร่วมมือ และมีแผนปฏิบัติงานร่วมกัน เพื่อยึดเป็นแนวทางในการดำเนินงานความร่วมมือ โดยมีผู้บริหารระดับสูงของอาชีวศึกษาเป็นผู้นำในการทำความเข้าใจเพื่อร่วมมือในการจัดการอาชีวศึกษา ซึ่งวิทยาลัยเทคนิคนครศรีธรรมราช ก็มีการทำ MOU กับสถานประกอบการ โดยกำหนดให้อย่างน้อย 1 แผนก 1 โรงงานข้อดีของการทำ MOU กับสถานประกอบการ คือ เข้าใจตรงกัน เพราะได้มารู้แผนและแนวทางของวิทยาลัย”

(ผู้ให้ข้อมูลที่ 4. 2561 : สัมภาษณ์)

5.1.2 การบริหารหลักสูตรและการเรียนการสอน ผู้ให้ข้อมูลมีความเห็นว่าสถาบันอาชีวศึกษา สถาบันอุดมศึกษา และสถานประกอบการควรร่วมกันปรับปรุงหลักสูตรให้ทันสมัย สอดคล้องกับการทำงานในปัจจุบัน ในด้านเรียนการสอนควรเน้นการฝึกปฏิบัติ ดังจะเห็นได้จากตัวอย่างข้อมูลการให้สัมภาษณ์ของผู้ให้ข้อมูล ดังนี้

“สถาบันอาชีวศึกษาต้องปรับปรุงหลักสูตรให้ทันสมัย มีเนื้อหาวิชาที่สอดคล้องกับการทำงานในโรงงานในปัจจุบันการเรียนการสอนต้องสอนให้นักศึกษาสามารถพัฒนาและสร้างมูลค่าเพิ่ม สร้างสรรค์และต่อยอดผลิตภัณฑ์ ตลอดจนสามารถสร้างเครื่องมือเพื่อตอบโจทย์กับผลิตภัณฑ์ที่นักศึกษาต้องการสร้างได้”

(ผู้ให้ข้อมูลที่ 18. 2561 : สัมภาษณ์)

“ต้องพัฒนาหลักสูตรให้ชัดเจนว่าสถาบันอาชีวศึกษาจะสอนด้านอย่างไร ในทิศทางไหน สถาบันอุดมศึกษาสอนด้านอย่างไร ในทิศทางไหน และสถานประกอบการต้องการบุคลากรเพื่อใช้งานในส่วนไหนบ้าง ดังนั้นจึงต้องมากำหนดทิศทางร่วมกัน”

(ผู้ให้ข้อมูลที่ 10. 2561 : สัมภาษณ์)

“สถาบันอุดมศึกษาควรมีส่วนร่วมในการวิพากษ์หลักสูตร การประเมินสมรรถนะ นักศึกษาที่กลับจากการเรียนในระบบทวิภาคี การให้ข้อเสนอแนะและข้อคิดเห็นในงานวิจัยของนักศึกษา ที่นำผลงานวิจัยหรือโครงการ มานำเสนอในงานวิชาการของทางมหาวิทยาลัย”

(ผู้ให้ข้อมูลที่ 7. 2561 : สัมภาษณ์)

“ต้องบริหารหลักสูตรร่วมกัน เพื่อนำทรัพยากรของแต่ละองค์กรมาใช้ในการศึกษาให้เกิดประโยชน์มากที่สุด อย่างมหาวิทยาลัยทักษิณ วิทยาเขตพัทลุง มีศูนย์ถ่ายทอดเทคโนโลยีเพื่อชุมชน คณะวิศวกรรมศาสตร์ ซึ่งมีบุคลากร และเครื่องมือ เครื่องจักรด้านยางที่ทันสมัย ใช้ในการบริการวิชาการ การทำวิจัย ให้ความรู้ด้านยาง การแปรรูปผลิตภัณฑ์ การวางแผนการตลาด ซึ่งจะเป็นประโยชน์ต่อการเรียนการสอนด้านยางในหลายมิติมากหากมีการบริหารจัดการที่ดีร่วมกัน”

(ผู้ให้ข้อมูลที่ 15. 2561 : สัมภาษณ์)

“ควรร่วมกันวางแผนการเรียนการสอนยางในระดับอาชีวศึกษา โดยเน้นการฝึกปฏิบัติ มีรายวิชาที่ครอบคลุมทั้งทางด้านแปรรูปยาง ทดสอบยาง และความปลอดภัย เป็นต้น”

(ผู้ให้ข้อมูลที่ 9. 2561 : สัมภาษณ์)

“ควรร่วมกันบริหารหลักสูตรอย่างเป็นระบบ ร่วมกันพิจารณากำหนดคุณสมบัติของนักศึกษาฝึกอาชีพให้เหมาะสมกับโรงงาน กับแผนกที่ฝึกระยะเวลาการฝึก ตลอดจนร่วมพัฒนาครูฝึกหรือผู้ควบคุมการฝึกในสถานประกอบการให้มีทักษะในการถ่ายทอดประสบการณ์ และการสอนงาน ก่อนส่งนักศึกษามาฝึกอาชีพ เป็นต้น”

(ผู้ให้ข้อมูลที่ 16. 2561 : สัมภาษณ์)

5.2 ด้านการพัฒนาบุคลากรและเทคโนโลยี ผู้ให้ข้อมูลมีความเห็นว่า ต้องพัฒนาสมรรถนะของผู้เรียน ผู้สอน บุคลากรในสถานประกอบการ และเทคโนโลยี ดังนี้

5.2.1 การพัฒนาผู้เรียนอาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง ผู้ให้ข้อมูลมีความเห็นว่า ผู้เรียนควรได้ทำงานงานวิจัยที่ตอบโจทย์ความต้องการของโรงงาน ได้ฝึกปฏิบัติในสถานประกอบการและในสถาบันอุดมศึกษา ดังจะเห็นได้จากตัวอย่าง ข้อมูลการให้สัมภาษณ์ของผู้ให้ข้อมูล ดังนี้

“ผู้เรียนอาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง ได้ทำงานวิจัยหรือโครงการจบที่มีคุณภาพ ตอบโจทย์ความต้องการของโรงงาน ซึ่งนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) หรือปริญญาตรี สาขายาง ในวิทยาลัยเทคนิคควรจะสามารถร่วมทำงานวิจัยหรือโครงการจบร่วมกับนักศึกษาระดับปริญญาตรีสาขายางในมหาวิทยาลัย โดยได้รับผิดชอบงานตามระดับความยากง่ายหรือทักษะของงาน โดยมีอาจารย์ทั้งสองสถาบัน ร่วมกันดูแล ก็จะช่วยพัฒนานักศึกษา และพัฒนางานวิจัย ที่มีคุณภาพ และทางมหาวิทยาลัยและวิทยาลัยเทคนิค ควรร่วมกันในเรื่องการจัดทำหลักสูตรที่ต่อเนื่องกัน เพื่อให้นักศึกษาที่จบวิทยาลัยเทคนิคระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) สามารถมาเข้าศึกษาหลักสูตรต่อเนื่องในมหาวิทยาลัยได้”

(ผู้ให้ข้อมูลที่ 11. 2561 : สัมภาษณ์)

“โครงการจบ ควรทำในหัวข้อที่เป็นประโยชน์กับโรงงานหรือโรงงานสามารถนำเอามาต่อยอดเพื่อพัฒนาโรงงานหรือผลิตภัณฑ์ของโรงงานได้ซึ่งโรงงานอาจตั้งตำแหน่งงานรองรับนักศึกษาเข้าทำงานเพื่อมาต่อยอดโครงการ และทางสถาบันอาชีวศึกษาควรให้ความสำคัญกับการป้องกันยาเสพติดมีัดครองนักศึกษาที่จะส่งมาฝึกงาน เนื่องจากโรงงานเป็นโรงงานสีขาว จะเน้นเรื่องการป้องกันสารเสพติด โดยทางโรงงานจะมีการสุ่มตรวจอยู่เสมอ”

(ผู้ให้ข้อมูลที่ 17. 2561 : สัมภาษณ์)

“เปิดโอกาสให้นักศึกษาในสถาบันอาชีวศึกษา ฐานในสถานประกอบการ และ ฝึกปฏิบัติในสถาบันอุดมศึกษาเพื่อจะทำให้เข้าใจถึงเทคโนโลยีการผลิต และเทคโนโลยีการทดสอบผลิตภัณฑ์ยางได้ดีขึ้น”

(ผู้ให้ข้อมูลที่ 9. 2561 : สัมภาษณ์)

“นักศึกษาควรได้เข้าไปใช้เครื่องมือ หรือเทคโนโลยีของโรงงานเพื่อฝึกปฏิบัติ กรณีการส่งนักศึกษาเข้าฝึกงานก็ควรมีการประสานงานกับสถานประกอบการอย่างใกล้ชิด

เพราะหากเจอปัญหาจะสามารถแก้ไขปัญหาได้อย่างทันท่วงที ในส่วนอาจารย์ทางมหาวิทยาลัยก็ช่วยดูงานวิจัยหรือโครงการจบของนักศึกษา”

(ผู้ให้ข้อมูลที่ 6. 2561 : สัมภาษณ์)

“เตรียมความพร้อมผู้เรียน ก่อนเริ่มต้นการทำงานในสถานประกอบการ และร่วมกันพัฒนาหลักสูตร หรือวิชาที่เปิดสอน เพื่อให้ตรงตามความต้องการของสถานประกอบการ”

(ผู้ให้ข้อมูลที่ 12. 2561 : สัมภาษณ์)

“สถาบันอาชีวศึกษาควรเตรียมความพร้อมให้กับนักศึกษา ก่อนออกฝึกอาชีพ พิจารณาคุณสมบัติของนักศึกษาให้เหมาะสมกับโรงงานที่แจ้งวัตถุประสงค์การฝึกอาชีพ การวัดผลประเมินผล ในส่วนของสถานประกอบการ ก็มีการปฐมนิเทศ แนะนำหน่วยงาน เมื่อนักศึกษาฝึกเสร็จแล้วก็มีมีการปัจฉิมนิเทศ สรุปผลการฝึกอาชีพ ร่วมกัน”

(ผู้ให้ข้อมูลที่ 16. 2561 : สัมภาษณ์)

“การส่งนักศึกษาเข้าฝึกอาชีพ ควรเป็นช่วงที่ทางโรงงานมีวัตถุดิบมาก เพื่อให้นักศึกษาได้ฝึกอย่างเต็มที่”

(ผู้ให้ข้อมูลที่ 22. 2561 : สัมภาษณ์)

“อาจารย์มหาวิทยาลัยมาสอนปรับพื้นฐานให้นักศึกษาเข้มแข็งขึ้น ทั้งคณิตศาสตร์ ภาษาอังกฤษ พื้นฐานวิศวกรรม เพื่อให้ศึกษามีพื้นฐานที่แน่น ไปต่อยอดองค์ความรู้ต่อไป”

(ผู้ให้ข้อมูลที่ 1. 2561 : สัมภาษณ์)

5.2.2 การพัฒนาผู้สอนประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง ผู้ให้ข้อมูลมีความเห็นว่า สถานประกอบการควรเปิดโอกาสให้ผู้สอนได้ฝึกปฏิบัติในสถานประกอบการ สถาบันอุดมศึกษาควรให้ทุนการศึกษาแก่ผู้สอนอาชีวศึกษาในการศึกษาต่อ และผู้สอนควรร่วม

กลุ่มกันเพื่อแลกเปลี่ยนเรียนรู้และทำวิจัย ดังจะเห็นได้จากตัวอย่างข้อมูลการให้สัมภาษณ์ของผู้ให้ข้อมูล ดังนี้

“สถานประกอบการด้านยางพารา ควรเปิดโอกาสให้ผู้สอนได้เพิ่มพูนความรู้ ทักษะ ในการฝึกปฏิบัติงานในสถานประกอบการจริง เรียนรู้ประสบการณ์ตรงในเหตุการณ์จริง เทคโนโลยีที่ทันสมัยและใช้งานจริงในโรงงาน โดยต้องทำสัญญาร่วมกันในเรื่องความลับของโรงงาน (มีการจัดการความลับ) เพื่อให้ผู้สอนเป็นผู้เชี่ยวชาญในผลิตภัณฑ์นั้นๆ ทางด้านยาง มีทั้งประสบการณ์และคุณวุฒิ และนำประสบการณ์ที่ได้ไปถ่ายทอดให้นักเรียนนักศึกษา สถาบันการศึกษาและโรงงานต้อง Inputส่วนเดียวกันให้กับนักศึกษาเพราะเทคโนโลยีในภาคอุตสาหกรรมเปลี่ยนแปลงตลอด ภาคการศึกษาต้องตามให้ทัน”

(ผู้ให้ข้อมูลที่ 11. 2561 : สัมภาษณ์)

“ได้เรียนรู้ประสบการณ์ตรงจากโรงงาน เช่น ที่วิทยาลัยเทคนิค นครศรีธรรมราช มีนโยบาย ให้ครูออกไปฝึกในสถานประกอบการในช่วงปิดภาคเรียน เพื่อนำประสบการณ์ตรงและองค์ความรู้ที่ได้ มาถ่ายทอดให้กับนักเรียน นักศึกษา”

(ผู้ให้ข้อมูลที่ 4. 2561 : สัมภาษณ์)

“ได้เข้าไปเรียนรู้ในโรงงานเพื่อนำองค์ความรู้จากโรงงานมาถ่ายทอดให้กับนักศึกษาตลอดจนพัฒนาและผลิตสื่อการเรียนการสอนร่วมกันในส่วนที่ไม่เป็นความลับของโรงงาน”

(ผู้ให้ข้อมูลที่ 3. 2561 : สัมภาษณ์)

“มหาวิทยาลัยให้ทุนการศึกษาแก่ผู้สอนในสาขายางไปเรียนในวุฒิที่สูงขึ้นหรือให้โควต้า ส่วนวิทยาลัยเทคนิคก็อาจช่วยสอนวิชาพื้นฐานช่างให้กับนักศึกษาของมหาวิทยาลัย”

(ผู้ให้ข้อมูลที่ 1. 2561 : สัมภาษณ์)

“ควรรวมกลุ่มอาจารย์วิชาชีพเดียวกัน เพื่อร่วมกันแลกเปลี่ยนเรียนรู้ ร่วมกันจัดการเรียนการสอน ร่วมกันทำวิจัย ร่วมกันพัฒนาเทคโนโลยีด้านยาง ร่วมกันพัฒนา สาขาวิชาสู่ความเป็นเลิศ มหาวิทยาลัยที่มีความพร้อมมากกว่าก็เป็นพี่เลี้ยงและช่วยยกระดับ ให้กับวิทยาลัยเทคนิค การเปิดหลักสูตรปริญญาเอก สาขายาง ของมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตสุราษฎร์ธานี ก็เป็นช่องทางหนึ่งในการพัฒนาบุคลากรสาขายางให้กับอาจารย์ วิทยาลัยเทคนิค ได้มาศึกษาต่อ”

(ผู้ให้ข้อมูลที่ 7. 2561 : สัมภาษณ์)

5.2.3 การพัฒนาบุคลากรในสถานประกอบการ ประเภทอุตสาหกรรมยาง และผลิตภัณฑ์ยาง ผู้ให้ข้อมูลมีความเห็นว่า สถาบันอุดมศึกษาและสถาบันอาชีวศึกษาควรจัดฝึกอบรม ทั้งความรู้ทางวิชาการ การวิจัย การถ่ายทอดประสบการณ์ การสอนงาน การวัดผลและ ประเมินผล ให้กับบุคลากรในสถานประกอบการ ดังจะเห็นได้จากตัวอย่างข้อมูลการให้สัมภาษณ์ ของผู้ให้ข้อมูล ดังนี้

“โรงงานมีการรับบุคลากรมาทำงาน ตั้งแต่รุ่นแรกแรกของโรงงาน ไม่ได้ เน้นวุฒิการศึกษา และมีการปรับตำแหน่งงานตามประสบการณ์ จึงอาจตามไม่ทันวิชาการที่ เปลี่ยนแปลงไป สถาบันการศึกษาซึ่งมีองค์ความรู้ทางวิชาการสูง มีอาจารย์ที่มีความรู้ ความสามารถเป็นผู้ชำนาญการ ควรร่วมกันจัดอบรมเพิ่มพูนความรู้ทั้งวิชาการในด้านยาง หรือ ระบบคุณภาพ ต่างๆ การเพิ่มประสิทธิภาพการทำงานและการผลิต การลดของเสีย ก็จะเป็น ประโยชน์ต่อการพัฒนาบุคลากรของโรงงาน หรือเป็นที่ปรึกษาให้กับโรงงาน หรือทำวิจัยร่วมกัน เพื่อแก้ปัญหาให้กับโรงงาน”

(ผู้ให้ข้อมูลที่ 23. 2561 : สัมภาษณ์)

“โรงงานต้องการให้สถาบันการศึกษามาดูอบรมพัฒนาบุคลากรทั้งใน ด้าน ยาง ด้านการเพิ่มผลผลิต และการลดความสูญเสีย”

(ผู้ให้ข้อมูลที่ 20. 2561 : สัมภาษณ์)

“พัฒนาองค์ความรู้ให้กับบุคลากรในโรงงาน เพื่อมาพัฒนาผลิตภัณฑ์ ให้สามารถตอบสนองความต้องการของลูกค้า ที่นับวันความต้องการของลูกค้ามีค่ามาตรฐานที่สูงขึ้นมาก”

(ผู้ให้ข้อมูลที่ 18. 2561 : สัมภาษณ์)

“สถาบันอาชีวศึกษาและมหาวิทยาลัยควรร่วมมือกันจัดอบรมหลักสูตรระยะสั้นให้กับบุคลากรในโรงงาน ทั้งในส่วนของเทคโนโลยีที่ทันสมัย โปรแกรมต่างๆ ที่ช่วยให้การทำงานรวดเร็วขึ้น เป็นต้น ”

(ผู้ให้ข้อมูลที่ 12. 2561 : สัมภาษณ์)

“สถานศึกษาควรร่วมกันพัฒนาครูฝึกหรือผู้ควบคุมการฝึกในสถานประกอบการให้มีทักษะในการถ่ายทอดประสบการณ์ การสอนงานการวัดผลประเมินผล โดยการจัดฝึกอบรมหรือประชุมสัมมนาตามความเหมาะสมส่วนการพัฒนาบุคลากรทั่วไปของโรงงานก็น่าจะเป็นในเรื่องของการฝึกอบรมความรู้ทางด้านช่างที่ทางสถาบันการศึกษาเชี่ยวชาญหรือมีองค์ความรู้”

(ผู้ให้ข้อมูลที่ 16. 2561 : สัมภาษณ์)

5.2.4 การพัฒนาเทคโนโลยี ผู้ให้ข้อมูลมีความเห็นว่า สถาบันอุดมศึกษาและสถาบันอาชีวศึกษา ควรร่วมกันทำวิจัยเพื่อตอบโจทย์สถานประกอบการ และควรนำผลการวิจัยไปขยายผลในเชิงพาณิชย์ ดังจะเห็นได้จากตัวอย่างข้อมูลการให้สัมภาษณ์ของผู้ให้ข้อมูล ดังนี้

“สถานประกอบการให้ทุนวิจัยในหัวข้อที่สถานประกอบการเจอปัญหา และให้บุคลากรของสถานศึกษาทั้งมหาวิทยาลัยและอาชีวศึกษาร่วมกันวิจัยเพื่อแก้ไขปัญหาให้กับโรงงานซึ่งจะสามารถแก้ไขปัญหาได้ตรงจุด”

(ผู้ให้ข้อมูลที่ 12. 2561 : สัมภาษณ์)

“ร่วมทำวิจัยเพื่อแก้ปัญหาให้กับโรงงาน โดยโรงงานให้ทุนสนับสนุน”

(ผู้ให้ข้อมูลที่ 3. 2561 : สัมภาษณ์)

“นักศึกษาฝึกอาชีพหรือทวิภาคี ร่วมทำวิจัยกับสถานประกอบการ เพื่อแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นในสถานประกอบการ โดยโรงงานหรือสถานประกอบการมีการสนับสนุนด้านวัสดุในการทำวิจัยของนักศึกษา โดยมีอาจารย์ควบคุมดูแลและผลงานวิจัยที่สามารถนำไปต่อยอดได้ก็ควรนำไปขยายผลในเชิงพาณิชย์”

(ผู้ให้ข้อมูลที่ 2. 2561 : สัมภาษณ์)

“ควรร่วมวิจัยกับโรงงานยาง เพื่อแก้ปัญหาให้กับโรงงาน โดยโจทย์วิจัยเกิดจากโรงงานและสถาบันการศึกษาร่วมกันเข้าไปช่วย ซึ่งจะทำให้ขอทุนได้ง่ายขึ้น เช่น ทุนกระทรวงวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี สำนักงานพัฒนาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีแห่งชาติ (สวทช.) โดยโปรแกรมสนับสนุนการพัฒนาเทคโนโลยีและนวัตกรรม (Innovation and Technology Assistance Program) หรือ ไอแทป (ITAP) ให้ทุน 70 % และสถานประกอบการออก 30 % เป็นวิจัยเชิงแก้ปัญหาและพัฒนา”

(ผู้ให้ข้อมูลที่ 13. 2561 : สัมภาษณ์)

“ร่วมทำวิจัยเพื่อส่งเสริมพัฒนาผลิตภัณฑ์ นวัตกรรม เทคโนโลยีของโรงงาน หรือแก้ปัญหาให้กับโรงงานโดยให้ความสำคัญในการวิจัยและพัฒนาผลิตภัณฑ์เพื่อใช้ในเชิงพาณิชย์และใช้ประโยชน์ได้จริงและจัดทำฐานข้อมูลสารสนเทศที่เกี่ยวกับงานวิจัยบุคลากรวิจัย จากทั้งสามองค์กร เพื่อสร้างเป็นเครือข่ายพัฒนานวัตกรรมอย่างพาราในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย”

(ผู้ให้ข้อมูลที่ 7. 2561 : สัมภาษณ์)

“ควรร่วมวิจัยเพื่อสร้างองค์ความรู้มาใช้ในเชิงธุรกิจ พัฒนาผลิตภัณฑ์สร้างมาตรฐานสินค้าที่สูงขึ้น แก้ปัญหาในโรงงาน เช่น ปัญหาสิ่งแวดล้อม หรือโจทย์ปัญหาจากชุมชนที่สถานศึกษาทั้งมหาวิทยาลัยและวิทยาลัยเทคนิค และสถานประกอบการร่วมวิจัยเพื่อช่วยเหลือหรือตอบโจทย์ชุมชน หรือสร้างผลิตภัณฑ์ให้กับชุมชนโดยใช้ยางเป็นวัตถุดิบ เช่น ป้ายชี้ทางต้นแบบที่ทำจากยางพารา (โจทย์ชุมชน)”

(ผู้ให้ข้อมูลที่ 18. 2561 : สัมภาษณ์)

“ต้องเพิ่มทักษะที่นอกเหนือจากเรื่องเคมีให้ผู้เรียนในสาขาช่างให้มากขึ้น เพื่อต่อยอดงานวิจัย เช่น ความรู้เรื่องเครื่องจักรกลในการผลิตยาง เพราะถ้าเน้นเคมีอย่างเดียวก็จะทำงานเป็นเจ้าหน้าที่ห้องปฏิบัติการ ซึ่งมีตำแหน่งงานน้อย ต้องเรียนทั้งด้านยางและด้านวิศวกรรม คือรู้พื้นฐานยางและไปออกแบบเครื่องจักรเพื่อสร้างผลิตภัณฑ์ การรู้ทั้งด้านเครื่องจักรและยางด้วย จะเกิด R&D โดยอัตโนมัติ สามารถปรับเปลี่ยนไลน์การผลิต ลดต้นทุนผลิตภัณฑ์ ประหยัดพลังงาน ลดความสูญเสีย ปรับปรุงเปลี่ยนแปลงเครื่องจักรและสามารถออกแบบต่อยอดนวัตกรรมขึ้นมาใช้เองได้ ดังนั้นในระดับปริญญาตรีควรเรียนวิศวกรรมและยาง เป็นวิศวกรรมยาง ส่วนในระดับ ปวช. ปวส. ควรเรียน ช่างและยาง เป็น ช่างการยางหรือเทคโนโลยียาง ก็จะทำให้สามารถทำงานได้หลากหลายมากขึ้น ถ้ารู้แต่เรื่องยางอย่างเดียวมีปัญหาแน่นอน การเรียนการสอนควรเป็นลักษณะให้ผู้เรียนสามารถนำองค์ความรู้ที่เรียนไปต่อยอดได้”

(ผู้ให้ข้อมูลที่ 16. 2561 : สัมภาษณ์)

“มหาวิทยาลัยทักษิณ วิทยาเขตพัทลุง มีศูนย์ถ่ายทอดเทคโนโลยียางเพื่อชุมชน คณะวิศวกรรมศาสตร์ ซึ่งมีบุคลากร มีเครื่องมือเครื่องมือด้านยางที่ทันสมัย สามารถช่วยให้อาจารย์ ทำงานวิจัยด้านยางได้อย่างมีประสิทธิภาพและทางมหาวิทยาลัยได้ทำบันทึกข้อตกลงความร่วมมือทางวิชาการกับสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา โดยทั้งสองฝ่ายตกลงร่วมกันในการพัฒนางานวิจัย นวัตกรรมและสิ่งประดิษฐ์ นำไปสู่การสร้างมูลค่าเพิ่มและการใช้ประโยชน์อย่างเป็นรูปธรรม รวมทั้งการพัฒนาศูนย์กลางสายอาชีพในรูปแบบต่างๆ ให้มีศักยภาพ ส่งเสริมและพัฒนาให้เกิดงานวิจัยนวัตกรรมและเทคโนโลยีในการผลิตผลิตภัณฑ์จากยางพาราในรูปแบบต่างๆ”

(ผู้ให้ข้อมูลที่ 15. 2561 : สัมภาษณ์)

5.3 ด้านการระดมทรัพยากร ผู้ให้ข้อมูลมีความเห็นว่า ควรดำเนินการในเรื่องการจัดสรรทรัพยากรสนับสนุนความร่วมมือ การกำหนดสิทธิประโยชน์ของความร่วมมือ ดังจะเห็นได้จากตัวอย่างข้อมูลการให้สัมภาษณ์ของผู้ให้ข้อมูล ดังนี้

“ร่วมใช้ทรัพยากรของสถานประกอบการในการเรียนระบบทวิภาคี หรือการฝึกอาชีพ และควรส่งเสริมให้เรียนรู้และปฏิบัติจริงในรูปแบบทวิภาคีมากขึ้น แต่บางสถานประกอบการไม่สามารถสอนได้ตามรายวิชาที่กำหนด อาจเนื่องมาจากเงื่อนไขด้านความลับที่ไม่สามารถเปิดเผยได้แต่หากได้ตกลงร่วมมือกันแล้วอาจมีข้อตกลงในส่วนของเงื่อนไขด้านข้อมูลความลับ”

(ผู้ให้ข้อมูลที่ 3. 2561 : สัมภาษณ์)

“การร่วมใช้ทรัพยากรของโรงงานในการเรียนระบบทวิภาคีเพื่อให้ นักศึกษาได้เรียนรู้จริงตามรายวิชาที่กำหนด ซึ่งจะช่วยพัฒนาผู้เรียนให้มีสมรรถนะเป็นที่ยอมรับของสถานประกอบการและเป็นการประหยัดการลงทุนด้านเครื่องมือ เครื่องจักร อุปกรณ์การฝึก ของสถานศึกษา ดังนั้นภาครัฐควรมีความชัดเจนในเรื่องของสิทธิประโยชน์ของสถานประกอบการที่ร่วมมือกับหน่วยงานราชการ ”

(ผู้ให้ข้อมูลที่ 2. 2561 : สัมภาษณ์)

“สถานประกอบการสนับสนุนวัตถุดิบ ให้เข้าไปเก็บข้อมูล เพื่อการเรียนการสอนและการวิจัย ซึ่งส่วนนี้มองว่าโรงงานได้ช่วยเหลือสังคม ควรจะสามารถนำไปลดหย่อนภาษีได้ ”

(ผู้ให้ข้อมูลที่ 11. 2561 : สัมภาษณ์)

“การใช้ทรัพยากรต่างๆ ระหว่างองค์กร จำเป็นต้องมีหน่วยงานที่คอยดูแลรับผิดชอบและคอยประสานงาน”

(ผู้ให้ข้อมูลที่ 10. 2561 : สัมภาษณ์)

“โรงงานยินดีให้สถาบันการศึกษาทั้งมหาวิทยาลัยและวิทยาลัยอาชีวศึกษา เข้ามาทำวิจัยในโรงงาน มาเก็บตัวอย่างน้ำยาง มาใช้เครื่องมือในการทดสอบ สถานศึกษาได้งานวิจัย โรงงานได้นำผลการวิจัยมาใช้ เช่น วิจัยเกี่ยวกับการนำกากตะกอนจากโรงงานยางไปใช้ประโยชน์”

(ผู้ให้ข้อมูลที่ 22. 2561 : สัมภาษณ์)

“มหาวิทยาลัยทักษิณ วิทยาเขตพัทลุง มีศูนย์ถ่ายทอดเทคโนโลยีทางเพื่อชุมชน ที่สามารถสนับสนุน เครื่องมือ วัสดุอุปกรณ์ บุคลากร สถานที่ในการฝึกปฏิบัติงาน เพื่อพัฒนาบุคลากรสายอาชีพของอาชีวศึกษา เช่น การอบรมหลักสูตรระยะสั้นการทำแผ่นปูนพื้นของสนามฟุตบอล โดยวิทยาลัยเทคนิคส่งนักศึกษาเข้าอบรม ฝึกทำ เพื่อกลับไปสร้างสนามที่วิทยาลัยตนเอง ซึ่งการทำสนามใช้เองวิทยาลัยเทคนิคต้องออกงบประมาณเอง”

(ผู้ให้ข้อมูลที่ 15. 2561 : สัมภาษณ์)

“โรงงานส่วนใหญ่ยินดีให้การสนับสนุนทรัพยากรกับสถาบันการศึกษาแต่ขอให้ทำเป็นระบบ ส่วนเรื่องสิทธิประโยชน์นั้นโรงงานอยู่ในกลุ่มการลงทุนในคลัสเตอร์อุตสาหกรรมเกษตรแปรรูปก็จะสิทธิประโยชน์อยู่แล้วคือ การได้รับยกเว้นภาษีเงินได้นิติบุคคล 8 ปี และส่วนลดหย่อย 50 % เพิ่มเติมอีก 5 ปี ยกเว้นอากรขาเข้าเครื่องจักร จาก BOI ”

(ผู้ให้ข้อมูลที่ 7. 2561 : สัมภาษณ์)

“โรงงานจะให้น้ำอย่างขึ้นไปเป็นวัสดุในการเรียนรู้ และรับนักศึกษาเข้ามาฝึกอาชีพ ให้ใช้เครื่องมือเครื่องจักร เหมือนพนักงานคนหนึ่งของคนโรงงาน”

(ผู้ให้ข้อมูลที่ 19. 2561 : สัมภาษณ์)

“ภาครัฐควรมีการสนับสนุน เช่น ถ้าโรงงานรับนักศึกษาเข้ามาฝึกอาชีพและฝึกได้ตามวัตถุประสงค์แล้ว โรงงานควรจะได้ส่วนลดในเรื่องของภาษี เพื่อสร้างแรงจูงใจในการทำความร่วมมือกันซึ่งการที่โรงงานรับนักศึกษาเข้ามาฝึกอาชีพ โรงงานก็ต้องรับผิดชอบด้านความปลอดภัย ต้องคอยระมัดระวัง ดูแลเอาใจใส่เป็นพิเศษ”

(ผู้ให้ข้อมูลที่ 18. 2561 : สัมภาษณ์)

5.4 ด้านความสำเร็จและการประเมินผล ผู้ให้ข้อมูลมีความเห็นว่า ความสำเร็จของความร่วมมือเป็นสิ่งสำคัญ และควรมี KPI ในการประเมินความสำเร็จของความร่วมมือ มีคณะกรรมการประเมินผลการดำเนินงานความร่วมมือจากทุกฝ่าย มีการประเมินผลการดำเนินงานทั้งระบบ และมีการรายงานผลการประเมินให้ทุกองค์กรที่ร่วมมือกันรับทราบ เพื่อนำผล

การประเมินไปใช้ในการพัฒนาความร่วมมือต่อไป ดังจะเห็นได้จากตัวอย่างข้อมูลการให้สัมภาษณ์ของผู้ให้ข้อมูล ดังนี้

“ผลสำเร็จอย่างหนึ่งของความร่วมมือ คือ ผลลัพธ์เรียนตอบโจทย์หรือตรงกับความต้องการของโรงงาน โรงงานต้องการผู้ปฏิบัติงานตำแหน่งอะไร คุณสมบัติอย่างไร นักศึกษาต้องเรียนอะไรบ้าง สามสิ่งนี้ต้องมาจากโรงงาน วิทยาลัยเทคนิคก็มาทำแผนการเรียนและแผนฝึกอาชีพ ให้กับผู้เรียนให้ตรงกับที่โรงงานต้องการ เมื่อเรียนจบแล้ว ก็เข้าทำงานในโรงงานได้เลยส่วนความสำเร็จของความร่วมมือกับมหาวิทยาลัย ก็น่าจะเป็นในลักษณะของการได้ฝึกอบรมทางด้านวิชาการและการทำวิจัย”

(ผู้ให้ข้อมูลที่ 4. 2561 : สัมภาษณ์)

“ผลความสำเร็จของความร่วมมือ คือ การที่ภาคการศึกษาผลิตได้ตรงกับที่โรงงานต้องการ และสามารถนำไปทำงานได้จริง การร่วมมือกันก็จะทำให้ทราบถึงความต้องการและการร่วมสนับสนุนกัน มีการกำหนดเป้าหมายของความสำเร็จ ที่สามารถประเมินได้ เช่น การมีงานทำของนักศึกษา คุณภาพผลิตภัณฑ์ การเพิ่มขึ้นของผู้เรียน การศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้น เป็นต้น ” “สถาบันอาชีวศึกษาสถาบันอุดมศึกษาและสถานประกอบการ ควรมี KPI ในการประเมินความสำเร็จของความร่วมมือ ในการจัดการอาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง ในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทยทั้งในเรื่องขององค์กร นักศึกษา และบุคลากร ”

(ผู้ให้ข้อมูลที่ 11. 2561 : สัมภาษณ์)

“การประเมินผลความสำเร็จของความร่วมมือ สามารถประเมินจากการมีงานทำของนักศึกษาที่จบสาขาช่าง และการได้ทำงานในสถานประกอบการในกลุ่มจังหวัดซึ่งใกล้บ้านและมีระดับเงินเดือนที่จูงใจให้แรงงานคุณภาพทำงาน หรือจากผลงานวิจัยร่วมกันที่สามารถส่งผลในการแก้ไขปัญหาในสถานประกอบการหรือผลผลิตที่ขายได้และมีคุณภาพที่ดีขึ้น”

(ผู้ให้ข้อมูลที่ 12. 2561 : สัมภาษณ์)

“ควรมีการแต่งตั้งคณะกรรมการประเมินผลการดำเนินงานความร่วมมือที่มาจากสถาบันอาชีวศึกษาสถาบันอุดมศึกษาและสถานประกอบการมาร่วมกำหนดการประเมินต่างๆ ให้เหมาะสมเพื่อใช้ประเมินสมรรถนะ ประเมินหลักสูตร ประเมินผลการฝึกงานหรือทวิภาคี ประเมินความพึงพอใจของความร่วมมือ เป็นต้น เพื่อให้สอดคล้องกับสถานศึกษาและสถานประกอบการ”

(ผู้ให้ข้อมูลที่ 2. 2561 : สัมภาษณ์)

“ การประเมินผลความสำเร็จของความร่วมมือ สามารถประเมินได้จากคุณภาพของผลิตภัณฑ์ รายได้ของสถานประกอบการ ผลงานวิชาการของครูอาจารย์ เป็นต้น”

(ผู้ให้ข้อมูลที่ 14. 2561 : สัมภาษณ์)

“ควรประเมินผลการดำเนินงานทั้งระบบ โดยคณะกรรมการจากทุกภาคส่วน และแจ้งให้ทุกองค์กรที่ร่วมมือกันรับทราบ เพื่อนำผลการประเมินไปใช้ในการพัฒนาความร่วมมือ”

(ผู้ให้ข้อมูลที่ 9. 2561 : สัมภาษณ์)

ผู้วิจัยสามารถสรุปความคิดเห็นที่ได้จากการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลเกี่ยวกับองค์ประกอบหรือปัจจัยแห่งความสำเร็จของความร่วมมือในการจัดการอาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง ในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย มี 4 ด้าน ดังนี้

- 1.ด้านการวางแผนและบริหารหลักสูตร
2. ด้านการพัฒนาบุคลากรและเทคโนโลยี
- 3.ด้านการระดมทรัพยากร
- 4.ด้านความสำเร็จและการประเมินผล

6. ข้อเสนอแนะและข้อคิดเห็นอื่นๆ เกี่ยวกับความร่วมมือจัดการอาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง ในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย มีดังนี้

1.ปัญหานักศึกษามาเรียนสาขาอย่างน้อย ทั้งที่ตลาดแรงงานต้องการ อาจแก้ไขโดยทั้งสถาบันอาชีวศึกษาสถาบันอุดมศึกษาและสถานประกอบการ มาร่วมกันทำหลักสูตรระยะสั้นเพื่อฝึกอบรมทักษะที่จำเป็นให้กับบุคลากรที่สนใจเข้าทำงานในสถานประกอบการด้านยาง

2. รัฐต้องมีนโยบายสนับสนุนให้เรียนสาขายาง ต้องมีทุน มีตำแหน่ง ลดการเรียนต่อสายสามัญ

3. สถาบันการศึกษาควรเชิญผู้ทำงานในภาคอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยางที่มีความรู้และความเชี่ยวชาญมาร่วมสอนในหลักสูตรด้านยาง

4. รัฐควรส่งเสริมให้สถาบันการศึกษาเข้าไปร่วมกับชุมชนในลักษณะวิสาหกิจชุมชนให้มากขึ้น โดยทำเป็นอัตลักษณ์ชุมชน เช่น ชุมชนนี้ทำหมอนยางพารา ชุมชนนี้ทำยางปูพื้นสนาม เป็นต้น

ระยะที่ 2 การผลการพัฒนารูปแบบความร่วมมือการจัดการอาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง ในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย

ผู้วิจัยได้นำผลการวิจัยในระยะที่ 1 มาเป็นกรอบแนวทางในการพัฒนารูปแบบความร่วมมือการจัดการอาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง ในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย โดยนำเสนอเป็น 2 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 2.1 ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบและแนวปฏิบัติของรูปแบบความร่วมมือการจัดการอาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง ในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย

ตอนที่ 2.2 ผลการยก(ร่าง) รูปแบบความร่วมมือการจัดการอาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง ในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย

รายละเอียดของผลการวิจัยแต่ละตอน ดังนี้

ตอนที่ 2.1 ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบและแนวปฏิบัติของรูปแบบความร่วมมือการจัดการอาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง ในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย

ผู้วิจัยสอบถามความคิดเห็นของผู้บริหาร จำนวน 18 คน เกี่ยวกับแนวปฏิบัติในแต่ละองค์ประกอบของรูปแบบความร่วมมือการจัดการอาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง ในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย และวิเคราะห์ข้อมูลด้วยค่าเฉลี่ย (Mean: $\bar{x}$) ซึ่งผลการวิเคราะห์ข้อมูลดังแสดงใน ตาราง 2-7

ตาราง 2 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

สถานภาพ	จำนวน	ร้อยละ
เพศ		
ชาย	16	88.89
หญิง	2	11.11
อายุ		
36-40 ปี	2	11.11
41-45 ปี	3	16.67
46-50 ปี	4	22.22
50 ปีขึ้นไป	9	50.00
ตำแหน่งหน้าที่		
ผู้บริหารอาชีวศึกษา	6	33.33
ผู้บริหารอุดมศึกษา	6	33.33
ผู้บริหารสถานประกอบการ	6	33.33
วุฒิการศึกษา		
ต่ำกว่าปริญญาตรี	1	5.56
ปริญญาตรี	4	22.22
ปริญญาโท	9	50.00
ปริญญาเอก	4	22.22
ประสบการณ์ความร่วมมืออาชีวศึกษา		
ไม่เกิน 2 ปี	0	00.00
3-5 ปี	8	44.44
เกินกว่า 5 ปี	10	55.56

จากตาราง 2 แสดงสถานภาพผู้ตอบแบบสอบถามพบว่า ส่วนใหญ่ เป็นเพศชาย คิดเป็นร้อยละ 88.89 เพศหญิงคิดเป็นร้อยละ 11.11 มีอายุ 50 ปีขึ้นไป มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 50.00 อายุ 46-50 ปี คิดเป็นร้อยละ 22.22 อายุ 41-45 ปี คิดเป็นร้อยละ 16.67 และ อายุ 36-40 ปี คิดเป็นร้อยละ 11.11 ตามลำดับ มีตำแหน่งหน้าที่จำแนกเป็น ผู้บริหารอาชีวศึกษา ผู้บริหารอุดมศึกษา และผู้บริหารสถานประกอบการ มีจำนวนเท่ากันคิดเป็นร้อยละ 33.33 มีวุฒิการศึกษา ระดับปริญญาโท มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 50.00 รองลงมาได้แก่ ระดับปริญญาตรีและปริญญาเอก เท่ากัน ที่ร้อยละ 22.22 ส่วนระดับต่ำกว่าปริญญาตรี มีเพียงร้อยละ 5.56 ประสบการณ์ความร่วมมืออาชีวศึกษา เกินกว่า 5 ปี มีมากถึงร้อยละ 55.56 และ 3-5 ปี ร้อยละ 44.44

ตาราง 3 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของความคิดเห็นต่อองค์ประกอบของรูปแบบความร่วมมือการจัดการอาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง ในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทยโดยภาพรวมและรายด้าน

องค์ประกอบของรูปแบบความร่วมมือ	ระดับความคิดเห็น		
	$\bar{x}$	S.D.	แปลผล
ด้านการวางแผนและบริหารหลักสูตร	3.66	.66	มาก
ด้านการพัฒนาบุคลากรและเทคโนโลยี	3.61	.74	มาก
ด้านการระดมทรัพยากร	3.45	.83	ปานกลาง
ด้านความสำเร็จและการประเมินผล	3.49	.88	ปานกลาง
รวม	3.58	.70	มาก

จากตารางที่ 3 แสดงให้เห็นว่าผู้ตอบแบบสอบถามมีความเห็นต่อองค์ประกอบของรูปแบบความร่วมมือการจัดการอาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง ในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทยโดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{x}= 3.58$, S.D.= 0.70) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ด้านการวางแผนและบริหารหลักสูตร อยู่ในระดับมาก ($\bar{x}= 3.66$, S.D.= 0.66) รองลงมา คือด้านการพัฒนาบุคลากรและเทคโนโลยี อยู่ในระดับมาก ($\bar{x}= 3.61$, S.D.= 0.74) ส่วนด้านความสำเร็จและการประเมินผล อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{x}= 3.49$, S.D.= 0.88) และด้านการระดมทรัพยากรในระดับปานกลาง ($\bar{x}= 3.45$, S.D.= 0.83) ตามลำดับ

ตาราง 4 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของความคิดเห็นที่มีต่อแนวปฏิบัติในองค์ประกอบ 1 ด้านการวางแผนและบริหารหลักสูตร

แนวปฏิบัติของความร่วมมือ	ระดับความคิดเห็น		
	$\bar{x}$	S.D.	แปลผล
1.ด้านการวางแผนและบริหารหลักสูตร			
1.1 การกำหนดหลักการและการดำเนินงานความร่วมมือ	3.34	.78	ปานกลาง
1.1.1 สถาบันอาชีวศึกษาสถาบันอุดมศึกษาและสถานประกอบการร่วมมือกันโดยมีหลักการสำคัญคือการผลิตและพัฒนากำลังคนอาชีวศึกษาประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยางให้มีความรู้ความสามารถและคุณลักษณะที่พึงประสงค์ของตลาดแรงงาน	3.94	1.06	มาก
1.1.2 สถาบันอาชีวศึกษาสถาบันอุดมศึกษาและสถานประกอบการร่วมกันในการวางแผนและบริหารหลักสูตร การพัฒนาบุคลากรและเทคโนโลยีการระดมทรัพยากรความสำเร็จและการติดตามประเมินผล	3.61	.92	มาก
1.1.3 สถาบันอาชีวศึกษาสถาบันอุดมศึกษาและสถานประกอบการมีการลงนามในบันทึกข้อตกลงความร่วมมือที่เป็นลายลักษณ์อักษรโดยระบุวัตถุประสงค์การดำเนินงานและกิจกรรมความร่วมมือหน้าที่และความรับผิดชอบและสิทธิประโยชน์ต่างๆเพื่อใช้เป็นแนวปฏิบัติในการดำเนินงานความร่วมมือ	3.28	1.18	ปานกลาง
1.1.4 สถาบันอาชีวศึกษาสถาบันอุดมศึกษาและสถานประกอบการร่วมกันตั้งคณะทำงานเพื่อดำเนินกิจกรรมต่างๆให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์ของข้อตกลงความร่วมมือ	3.50	.99	มาก
1.1.5 สถาบันอาชีวศึกษาสถาบันอุดมศึกษาและสถานประกอบการมีการออกกฎเกณฑ์ระเบียบเพื่อให้กลไกการดำเนินงานความร่วมมือมีความสะดวกคล่องตัวขึ้นมาใช้งาน	3.06	1.11	ปานกลาง

ตาราง 4 (ต่อ)

แนวปฏิบัติของความร่วมมือ	ระดับความคิดเห็น		
	$\bar{x}$	S.D.	แปลผล
1.1.6 สถาบันอาชีวศึกษาสถาบันอุดมศึกษาและสถานประกอบการร่วมกันจัดทำคู่มือปฏิบัติงานการจัดการความร่วมมือเพื่อเป็นแนวทางในการบริหารงานความร่วมมือจัดการอาชีวศึกษาประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง	2.94	1.00	ปานกลาง
1.1.7 สถาบันอาชีวศึกษาสถาบันอุดมศึกษาและสถานประกอบการร่วมกันเผยแพร่ประชาสัมพันธ์ความร่วมมือจัดการอาชีวศึกษาประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง	3.06	1.00	ปานกลาง
1.2 การกำหนดบทบาทหน้าที่ของแต่ละฝ่าย	3.56	.92	มาก
1.2.1 สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา มอบหมายให้มีผู้รับผิดชอบในการประสานงานเพื่อให้การดำเนินงานกิจกรรมต่างๆบรรลุวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้	3.61	1.14	มาก
1.2.2 ผู้บริหารสถาบันอาชีวศึกษามีบทบาทในการเชิญชวนสถานประกอบการและสถาบันอุดมศึกษาเข้าร่วมจัดการอาชีวศึกษาประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง	3.50	.99	มาก
1.2.3 ผู้บริหารระดับสูงของสถาบันอาชีวศึกษาสถาบันอุดมศึกษาและสถานประกอบการมีบทบาทในการส่งเสริมสนับสนุนให้เกิดความร่วมมือในการจัดการอาชีวศึกษาประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง	3.72	.83	มาก
1.2.4 สถาบันอาชีวศึกษาสถาบันอุดมศึกษาและสถานประกอบการมีการกำหนดบทบาทหน้าที่ผู้รับผิดชอบโดยผู้มีอำนาจในการดำเนินงานให้เหมาะสมตามศักยภาพและสอดคล้องกับภารกิจเดิม	3.44	1.20	ปานกลาง

ตาราง 4 (ต่อ)

แนวปฏิบัติของความร่วมมือ	ระดับความคิดเห็น		
	$\bar{X}$	S.D.	แปลผล
1.2.5 สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา ติดตามความคืบหน้าและแก้ไขปัญหาของโครงการ ความร่วมมือระหว่างสถาบันอาชีวศึกษา สถาบันอุดมศึกษาและสถานประกอบการ	3.50	1.10	มาก
1.3 การพัฒนาหลักสูตรและจัดการเรียนการสอน	3.77	.89	มาก
1.3.1 สถาบันอาชีวศึกษาสถาบันอุดมศึกษาและ สถานประกอบการร่วมกำหนดความรู้ทักษะและเจตคติ ในวิชาชีพและคุณลักษณะพึงประสงค์ของผู้เรียนและ ผู้สำเร็จอาชีวศึกษาประเภทอุตสาหกรรมยางและ ผลิตภัณฑ์ยางตามมาตรฐานอาชีพ	3.83	.86	มาก
1.3.2 สถาบันอาชีวศึกษาสถาบันอุดมศึกษาและ สถานประกอบการร่วมวิพากษ์หลักสูตรเพื่อกำหนด โครงสร้างหลักสูตรแผนการเรียนเนื้อหารายวิชาการ จัดการเรียนการสอนการวัดและประเมินผลให้สอดคล้อง กับมาตรฐานวิชาชีพและความต้องการของสถาน ประกอบการอย่างแท้จริง	4.00	.91	มาก
1.3.3 สถาบันอาชีวศึกษาสถาบันอุดมศึกษาและ สถานประกอบการร่วมกันประชาสัมพันธ์ชี้แนะแนวทาง ความร่วมมือการจัดการเรียนการสอนอาชีวศึกษาและ เส้นทางความก้าวหน้าในอาชีพด้านอุตสาหกรรมยาง และผลิตภัณฑ์ยาง	3.78	1.06	มาก
1.3.4 สถาบันอาชีวศึกษาสถาบันอุดมศึกษาและ สถานประกอบการจัดให้มีคณะกรรมการร่วมประเมิน สมรรถนะของผู้เรียนก่อนสำเร็จการศึกษา	3.61	1.20	มาก
1.3.5 สถาบันอาชีวศึกษาสถาบันอุดมศึกษาและ สถานประกอบการจัดให้มีคณะกรรมการร่วมติดตาม ประเมินผลการใช้หลักสูตรและแผนการเรียนการสอน	3.61	1.14	มาก

ตาราง 4 (ต่อ)

แนวปฏิบัติของความร่วมมือ	ระดับความคิดเห็น		
	$\bar{x}$	S.D.	แปลผล
1.4 การฝึกปฏิบัติและการนิเทศติดตาม	3.91	.71	มาก
1.4.1 สถาบันอาชีวศึกษาและสถานประกอบการร่วมกันจัดทำแผนการฝึกอาชีพและแผนการนิเทศติดตามที่เหมาะสมกับระดับการศึกษาโดยเน้นความแตกต่างของสถานประกอบการแต่ละแห่ง	3.83	.86	มาก
1.4.2 สถาบันอาชีวศึกษาและสถานประกอบการร่วมจัดทำคู่มือการฝึกอาชีพประกอบด้วยคู่มือดำเนินงานสำหรับสาขาวิชาคู่มือครูฝึกคู่มือครูนิเทศและคู่มือนักศึกษาที่มีความสัมพันธ์กัน	3.39	1.04	ปานกลาง
1.4.3 สถาบันอาชีวศึกษามีการปฐมนิเทศผู้เรียนเพื่อชี้แจงคู่มือนักศึกษาแนวการวัดและประเมินผลการฝึกปฏิบัติในสถานประกอบการและเตรียมความพร้อมก่อนการออกฝึกงานหรือฝึกอาชีพ	3.83	.86	มาก
1.4.4 สถานประกอบการจัดปฐมนิเทศผู้เรียนที่เข้าฝึกงานหรือฝึกอาชีพเพื่อให้รู้จักบุคลากรวัฒนธรรมและระเบียบปฏิบัติของสถานประกอบการในวันที่เข้ารับการฝึกปฏิบัติงาน	4.06	.73	มาก
1.4.5 สถาบันอาชีวศึกษาและสถานประกอบการกำหนดการติดตามนิเทศผู้เรียนในระหว่างการฝึกปฏิบัติงานตามระยะเวลาที่เหมาะสมเพื่อติดตามความก้าวหน้าของผู้เรียน	4.17	.79	มาก
1.4.6 สถาบันอาชีวศึกษาและสถานประกอบการใช้ระบบสารสนเทศเพื่อรายงานการฝึกงานหรือฝึกอาชีพการนิเทศติดตามที่สามารถตรวจสอบความก้าวหน้าการฝึกงานหรือฝึกอาชีพเพื่อประโยชน์ในการปรับกระบวนการฝึกได้	3.94	.94	มาก

ตาราง 4 (ต่อ)

แนวปฏิบัติของความร่วมมือ	ระดับความคิดเห็น		
	$\bar{x}$	S.D.	แปลผล
1.4.7 สถานประกอบการมีการมอบหมายหน้าที่ความรับผิดชอบในการฝึกงานหรือฝึกอาชีพตามสมรรถนะในมาตรฐานวิชาชีพที่สอดคล้องกับระดับการศึกษาและปฏิบัติตามกฎระเบียบเสมือนพนักงานในสถานประกอบการ	4.06	.80	มาก
1.4.8 สถาบันอาชีวศึกษาสถาบันอุดมศึกษาและสถานประกอบการร่วมกันปัจฉิมนิเทศและให้นักศึกษานำเสนองานตามขั้นตอน PDCA และร่วมกันประเมินสมรรถนะของผู้เรียนตามระบบ Input – Process – Output - Feedback หลังสิ้นสุดการฝึกงานหรือฝึกอาชีพ	3.94	.80	มาก
1.4.9 สถาบันอาชีวศึกษาและสถานประกอบการจัดประชุมสัมมนาครูฝึกหรือผู้ควบคุมการฝึกครูนิเทศและหัวหน้างานอาชีวศึกษาระบบทวิภาคีเพื่อแลกเปลี่ยนประสบการณ์การทำงานตลอดจนค้นหาปัจจัยที่เป็นอุปสรรคและปัจจัยที่เกื้อหนุนสู่ความสำเร็จในการเรียนรู้ของผู้เรียนและสรุปรายงานผล	3.94	.94	มาก
รวม	3.66	.66	มาก

จากตาราง 4 แสดงให้เห็นว่าผู้ตอบแบบสอบถามมีความคิดเห็นว่าแนวปฏิบัติขององค์ประกอบ 1 ด้านการวางแผนและบริหารหลักสูตรที่มีความเหมาะสมในการนำไปใช้เมื่อเทียบกับเกณฑ์ที่กำหนด (3.50 ขึ้นไป) มีจำนวน 20 ข้อ เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ สถาบันอาชีวศึกษาและสถานประกอบการกำหนดการติดตามนิเทศผู้เรียนในระหว่างการฝึกปฏิบัติงานตามระยะเวลาที่เหมาะสมเพื่อติดตามความก้าวหน้าของผู้เรียน ($\bar{x}$ = 4.17)

ตาราง 5 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของความคิดเห็นที่มีต่อแนวปฏิบัติในองค์ประกอบ 2 ด้านการพัฒนาบุคลากรและเทคโนโลยี

แนวปฏิบัติของความร่วมมือ	ระดับความคิดเห็น		
	$\bar{x}$	S.D.	แปลผล
2.ด้านการพัฒนาบุคลากรและเทคโนโลยี			
2.1 การพัฒนาผู้เรียนอาชีวศึกษาประเภท	3.81	.85	มาก
อุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง			
2.1.1 สถานประกอบการจัดให้ผู้เรียนได้เข้าเยี่ยมชมศึกษาดูงานและฝึกปฏิบัติเพื่อสร้างความคุ้นเคยและ	4.00	.84	มาก
จูงใจให้เข้าทำงาน			
2.1.2 ผู้สอนในสถาบันอุดมศึกษาและผู้เชี่ยวชาญ	3.72	1.13	มาก
ในสถานประกอบการร่วมเป็นผู้สอนในรายวิชาที่เกี่ยวข้องให้กับผู้เรียนอาชีวศึกษาประเภทอุตสาหกรรม			
ยางและผลิตภัณฑ์ยาง			
2.1.3 ผู้เรียนอาชีวศึกษาประเภทอุตสาหกรรมยาง	4.06	.87	มาก
และผลิตภัณฑ์ยางฝึกงานหรือฝึกอาชีพในสถาน			
ประกอบการที่เหมาะสมกับระดับการศึกษาและพัฒนา			
ความรู้ทักษะและเจตคติในวิชาชีพตามมาตรฐานอาชีพ			
2.1.4 สถาบันอาชีวศึกษาและสถาบันอุดมศึกษาให้	3.83	1.20	มาก
ผู้เรียนประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง			
ร่วมกันทำวิจัยหรือโครงการจบโดยรับผิดชอบงานตาม			
ระดับการศึกษาและความชำนาญและมีผู้สอนทั้งสอง			
สถาบันร่วมกันดูแล			
2.1.5 สถาบันอุดมศึกษาสถาบันอาชีวศึกษาและ	3.78	1.00	มาก
สถานประกอบการร่วมกันพัฒนาหลักสูตรต่อเนื่องด้าน			
ยางและผลิตภัณฑ์ยางเพื่อให้ผู้ที่สำเร็จการศึกษาระดับ			
ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) สามารถเข้า			
ศึกษาต่อในสถาบันอุดมศึกษาได้			

ตาราง 5 (ต่อ)

แนวปฏิบัติของความร่วมมือ	ระดับความคิดเห็น		
	$\bar{X}$	S.D.	แปลผล
2.1.6 สถาบันอาชีวศึกษาให้ผู้เรียนร่วมทำงานวิจัยหรือโครงการงานกับสถานประกอบการเพื่อให้สถานประกอบการสามารถนำผลงานไปต่อยอดสร้างสรรค์พัฒนาผลิตภัณฑ์หรือนวัตกรรมได้	3.61	.98	มาก
2.1.7 ผู้สอนในสถาบันอุดมศึกษาร่วมสอนปรับพื้นฐานเช่นคณิตศาสตร์ภาษาอังกฤษพื้นฐานวิศวกรรมให้แก่ผู้เรียนอาชีวศึกษาประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง	3.67	1.03	มาก
2.2 การพัฒนาผู้สอนประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง	3.47	.79	ปานกลาง
2.2.1 สถาบันอาชีวศึกษาสถาบันอุดมศึกษาและสถานประกอบการร่วมจัดทำแผนหรือกิจกรรมพัฒนาผู้สอนยางและผลิตภัณฑ์ยางเป็นระยะหรือประจำปีตามความต้องการของผู้สอน	3.28	1.18	ปานกลาง
2.2.2 สถาบันอาชีวศึกษาสถาบันอุดมศึกษาและสถานประกอบการร่วมกันพิจารณาจัดผู้สอนประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยางเข้าฝึกปฏิบัติในสถานประกอบการเพื่อทราบถึงข้อมูลและนโยบายต่างๆของสถานประกอบการที่มีการเปลี่ยนแปลงตลอดเวลา	3.50	1.15	มาก
2.2.3 ผู้สอนอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยางในสถาบันอาชีวศึกษาและสถาบันอุดมศึกษารวมกลุ่มวิชาชีพเดียวกันเพื่อแลกเปลี่ยนเรียนรู้ร่วมจัดการเรียนการสอนการผลิตสื่อและอุปกรณ์การเรียนการสอนและทำวิจัยร่วมกัน	3.44	.98	ปานกลาง
2.2.4 สถาบันอาชีวศึกษามีระเบียบหรือข้อบังคับให้ผู้สอนยางและผลิตภัณฑ์ยางในสถาบันอาชีวศึกษาต้องเพิ่มพูนความรู้โดยฝึกอบรมหรือฝึกปฏิบัติภายในสถานประกอบการ	3.39	1.14	ปานกลาง

ตาราง 5 (ต่อ)

แนวปฏิบัติของความร่วมมือ	ระดับความคิดเห็น		
	$\bar{x}$	S.D.	แปลผล
2.2.5 สถานประกอบการให้ความร่วมมือกับสถาบันอาชีวศึกษาและสถาบันอุดมศึกษาในการเรียนรู้และฝึกปฏิบัติงานสถานที่ของสถานประกอบการโดยต้องปฏิบัติตามกฎระเบียบอย่างเคร่งครัด	3.94	.94	มาก
2.2.6 ผู้สอนประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยางในสถาบันอาชีวศึกษาและสถาบันอุดมศึกษาร่วมทำวิจัยกับสถานประกอบการเพื่อแก้ปัญหาและพัฒนาผลิตภัณฑ์หรือสร้างนวัตกรรมหรือเพิ่มผลผลิตให้กับสถานประกอบการ	3.83	1.04	มาก
2.2.7 สถาบันอุดมศึกษาจัดสรรทุนการศึกษาหรือโควตาแก่ผู้สอนอาชีวศึกษาประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยางเข้าศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้น	2.89	1.08	ปานกลาง
2.3 การพัฒนาบุคลากรในสถานประกอบการประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์	3.50	.72	มาก
2.3.1 สถาบันอาชีวศึกษาและสถาบันอุดมศึกษาร่วมกันจัดอบรมเพิ่มพูนความรู้ทางวิชาการด้านยางและผลิตภัณฑ์ยางให้กับบุคลากรในสถานประกอบการ	3.50	1.10	มาก
2.3.2 สถาบันอาชีวศึกษาและสถาบันอุดมศึกษาร่วมกันพัฒนาทักษะการสอนการถ่ายทอดและการวัดผลประเมินผลให้แก่ผู้ควบคุมการฝึกหรือครูฝึกของสถานประกอบการโดยการจัดฝึกอบรมหรือประชุมสัมมนาตามความเหมาะสม	3.56	.98	มาก
2.3.3 สถาบันอาชีวศึกษาและสถานประกอบการควรมีการประชุมร่วมกันระหว่างครูนิเทศกับครูฝึกหรือผู้ควบคุมการฝึกในสถานประกอบการเพื่อสร้างความเข้าใจที่ดีต่อกันและร่วมกันดูแลนักเรียนนักศึกษาฝึกงานหรือฝึกอาชีพ	3.72	1.02	มาก

ตาราง 5 (ต่อ)

แนวปฏิบัติของความร่วมมือ	ระดับความคิดเห็น		
	$\bar{X}$	S.D.	แปลผล
2.3.4 สถาบันอาชีวศึกษาและสถาบันอุดมศึกษาให้ความร่วมมือกับสถานประกอบการในการเรียนรู้และฝึกปฏิบัติ ณ สถานที่ของสถาบันอาชีวศึกษาและสถาบันอุดมศึกษาโดยต้องปฏิบัติตามกฎระเบียบอย่างเคร่งครัด	3.94	.80	มาก
2.3.5 สถาบันอุดมศึกษาและสถาบันอาชีวศึกษาจัดสรรทุนการศึกษาหรือโควตาให้แก่บุคลากรในสถานประกอบการได้เข้าศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้น	2.78	.73	ปานกลาง
2.4 การวิจัยและพัฒนาเทคโนโลยี	3.63	.87	มาก
2.4.1 สถาบันอาชีวศึกษาสถาบันอุดมศึกษาและสถานประกอบการมีการจัดตั้งกองทุนวิจัยและร่วมกันจัดสรรทรัพยากรสนับสนุนการวิจัยอย่างเป็นระบบ	3.11	1.23	ปานกลาง
2.4.2 สถาบันอาชีวศึกษาและสถาบันอุดมศึกษาร่วมทำวิจัยกับสถานประกอบการโดยนำโจทย์วิจัยจากสถานประกอบการมาแก้ไขปัญหาหรือพัฒนาผลิตภัณฑ์หรือสร้างเทคโนโลยีและนวัตกรรม	3.72	1.18	มาก
2.4.3 สถาบันอาชีวศึกษาสถาบันอุดมศึกษาและสถานประกอบการร่วมกันจัดทำฐานข้อมูลงานวิจัยและระบบปฏิบัติการสารสนเทศที่มีการเชื่อมโยงข้อมูลถึงกันในเครือข่ายเพื่อใช้ในการบริหารจัดการงานวิจัยอย่างเป็นระบบ	3.22	1.26	ปานกลาง
2.4.4 สถาบันอุดมศึกษาส่งเสริมและสนับสนุนด้านวิชาการที่เป็นประโยชน์ต่อการพัฒนางานวิจัยการสร้างเทคโนโลยีหรือนวัตกรรมให้กับสถาบันอาชีวศึกษาและสถานประกอบการ	3.50	1.10	มาก
2.4.5 สถานประกอบการให้ความร่วมมือกับนักวิจัยของสถาบันอาชีวศึกษาและสถาบันอุดมศึกษาเข้าดำเนินงานวิจัย ณ สถานที่ของสถานประกอบการโดยต้องปฏิบัติตามกฎระเบียบอย่างเคร่งครัด	3.72	.67	มาก

ตาราง 5 (ต่อ)

แนวปฏิบัติของความร่วมมือ	ระดับความคิดเห็น		
	$\bar{x}$	S.D.	แปลผล
2.4.6 สถาบันอาชีวศึกษาสถาบันอุดมศึกษาและสถานประกอบการควรทำข้อตกลง/สัญญาเรื่องการครอบครองลิขสิทธิ์/สิทธิบัตรของผลงานวิจัยอย่างชัดเจน	4.11	.90	มาก
2.4.7 ผู้ได้รับลิขสิทธิ์ของงานวิจัยควรเป็นผู้สนับสนุนหลักด้านงบประมาณในสัดส่วนที่สูงกว่าเนื่องจากจะเป็นผู้ได้รับผลประโยชน์เชิงพาณิชย์จากงานวิจัย	3.94	1.11	มาก
2.4.8 สถาบันอาชีวศึกษาสถาบันอุดมศึกษาและสถานประกอบการร่วมกันประเมินผลความร่วมมือด้านการวิจัยและการพัฒนาเทคโนโลยีและนวัตกรรมในทุกมิติ	3.67	1.24	มาก
รวม	3.61	.74	มาก

จากตาราง 5 แสดงให้เห็นว่าผู้ตอบแบบสอบถามมีความคิดเห็นว่าแนวปฏิบัติขององค์ประกอบ 2 ด้านการพัฒนาบุคลากรและเทคโนโลยีที่มีความเหมาะสมในการนำไปใช้เมื่อเทียบกับเกณฑ์ที่กำหนด (3.50 ขึ้นไป) มีจำนวน 20 ข้อ เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือสถาบันอาชีวศึกษา สถาบันอุดมศึกษาและสถานประกอบการควรทำข้อตกลง/สัญญาเรื่องการครอบครองลิขสิทธิ์/สิทธิบัตรของผลงานวิจัยอย่างชัดเจน($\bar{x}$ = 4.11)

ตาราง 6 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของความคิดเห็นที่มีต่อแนวปฏิบัติในองค์ประกอบ 3 ด้านการระดมทรัพยากร

แนวปฏิบัติของความร่วมมือ	ระดับความคิดเห็น		
	$\bar{x}$	S.D.	แปลผล
3.ด้านการระดมทรัพยากร			
3.1 การดำเนินการจัดสรรทรัพยากรสนับสนุนความร่วมมือ	3.50	.91	มาก
3.1.1 สถาบันอาชีวศึกษาสถาบันอุดมศึกษาและสถานประกอบการจัดระบบกลไกและแผนในการระดมบุคลากรสถานที่เครื่องมือเครื่องจักรงบประมาณและวัสดุต่างๆมาใช้ในการจัดการอาชีวศึกษาประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง	3.56	1.04	มาก
3.1.2 สถาบันอาชีวศึกษาสถาบันอุดมศึกษาและสถานประกอบการร่วมกันศึกษาระเบียบปฏิบัติของแต่ละฝ่ายเพื่อปรับใช้ในการบริหารบุคลากรสถานที่เครื่องมือเครื่องจักรงบประมาณและวัสดุต่างๆร่วมกัน	3.67	1.08	มาก
3.1.3 สถาบันอาชีวศึกษาสถาบันอุดมศึกษาและสถานประกอบการร่วมกันสำรวจวิเคราะห์ความต้องการและจัดทำฐานข้อมูลด้านบุคลากรสถานที่เครื่องมือเครื่องจักรงบประมาณและวัสดุต่างๆเพื่อความสะดวกในการนำมาใช้ในการเรียนการสอนการฝึกปฏิบัติการฝึกอาชีพการวิจัยและอื่นๆ	3.67	.91	มาก
3.1.4 สถาบันอาชีวศึกษาสถาบันอุดมศึกษาและสถานประกอบการมีการแลกเปลี่ยนและสนับสนุนการใช้เครื่องมือเครื่องจักรวัสดุอุปกรณ์ห้องปฏิบัติการและทรัพยากรด้านต่างๆโดยอยู่ภายใต้การดูแลของผู้เชี่ยวชาญเพื่อป้องกันการชำรุดและเสียหาย	3.83	.92	มาก
3.1.5 สถาบันอาชีวศึกษาสถาบันอุดมศึกษาและสถานประกอบการร่วมกันจัดสรรค่าใช้จ่ายและงบประมาณในการบริหารจัดการความร่วมมือเช่นค่าบำรุงรักษาเครื่องจักรเครื่องมือและค่าจัดหาวัสดุต่างๆเป็นต้น	3.06	1.16	ปานกลาง

ตาราง 6 (ต่อ)

แนวปฏิบัติของความร่วมมือ	ระดับความคิดเห็น		
	$\bar{X}$	S.D.	แปลผล
3.1.6 สถาบันอาชีวศึกษาสถาบันอุดมศึกษาและสถานประกอบการมีการจัดทำรายงานประจำปีเพื่อรายงานผลการประเมินการสนับสนุนความร่วมมือในด้านต่างๆ เช่น บุคลากรสถานที่เครื่องมือเครื่องจักรงบประมาณและวัสดุต่างๆ เพื่อนำมาพัฒนาาร่วมกันอย่างต่อเนื่อง	3.22	1.17	ปานกลาง
3.2 การกำหนดสิทธิประโยชน์ของความร่วมมือ	3.41	.80	ปานกลาง
3.2.1 สถาบันอาชีวศึกษาสถาบันอุดมศึกษาและสถานประกอบการมีการกำหนดข้อตกลงร่วมกันในการจัดสรรผลประโยชน์รวมทั้งแผนและกิจกรรมที่จะเกิดขึ้นจากความร่วมมือแต่สามารถปรับปรุงได้ในภายหลัง	3.17	1.29	ปานกลาง
3.2.2 สถาบันอาชีวศึกษาสถาบันอุดมศึกษาและสถานประกอบการร่วมกันศึกษาสิทธิประโยชน์เช่นกลไกภาครัฐมาตรการการคลัง(ภาษี) กฎระเบียบ BOI และรางวัลอื่นๆ ที่สถานประกอบการจะได้รับจากการร่วมมือจัดการศึกษาเพื่อจูงใจและนำมาใช้ในการวางแผนการดำเนินงานความร่วมมือ	3.39	1.14	ปานกลาง
3.2.3 สถาบันอาชีวศึกษาและสถาบันอุดมศึกษาให้การฝึกอบรมแก่บุคลากรของสถานประกอบการโดยได้รับเงินอุดหนุนจากสถานประกอบการ	3.06	1.06	ปานกลาง
3.2.4 สถานประกอบการมีแผน/ข้อตกลงในการรับพนักงานและจ้างให้สถาบันอาชีวศึกษาทราบเพื่อการผลิตนักเรียนนักศึกษาให้ตรงตามความต้องการของสถานประกอบการ	3.44	.98	ปานกลาง
3.2.5 สถาบันอาชีวศึกษาและสถาบันอุดมศึกษาลดการลงทุนในการจัดหาวัสดุและครุภัณฑ์ทางการศึกษาโดยให้ผู้เรียนเข้าฝึกปฏิบัติในสถานประกอบการ	3.61	.85	มาก
3.2.6 สถานประกอบการสามารถคัดเลือกพนักงานที่มีคุณภาพเข้าปฏิบัติงานได้ทันทีเมื่อสำเร็จการศึกษา	4.28	.83	มาก

ตาราง 6 (ต่อ)

แนวปฏิบัติของความร่วมมือ	ระดับความคิดเห็น		
	$\bar{x}$	S.D.	แปลผล
3.2.7 สถานประกอบการได้รับการลดหย่อนภาษีตามกฎหมายจากค่าใช้จ่ายเพื่อสนับสนุนการศึกษา	3.33	1.14	ปานกลาง
3.2.8 สถาบันอุดมศึกษาจัดสรรทุนหรือโควตาให้กับผู้สอนในสถาบันอาชีวศึกษาและบุคลากรในสถานประกอบการได้ศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้น	3.00	1.28	ปานกลาง
รวม	3.45	.83	ปานกลาง

จากตาราง 6 แสดงให้เห็นว่าผู้ตอบแบบสอบถามมีความคิดเห็นว่าแนวปฏิบัติขององค์ประกอบ 3 ด้านการระดมทรัพยากรที่มีความเหมาะสมในการนำไปใช้เมื่อเทียบกับเกณฑ์ที่กำหนด (3.50 ขึ้นไป) มีจำนวน 6 ข้อเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ สถานประกอบการสามารถคัดเลือกพนักงานที่มีคุณภาพเข้าปฏิบัติงานได้ทันทีเมื่อสำเร็จการศึกษา ($\bar{x} = 4.28$)

ตาราง 7 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของความคิดเห็นที่มีต่อแนวปฏิบัติในองค์ประกอบ 4 ด้านความสำเร็จและการประเมินผล

แนวปฏิบัติของความร่วมมือ	ระดับความคิดเห็น		
	$\bar{x}$	S.D.	แปลผล
4.ด้านความสำเร็จและการประเมินผล			
4.1 ความสำเร็จของความร่วมมือ	3.62	.80	มาก
4.1.1 สถาบันอาชีวศึกษาสถาบันอุดมศึกษาและสถานประกอบการมีการนำผลการดำเนินงานความร่วมมือมาวิเคราะห์เพื่อวางแผนการเพิ่มปริมาณการรับนักเรียนนักศึกษาการจัดการเรียนการสอนและการฝึกงานหรือฝึกอาชีพ	3.39	1.20	ปานกลาง
4.1.2 สถาบันอาชีวศึกษาสถาบันอุดมศึกษาและสถานประกอบการมีการติดตามและช่วยเหลือการปฏิบัติงานของผู้ที่สำเร็จการศึกษาจากระบบความร่วมมือ	3.78	1.00	มาก

ตาราง 7 (ต่อ)

แนวปฏิบัติของความร่วมมือ	ระดับความคิดเห็น		
	$\bar{x}$	S.D.	แปลผล
4.1.3 สถาบันอาชีวศึกษาผลิตผู้เรียนที่มีศักยภาพสามารถทำงานได้อย่างเหมาะสมและตรงกับความต้องการของสถานประกอบการ	3.89	.83	มาก
4.1.4 สถานประกอบการมีโอกาสในการคัดเลือกพนักงานที่มีคุณภาพตรงตามความต้องการโดยไม่ต้องฝึกเพิ่มเติม	3.83	.79	มาก
4.1.5 สถาบันอาชีวศึกษาและสถาบันอุดมศึกษามีผลงานวิจัยตีพิมพ์เผยแพร่และ/หรือเปิดเผยต่อสาธารณชน	3.56	.92	มาก
4.1.6 สถาบันอาชีวศึกษาสถาบันอุดมศึกษาและสถานประกอบการมีฐานข้อมูลการดำเนินงานความร่วมมือให้ผู้ที่เกี่ยวข้องและผู้สนใจรับทราบและเข้าถึงได้	3.39	.98	ปานกลาง
4.1.7 สถาบันอาชีวศึกษาสถาบันอุดมศึกษาและสถานประกอบการประชาสัมพันธ์ผลการดำเนินงานที่สำเร็จโดดเด่นเผยแพร่ต่อสาธารณชนในหลายช่องทางเพื่อจูงใจผู้เรียน	3.50	1.10	มาก
4.2 การร่วมติดตามประเมินผลความร่วมมือ	3.37	1.03	ปานกลาง
4.2.1 สถาบันอาชีวศึกษาสถาบันอุดมศึกษาและสถานประกอบการจัดให้มีคณะกรรมการร่วมเพื่อติดตามและประเมินผลการดำเนินงานความร่วมมือ	3.22	1.35	ปานกลาง
4.2.2 สถาบันอาชีวศึกษาสถาบันอุดมศึกษาและสถานประกอบการร่วมกันวางแผนและติดตามประเมินผลความร่วมมือ	3.17	1.29	ปานกลาง
4.2.3 สถาบันอาชีวศึกษาสถาบันอุดมศึกษาและสถานประกอบการร่วมกันวิเคราะห์ความสำเร็จของจุดคุ้มทุนการดำเนินงานความร่วมมือในด้านต่างๆ เช่น งบประมาณบุคลากรและระยะเวลาเป็นต้น	3.11	1.28	ปานกลาง

ตาราง 7 (ต่อ)

แนวปฏิบัติของความร่วมมือ	ระดับความคิดเห็น		
	$\bar{x}$	S.D.	แปลผล
4.2.4 สถาบันอาชีวศึกษาสถาบันอุดมศึกษาและสถานประกอบการมีการประเมินผลสัมฤทธิ์ของความร่วมมือด้านการเพิ่มขึ้นของปริมาณผู้เรียนคุณภาพการเรียนการสอนการฝึกงานการฝึกอาชีพการมีงานทำคุณภาพผลิตภัณฑ์การสร้างเทคโนโลยีและนวัตกรรมในสถานประกอบการเป็นต้น	3.56	.98	มาก
4.2.5 สถาบันอาชีวศึกษาสถาบันอุดมศึกษาและสถานประกอบการมีการนำข้อมูลเกี่ยวกับปัญหาของการดำเนินงานความร่วมมือมาประเมินหาสาเหตุและวิธีการแก้ปัญหาเพื่อการดำเนินงานที่มีประสิทธิภาพต่อไป	3.61	1.04	มาก
4.2.6 สถาบันอาชีวศึกษาสถาบันอุดมศึกษาและสถานประกอบการมีการทบทวนและปรับปรุงแนวปฏิบัติกฎระเบียบและข้อตกลงต่างๆที่เป็นอุปสรรคต่อการดำเนินงานความร่วมมือเป็นระยะๆ	3.50	.99	มาก
4.2.7 สถาบันอาชีวศึกษาสถาบันอุดมศึกษาและสถานประกอบการมีการรายงานผลการติดตามและประเมินผลการดำเนินงานความร่วมมืออย่างเป็นทางการประจำปีและตามระยะเวลาที่ดำเนินการความร่วมมือ	3.39	.98	ปานกลาง
รวม	3.49	.88	ปานกลาง

จากตาราง 7 แสดงให้เห็นว่าผู้ตอบแบบสอบถามมีความคิดเห็นว่าแนวปฏิบัติขององค์ประกอบ 4 ด้านความสำเร็จและการประเมินผลที่มีความเหมาะสมในการนำไปใช้เมื่อเทียบกับเกณฑ์ที่กำหนด (3.50 ขึ้นไป) มีจำนวน 8 ข้อเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือสถาบันอาชีวศึกษาผลิตผู้เรียนที่มีศักยภาพสามารถทำงานได้อย่างเหมาะสมและตรงกับความต้องการของสถานประกอบการ ($\bar{x}$ = 3.89)

นอกจากนี้แล้วผู้ตอบแบบสอบถาม ยังได้ให้ข้อเสนอแนะเพิ่มเติมเกี่ยวกับแนวปฏิบัติขององค์ประกอบรูปแบบความร่วมมือการจัดการอาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง ในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทยดังนี้

1.แนวปฏิบัติด้านการวางแผนและบริหารหลักสูตร

1.1 การจัดการเรียนการสอนควรอยู่ในรูปแบบทวิภาคี เป็นหลักหรือทั้งหมด
1.2 จัดทำหลักสูตรต่อเนื่อง เชื่อมโยงกับระดับอุดมศึกษา เพื่อรองรับการศึกษาต่อของนักศึกษาอาชีวศึกษา และการใช้ทรัพยากรร่วมกัน

1.3 การฝึกงานหรือฝึกอาชีพ ควรอยู่เทอมสุดท้าย เพื่อให้นักศึกษาเสมือนคนงาน ซึ่งโรงงานอาจรับเข้าทำงานเลย แต่ถ้าเทอมสุดท้ายกลับมาทำโครงการหรือวิจัย ทางโรงงานอาจรับคนอื่นเข้าทำงานแทน ทำให้เสียโอกาส

2.แนวปฏิบัติด้านการพัฒนาบุคลากรและเทคโนโลยี

2.1 ครูนิเทศก์ ต้องติดตาม หากนักศึกษาขาดองค์ความรู้ใด ต้องมีการสอนเสริม และทางวิทยาลัยต้องมีการคิดภาระงานให้

2.2 สถาบันการศึกษากับสถานประกอบการต้องทำโครงการจับร่วมกัน

2.3 จัดให้มีฐานข้อมูลการผลิตวัตถุดิบ และการแปรรูปยาง ทั้งในประเทศและต่างประเทศ

2.4 ศึกษาความต้องการใช้กำลังคนในกลุ่มอุตสาหกรรมยางทั้ง ต้นน้ำ กลางน้ำ ปลายน้ำ

2.5 จัดให้มีฐานข้อมูลกลางในการรวบรวมผลงานวิจัย นวัตกรรมเชิงพาณิชย์ ประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง รวมถึงการต่อยอดในเรื่องของวัสดุศาสตร์ และวัสดุทดแทน

2.6 สร้างเส้นทางอาชีพ (Career path) ของบุคลากรในอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง ทุกระดับ

2.7 ร่วมกันพัฒนางานวิจัย นวัตกรรม และสิ่งประดิษฐ์ เพื่อนำไปสู่การสร้างมูลค่าเพิ่มและการใช้ประโยชน์อย่างเป็นรูปธรรม ของประชาชน

2.8 ผู้เรียนควรมีความรู้ความสามารถและทักษะที่ดีทางด้านโปรแกรมคอมพิวเตอร์ ที่ใช้ในสถานประกอบการ เช่น Excel Minitab

3.แนวปฏิบัติด้านการระดมทรัพยากร

3.1 สาขาฯควรร่วมมือกับสาขาข้าง

3.2 วิทยาลัยเทคนิคที่เปิดสอน ประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง ควรตั้งอยู่นอกชุมชน เนื่องจากปัญหามลพิษที่จะเกิดขึ้น อาจเปิดสอนในวิทยาลัยเกษตรที่มีพื้นที่มากสามารถเรียนรู้ได้ทั้งระบบและอยู่นอกชุมชนแทน หรือมีศูนย์ปฏิบัติงานนอกเขตชุมชน

3.3 ภาครัฐควรจัดประชุมสัมมนาในเรื่องความร่วมมือในการพัฒนาอย่างยั่งยืนเป็นการเฉพาะ

4. แนวปฏิบัติด้านความสำเร็จและการประเมินผล

4.1 มีการกำหนดมาตรฐานอาชีพ และได้หนังสือรับรองมาตรฐานอาชีพ *Certificate* จากสถาบันคุณวุฒิวิชาชีพ

4.2 กำหนดตัวชี้วัดความสำเร็จของอุตสาหกรรมยางให้ชัดเจนในมิติต่างๆ เช่น เวลา ราคา การตลาดในประเทศและต่างประเทศ มาตรการของภาครัฐในการส่งเสริม การแทรกแซงตลาด การประกันราคา การควบคุมหน่วยผลิต และการส่งเสริมคุณภาพ

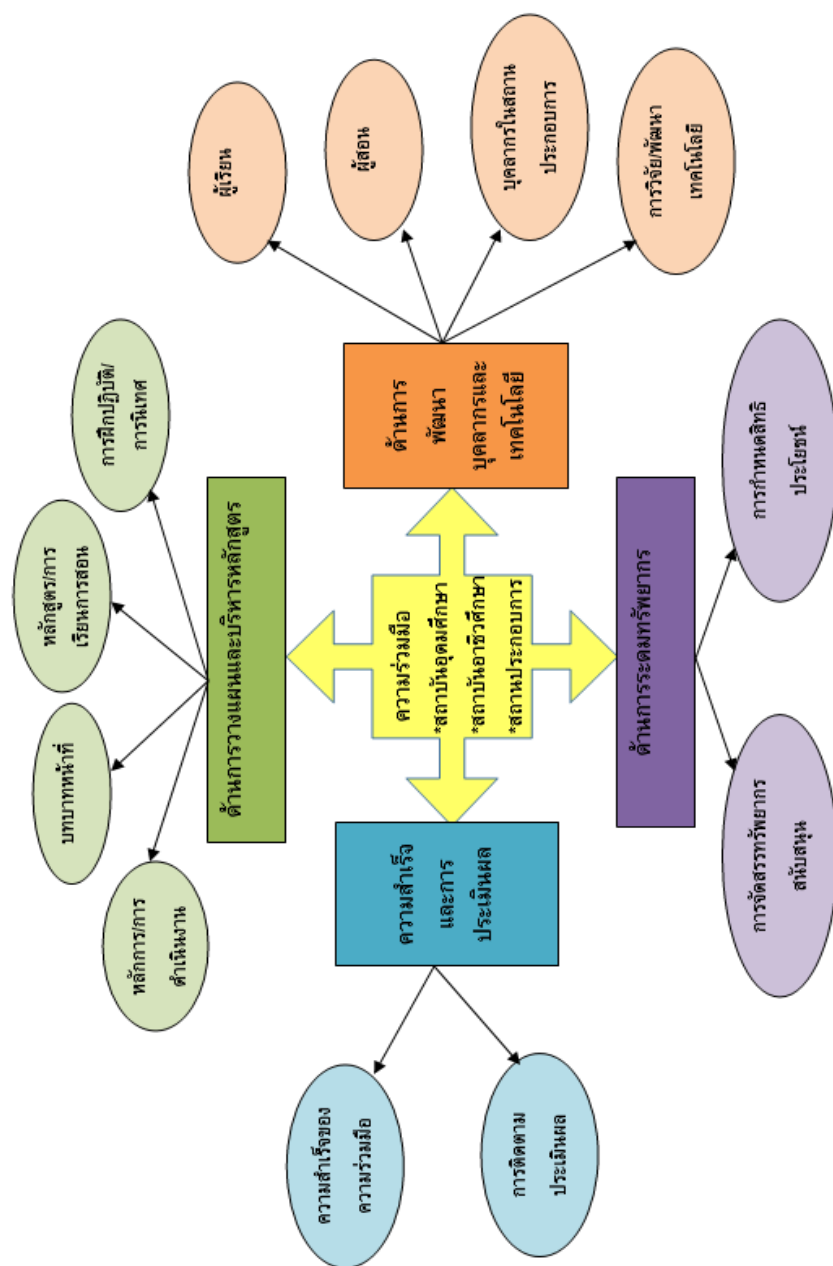
4.3 ควรวิเคราะห์ห่วงโซ่อุปทาน (Supply Chain) ในอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง

4.4 ผลิตนักศึกษาได้มาตรฐานและคุณภาพตรงกับความต้องการของสถานประกอบการ

สรุปผลการวิเคราะห์ความคิดเห็นเกี่ยวกับองค์ประกอบและแนวปฏิบัติของรูปแบบความร่วมมือการจัดการอาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง ในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทยปรากฏว่า ได้องค์ประกอบหลักที่สำคัญ 4 องค์ประกอบได้แก่ ด้านวางแผนและบริหารหลักสูตรด้านการพัฒนาบุคลากรและเทคโนโลยี ด้านการระดมทรัพยากรและด้านความสำเร็จและการประเมินผล และมีแนวปฏิบัติที่มีค่าระดับเฉลี่ยตั้งแต่ 3.50 ขึ้นไป จำนวน 54 ข้อ

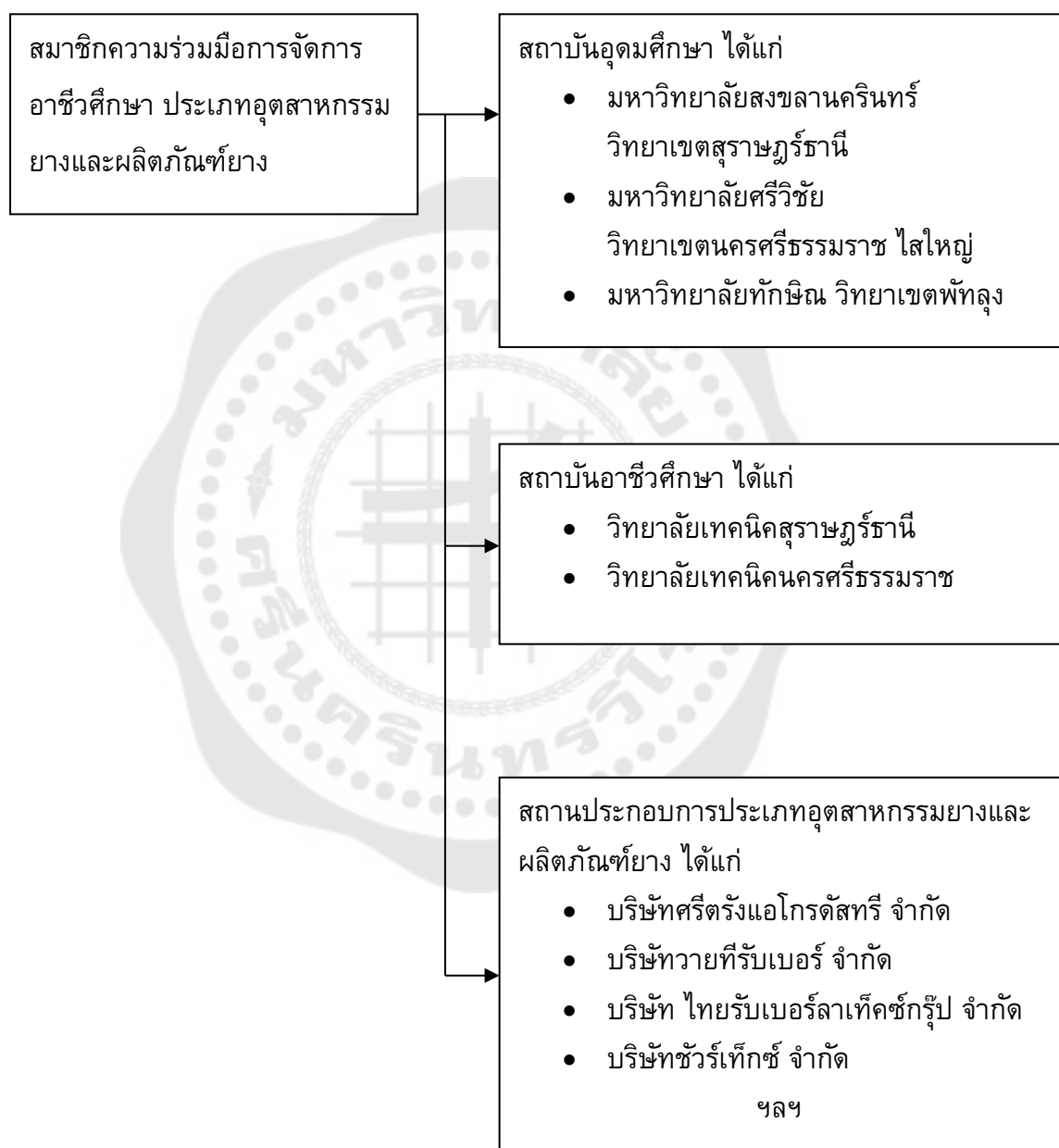
ตอนที่ 2.2 ผลการยกย่องรูปแบบความร่วมมือการจัดการอาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง ในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย

ผลการยกย่องรูปแบบความร่วมมือการจัดการอาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง ในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย ประกอบด้วย 4 องค์ประกอบ ได้แก่ ด้านวางแผนและการบริหารหลักสูตรด้านการพัฒนาบุคลากรและเทคโนโลยี ด้านการระดมทรัพยากรและด้านความสำเร็จและการประเมินผล ดังภาพประกอบ 3

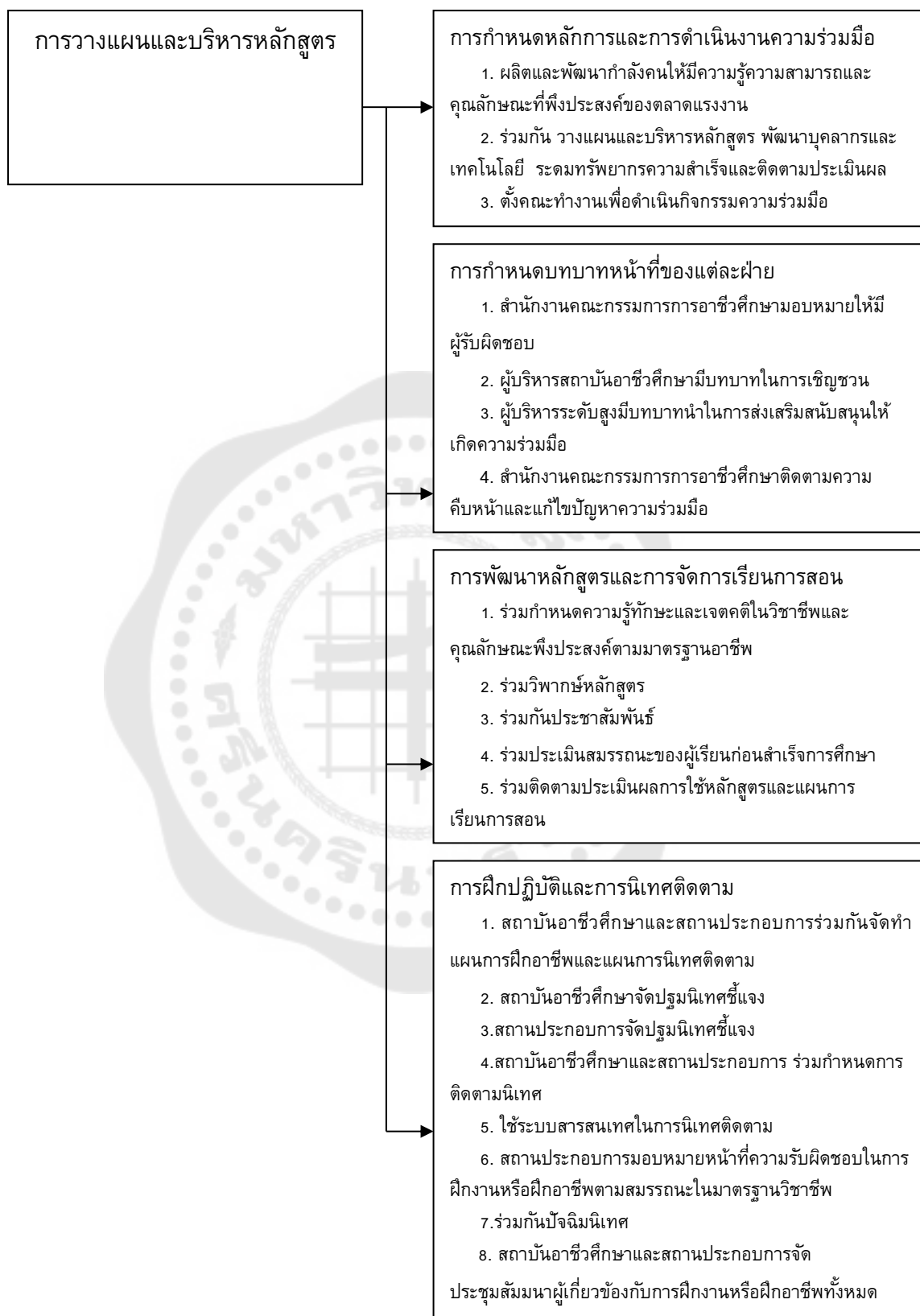

ภาพประกอบ 3 (ร่าง) รูปแบบความร่วมมือการจัดการชีวิตศึกษาประเภทอุตสาหกรรมและผลิตภัณฑ์ภายในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย

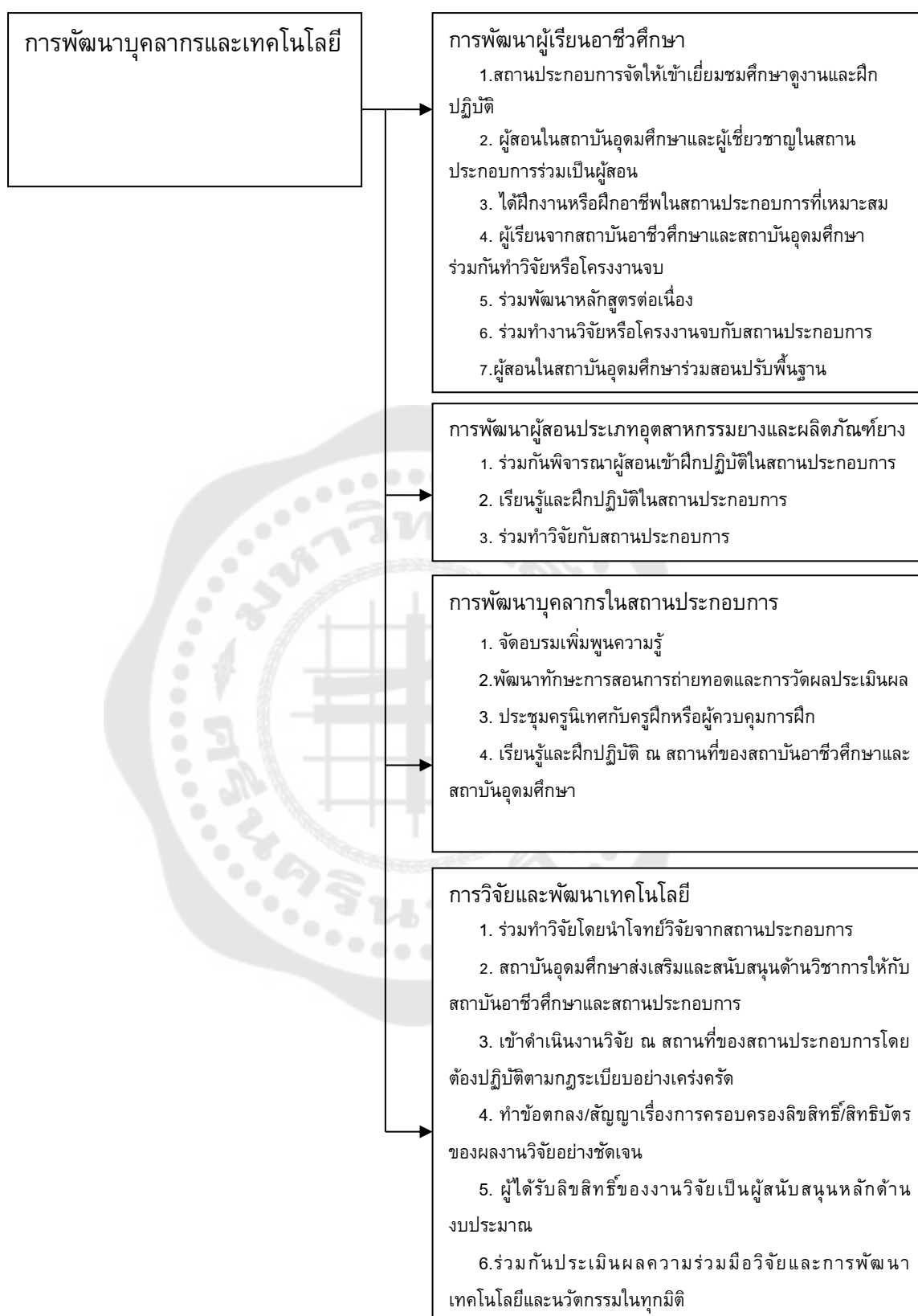
จากภาพประกอบ 3 ผู้วิจัยได้จำแนกรายละเอียดของ(ร่าง) รูปแบบความร่วมมือการจัดการอาชีวศึกษาประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยางในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย ได้ดังภาพประกอบ 4-8

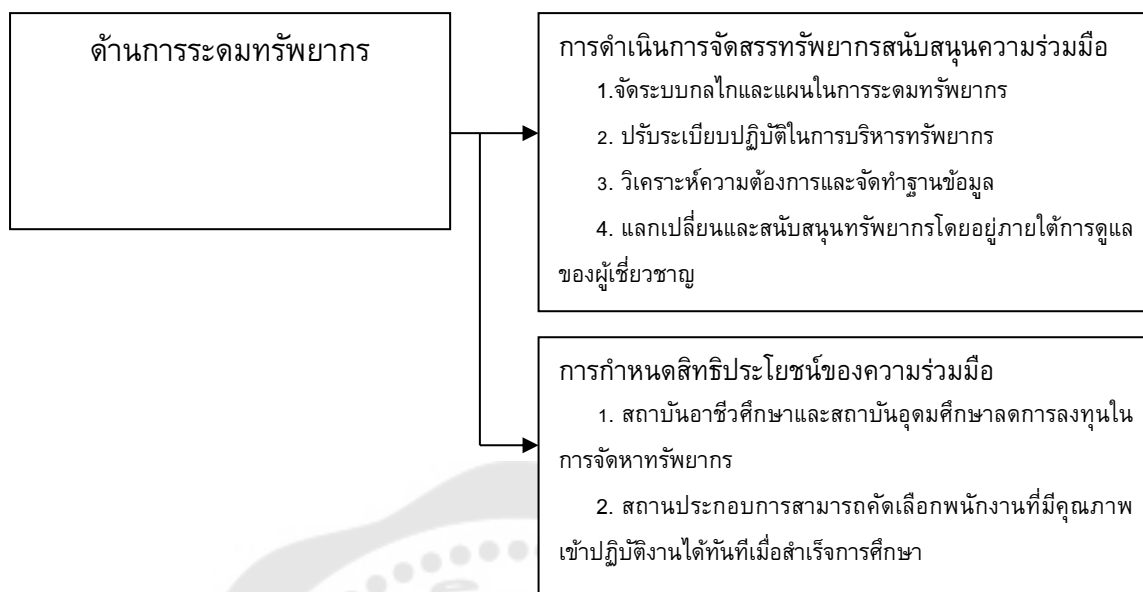
ภาพประกอบ 4 สมาชิกความร่วมมือการจัดการอาชีวศึกษาประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยางในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย

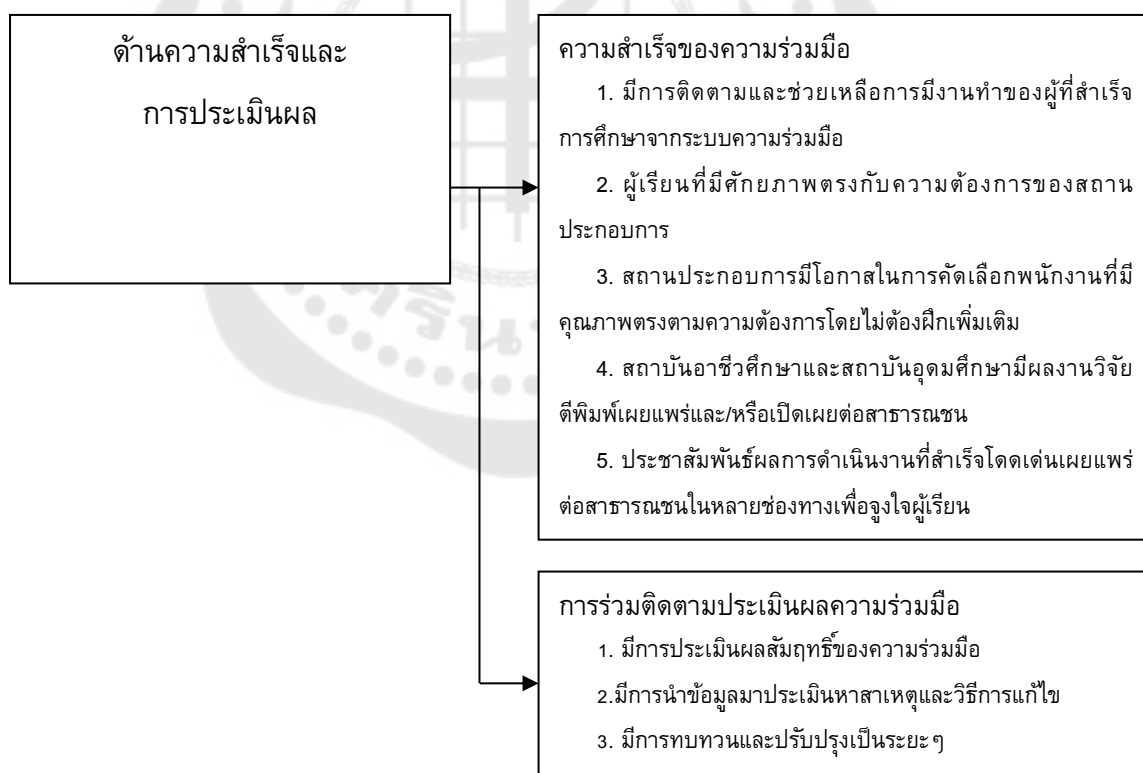
ภาพประกอบ 5 แนวปฏิบัติของความร่วมมือการจัดการอาชีวศึกษาประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยางในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทยในด้านการวางแผนและบริหารหลักสูตร

ภาพประกอบ 6 แนวปฏิบัติของความร่วมมือการจัดการอาชีวศึกษาประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยางในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทยในด้านการพัฒนาบุคลากรและเทคโนโลยี

ภาพประกอบ 7 แนวปฏิบัติของความร่วมมือการจัดการอาชีวศึกษาประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยางในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทยในด้านการระดมทรัพยากร

ภาพประกอบ 8 แนวปฏิบัติของความร่วมมือการจัดการอาชีวศึกษาประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยางในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทยในด้านความสำเร็จและการประเมินผล

คำอธิบายรายละเอียดของ(ร่าง) รูปแบบความร่วมมือการจัดการอาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยางในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย

รูปแบบความร่วมมือการจัดการอาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง ในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย เป็นความร่วมมือของ 3 องค์การ ได้แก่ สถาบันอุดมศึกษา สถาบันอาชีวศึกษา และสถานประกอบการ มีองค์ประกอบความร่วมมือการจัดการอาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง ในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย จำนวน 4 องค์ประกอบ ได้แก่ การวางแผนและบริหารหลักสูตรการพัฒนาบุคลากรและเทคโนโลยีการระดมทรัพยากร และความสำเร็จและการประเมินผลรายละเอียด ดังนี้

1. สมาชิกความร่วมมือ

สมาชิกความร่วมมือ มีบทบาทหน้าที่ที่เกี่ยวข้องกับการให้ความร่วมมือการจัดการอาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง ในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย ประกอบด้วย

กลุ่มที่ 1 กลุ่มสถาบันอุดมศึกษา เป็นสถานศึกษาของรัฐและในกำกับของ รัฐสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษาที่เปิดสอนในสาขาวิชาที่เกี่ยวกับอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยางในระดับปริญญาตรี ปริญญาโท และปริญญาเอก ในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย ประกอบด้วย 1) มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตสุราษฎร์ธานี มีหลักสูตร ปรัชญาดุษฐ์บัณฑิต (ปร.ด.) สาขาวิชาเทคโนโลยียาง วิทยาศาสตร์มหาบัณฑิต (วท.ม.) สาขาวิชา เทคโนโลยียาง และ วิทยาศาสตร์บัณฑิต (วท.บ.) สาขาวิชาเทคโนโลยีอุตสาหกรรมยาง 2) มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย วิทยาเขตนครศรีธรรมราช ไสใหญ่ มีหลักสูตรวิทยาศาสตรบัณฑิต (วท.บ.) สาขาวิชาเทคโนโลยียางและพอลิเมอร์ 3) มหาวิทยาลัยทักษิณ วิทยาเขตพัทลุง มีหลักสูตร วิศวกรรมศาสตรบัณฑิต (วศ.บ.) สาขาวิชาวิศวกรรมยางและพอลิเมอร์

กลุ่มที่ 2 กลุ่มสถาบันอาชีวศึกษา เป็นสถานศึกษาของรัฐสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา ที่จัดการเรียนการสอนเกี่ยวกับอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง ในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง และ ปริญญาตรีสายเทคโนโลยีหรือสายปฏิบัติการในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย ประกอบด้วย 1) วิทยาลัยเทคนิคสุราษฎร์ธานี มีหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) สาขาวิชาผลิตภัณฑ์ยาง (สาขางานผลิตภัณฑ์ยาง) ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) สาขาวิชาเทคโนโลยียางและ พอลิเมอร์(สาขางานเทคโนโลยียางและพอลิเมอร์) และเทคโนโลยีบัณฑิต (ทลบ.) (ต่อเนื่อง) สาขาเทคโนโลยียาง 2) วิทยาลัยเทคนิคนครศรีธรรมราช มีหลักสูตร ประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) สาขาวิชาผลิตภัณฑ์

ยาง(สาขางานผลิตภัณฑ์ยาง) และประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) สาขาวิชาเทคโนโลยียาง และพอลิเมอร์(สาขางานเทคโนโลยียางและพอลิเมอร์)

กลุ่มที่ 3 กลุ่มสถานประกอบการเป็นโรงงานอุตสาหกรรมประเภทยาง และผลิตภัณฑ์ยางที่ร่วมมือกับสถาบันอาชีวศึกษา และสถาบันอุดมศึกษาเพื่อจัดการอาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยางในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย เช่น บริษัท ศรีตรัง แอร์โกรีนดิสทรี จำกัด (มหาชน) สาขาทุ่งสง จังหวัดนครศรีธรรมราช บริษัท ไทยรับเบอร์ลาเท็กซ์กรุ๊ป จำกัด สาขาสุราษฎร์ธานี บริษัท สยามอินโด รับเบอร์ จำกัดจังหวัดพัทลุง บริษัท เซาท์แลนด์รีไซเคิล จำกัด สาขาชุมพร เป็นต้น

2. องค์ประกอบของความร่วมมือ

ความร่วมมือการจัดการอาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง ในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย มีองค์ประกอบสำคัญ 4 องค์ประกอบ ได้แก่

องค์ประกอบที่ 1 การวางแผนและบริหารหลักสูตร

การวางแผนและบริหารหลักสูตรความร่วมมือการจัดการอาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง ในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย ประกอบด้วย

1.หลักการและการดำเนินงานความร่วมมือ ในการจัดการอาชีวศึกษาประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง ในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย ได้แก่ 1) การผลิตและพัฒนากำลังคนอาชีวศึกษาประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยางให้มี ความรู้ความสามารถและคุณลักษณะที่พึงประสงค์ของตลาดแรงงาน2)การร่วมกันวางแผนบริหารจัดการพัฒนาบุคลากรและเทคโนโลยีระดมทรัพยากรความสำเร็จและการติดตามประเมินผลและ 3)การร่วมกันตั้งคณะทำงานเพื่อดำเนินกิจกรรมต่างๆให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์ของข้อตกลงความร่วมมือ

2.การกำหนดบทบาทหน้าที่ของแต่ละฝ่าย ได้แก่ 1)สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษามอบหมายให้มีผู้รับผิดชอบในการประสานงานเพื่อให้การดำเนิน กิจกรรมต่างๆบรรลุวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้2) ผู้บริหารสถาบันอาชีวศึกษามีบทบาทในการเชิญชวน สถานประกอบการและสถาบันอุดมศึกษาเข้าร่วมจัดการอาชีวศึกษาประเภทอุตสาหกรรมยางและ ผลิตภัณฑ์ยาง3)ผู้บริหารระดับสูงของทั้ง 3 องค์การ มีบทบาทนำในการส่งเสริมสนับสนุนให้เกิด ความร่วมมือในการจัดการอาชีวศึกษาประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยางและ4) สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษาติดตามความคืบหน้าและแก้ไขปัญหาของโครงการความร่วมมือ

3 การพัฒนาหลักสูตรและจัดการเรียนการสอนได้แก่ 1)ร่วมกำหนดความรู้ทักษะและเจตคติในวิชาชีพและคุณลักษณะพึงประสงค์ของผู้เรียนและผู้สำเร็จอาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยางตามมาตรฐานอาชีพ2)ร่วมวิพากษ์หลักสูตรเพื่อ กำหนดโครงสร้างหลักสูตรแผนการเรียนเนื้อหารายวิชาการจัดการเรียนการสอนการวัดและ ประเมินผลให้สอดคล้องกับมาตรฐานวิชาชีพและความต้องการของสถานประกอบการอย่าง แท้จริง3)ร่วมประชาสัมพันธ์ชี้แนะแนวทางความร่วมมือการจัดการเรียนการสอนอาชีวศึกษาและ เส้นทางความก้าวหน้าในอาชีพด้านอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง4)จัดให้มีคณะกรรมการ ร่วมประเมินสมรรถนะของผู้เรียนก่อนสำเร็จการศึกษาและ 5)จัดให้มีคณะกรรมการร่วมติดตาม ประเมินผลการใช้หลักสูตรและแผนการเรียนการสอน

4 การฝึกปฏิบัติและการนิเทศติดตามได้แก่ 1)สถาบันอาชีวศึกษา และสถานประกอบการร่วมกันจัดทำแผนการฝึกอาชีพและแผนการนิเทศติดตามที่เหมาะสมกับ ระดับการศึกษาโดยเน้นความแตกต่างของสถานประกอบการแต่ละแห่ง2)สถาบันอาชีวศึกษามี การปฐมนิเทศผู้เรียนเพื่อชี้แจงคู่มือนักศึกษาแนวการวัดและประเมินผลการฝึกปฏิบัติในสถาน ประกอบการและเตรียมความพร้อมก่อนการออกฝึกงานหรือฝึกอาชีพ3)สถานประกอบการจัด ปฐมนิเทศผู้เรียนที่เข้าฝึกงานหรือฝึกอาชีพเพื่อให้รู้จักบุคลากรวัฒนธรรมและระเบียบปฏิบัติของ สถานประกอบการในวันที่เข้ารับการฝึกปฏิบัติงาน4) สถาบันอาชีวศึกษาและสถานประกอบการ กำหนดการติดตามนิเทศผู้เรียนในระหว่างการฝึกปฏิบัติงานตามระยะเวลาที่เหมาะสมเพื่อติดตาม ความก้าวหน้าของผู้เรียน5)สถาบันอาชีวศึกษาและสถานประกอบการใช้ระบบสารสนเทศเพื่อ รายงานการฝึกงานหรือฝึกอาชีพการนิเทศติดตามที่สามารถตรวจสอบความก้าวหน้าการฝึกงาน หรือฝึกอาชีพเพื่อประโยชน์ในการปรับกระบวนการฝึกได้6) สถานประกอบการมีการมอบหมาย หน้าที่ความรับผิดชอบในการฝึกงานหรือฝึกอาชีพตามสมรรถนะในมาตรฐานวิชาชีพที่สอดคล้อง กับระดับการศึกษาและปฏิบัติตามกฎระเบียบเสมือนพนักงานในสถานประกอบการ7) ร่วมกัน บัณฑิตนิเทศและให้นักศึกษานำเสนองานตามขั้นตอน PDCA และร่วมกันประเมินสมรรถนะของ ผู้เรียนตามระบบInput – Process – Output - Feedback หลังสิ้นสุดการฝึกงานหรือฝึกอาชีพและ 8)สถาบันอาชีวศึกษาและสถานประกอบการจัดประชุมสัมมนาครูฝึกหรือผู้ควบคุมการฝึกครูนิเทศ และหัวหน้างานอาชีวศึกษาระบบทวิภาคีเพื่อแลกเปลี่ยนประสบการณ์การทำงานตลอดจนค้นหา ปัจจัยที่เป็นอุปสรรคและปัจจัยที่เกื้อหนุนสู่ความสำเร็จในการเรียนรู้ของผู้เรียนและสรุปรายงานผล

องค์ประกอบที่ 2 การพัฒนาบุคลากรและเทคโนโลยี

ความร่วมมือในการพัฒนาบุคลากรและเทคโนโลยีเพื่อการจัดการอาชีวศึกษาประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง ในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย ประกอบด้วย

1.การพัฒนาผู้เรียนอาชีวศึกษาประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยางได้แก่1) สถานประกอบการจัดให้ผู้เรียนได้เข้าเยี่ยมชมศึกษาดูงานและฝึกปฏิบัติเพื่อสร้างความคุ้นเคยและสนใจให้เข้าทำงาน2) ผู้สอนในสถาบันอุดมศึกษาและผู้เชี่ยวชาญในสถานประกอบการร่วมเป็นผู้สอนในรายวิชาที่เกี่ยวข้องให้กับผู้เรียนอาชีวศึกษาประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง3)ผู้เรียนอาชีวศึกษาประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยางฝึกงานหรือฝึกอาชีพในสถานประกอบการที่เหมาะสมกับระดับการศึกษาและพัฒนาความรู้ทักษะและเจตคติในวิชาชีพตามมาตรฐานอาชีพ4)สถาบันอาชีวศึกษาและสถาบันอุดมศึกษาให้ผู้เรียนประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยางร่วมกันทำวิจัยหรือโครงการจบโดยรับผิดชอบงานตามระดับการศึกษาและความชำนาญและมีผู้สอนทั้งสองสถาบันร่วมกันดูแล5) ร่วมกันพัฒนาหลักสูตรต่อเนื่องด้านยางและผลิตภัณฑ์ยางเพื่อให้ผู้ที่สำเร็จการศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) สามารถเข้าศึกษาต่อในสถาบันอุดมศึกษาได้6) สถาบันอาชีวศึกษาให้ผู้เรียนร่วมทำงานวิจัยหรือโครงการจบกับสถานประกอบการเพื่อให้สถานประกอบการสามารถนำผลงานไปต่อยอดสร้างสรรค์พัฒนาผลิตภัณฑ์หรือนวัตกรรมได้และ 7) ผู้สอนในสถาบันอุดมศึกษาร่วมสอนปรับพื้นฐานเช่นคณิตศาสตร์ภาษาอังกฤษพื้นฐานวิศวกรรมให้แก่ผู้เรียนอาชีวศึกษาประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง

2. การพัฒนาผู้สอนประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยางได้แก่1)ร่วมกันพิจารณาจัดผู้สอนประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยางเข้าฝึกปฏิบัติในสถานประกอบการเพื่อทราบถึงข้อมูลและนโยบายต่างๆของสถานประกอบการที่มีการเปลี่ยนแปลงตลอดเวลา2)สถานประกอบการให้ความร่วมมือกับสถาบันอาชีวศึกษาและสถาบันอุดมศึกษาในการเรียนรู้และฝึกปฏิบัติงานสถานที่ของสถานประกอบการโดยต้องปฏิบัติตามกฎระเบียบอย่างเคร่งครัดและ 3) ผู้สอนประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยางในสถาบันอาชีวศึกษาและสถาบันอุดมศึกษาร่วมทำวิจัยกับสถานประกอบการเพื่อแก้ปัญหาและพัฒนาผลิตภัณฑ์หรือสร้างนวัตกรรมหรือเพิ่มผลผลิตให้กับสถานประกอบการ

3 การพัฒนาบุคลากรในสถานประกอบการประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ได้แก่1) สถาบันอาชีวศึกษาและสถาบันอุดมศึกษาร่วมกันจัดอบรมเพิ่มพูนความรู้

ทางวิชาการด้านยางและผลิตภัณฑ์ยางให้กับบุคลากรในสถานประกอบการ2) สถาบันอาชีวศึกษาและสถาบันอุดมศึกษาร่วมกันพัฒนาทักษะการสอนการถ่ายทอดและการวัดผลประเมินผลให้แก่ผู้ควบคุมการฝึกหรือครูฝึกของสถานประกอบการโดยการจัดฝึกอบรมหรือประชุมสัมมนาตามความเหมาะสม3) สถาบันอาชีวศึกษาและสถานประกอบการควรมีการประชุมร่วมกันระหว่างครูนิเทศกับครูฝึกหรือผู้ควบคุมการฝึกในสถานประกอบการเพื่อสร้างความเข้าใจที่ดีต่อกันและร่วมกันดูแลนักเรียนนักศึกษาฝึกงานหรือฝึกอาชีพและ 4) สถาบันอาชีวศึกษาและสถาบันอุดมศึกษาให้ความร่วมมือกับสถานประกอบการในการเรียนรู้และฝึกปฏิบัติงานสถานที่ของสถาบันอาชีวศึกษาและสถาบันอุดมศึกษาโดยต้องปฏิบัติตามกฎระเบียบอย่างเคร่งครัด

4. การวิจัยและพัฒนาเทคโนโลยีได้แก่ 1) สถาบันอาชีวศึกษาและสถาบันอุดมศึกษาร่วมทำวิจัยกับสถานประกอบการโดยนำโจทย์วิจัยจากสถานประกอบการมาแก้ไขปัญหาคือพัฒนาผลิตภัณฑ์หรือสร้างเทคโนโลยีและนวัตกรรม2) สถาบันอุดมศึกษาส่งเสริมและสนับสนุนด้านวิชาการที่เป็นประโยชน์ต่อการพัฒนางานวิจัยการสร้างเทคโนโลยีหรือนวัตกรรมให้กับสถาบันอาชีวศึกษาและสถานประกอบการ3) สถานประกอบการให้ความร่วมมือกับนักวิจัยของสถาบันอาชีวศึกษาและสถาบันอุดมศึกษาเข้าดำเนินงานวิจัยณสถานที่ของสถานประกอบการโดยต้องปฏิบัติตามกฎระเบียบอย่างเคร่งครัด4) ควรทำข้อตกลง/สัญญาเรื่องการครอบครองลิขสิทธิ์/สิทธิบัตรของผลงานวิจัยอย่างชัดเจน5) ผู้ได้รับลิขสิทธิ์ของงานวิจัยควรเป็นผู้สนับสนุนหลักด้านงบประมาณในสัดส่วนที่สูงกว่าเนื่องจากจะเป็นผู้ได้รับผลประโยชน์เชิงพาณิชย์จากงานวิจัยและ6) ร่วมกันประเมินผลความร่วมมือด้านการวิจัยและการพัฒนาเทคโนโลยีและนวัตกรรมในทุกมิติ

องค์ประกอบที่ 3 การระดมทรัพยากร

การระดมทรัพยากรความร่วมมือ เพื่อใช้ในการจัดการอาชีวศึกษาประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง ในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย ประกอบด้วย

1. การจัดสรรทรัพยากรสนับสนุนความร่วมมือได้แก่1)การจัดระบบกลไกและแผนในการระดมบุคลากรสถานที่เครื่องมือเครื่องจักรงบประมาณและวัสดุต่างๆมาใช้ในการจัดการอาชีวศึกษาประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง2)ร่วมกันศึกษาระเบียบปฏิบัติของแต่ละฝ่ายเพื่อปรับใช้ในการบริหารบุคลากรสถานที่เครื่องมือเครื่องจักรงบประมาณและวัสดุต่างๆร่วมกัน3)ร่วมกันสำรวจวิเคราะห์ความต้องการและจัดทำฐานข้อมูลด้านบุคลากรสถานที่เครื่องมือเครื่องจักรงบประมาณและวัสดุต่างๆเพื่อความสะดวกในการนำมาใช้ในการเรียนการสอนการฝึกปฏิบัติการฝึกอาชีพการวิจัยและอื่นๆและ 4)มีการแลกเปลี่ยนและสนับสนุนการใช้

เครื่องมือเครื่องจักรวัสดุอุปกรณ์ห้องปฏิบัติการและทรัพยากรด้านต่างๆโดยอยู่ภายใต้การดูแลของผู้เชี่ยวชาญเพื่อป้องกันการชำรุดและเสียหาย

2.สิทธิประโยชน์ของความร่วมมือนี้ได้แก่ 1) สถาบันอาชีวศึกษาและสถาบันอุดมศึกษาลดการลงทุนในการจัดหาวัสดุและครุภัณฑ์ทางการศึกษาโดยให้ผู้เรียนเข้าฝึกปฏิบัติในสถานประกอบการและ 2) สถานประกอบการสามารถคัดเลือกพนักงานที่มีคุณภาพเข้าปฏิบัติงานได้ทันทีเมื่อสำเร็จการศึกษา

องค์ประกอบที่ 4 ความสำเร็จและการประเมินผล

ความสำเร็จและการประเมินผลความร่วมมือการจัดการอาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง ในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย ประกอบด้วย

1.ความสำเร็จของความร่วมมือนี้ได้แก่1)มีการติดตามและช่วยเหลือการปฏิบัติงานของผู้ที่สำเร็จการศึกษาจากระบบความร่วมมือ2)สถาบันอาชีวศึกษาผลิตผู้เรียนที่มีศักยภาพสามารถทำงานได้อย่างเหมาะสมและตรงกับความต้องการของสถานประกอบการ3)สถานประกอบการมีโอกาสในการคัดเลือกพนักงานที่มีคุณภาพตรงตามความต้องการโดยไม่ต้องฝึกเพิ่มเติม4)สถาบันอาชีวศึกษาและสถาบันอุดมศึกษามีผลงานวิจัยตีพิมพ์เผยแพร่และ/หรือเปิดเผยต่อสาธารณชนและ5)ประชาสัมพันธ์ผลการดำเนินงานที่สำเร็จโดดเด่นเผยแพร่ต่อสาธารณชนในหลายช่องทางเพื่อจูงใจผู้เรียน

2. การติดตามประเมินผลความร่วมมือได้แก่ 1)มีการประเมินผลสัมฤทธิ์ของความร่วมมื่อด้านการเพิ่มขึ้นของปริมาณผู้เรียนคุณภาพการเรียนการสอนการฝึกงานการฝึกอาชีพการมีงานทำคุณภาพผลิตภัณฑ์การสร้างเทคโนโลยีและนวัตกรรมในสถานประกอบการเป็นต้น2)มีการนำข้อมูลเกี่ยวกับปัญหาของการดำเนินงานความร่วมมือมาประเมินหาสาเหตุและวิธีการแก้ปัญหาเพื่อการดำเนินงานที่มีประสิทธิภาพต่อไปและ 3) มีการทบทวนและปรับปรุงแนวปฏิบัติกฎระเบียบและข้อตกลงต่างๆที่เป็นอุปสรรคต่อการดำเนินงานความร่วมมือเป็นระยะๆ

ระยะที่ 3 ผลการตรวจสอบความครอบคลุมความเหมาะสมและประเมินความเป็นไปได้ของรูปแบบความร่วมมือการจัดการอาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง ในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย

ผู้วิจัยได้นำร่างรูปแบบความร่วมมือการจัดการอาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง ในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทยมาให้ผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบความครอบคลุมความเหมาะสมและประเมินความเป็นไปได้ของรูปแบบฯ โดยนำเสนอเป็น 2 ตอน ดังนี้

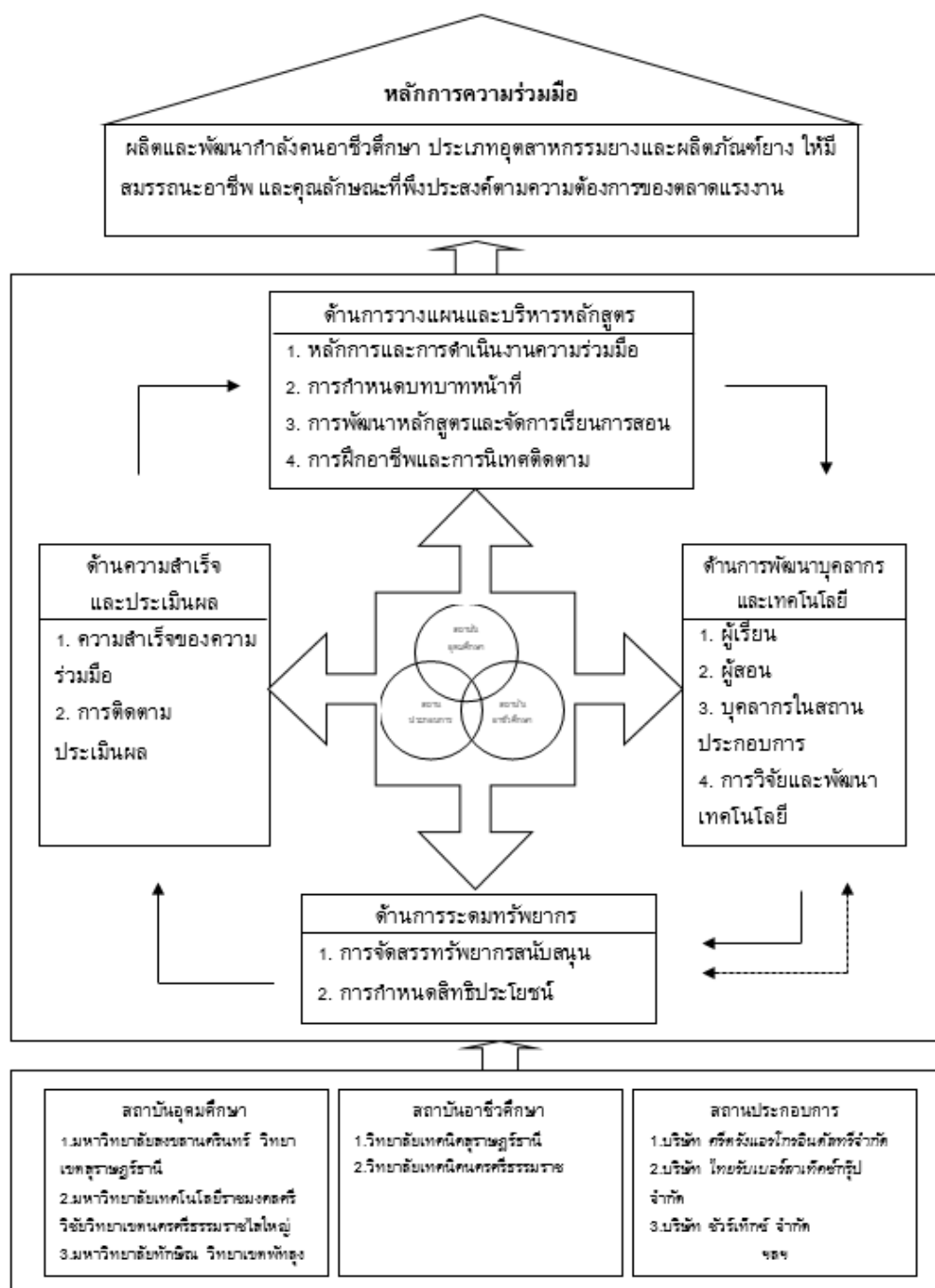
ตอนที่ 3.1 ผลการตรวจสอบความครอบคลุมและความเหมาะสมของ (ร่าง) รูปแบบความร่วมมือการจัดการอาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง ในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย

ตอนที่ 3.2 ผลการประเมินความเป็นไปได้ของรูปแบบความร่วมมือการจัดการอาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง ในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย

รายละเอียดของผลการวิจัยแต่ละตอน ดังนี้

ตอนที่ 3.1 ผลการตรวจสอบความครอบคลุม และความเหมาะสมของ (ร่าง) รูปแบบความร่วมมือการจัดการอาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง ในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย

ผู้วิจัยได้นำร่างรูปแบบความร่วมมือการจัดการอาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง ในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย นำเสนอผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 9 คน(รายชื่อตามภาคผนวก ก) เพื่อพิจารณาความครอบคลุม และความเหมาะสมของร่างรูปแบบความร่วมมือการจัดการอาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง ในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย ด้วยการสนทนากลุ่ม จัดขึ้น ณ ห้องประชุม อาคารเทคโนโลยีการจัดการอุตสาหกรรม คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี มหาวิทยาลัยราชภัฏสุราษฎร์ธานีในวันที่ 28 กุมภาพันธ์ 2562 เวลา 09.00 – 12.00 น. ซึ่งผู้ทรงคุณวุฒิได้วิพากษ์ วิจารณ์ และให้ข้อเสนอแนะ (รายละเอียดผลการตรวจสอบความครอบคลุม และความเหมาะสมของ (ร่าง) รูปแบบฯ ดังแสดงในภาคผนวก ค) หลังจากนั้นผู้วิจัยได้ปรับปรุง แก้ไขรูปแบบฯ ตามคำแนะนำของผู้ทรงคุณวุฒิ และได้รูปแบบความร่วมมือการจัดการอาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง ในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย ที่ผ่านการพิจารณาความครอบคลุมและความเหมาะสมจากผู้ทรงคุณวุฒิ ดังแสดงในภาพประกอบ 9

ภาพประกอบ 9 รูปแบบความร่วมมือการจัดการอาชีวศึกษาประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยางในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย

จากภาพประกอบ 9 แสดงรูปแบบความร่วมมือการจัดการอาชีวศึกษาประเภท อุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยางในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทยโดยมีสมาชิกความร่วมมือ จำนวน 3 องค์การ ได้แก่ กลุ่มสถาบันอุดมศึกษา กลุ่มสถาบันอาชีวศึกษา และกลุ่มสถานประกอบการ และมีองค์ประกอบความร่วมมือการจัดการอาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง ในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย จำนวน 4 องค์ประกอบ ได้แก่ ด้านวางแผน และการบริหารหลักสูตรด้านการพัฒนาบุคลากรและเทคโนโลยี ด้านการระดมทรัพยากรและด้านความสำเร็จและการประเมินผลโดยมีรายละเอียดตามข้อเสนอแนะของผู้ทรงคุณวุฒิ ดังนี้

1. สมาชิกความร่วมมือ

สมาชิกความร่วมมือ มีบทบาทหน้าที่ที่เกี่ยวข้องกับการให้ความร่วมมือการจัดการอาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง ในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย ประกอบด้วย

กลุ่มที่ 1 กลุ่มสถาบันอุดมศึกษา เป็นกลุ่มสถานศึกษาของรัฐและในกำกับของรัฐสังกัดสำนักงานคณะกรรมการอุดมศึกษาที่เปิดสอนในสาขาวิชาที่เกี่ยวข้องกับ อุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยางในระดับปริญญาตรี ปริญญาโท และปริญญาเอก ในกลุ่ม จังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทยประกอบด้วย 1) มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตสุราษฎร์ธานี มีหลักสูตร ปรัชญาดุษฎีบัณฑิต (ปร.ด.) สาขาวิชาเทคโนโลยียาง วิทยาศาสตร์มหาบัณฑิต (วท.ม.) สาขาวิชา เทคโนโลยียาง และ วิทยาศาสตร์บัณฑิต (วท.บ.) สาขาวิชาเทคโนโลยีอุตสาหกรรมยาง 2) มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย วิทยาเขตนครศรีธรรมราช ใต้ใหญ่ มีหลักสูตรวิทยาศาสตรบัณฑิต(วท.บ.)สาขาวิชาเทคโนโลยียางและพอลิเมอร์ 3) มหาวิทยาลัยทักษิณ วิทยาเขตพัทลุง มีหลักสูตร วิศวกรรมศาสตรบัณฑิต (วศ.บ.) สาขาวิชาวิศวกรรมยางและพอลิเมอร์

กลุ่มที่ 2 กลุ่มสถาบันอาชีวศึกษาเป็นกลุ่มสถานศึกษาของรัฐสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา ที่จัดการเรียนการสอนเกี่ยวกับอุตสาหกรรมยางและ ผลิตภัณฑ์ยาง ในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง และ ปริญญาตรี สายเทคโนโลยีหรือสายปฏิบัติการในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย ประกอบด้วย 1) วิทยาลัยเทคนิคสุราษฎร์ธานี มีหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.)สาขาวิชาผลิตภัณฑ์ยาง (สาขางานผลิตภัณฑ์ยาง) ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) สาขาวิชาเทคโนโลยียางและ พอลิเมอร์(สาขางานเทคโนโลยียางและพอลิเมอร์) และเทคโนโลยีบัณฑิต (ทลบ.) (ต่อเนื่อง) สาขา เทคโนโลยียาง 2) วิทยาลัยเทคนิคนครศรีธรรมราช มีหลักสูตร ประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.)

สาขาวิชาผลิตภัณฑ์ยาง(สาขางานผลิตภัณฑ์ยาง) และประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) สาขาวิชาเทคโนโลยียางและพอลิเมอร์(สาขางานเทคโนโลยียางและพอลิเมอร์)

กลุ่มที่ 3 กลุ่มสถานประกอบการเป็นกลุ่มโรงงานอุตสาหกรรม ประเภทยางและผลิตภัณฑ์ยางที่ร่วมมือกับสถาบันอาชีวศึกษา และสถาบันอุดมศึกษาเพื่อจัดการอาชีวศึกษาประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยางในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทยเช่น บริษัท ศรีตรังแอโรโกรีนดิสทรี จำกัด (มหาชน) สาขาทุ่งสง จังหวัดนครศรีธรรมราช บริษัท ไทยรับเบอร์ลาเทคส์กรุ๊ป จำกัด สาขาสุราษฎร์ธานี บริษัท สยามอินโด รับเบอร์ จำกัดจังหวัดพัทลุง บริษัท เซาท์แลนด์รีไซเคิล จำกัด สาขาชุมพร เป็นต้น

2.องค์ประกอบของความร่วมมือ

ความร่วมมือการจัดการอาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง ในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย มีองค์ประกอบสำคัญ 4 องค์ประกอบ ได้แก่

องค์ประกอบที่ 1 ด้านการวางแผนและบริหารหลักสูตร

1.1 หลักการและการดำเนินงานความร่วมมือ

1.1.1 ผลิตและพัฒนากำลังคนอาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง ให้มีสมรรถนะอาชีพ และคุณลักษณะที่พึงประสงค์ตามความต้องการของตลาดแรงงาน

1.1.2 ร่วมกันวางแผนบริหารหลักสูตรพัฒนาบุคลากรและเทคโนโลยีระดมทรัพยากรกำหนดเป้าหมายความสำเร็จและติดตามประเมินผล

1.1.3 ร่วมกันตั้งคณะทำงาน เพื่อดำเนินกิจกรรมต่างๆ ให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์ของข้อตกลงความร่วมมือ

1.2 การกำหนดบทบาทหน้าที่ของแต่ละฝ่าย

1.2.1 สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษามอบหมายให้มีผู้รับผิดชอบในการประสานงาน เพื่อให้การดำเนินกิจกรรมต่างๆ บรรลุวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้

1.2.2 ผู้บริหารสถาบันอาชีวศึกษา มีบทบาทในการเชิญชวนสถานประกอบการและสถาบันอุดมศึกษาเข้าร่วมจัดการอาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง

1.2.3 ผู้บริหารระดับสูงของทั้ง 3 องค์การ มีบทบาทนำในการส่งเสริมสนับสนุนให้เกิดความร่วมมือในการจัดการอาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง

1.2.4 สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา ติดตามความคืบหน้า และแก้ไขปัญหาของโครงการความร่วมมือระหว่าง สถาบันอาชีวศึกษา สถาบันอุดมศึกษา และ สถานประกอบการ

1.3 การพัฒนาหลักสูตร และจัดการเรียนการสอน

1.3.1 ร่วมกำหนดสมรรถนะอาชีพ และคุณลักษณะพึงประสงค์ของผู้เรียนตามมาตรฐานวิชาชีพและผู้สำเร็จอาชีวศึกษาประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง สามารถปฏิบัติงานได้ตามมาตรฐานอาชีพ

1.3.2 ร่วมพัฒนา/ปรับปรุงและวิพากษ์หลักสูตร เพื่อกำหนดโครงสร้างหลักสูตร แผนการเรียน เนื้อหารายวิชา การจัดการเรียนการสอน การวัดและประเมินผล ให้สอดคล้องกับมาตรฐานวิชาชีพ ความต้องการของสถานประกอบการอย่างแท้จริง

1.3.3 ร่วมกันประชาสัมพันธ์ ชี้แนะแนวทางความร่วมมือการจัดการเรียนการสอนอาชีวศึกษาและเส้นทางความก้าวหน้าในอาชีพด้านอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง

1.3.4 มีคณะกรรมการ ร่วมประเมินสมรรถนะของผู้เรียนก่อนสำเร็จการศึกษา

1.3.5 มีคณะกรรมการ ร่วมติดตามประเมินผลการใช้หลักสูตรและแผนการเรียนการสอน

1.4 การฝึกอาชีพ และการนิเทศติดตาม

1.4.1 ร่วมกันจัดทำแผนการฝึกอาชีพและแผนการนิเทศติดตามให้เหมาะสมกับระดับการศึกษา โดยเน้นความแตกต่างของสถานประกอบการแต่ละแห่ง

1.4.2 สถาบันอาชีวศึกษา จัดการปฐมนิเทศผู้เรียนเพื่อชี้แจงคู่มือ นักศึกษา แนวการวัดและประเมินผลการฝึกอาชีพในสถานประกอบการ และเตรียมความพร้อมก่อนการออกฝึกอาชีพ

1.4.3 สถานประกอบการ จัดปฐมนิเทศผู้เรียนที่เข้าฝึกอาชีพ เพื่อให้รู้จัก บุคลากร วัฒนธรรมองค์กร และระเบียบปฏิบัติของสถานประกอบการในวันที่เข้ารับการฝึกปฏิบัติงาน

1.4.4 สถาบันอาชีวศึกษา และสถานประกอบการ ร่วมกันนิเทศติดตามผู้เรียนในระหว่างการฝึกอาชีพตามระยะเวลาที่เหมาะสม เพื่อติดตามความก้าวหน้าของผู้เรียน

1.4.5 สถาบันอาชีวศึกษา และสถานประกอบการ ใช้ระบบสารสนเทศเพื่อติดตามและรายงานการฝึกอาชีพเพื่อปรับปรุงตนเอง

1.4.6 สถานประกอบการมีการมอบหมายหน้าที่ความรับผิดชอบในการฝึกอาชีพ ตามสมรรถนะในมาตรฐานวิชาชีพที่สอดคล้องกับระดับการศึกษาและปฏิบัติตามกฎระเบียบ เสมือนพนักงาน

1.4.7 ร่วมกันปัจฉิมนิเทศ และให้นักศึกษานำเสนองานตามขั้นตอน PDCA และร่วมกันประเมินสมรรถนะของผู้เรียนตามระบบ *Input – Process – Output - Feedback* หลังสิ้นสุดฝึกอาชีพ

1.4.8 ร่วมกันจัดประชุมสัมมนาแลกเปลี่ยนประสบการณ์การทำงาน ตลอดจนค้นหาปัจจัยที่เป็นอุปสรรคและปัจจัยที่เกื้อหนุนสู่ความสำเร็จในการเรียนรู้ของผู้เรียน ระหว่างครูฝึกหรือผู้ควบคุมการฝึก ครูนิเทศ หัวหน้างานอาชีพศึกษาระบบทวิภาคี และหัวหน้าสาขาวิชา พร้อมสรุปรายงานผล

องค์ประกอบที่ 2 ด้านการพัฒนาบุคลากรและเทคโนโลยี

2.1 การพัฒนาผู้เรียนอาชีวศึกษา

2.1.1 สถานประกอบการ จัดให้ผู้เรียนได้เข้าเยี่ยมชม ศึกษาดูงาน และฝึกอาชีพ เพื่อสร้างความคุ้นเคย และจูงใจให้เข้าทำงาน

2.1.2 ผู้สอนในสถาบันอุดมศึกษา และผู้เชี่ยวชาญในสถานประกอบการ ร่วมเป็นผู้สอนในรายวิชาที่เกี่ยวข้องให้กับผู้เรียนอาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง

2.1.3 ผู้เรียนอาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยางฝึกอาชีพในสถานประกอบการที่เหมาะสมกับระดับการศึกษาและพัฒนาสมรรถนะอาชีพตามมาตรฐานอาชีพ

2.1.4 สถาบันอาชีวศึกษา และ สถาบันอุดมศึกษา ให้ผู้เรียนประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง ร่วมกันทำโครงการเพื่อสำเร็จการศึกษา โดยรับผิดชอบงานตามระดับการศึกษาและความชำนาญ และมีผู้สอนทั้งสองสถาบันร่วมกันดูแล

2.1.5 ร่วมกันพัฒนาหลักสูตรต่อเนื่องด้านยางและผลิตภัณฑ์ยาง เพื่อให้ผู้ที่สำเร็จการศึกษา ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) สามารถเข้าศึกษาต่อในสถาบันอุดมศึกษาได้

2.1.6 สถาบันอาชีวศึกษา ให้ผู้เรียนร่วมทำโครงการเพื่อสำเร็จการศึกษา กับสถานประกอบการ เพื่อพัฒนาสถานประกอบการและพัฒนางานในตำแหน่งหน้าที่ที่รับผิดชอบ

2.1.7 ร่วมกันสอนปรับพื้นฐานผู้เรียนอาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง

2.2 การพัฒนาผู้สอน

2.2.1 ร่วมกันพิจารณาจัดผู้สอนประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยางเข้าฝึกประสบการณ์วิชาชีพในสถานประกอบการ เพื่อทราบถึงข้อมูลและนโยบายต่างๆ ของสถานประกอบการ ที่มีการเปลี่ยนแปลงตลอดเวลา

2.2.2 สถานประกอบการให้ความร่วมมือกับสถาบันอาชีวศึกษา และสถาบันอุดมศึกษา ในการเรียนรู้ และฝึกประสบการณ์วิชาชีพ ณ สถานที่ของสถานประกอบการ โดยต้องปฏิบัติตามกฎ ระเบียบ อย่างเคร่งครัด

2.2.3 ผู้สอนร่วมทำวิจัยและให้คำปรึกษากับสถานประกอบการ เพื่อแก้ปัญหาและพัฒนาผลิตภัณฑ์หรือสร้างนวัตกรรมหรือเพิ่มผลผลิตให้กับสถานประกอบการ

2.3 การพัฒนาบุคลากรในสถานประกอบการ

2.3.1 สถาบันอาชีวศึกษา และ สถาบันอุดมศึกษา ร่วมกันจัดอบรมเพิ่มพูนความรู้ทางวิชาการด้านยางและผลิตภัณฑ์ยางให้กับบุคลากรในสถานประกอบการ

2.3.2 สถาบันอาชีวศึกษา และสถาบันอุดมศึกษา ร่วมกันพัฒนาทักษะการสอนงาน การถ่ายทอด การวัดและประเมินผลให้แก่ผู้ควบคุมการฝึกหรือครูฝึกของสถานประกอบการ โดยฝึกอบรมหรือประชุมสัมมนาตามความเหมาะสม

2.3.3 สถาบันอาชีวศึกษา และสถานประกอบการ ควรมีการประชุมร่วมกันระหว่างหัวหน้าสาขาวิชา ครูนิเทศครูฝึกหรือผู้ควบคุมการฝึกในสถานประกอบการเพื่อสร้างความเข้าใจที่ดีต่อกันและร่วมกันดูแลผู้เรียนฝึกอาชีพ

2.3.4 สถาบันอาชีวศึกษา และสถาบันอุดมศึกษา ให้ความร่วมมือกับสถานประกอบการ ในการเรียนรู้ และฝึกประสบการณ์ ณ สถานที่ของสถาบันอาชีวศึกษา และสถาบันอุดมศึกษา โดยปฏิบัติตามกฎ ระเบียบอย่างเคร่งครัด

2.4 การวิจัยและพัฒนาเทคโนโลยี

2.4.1 ร่วมทำวิจัยกับสถานประกอบการ โดยนำโจทย์วิจัยจากสถานประกอบการมาแก้ไขปัญหาหรือพัฒนาผลิตภัณฑ์ หรือสร้างเทคโนโลยีและนวัตกรรม

2.4.2 สถาบันอุดมศึกษา ส่งเสริมและสนับสนุนด้านวิชาการที่เป็นประโยชน์ต่อการพัฒนางานวิจัย การสร้างเทคโนโลยีหรือนวัตกรรมให้กับสถาบันอาชีวศึกษา และสถานประกอบการ

2.4.3 สถานประกอบการ ให้ความร่วมมือกับนักวิจัย เข้าดำเนินงานวิจัย ณ สถานที่ของสถานประกอบการ โดยต้องปฏิบัติตามกฎ ระเบียบ อย่างเคร่งครัด

2.4.4 ควรทำข้อตกลง/สัญญาเรื่องการครอบครองลิขสิทธิ์/สิทธิบัตรของผลงานวิจัยอย่างชัดเจน

2.4.5 ผู้ได้รับลิขสิทธิ์ของงานวิจัยควรเป็นผู้สนับสนุนหลักด้านงบประมาณในสัดส่วนที่สูงกว่า เนื่องจากจะเป็นผู้ได้รับผลประโยชน์เชิงพาณิชย์จากงานวิจัย

2.4.6 ร่วมกันประเมินผลความร่วมมือด้านการวิจัยและการพัฒนาเทคโนโลยีและนวัตกรรมในทุกมิติ

องค์ประกอบที่ 3 ด้านการระดมทรัพยากร

3.1 การจัดสรรทรัพยากรสนับสนุนความร่วมมือ

3.1.1 ร่วมกันสำรวจ วิเคราะห์ความต้องการและจัดทำฐานข้อมูล ด้านบุคลากร สถานที่ เครื่องมือ เครื่องจักร งบประมาณและวัสดุต่างๆ เพื่อความสะดวกในการนำมาใช้ในการเรียนการสอน การฝึกอาชีพ การวิจัยและอื่นๆ

3.1.2 จัดระบบกลไกและแผนในระดมทรัพยากร มาใช้ในการจัดการอาชีวศึกษาประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง

3.1.3 ร่วมกันศึกษาและจัดทำระเบียบปฏิบัติของแต่ละฝ่าย เพื่อปรับใช้ในการบริหารทรัพยากร

3.1.4 แลกเปลี่ยนและสนับสนุนการใช้เครื่องมือ เครื่องจักร วัสดุอุปกรณ์ ห้องปฏิบัติการ และทรัพยากรด้านต่าง ๆ โดยอยู่ภายใต้การดูแลของผู้เชี่ยวชาญ เพื่อป้องกันการชำรุดและเสียหาย

3.2 สิทธิประโยชน์ของความร่วมมือ

3.2.1 สถาบันอาชีวศึกษาและสถาบันอุดมศึกษา ลดงบประมาณในการจัดหาวัสดุและครุภัณฑ์ทางการศึกษา โดยให้ผู้เรียนเข้าฝึกอาชีพในสถานประกอบการ

3.2.2 สถานประกอบการสามารถคัดเลือกพนักงานที่มีคุณภาพเข้าปฏิบัติงานได้ทันทีเมื่อสำเร็จการศึกษา

3.2.3 สถานประกอบการได้รับการลดหย่อนภาษีตามกฎหมายจากค่าใช้จ่ายเพื่อสนับสนุนการศึกษาเพื่อจูงใจในการเข้าร่วมโครงการความร่วมมือ

3.2.4 สถาบันอาชีวศึกษาผลิตผู้สำเร็จการศึกษาตามแผนหรือข้อตกลงการรับเข้าทำงานและมีความพร้อมตรงตามความต้องการของสถานประกอบการ

3.2.5 สถาบันอาชีวศึกษาสถาบันอุดมศึกษาและสถานประกอบการมีผลงานวิจัย นวัตกรรมและสิทธิบัตร

องค์ประกอบที่ 4 ด้านความสำเร็จและการประเมินผล

4.1 ความสำเร็จของความร่วมมือ

4.1.1 มีระบบในการติดตามและช่วยเหลือการปฏิบัติงานทำของผู้ที่สำเร็จการศึกษาจากระบบความร่วมมือ

4.1.2 สถาบันอาชีวศึกษา ผลิตผู้เรียนที่มีสมรรถนะและคุณลักษณะที่พึงประสงค์สามารถทำงานได้อย่างเหมาะสมและตรงกับความต้องการของสถานประกอบการ

4.1.3 สถานประกอบการมีโอกาสคัดเลือกพนักงานที่มีคุณภาพตรงตามความต้องการโดยไม่ต้องฝึกเพิ่ม

4.1.4 สถาบันอาชีวศึกษา และ สถาบันอุดมศึกษา มีผลงานวิจัยตีพิมพ์เผยแพร่และ/หรือ เปิดเผยต่อสาธารณชน

4.1.5 มีการประชาสัมพันธ์ผลการดำเนินงานที่สำเร็จโดดเด่น เผยแพร่ต่อสาธารณชนหลากหลายช่องทาง เพื่อจูงใจผู้เรียน

4.2 การติดตามประเมินผลความร่วมมือ

4.2.1 มีการประเมินผลจากความร่วมมือ ด้านการเพิ่มขึ้นของปริมาณผู้เรียน คุณภาพการเรียนการสอนการฝึกอาชีพ การปฏิบัติงาน คุณภาพผลิตภัณฑ์ การสร้างเทคโนโลยีและนวัตกรรมในสถานประกอบการ เป็นต้น

4.2.2 มีการนำข้อมูลเกี่ยวกับปัญหาของการดำเนินงานความร่วมมือ มาวิเคราะห์หาสาเหตุและวิธีการแก้ปัญหา เพื่อการดำเนินงานที่มีประสิทธิภาพ

4.2.3 มีการทบทวนและปรับปรุง แนวปฏิบัติ กฎ ระเบียบ และข้อตกลงต่างๆ ที่เป็นอุปสรรคต่อการดำเนินงานความร่วมมือเป็นระยะๆ

ตอนที่ 3.2 ผลการประเมินความเป็นไปได้ของรูปแบบความร่วมมือการจัดการอาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง ในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย

ผู้วิจัยได้นำผลการสนทนากลุ่มมาปรับปรุง แก้ไข รูปแบบความร่วมมือการจัดการอาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง ในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย จากนั้นนำรูปแบบฯ ให้ผู้ทรงคุณวุฒิทั้งหมดจำนวน 9 คน (รายชื่อตามภาคผนวก ก) ประเมินความเป็นไปได้ ผลการประเมินสรุปได้ดังแสดงใน ตาราง 8

ตาราง 8 ความเป็นไปได้ของรูปแบบความร่วมมือการจัดการอาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรมยาง และผลิตภัณฑ์ยาง ในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย

รายการประเมิน	ระดับความเป็นไปได้		
	$\bar{x}$	S.D.	ความเป็นไปได้
รูปแบบความร่วมมือการจัดการอาชีวศึกษา ประเภท อุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง ในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่ง อ่าวไทย			
1. องค์ประกอบที่ 1 ด้านการวางแผนและบริหารหลักสูตร	4.67	.47	มากที่สุด
1.1 หลักการและการดำเนินงานความร่วมมือ	4.67	.50	มากที่สุด
1.2 การกำหนดบทบาทหน้าที่ของแต่ละฝ่าย	4.67	.50	มากที่สุด
1.3 การพัฒนาหลักสูตร และจัดการเรียนการสอน	4.78	.44	มากที่สุด
1.4 การฝึกอาชีพ และการนิเทศติดตาม	4.56	.73	มากที่สุด
2. องค์ประกอบที่ 2 ด้านการพัฒนาบุคลากรและเทคโนโลยี	4.42	.41	มาก
2.1 การพัฒนาผู้เรียนอาชีวศึกษา	4.56	.53	มากที่สุด
2.2 การพัฒนาผู้สอน	4.44	.53	มาก
2.3 การพัฒนาบุคลากรในสถานประกอบการ	4.56	.53	มากที่สุด
2.4 การวิจัยและพัฒนาเทคโนโลยี	4.11	.60	มาก
3. องค์ประกอบที่ 3 ด้านการระดมทรัพยากร	4.39	.74	มาก
3.1 การจัดสรรทรัพยากรสนับสนุนความร่วมมือ	4.22	.83	มาก
3.2 สิทธิประโยชน์ของความร่วมมือ	4.56	.73	มากที่สุด

ตาราง 8 (ต่อ)

รายการประเมิน	ระดับความเป็นไปได้		
	$\bar{x}$	S.D.	ความเป็นไปได้
รูปแบบความร่วมมือการจัดการอาชีวศึกษา ประเภท อุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง ในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่ง อ่าวไทย			
4. องค์ประกอบที่ 4 ด้านความสำเร็จและการประเมินผล	4.33	.71	มาก
4.1 ความสำเร็จของความร่วมมือ	4.33	.71	มาก
4.2 การติดตามประเมินผลความร่วมมือ	4.33	.71	มาก
5. รูปแบบนี้ ได้ระบุงค์ประกอบสำคัญของความร่วมมือได้ อย่างชัดเจน	4.67	.50	มากที่สุด
6. รูปแบบนี้ มีความเป็นไปได้ที่หน่วยงานที่เกี่ยวข้องจะ นำไปใช้	4.67	.50	มากที่สุด
7. รูปแบบนี้ ส่งเสริมให้ผู้เรียนและผู้สำเร็จการศึกษา มีความรู้ ทักษะ และเจตคติในวิชาชีพและคุณลักษณะที่พึงประสงค์ ตามมาตรฐานวิชาชีพ	4.67	.50	มากที่สุด
8. รูปแบบนี้ ส่งเสริมให้ผู้สำเร็จการศึกษา เป็นที่ต้องการของ ตลาดแรงงาน	4.78	.44	มากที่สุด
9.รูปแบบนี้ ส่งเสริมต่อการพัฒนาบุคลากรและงานวิจัยด้าน ยางและผลิตภัณฑ์ยาง	4.67	.50	มากที่สุด
10. รูปแบบนี้มีความเหมาะสมในการนำไปใช้ในการจัดการ อาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง ใน กลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย	4.67	.50	มากที่สุด
รวม	4.59	.42	มากที่สุด

จากตารางที่ 8 พบว่า ผลการประเมินความเป็นไปได้ของรูปแบบความร่วมมือการจัดการอาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง ในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย โดยภาพรวมมีค่าความเป็นไปได้อยู่ในระดับ มากที่สุด ($\bar{x} = 4.59$) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ รูปแบบนี้ ส่งเสริมให้ผู้สำเร็จการศึกษา เป็นที่ต้องการของตลาดแรงงาน อยู่ในระดับ มากที่สุด ($\bar{x} = 4.78$) และ ข้อที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด คือ ด้านความสำเร็จและการประเมินผล อยู่ในระดับ มาก ($\bar{x} = 4.33$)

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่อง การพัฒนารูปแบบความร่วมมือการจัดการอาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง ในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย เป็นการวิจัยและพัฒนา (Research and Development) โดยมีวัตถุประสงค์ดังนี้ 1) เพื่อศึกษาสภาพและปัญหาของความร่วมมือการจัดการอาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง ในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย 2) เพื่อพัฒนารูปแบบความร่วมมือ การจัดการอาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง ในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย และ 3) เพื่อตรวจสอบความครอบคลุม ความเหมาะสม และประเมินความเป็นไปได้ของรูปแบบความร่วมมือการจัดการอาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง ในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย สามารถสรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ ดังต่อไปนี้

สรุปผลการวิจัย

1. การศึกษาสภาพและปัญหาของความร่วมมือการจัดการอาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง ในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย สรุปผลการวิจัยได้ดังนี้

1.1 สภาพของความร่วมมือระหว่างสถาบันอาชีวศึกษา สถาบันอุดมศึกษา และสถานประกอบการ ในการจัดการอาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง พบว่ามีความร่วมมือกันในการฝึกงาน โดยสถาบันอาชีวศึกษาจะส่งนักศึกษาเข้าฝึกงานในสถานประกอบการ ส่วนการประเมินสมรรถนะ สถาบันอาชีวศึกษาจะเชิญสถาบันอุดมศึกษาเข้าร่วมประเมินสมรรถนะ ด้านวิชาการและการวิจัย สถาบันอาชีวศึกษาจะทำความร่วมมือกับสถาบันอุดมศึกษาและสถานประกอบการ มีทั้งเป็นทางการและไม่เป็นทางการ และด้านการรับเข้าศึกษาต่อ สถาบันอาชีวศึกษาจะร่วมมือกับสถาบันอุดมศึกษา โดยสถาบันอุดมศึกษาให้โควตาศึกษาต่อและรับเข้าศึกษาตามระบบ การสนับสนุนวัสดุดิบและเครื่องมือเครื่องจักร ในด้านการสนับสนุนวัสดุดิบ สถาบันอาชีวศึกษาจะขอความร่วมมือกับสถานประกอบการเพื่ออนุญาตให้วัสดุดิบมาใช้ในการเรียนการสอน และร่วมมือกับสถาบันอุดมศึกษา โดยให้นักศึกษาเข้าไปเรียนรู้เครื่องมือเครื่องจักร แต่ความร่วมมือส่วนใหญ่ยังไม่เป็นทางการ ขาดการวางแผนร่วมกัน

1.2 ปัญหาและอุปสรรค ของความร่วมมือระหว่างสถาบันอาชีวศึกษา สถาบันอุดมศึกษา และสถานประกอบการ ในการจัดการอาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง ในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย พบว่า ด้านการบริหารจัดการ ขาดระบบ

บริหารจัดการความร่วมมือที่ชัดเจน ขึ้นอยู่กับแนวคิดและนโยบายของผู้บริหารเป็นสำคัญ ขาดการทำความเข้าใจในหลักการและวัตถุประสงค์ของการจัดการอาชีวศึกษาร่วมกัน ขาดการวางแผนร่วมกัน การประสานงานยังไม่เป็นระบบ และการติดต่อระหว่างหน่วยงานส่วนใหญ่อาศัยความสัมพันธ์ส่วนตัว ด้านหลักสูตร การเรียนการสอน และการวิจัย พบว่า หลักสูตรไม่ทันสมัย เนื้อหารายวิชาไม่สอดคล้องกับการทำงานในสถานประกอบการปัจจุบัน การจัดการเรียนไม่สอดคล้องกับลักษณะงานอาชีพ ครูส่วนใหญ่ขาดประสบการณ์ตรงในโรงงาน การขยายผลงานวิจัยสู่เชิงพาณิชย์ยังไม่เป็นรูปธรรม ด้านผู้เรียน พบว่า พบว่า สมรรถนะและทักษะของผู้เรียนยังไม่สอดคล้องกับความต้องการของสถานประกอบการ ไม่ปรับตัวเข้ากับการทำงาน ขาดความรับผิดชอบ ไม่ปฏิบัติตามกฎระเบียบของสถานประกอบการอย่างเคร่งครัด ด้านการฝึกอาชีพ พบว่า การส่งนักศึกษาเข้าฝึกอาชีพในสถานประกอบการ มีสถาบันอาชีวศึกษาบางแห่ง ขาดวัตถุประสงค์ของการฝึกอาชีพ ขาดแผนการฝึกอาชีพ และขาดการวางแผนร่วมกันกับสถานประกอบการ ส่งผลให้การฝึกอาชีพไม่เป็นไปตามแผนที่ได้กำหนดไว้ หรือช่วงเวลาฝึกอาชีพไม่เหมาะสมกับสถานประกอบการ และการเลือกโรงงานไม่เหมาะสมกับผู้ฝึกอาชีพ ในส่วนของผู้ควบคุมการฝึกหรือครูฝึก พบว่า ขาดทักษะการสอนและการถ่ายทอดประสบการณ์

2. การพัฒนารูปแบบความร่วมมือการจัดการอาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง ในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย

2.1 การวิเคราะห์ความคิดเห็นเกี่ยวกับองค์ประกอบของรูปแบบความร่วมมือการจัดการอาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง ในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 3.58 เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ด้านการวางแผนและบริหารหลักสูตร มีค่าเฉลี่ยสูงสุด เท่ากับ 3.66 และด้านการระดมทรัพยากร มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุด เท่ากับ 3.45

2.2 การยก(ร่าง) รูปแบบความร่วมมือการจัดการอาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง ในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย โดยความร่วมมือของ 3 องค์กร คือ สถาบันอุดมศึกษา สถาบันอาชีวศึกษา และสถานประกอบการ มีองค์ประกอบหลักที่สำคัญ 4 องค์ประกอบ ได้แก่ ด้านวางแผนและบริหารหลักสูตร ด้านการพัฒนาบุคลากรและเทคโนโลยี ด้านการระดมทรัพยากร และด้านความสำเร็จและการประเมินผล และมีแนวปฏิบัติที่มีค่าคะแนนเฉลี่ย ตั้งแต่ 3.50 ขึ้นไป จำนวน 54 ข้อ

3.การตรวจสอบความครอบคลุม ความเหมาะสมและประสิทธิผลของรูปแบบความร่วมมือการจัดการอาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง ในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย

3.1 การตรวจสอบความครอบคลุม และความเหมาะสมของร่างรูปแบบความร่วมมือการจัดการอาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง ในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย จากข้อมูลการสนทนากลุ่ม (Focus Group Discussion) พบว่า รูปแบบความร่วมมือการจัดการอาชีวศึกษาประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยางในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย ที่ผ่านการตรวจสอบความเหมาะสมของผู้ทรงคุณวุฒิ ประกอบด้วยสมาชิกความร่วมมือ 3 องค์กร ได้แก่ 1) สถาบันอุดมศึกษา 2)สถาบันอาชีวศึกษา และ 3) สถานประกอบการ และองค์ประกอบของรูปแบบความร่วมมือ มี 4 องค์ประกอบหลัก ได้แก่ องค์ประกอบที่ 1 ด้านการวางแผนและบริหารหลักสูตร ประกอบด้วย 1) การกำหนดหลักการและการดำเนินงานความร่วมมือ มีแนวปฏิบัติ 3 ข้อ 2) การกำหนดบทบาทหน้าที่ของแต่ละฝ่าย มีแนวปฏิบัติ 4 ข้อ 3)การพัฒนาหลักสูตรและจัดการเรียนการสอน มีแนวปฏิบัติ 5 ข้อ 4)การฝึกอบรม และการนิเทศติดตาม มีแนวปฏิบัติ 8 ข้อ องค์ประกอบที่ 2 ด้านการพัฒนาบุคลากรและเทคโนโลยี ประกอบด้วย 1) การพัฒนาผู้เรียนอาชีวศึกษา มีแนวปฏิบัติ 7 ข้อ 2) การพัฒนาผู้สอน มีแนวปฏิบัติ 3 ข้อ 3)การพัฒนาบุคลากรในสถานประกอบการมีแนวปฏิบัติ 4 ข้อ 4) การวิจัยและพัฒนาเทคโนโลยี มีแนวปฏิบัติ 6 ข้อ องค์ประกอบที่ 3 ด้านการระดมทรัพยากร ประกอบด้วย 1) การจัดสรรทรัพยากรสนับสนุนความร่วมมือ มีแนวปฏิบัติ 4 ข้อ 2) สิทธิประโยชน์ของความร่วมมือ มีแนวปฏิบัติ 5 ข้อ และองค์ประกอบที่ 4 ด้านความสำเร็จและการประเมินผล ประกอบด้วย 1) ความสำเร็จของความร่วมมือ มีแนวปฏิบัติ 5 ข้อ 2) การติดตามประเมินผลความร่วมมือ มีแนวปฏิบัติ 3 ข้อ

3.2 การประเมินความเป็นไปได้ของรูปแบบความร่วมมือการจัดการอาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง ในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย พบว่า ความเป็นไปได้ของรูปแบบความร่วมมือการจัดการอาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง ในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย โดยภาพรวมมีค่าความเป็นไปได้อยู่ในระดับ มากที่สุด มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.59 ด้านที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ รูปแบบนี้ ส่งเสริมให้ผู้สำเร็จการศึกษา เป็นที่ต้องการของตลาดแรงงาน มีค่าความเป็นไปได้อยู่ในระดับ มากที่สุด มีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 4.78 และด้านที่มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุด คือ ด้านความสำเร็จและการประเมินผล มีค่าความเป็นไปได้อยู่ในระดับ มาก มีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 4.33

อภิปรายผลการวิจัย

จากผลการวิจัยเรื่องรูปแบบความร่วมมือการจัดการอาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรม ยางและผลิตภัณฑ์ยาง ในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย ผู้วิจัยพบประเด็นที่น่าสนใจสมควรนำมา อภิปรายผลดังนี้

1. สภาพและปัญหาของความร่วมมือการจัดการอาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรม ยางและผลิตภัณฑ์ยาง ในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย พบว่า สภาพความร่วมมือระหว่าง สถาบันอาชีวศึกษา สถาบันอุดมศึกษา และสถานประกอบการ มีความร่วมมือกันบางส่วนหรือบาง กิจกรรมในด้านการฝึกงานและการประเมินสมรรถนะ ด้านวิชาการและการวิจัย และด้านการ รับเข้าศึกษาและการสนับสนุนวัตถุดิบและเครื่องมือเครื่องจักร แต่ความร่วมมือส่วนใหญ่ยังไม่เป็น ทางการ และขาดการวางแผนร่วมกัน สอดคล้องกับรายงานการสัมมนาของวิทยาลัยอาชีวศึกษา ภูเก็ต (2553 : 1-10) พบว่า ความร่วมมือระหว่างสถานศึกษาและสถานประกอบการ ที่รับนักเรียน นักศึกษาเข้าฝึกปฏิบัติงานส่วนใหญ่ยังมีลักษณะไม่เป็นทางการ ขึ้นอยู่กับแนวคิดและนโยบายของ ผู้บริหารสถานศึกษาเป็นสำคัญ ทั้งยังไม่มีการร่วมวางแผนและดำเนินการในทุกขั้นตอน

ส่วนปัญหาและอุปสรรค ของความร่วมมือระหว่างสถาบันอาชีวศึกษา สถาบันอุดมศึกษา และสถานประกอบการ ในการจัดการอาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรมยาง และผลิตภัณฑ์ยาง ในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย พบว่า ขาดระบบบริหารจัดการความร่วมมือ ที่ชัดเจน และการติดต่อระหว่างหน่วยงานส่วนใหญ่อาศัยความสัมพันธ์ส่วนตัว ซึ่งสอดคล้องกับ งานวิจัยของ บริมเบิลและดอนเนอร์ (Brimble; &Doner. 2007: 1021 – 1036) ที่ได้ศึกษาปัจจัยที่ ทำให้ความร่วมมือของมหาวิทยาลัยและภาคอุตสาหกรรมของประเทศไทยไม่ประสบผลสำเร็จ พบว่า ส่วนใหญ่ความร่วมมือที่เกิดขึ้นเป็นระดับบุคคลโดยไม่ผ่านสถาบัน ส่วนด้านหลักสูตรไม่ ทันสมัย เนื้อหารายวิชาไม่สอดคล้องกับการทำงานในสถานประกอบการปัจจุบัน การจัดการ เรียนไม่สอดคล้องกับลักษณะงานอาชีพ ครูส่วนใหญ่ขาดประสบการณ์ตรงในโรงงาน การขยาย ผลงานวิจัยสู่เชิงพาณิชย์ยังไม่เป็นรูปธรรม สอดคล้องกับผลการศึกษาของ ณัฐสิริ รัชเกียรติวงศ์ (2558:7-10) ที่ได้ศึกษาการปฏิรูปอาชีวศึกษาของประเทศไทย พบว่า หลักสูตรอาชีวศึกษาถูก ออกแบบมาไม่เหมาะสมกับความพร้อมของผู้เรียน และละเลยทักษะความรู้พื้นฐาน เนื้อหาหลักสูตร ไม่เชื่อมโยงกับทักษะที่ต้องใช้ในโลกรการทำงานจริง อาจารย์อาชีวศึกษาส่วนใหญ่ขาด ประสบการณ์ในสถานประกอบการ และงานวิจัยของ บริมเบิลและดอนเนอร์ (Brimble; & Doner. 2007: 1021 – 1036) พบว่า คนไทยมีนิสัยปกป้องตนเองทำให้ผลงานวิจัยที่เป็นประโยชน์ไม่ได้รับ การเผยแพร่เนื่องจากความไม่แน่ใจว่าทรัพย์สินทางปัญญาของตนจะถูกละเมิดจึงส่งผลต่อความ

เชื่อมโยงกับภาคอุตสาหกรรมทำให้ไม่เกิดกิจกรรมการถ่ายทอดความรู้ ส่วนผู้เรียนขาดสมรรถนะ และทักษะที่จำเป็นต่อการปฏิบัติงาน ดังผลการศึกษาของ ณัฐสิฏฐิ รัชเกียรติวงศ์ (2558 : 1-10) ที่ได้ศึกษาการปฏิรูปอาชีวศึกษาของประเทศไทย พบว่า เนื้อหาไม่สอดคล้องกับทักษะที่จำเป็นต้องใช้ประกอบอาชีพ ในส่วนการฝึกอาชีพ พบว่า ผู้ควบคุมการฝึกขาดทักษะการสอนและการถ่ายทอดประสบการณ์ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ พิทยา ชินะจิตพันธ์, สบสันต์ อุตกฤษฎ์ และ ชนะ กลีภรณ์. (2555 : 182-185) ที่ได้ศึกษารูปแบบการพัฒนาการจัดการเรียนการสอนอาชีวศึกษา ระบบทวิภาคีสาขาช่างอุตสาหกรรม พบว่า ครูฝึกในสถานประกอบการขาดเทคนิคการสอนและแรงจูงใจในการเรียน รวมทั้งการขาดความเข้าใจเรื่องการผลิต การประเมินผลการเรียนรายวิชาที่ฝึกอาชีพในสถานประกอบการ

2. ผลการวิเคราะห์ความคิดเห็นต่อองค์ประกอบของรูปแบบความร่วมมือการจัดการอาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง ในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก ด้านที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ ด้านการวางแผนและบริหารหลักสูตร ทั้งนี้ อาจเป็นเพราะการวางแผนเป็นเครื่องมือสำคัญในการบริหาร ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ วารุณี ขำสวัสดิ์ และ สิทธิเดช สิริสุขะ (2558 : 565) ที่ได้ศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อประสิทธิภาพการบริหารจัดการงานคลังของ องค์การบริหารส่วนตำบลในเขตจังหวัดเพชรบุรี พบว่า ด้านที่มากที่สุด คือ ด้านการวางแผน ส่วนการบริหารหลักสูตร และสอดคล้องกับงานวิจัยของเบญจวรรณ ศิริค่านวล ปัญญา ทองนิล และกาญจนา บุญส่ง (2560 : 2335-2348) ที่ได้ศึกษาปัจจัยที่ส่งผลในการจัดการศึกษาอาชีวศึกษาระบบทวิภาคีสถานศึกษาในจังหวัดลำปางสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา พบว่า ด้านที่มากที่สุด คือ ปัจจัยด้านหลักสูตรและการจัดการเรียนการสอน ส่วนด้านที่มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุด คือ ด้านการระดมทรัพยากร ทั้งนี้ อาจเป็นเพราะสถาบันอาชีวศึกษา และสถาบันอุดมศึกษา เป็นหน่วยงานภาครัฐมีกฎระเบียบ ข้อบังคับที่เกี่ยวข้องกับการบริหารราชการ ทั้งการบริหารงานบุคคล งบประมาณ พัสดุ และอาคารสถานที่ ส่วนสถานประกอบการเป็นหน่วยงานภาคเอกชนมีความคล่องตัวในการบริหารจัดการทรัพยากรต่างๆ ได้มากกว่า ทำให้ไม่สามารถจัดสรรทรัพยากรสนับสนุนระหว่างกันได้ทุกด้าน

3. การพัฒนารูปแบบความร่วมมือการจัดการอาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง ในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย โดยความร่วมมือของ 3 องค์การ คือ สถาบันอุดมศึกษา สถาบันอาชีวศึกษา และสถานประกอบการ ซึ่งเป็นไปตามหลักการสำคัญของพระราชบัญญัติการอาชีวศึกษา พ.ศ.2551 (2551 : 4) ที่กล่าวถึงการมีส่วนร่วมของชุมชน สังคม

และ สถานประกอบการในการกำหนดนโยบายการผลิตและพัฒนากำลังคน โดยมีองค์ประกอบหลัก 4 ด้าน ได้แก่

องค์ประกอบที่ 1 ด้านการวางแผนและบริหารหลักสูตร ซึ่งผู้ทรงคุณวุฒิเห็นว่า ควรร่วมกันวางแผนและบริหารหลักสูตร เพื่อผลิตและพัฒนากำลังคนอาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง ให้มีสมรรถนะอาชีพ และคุณลักษณะที่พึงประสงค์ตามความต้องการของตลาดแรงงาน ซึ่งสอดคล้องกับแนวทางในการจัดการอาชีวศึกษาเพื่อการผลิตและพัฒนากำลังคนของกลุ่มอุตสาหกรรม ของสำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา (2550 : ค-ง) ที่กล่าวว่าสถาบันการศึกษาควรทบทวนหลักสูตรการเรียนการสอนให้สอดคล้องกับสถานการณ์และความต้องการในการใช้กำลังคน ปฏิรูปหลักสูตรให้เป็นลักษณะที่ผู้ใช้เป็นผู้กำหนดและเป็นหลักสูตรฐานสมรรถนะ

องค์ประกอบที่ 2 ด้านการพัฒนาบุคลากรและเทคโนโลยี ผู้ทรงคุณวุฒิเห็นว่า ผู้เรียนอาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง ควรได้ฝึกอาชีพในสถานประกอบการที่เหมาะสมกับระดับการศึกษาและพัฒนาสมรรถนะอาชีพ ตามมาตรฐานอาชีพ ส่วนการพัฒนาผู้สอน ผู้ทรงคุณวุฒิเห็นว่าควรร่วมกันพิจารณาจัดผู้สอนประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง เข้าฝึกประสบการณ์วิชาชีพในสถานประกอบการ เพื่อทราบถึงข้อมูลและนโยบายต่างๆ ของสถานประกอบการ ที่มีการเปลี่ยนแปลงตลอดเวลา ดังแนวคิดของสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา (2557 : 9) ที่กล่าวถึงการส่งเสริม สนับสนุน ให้ครูผู้สอนและบุคลากรที่เกี่ยวข้องในสาขาวิชาชีพ ได้รับการพัฒนา แลกเปลี่ยนเรียนรู้วิทยาการเทคโนโลยีที่ทันสมัยจากสถานประกอบการ นำมาประยุกต์ใช้และพัฒนารูปแบบการเรียนการสอนให้ทันต่อสภาพการณ์ที่เปลี่ยนแปลงไป ในส่วนของการพัฒนาครูฝึกของสถานประกอบการ ผู้ทรงคุณวุฒิแสดงความเห็นว่าควรร่วมกันพัฒนาทักษะการสอนงาน การถ่ายทอด การวัดและประเมินผล โดยผ่านการฝึกอบรมหรือประชุมสัมมนาตามความเหมาะสม ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของอุดมศักดิ์ มีสุข(2560 :231) ที่ได้ศึกษาการพัฒนา รูปแบบการจัดการอาชีวศึกษาระบบทวิภาคี สาขาช่างอุตสาหกรรม ในสถานศึกษาสังกัดสถาบันการอาชีวศึกษาภาคกลาง พบว่า ครูฝึกในสถานประกอบการ ขาดความรู้ความเข้าใจในการวัดผลและประเมินผล ในส่วนการการวิจัยและพัฒนาเทคโนโลยี ผู้ทรงคุณวุฒิแสดงความเห็นว่า ควรร่วมทำวิจัยกับสถานประกอบการ โดยนำโจทย์วิจัยจากสถานประกอบการมาแก้ไขปัญหาหรือพัฒนาผลิตภัณฑ์ หรือสร้างเทคโนโลยีและนวัตกรรม ซึ่งสอดคล้องกับมาตรฐานการอาชีวศึกษาพ.ศ. 2561 ในประกาศกระทรวงศึกษาธิการ (2561 : 4-

6) ที่กล่าวถึงการสร้างสังคมแห่งการเรียนรู้สถานศึกษาร่วมมือกับบุคคลชุมชนองค์กรต่างๆ เพื่อสร้างสังคมแห่งการเรียนรู้มีการจัดทำนวัตกรรม สิ่งประดิษฐ์ งานสร้างสรรค์ งานวิจัย

องค์ประกอบที่ 3 ด้านการระดมทรัพยากร ทั้งการจัดสรรทรัพยากรสนับสนุนความร่วมมือ และการกำหนดสิทธิประโยชน์ของความร่วมมือ ซึ่งสอดคล้องกับหลักการสำคัญของพระราชบัญญัติการอาชีวศึกษา พ.ศ.2551 (2551 : 4) ที่กล่าวถึงการระดมทรัพยากรทั้งจากภาครัฐและเอกชนในการจัดการอาชีวศึกษาและการฝึกอบรมวิชาชีพ โดยคำนึงถึงการประสานประโยชน์อย่างทั่วถึงและเป็นธรรมและผลการศึกษาของศูนย์อาชีวศึกษาทวิภาคี สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา(2557 : 9-10) ที่ได้ศึกษาปัจจัยแห่งความสำเร็จในการจัดการอาชีวศึกษาระบบทวิภาคี พบว่า การสร้างแรงจูงใจให้สถานประกอบการร่วมมือด้วยมาตรการสิทธิประโยชน์ทางภาษี ยกย่องเชิดชูเกียรติ

องค์ประกอบที่ 4 ด้านความสำเร็จและการประเมินผล ผู้ทรงคุณวุฒิแสดงความเห็นว่า สถาบันอาชีวศึกษา ผลิตผู้เรียนที่มีสมรรถนะและคุณลักษณะที่พึงประสงค์ตรงกับความต้องการของสถานประกอบการ สถานประกอบการ ก็มีโอกาสคัดเลือกพนักงานที่มีคุณภาพ ตรงตามความต้องการโดยไม่ต้องฝึกเพิ่มส่วนสถาบันอุดมศึกษา ก็มีผลงานวิจัยตีพิมพ์ เผยแพร่ ส่วนการติดตามประเมินผลความร่วมมือเพื่อนำข้อมูลเกี่ยวกับปัญหาของการดำเนินงานความร่วมมือ มาวิเคราะห์หาสาเหตุและวิธีการแก้ปัญหา เพื่อการดำเนินงานที่มีประสิทธิภาพ ตลอดจนทบทวนและปรับปรุง แนวปฏิบัติ กฎ ระเบียบ และข้อตกลงต่างๆ ที่เป็นอุปสรรคต่อการดำเนินงานความร่วมมือเป็นระยะๆ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของยุพาวดี ศิริปริดี วิทกร วิภาหส์น และยุทธสิทธิ์ จันทรคูเมือง (2559 : ออนไลน์) ที่ได้ศึกษาการจัดการอาชีวศึกษาระบบ ทวิภาคีในสถานศึกษาสังกัด อาชีวศึกษาจังหวัดอุดรธานี ได้ให้ข้อเสนอแนะว่าควรมีกระบวนการวัดและประเมินผลให้เหมาะสมสอดคล้องกับงานที่ปฏิบัติ และติดตามผล เพื่อนำข้อมูลมาใช้ในการวางแผนปรับปรุงและพัฒนาในครั้งต่อไป

4.การประเมินความเป็นไปได้ของรูปแบบความร่วมมือการจัดการอาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง ในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย พบว่า โดยภาพรวมมีค่าความเป็นไปได้อยู่ในระดับ มากที่สุด โดยด้านที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ รูปแบบนี้ ส่งเสริมให้ผู้สำเร็จการศึกษา เป็นที่ต้องการของตลาดแรงงาน ทั้งนี้อาจเป็นเพราะ ผู้สำเร็จการศึกษาจากการจัดการอาชีวศึกษา ในลักษณะรูปแบบความร่วมมือนี้ ได้บูรณาการทั้งภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติจากสถาบันอาชีวศึกษา สถาบันอุดมศึกษาและสถานประกอบการ มีสื่อ มีเครื่องมือ/อุปกรณ์ มีการฝึกอาชีพ ทำให้มีสมรรถนะอาชีพ และคุณลักษณะตรงกับความต้องการของสถานประกอบการใน

พื้นที่ ดังแนวทางของกระทรวงอุตสาหกรรม (2554 : 31) ที่ให้มีการประสานความร่วมมือระหว่าง ภาครัฐ ภาคเอกชน สถาบันการศึกษา เพื่อพัฒนาบุคลากรให้มีทักษะ มีการใช้ความคิดสร้างสรรค์ และองค์ความรู้เพื่อรองรับกับการปรับตัวของภาคอุตสาหกรรม และด้านที่มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุด คือ ด้านความสำเร็จและการประเมินผล ทั้งนี้อาจเป็นเพราะสถาบันอาชีวศึกษาและสถาบันอุดมศึกษากับสถานประกอบการมีมุมมองความสำเร็จของความร่วมมือที่แตกต่างกัน และมีระบบการประเมินผลที่แตกต่างกัน สถานประกอบการอาจมองความสำเร็จด้านความคุ้มค่าทางด้านการเงิน และการลงทุน ส่วนสถานศึกษาอาจมองถึงผู้เรียนและผู้สำเร็จการศึกษา ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ บริมเบิลและดอนเนอร์ (Brimble; &Doner. 2007: 1021 – 1036) ที่ได้ศึกษาปัจจัยที่ทำให้ความร่วมมือของมหาวิทยาลัยและภาคอุตสาหกรรมของประเทศไทยไม่ประสบผลสำเร็จ พบว่า ผลประโยชน์ร่วมกันทั้งสองฝ่ายยังไม่ชัดเจนจึงทำให้ทั้งสองฝ่ายไม่พึงพอใจและไม่ไว้วางใจกันและกัน และงานวิจัยของ สาทิต ปรัญญาวริยะกุลพิณสุตา สิริธวัชศรี และสินธะวา คามดิษฐ์ (2560: 275) ที่ได้ศึกษารูปแบบการบริหารจัดการการศึกษาของโรงเรียนแบบมีส่วนร่วมขององค์กรในชุมชนเชิงบูรณาการ พบว่า การมีส่วนร่วมติดตามประเมินผลทั้งสภาพจริงและความคาดหวังมีส่วนร่วมระดับน้อยที่สุด

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

1.1 สถานศึกษาสังกัดคณะกรรมการการอาชีวศึกษาและคณะกรรมการอุดมศึกษา ควรนำรูปแบบความร่วมมือการจัดการอาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง ในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย ไปประยุกต์ใช้เพื่อคุณภาพในการจัดการศึกษา

1.2 สถานประกอบการ ควรนำรูปแบบความร่วมมือการจัดการอาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง ในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย ไปประยุกต์ใช้ในการร่วมมือจัดการศึกษา

2. ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 นำรูปแบบความร่วมมือการจัดการอาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง ในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย ที่พัฒนาขึ้นไปทดลองใช้จริงในการจัดการอาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง เพื่อศึกษาผลและปัญหาของการใช้รูปแบบและนำมาพัฒนาปรับปรุงให้รูปแบบมีความเหมาะสมต่อการจัดการอาชีวศึกษาต่อไป

2.2 ควรมีการพัฒนาตัวบ่งชี้ในแต่ละองค์ประกอบหลัก ที่แสดงถึงความร่วมมือการจัดการอาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง ในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย

2.3 ควรมีการศึกษาการพัฒนา รูปแบบความร่วมมือการจัดการอาชีวศึกษา ในประเภทอื่นๆ เช่น การพัฒนา รูปแบบความร่วมมือการจัดการอาชีวศึกษา ในประเภทอุตสาหกรรม น้ำมันปาล์ม การพัฒนา รูปแบบความร่วมมือการจัดการอาชีวศึกษา ในประเภทอุตสาหกรรมการผลิต เป็นต้น

2.4 ควรมีการศึกษาการจัดการอาชีวศึกษา ในรูปแบบอื่นๆ ที่สอดคล้องกับความต้องการของสถานประกอบการและชุมชนท้องถิ่น เช่น การพัฒนา รูปแบบการจัดการอาชีวศึกษา จากครูผู้เชี่ยวชาญในท้องถิ่น การพัฒนา รูปแบบการจัดการอาชีวศึกษาฐานชุมชน เป็นต้น

บรรณานุกรม

- Bardach, Eugene. (1998). **"Creating Value Through Collaboration."** In Getting Agencies To Work Together: The Practice and Theory Of Managerial Craftsmanship. Washington, D.C.: Brookings Institution Press.
- Baum, F.E. (1993). Healthy Cities and Changes : Social Movement and Bureaucratic Tool. **Health Promotion International**. 8: 31– 40.
- Best, J. W. (1981). **Research in education**.(4th ed.). New Jersey: Prentice Hall.
- Brimble, P.; & Doner, R. F. (2007). University-Industry Linkages and Economic Development : The Case of Thailand. **World Development**. 35 : 1021 – 1036.
- Callan, V.; & Ashworth, P. (2004). **Working Together : Industry and VET Provider Training Partnerships**. Retrieved April 30, 2004, from <http://www.ncver.edu.au>.
- Carter V.Good. (1973). **Dictionary of Education**. New York: McGraw-Hill Book.
- Cohen, J. M. and Uphoff, N. T. (1981). **"Development Participation: Concept and Measures for Project Design Implementation and Evaluation."** Rural Development Committee Center for International Studies, Cornell University.
- Corsini, R.J.; & Auerbach, A.J. (1996). **Concise Encyclopedia of Psychology**. New York : John Wiley and Sons.
- Coombs, Phillip H. (1981). **New Strategic for Improving Rural Family Life Essex**. Connecticut: International Council for Education Development.
- Dubrion, Michael; & Ireland, G.D. (1993). **Management and Organization**. 2nd ed. Ohio:South Western Publishing.
- Erbe, Candace Sue. (1996, October). **Enhancing the Benefits of Cooperative Education through Structured Learning Experiences (Career Development)**, Dissertation Abstracts International. 57(7) : 2891 ; (DAO CD-ROM AAC9700339).
- Euler, Dieter. (2013). **Germany's dual vocational training system: a model for other countries**. Gütersloh. Bertelsmann Stiftung.
- Gohringer, Axel. (2002) **"University of Cooperative Education: The Dual System of Higher Education in Germany"**, *Asia-Pacific Journal of Cooperative Education*.

3(2), 53-58.

Hardy, M.; & Sophie, G. (1995). **Incoherence in the Collaboration between Government, Schools and the Workplace: Cooperative Education in Quebec**. Denver: Paper Presented at the Annual Meeting of the International Vocational Education and Training Association. [CD-ROM] Abstract from: ERIC ED 39195.

Hodge, B. J., & Anthony, W. P. (1991). **Organization theory: A strategic approach**. (4th ed.). Boston: Allyn & Bacon.

Ivancevich, J.H ; et al. (1989) . **Management : Principles and Functions**. (4thed.). Boston, MA: Richard D. Irwin.

Johnson, D.E. (1996). **Management of organizational behavior: Utilizing human resource**. Upper Saddle River, New Jersey: Prentice-Hill.

Jackson, D., & Maddy, W. (2005). **Ohio State University Fact Sheet: Introduction**. Retrieved November 1, 2010, from <http://www.ohioline.osu.edu/bc-fact/0001.html>.

Joyce, B., & Weil, M. (1986). **Model of teaching**. (3rd ed.). London : Prentice-Hall.

Keeves, J.P. (1988). **Educational Research, Methodology and Measurement an International Handbook**. Exeter. A Wheaton & Co., Ltd.

Keeves, P. J. (1997). **Educational Research Methodology and Measurement : An International Handbook**. Oxford, England : Pergamon Press.

Kisner,M.K.;Mazza,M.j.;Liggett,D.R.(1997).Building Parnerships. **New Directions for Community Colleges**. 97 :23-28.

Messon, Michael H., Albert, Michael. and Khedouri, Franklin. (1985). **Management : Individual and Organizational Effectiveness**. New York : Harper & Row.

Raj, Madhu. (1996). **Encyclopedia Dictionary of Psychology and Education**. Volume 3 (M-Z) New Delhi : ANMOL Publications PVT.

Reback, J.C.(2002). Making Collaboration Work: Key Components of Practice/Research Partnership. **JDI 2002**; 3(32): 837 – 848.

Rossi, R. J., Gilmartin, K. J., Dayton, C. W., & University of Michigan. (1982). **Agencies working together: A guide to coordination and planning**. Beverly Hills: Sage Publications.

Smith, R.H. & Others. (1980). **Management: Making organizations perform**. New York.

Sounder, W.E. (1993). Getting together : A State – of-the Art Review of the Challenges and Rewards of Consortia. *International Journal of Technology Management*. 8(6-8), 784-801.

The Joint Committee on Standards for Educational Evaluation. (1994). **The Program Evaluation Standards**. (2nd ed). London: SAGE Publications.

Welch, M., & Tulbert, B. (2000). Practitioners' perspectives of collaboration: A social validation and factor analysis. *Journal of Educational & Psychological Consultation*, 11(3), 357-378.

Woolgar, L. (2007). New Institutional Policies for University-Industry Links in Japan. *Research Policy*. 36, 1261 – 1274.

Yong, Lee S. (2000) "The Sustainability of University – Industry Research Collaboration: An Assessment of Behavioral Outcomes". *Journal of Technology Transfer* 2000. 2(25): 111 – 133.

กระทรวงอุตสาหกรรม. (2554). **แผนแม่บทการพัฒนาอุตสาหกรรมไทย พ.ศ. 2555-2574**
กรุงเทพฯ : สำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม.

กระทรวงศึกษาธิการ. (2553). **พัฒนาระบบการเรียนการสอนแบบสะเต็มศึกษา**. สืบค้นเมื่อ 9 กันยายน 2560, จาก <http://www.moe.go.th/mobile1/viewNews.php>.

กฤษฎณ์ จันทรพรหม. (2548). **การศึกษารูปแบบมหาวิทยาลัยเสมือนจริงที่เหมาะสมสำหรับสถาบันอุดมศึกษาในประเทศไทย**. วิทยานิพนธ์ กศ.ด. (เทคโนโลยีการศึกษา).
กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

กฤษมันต์ วัฒนานรงค์ (2552). **อุดมศึกษาและอาชีวศึกษากับการพัฒนากำลังคนเพื่ออุตสาหกรรม**. สืบค้นเมื่อ 9 กันยายน 2560, จาก <https://www.thairath.co.th/content/37523>.

กรรตินี พิพัฒน์ผล. (2557). **องค์ประกอบความสำเร็จของการจัดการอาชีวศึกษาในสถานประกอบการขนาดใหญ่**. วิทยานิพนธ์ ศษ.ด. (การศึกษาตลอดชีวิตและการพัฒนามนุษย์).
กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร.

กองบริหารงานวิจัยและประกันคุณภาพการศึกษา มหาวิทยาลัยพะเยา. (2559).

พิมพ์เขียว Thailand 4.0 โมเดลขับเคลื่อนประเทศไทยสู่ความมั่นคง มั่งคั่ง และยั่งยืน.
สืบค้นเมื่อ 26 เมษายน 2560, จาก <http://www.libarts.up.ac.th/v2/img/Thailand-4.0.pdf>

กลุ่มงานคณะกรรมการการเกษตรและสหกรณ์ วุฒิสภา. (2555). **รายงานการพิจารณา**

การศึกษาเรื่องแนวทางการพัฒนายางพารา. กรุงเทพฯ : สำนักงานเลขาธิการวุฒิสภา.
 ขจรศักดิ์ อินทรโสภณ และ ประเสริฐ อินทร์รักษ์. (2560, มกราคม-มิถุนายน). รูปแบบการบริหาร
 การศึกษาวิทยาลัยอาชีวศึกษาเอกชนสู่ประชาคมอาเซียน.. **วารสารวิชาการครุศาสตร์**
อุตสาหกรรม พระจอมเกล้าพระนครเหนือ .8(1) :132-140.

ขวัญชัย พานิชการ และ พงษ์ทิ ศิริบรรณพิทักษ์. (2556, กรกฎาคม- กันยายน). การพัฒนารูปแบบ
 การบริหารที่เหมาะสมสำหรับสถาบันการอาชีวศึกษา. **วารสารครุศาสตร์**. 40(3) :
 133-146.

คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย วิทยาเขต
 นครศรีธรรมราช ใสใหญ่. (2560). **หลักสูตรวิทยาศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาเทคโนโลยี**
ยางและพอลิเมอร์. สืบค้นเมื่อ 5 ธันวาคม 2561, จาก
<http://rubbertech.scitech.rmutsv.ac.th/th/content>.

คณะวิศวกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยทักษิณ วิทยาเขตพัทลุง. (2559). **หลักสูตรวิศวกรรมศาสตร**
บัณฑิต สาขาวิชาวิศวกรรมยางและพอลิเมอร์. สืบค้นเมื่อ 5 ธันวาคม 2561, จาก
https://www.engineering.tsu.ac.th/ccpt/UserFiles/Info_Rubber%20Eng%2059_.pdf.

จรรยาพร ธรณินทร์. (2552). **12 ไม่เด็ด สูตรสำเร็จข้าราชการ**. พิมพ์ครั้งที่ 2 . กรุงเทพฯ :
 อินสปายร์.

จินตนา รวมชมรัตน์. (2558). **รูปแบบการจัดการอาชีวศึกษาระบบทวิภาคีในวิทยาลัย**
อาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา. วิทยานิพนธ์ ปรัช.ด. (การ
 บริหารเพื่อพัฒนาการศึกษา). กาญจนบุรี : มหาวิทยาลัยราชภัฏกาญจนบุรี.

ชายชาญ ปิงเมือง. (2545). **รูปแบบการจัดการอาชีวศึกษาระบบทวิภาคี สาขาวิชาช่างกล**
โรงงานวิทยาลัยเทคนิคเชียงใหม่. วิทยานิพนธ์ ศษ.ม. (อาชีวศึกษา). เชียงใหม่ :
 มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

ชัยวิจิต เตียรชนะ. (2560, มกราคม – มิถุนายน). การสร้างและการพัฒนาโมเดล/รูปแบบ/แบบจำลอง/
 ตัวแบบ. **วารสารศิลปการศึกษาศาสตร์วิจัย**. 9(1) : 1-11.

ชัยพร รัตนแสง. (2546). **การพัฒนาการดำเนินงานด้านการฝึกงานของนักศึกษาวิทยาลัยการ**
อาชีพตระการพืชผล จังหวัดอุบลราชธานี. ปรินญาณินพนธ์ คม. (การบริหารการศึกษา).

มหาสารคาม : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.

ณรงค์ ฤทธิเดช.(2552).**การพัฒนารูปแบบการดำเนินการอาชีวศึกษาระบบทวิภาคี ระดับอาชีวศึกษาจังหวัด โดยใช้กระบวนการเครือข่ายศูนย์กำลังคนอาชีวศึกษาจังหวัด.**

วิทยานิพนธ์ ปริญญาโท. (วิจัยและพัฒนาการสอนเทคนิคศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ. ถ่ายเอกสาร.

ณัฐสิริ รัชเกียรติวงศ์. (2558). **การปฏิรูปอาชีวศึกษาของประเทศไทย.** กรุงเทพฯ : สถาบันวิจัยเพื่อการพัฒนาประเทศไทย (ทีดีอาร์ไอ).

ณัฐวิทย์ มุ่งเมือง และบุญสม วราเอกศิริ. (2560, มกราคม – มิถุนายน).การพัฒนาความร่วมมือการจัดการอาชีวศึกษาระบบทวิภาคีของวิทยาลัยการอาชีพในภาคเหนือตอนบน. **พินนเศวรสาร.13(1) : 133-146.**

ดารณี บุญบันดาล.(2547).**ความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อการฝึกงานตามหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ โรงเรียนมัธยมศึกษา จังหวัดเพชรบุรี.** สารนิพนธ์. (ธุรกิจศึกษา).กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

ดวงทิพย์ วิบูลย์ศักดิ์ชัย. (2555). **การพัฒนารูปแบบความร่วมมือด้านการวิจัยระหว่างมหาวิทยาลัยกับภาคอุตสาหกรรม.** ปริญญาโท. กศ.ด. (อุดมศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

ทิวินทร์ ทุมมา.(2556).**รูปแบบการจัดการอาชีวศึกษาระดับเทคโนโลยีบัณฑิตโดยความร่วมมือระหว่างสถาบันการอาชีวศึกษากับสถานประกอบการเพื่อพัฒนาคุณลักษณะของบัณฑิตตามมาตรฐานอาชีวศึกษา.**วิทยานิพนธ์ Ed.D. (บริหารการศึกษาและผู้นำการเปลี่ยนแปลง). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัยอีสเทิร์นเอเซีย.ถ่ายเอกสาร.

ทิวัดต์ มณีโชติ และ ทรงยศ สาโรจน์.(2560,มกราคม-มิถุนายน). รูปแบบความร่วมมือทางการศึกษาระหว่างมหาวิทยาลัยราชภัฏ กับมหาวิทยาลัยในอาเซียน+3.**วารสารวิจัยราชภัฏพระนคร สาขามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์. 12(1) : 164-175.**

ทัศนาศาสตร์. (2542). **กลยุทธ์สู่ความสำเร็จในการบริหารอาชีวศึกษา.**กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

ทัศนาศาสตร์. 2555. **ศาสตร์การสอน : องค์ความรู้เพื่อการจัดกระบวนการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ.** (พิมพ์ครั้งที่ 15). กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ธนวิกร สว่างศรี. (2551). **ปัจจัยที่มีผลต่อการบริหารงานวิชาการตามโครงการทวิภาคีของสถาบัน การอาชีวศึกษาภาคกลาง 3.** วิทยานิพนธ์ ค.ม.(การบริหารการศึกษา). วิทยานิพนธ์ :

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี.ถ่ายเอกสาร.

ธีรวุฒิ บุญยโสภณ. (2542).**การบริหารอาชีวและเทคนิคศึกษาเพื่อพัฒนาอุตสาหกรรม**

นนทบุรี: เทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ.

นิภาภรณ์ จงวุฒิเวศย์ และคนอื่นๆ (2553,พฤษภาคม – สิงหาคม).ปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จในการดำเนินงานของธุรกิจชุมชน ในเขตอำเภอเมือง จังหวัดร้อยเอ็ด.**วารสารมหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม**. 4(2) : 103-111.

บริษัทฟอร์ด มอเตอร์ คัมปะนี (ประเทศไทย) จำกัด. (2561). โครงการรับสมัครนักศึกษาฝึกงานและนักศึกษาสหกิจศึกษา Ford Undergraduate Trainee Program.

สืบค้นเมื่อ 29 ธันวาคม 2561, จาก

http://www.eng.src.ku.ac.th/wpcontent/uploads/info_worksahakij/2019-Ford.pdf.

เบญจวรรณ; ศรีค่านวล ปัญญา ทองนิล และ กาญจนา บุญส่ง (2560,พฤษภาคม-สิงหาคม). ปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จในการจัดการอาชีวศึกษาระบบทวิภาคีของสถานศึกษา ในจังหวัดลำปาง สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา. **วารสารมหาวิทยาลัยศิลปากรสาขามนุษยศาสตร์ สังคมศาสตร์ และศิลปะ**. 10(2) : 2335-2348.

บุญชัย สุวรรณวุฒิวัฒน์. (2555).**แนวทางการพัฒนาศักยภาพของอุตสาหกรรมมืองอย่างจากยางพาราของไทย**. กรุงเทพฯ : สถาบันพระปกเกล้า.

บุญส่ง หาญพานิช. (2546). **การพัฒนารูปแบบการบริหารจัดการความรู้ในสถาบันอุดมศึกษาไทย**. วิทยานิพนธ์ ค.ด.(อุดมศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.

บรรเลง ศรีนิล และคนอื่นๆ. (2548). **รายงานการวิจัยเส้นทางการศึกษาด้านอาชีวศึกษาและเทคโนโลยี**. กรุงเทพฯ : ห้างหุ้นส่วนจำกัดภาพพิมพ์.

วีระพันธ์ สิทธิพงศ์. (2546). **ปรัชญาอาชีวและเทคนิคศึกษา**.กรุงเทพฯ : สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล.

ปาริฉัตร จันโฑริ (2555,กรกฎาคม-กันยายน).การศึกษาระบบทวิภาคี ทางออกของปัญหาแรงงานไทย. **วารสารบริหารธุรกิจ คณะพาณิชยศาสตร์และการบัญชีมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์**. 35(135) : 29-39.

ปรียาพร วงศ์อนุตรโรจน์. (2543). **การจัดและบริหารอาชีวศึกษา**. กรุงเทพฯ: พิมพ์ดี.

ประกาศกระทรวงศึกษาธิการเรื่อง มาตรฐานการอาชีวศึกษา พ.ศ.2561.(2561,18 กันยายน). ราชกิจจานุเบกษา. เล่ม 135 ตอนพิเศษ 228.หน้า 4-6.

- ประทีป เมธาคุณวุฒิ. (2546). รายงานผลการวิจัย การพัฒนารูปแบบและกลไกการจัด
การศึกษาเชิงความร่วมมือระหว่างหน่วยงานเอกชนกับมหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐ.
กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ผลิน ภู่อุญ. (2550). การจัดการธุรกิจร่วมสมัย: กรอบแนวคิดใหม่ทางการจัดการในการ
สร้างสร้างและพัฒนาพลวัตในการแข่งขัน. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : เอกพิมพ์ไทย.
- พัฒนา พรหมณี ; ศรีสุรางค์ เอี่ยมสะอาด และ ปณิธาน กระสังข์. (2560,กรกฎาคม – ธันวาคม).
แนวคิดการสร้างและพัฒนารูปแบบเพื่อใช้ในการดำเนินงานด้านการสาธารณสุขสำหรับ นัก
สาธารณสุข. วารสารสมาคมสถาบันอุดมศึกษาเอกชนแห่งประเทศไทย. 6(2) : 128-
135.
- พิทยา ชินะจิตพันธ์ุ, สบสันต์ อุตกฤษฎ์ และชนะ กสิภาร์. (2555,มกราคม- เมษายน).รูปแบบการ
พัฒนาการจัดการเรียนการสอนอาชีวศึกษา ระบบทวิภาคีสาขาช่างอุตสาหกรรม.
วารสารวิชาการพระจอมเกล้าพระนครเหนือ. 22 (1) : 180-190.
- พยุงค์ดี จันทรสุนทร (2546). “ภาพลักษณ์ใหม่ของการอาชีวศึกษา” ในความร่วมมือ
ภาคเอกชน : กระบวนทัศน์ใหม่ของการปฏิรูปการอาชีวศึกษา. กรุงเทพฯ : สำนักงาน
คณะกรรมการการอาชีวศึกษา.
- พรชูลี อาชาวอ่ำรุ่ง. (2543). แนวทางปฏิรูปโครงสร้างและการบริหารจัดการอุดมศึกษา:
รูปแบบการจัดกลุ่มอุดมศึกษาที่สอดคล้องกับศักยภาพปัจจุบัน. กรุงเทพฯ:
ทบวงมหาวิทยาลัย.
- พระราชบัญญัติการอาชีวศึกษา พ.ศ.2551.(2551,5 มีนาคม) ราชกิจจานุเบกษา. เล่ม 125
ตอนที่ 43 ก. หน้า 3-5.
- พระราชบัญญัติการอาชีวศึกษา พ.ศ.2551. (2551,5 มีนาคม) ราชกิจจานุเบกษา. เล่ม 125 ตอนที่
43 ก. หน้า 18-20.
- พระราชกฤษฎีกาว่าด้วยการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ พ.ศ. 2551.
(2551,30 ธันวาคม). ราชกิจจานุเบกษา. เล่ม 125 ตอนที่ 137 ก. หน้า 2-5.
- พิสิฐ เทพไกรวัล. (2554). การพัฒนารูปแบบเครือข่ายความร่วมมือเพื่อคุณภาพการจัด
การศึกษา ในโรงเรียนประถมศึกษาขนาดเล็ก.วิทยานิพนธ์ ปร.ด.(การบริหาร
การศึกษา). ขอนแก่น : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยขอนแก่น.ถ่ายเอกสาร.
- พงศ์ศิลป์ รัตนอุดม (2560). รูปแบบการผลิตครูอาชีวศึกษาระบบพหุภาคีสำหรับ
สถาบันการศึกษา.ปริญญาานิพนธ์ กศ.ด. (การบริหารและการจัดการการศึกษา). กรุงเทพฯ:

- บัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.ถ่ายเอกสาร.
- พรณี ลีกิจวัฒน์.(2553). **วิธีการวิจัยทางการศึกษา**.กรุงเทพฯ : คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม
สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง.
- ไพโรจน์ ดีภณฑนากุล. (2542).**วิธีสอนปฏิบัติ**. กรุงเทพฯ : พิมพ์ดี.
- มหาวิทยาลัยทักษิณ.(2553).**คู่มือสหกิจศึกษา**. สงขลา : มหาวิทยาลัยทักษิณ.
- มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ.(2559). **แผนพัฒนาการศึกษาระดับ
อุดมศึกษาฉบับที่ 12 (พ.ศ. 2560 - 2564)**. มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้า
พระนครเหนือ.
- มหาวิทยาลัยแม่ฟ้าหลวง. (2556).**หลักเกณฑ์การฝึกปฏิบัติงาน พ.ศ. 2556**. เชียงราย :
มหาวิทยาลัยแม่ฟ้าหลวง.
- มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตสุราษฎร์ธานี. (2560).**หลักสูตร**.สืบค้นเมื่อ 29 ธันวาคม
2561, จาก <http://scit.surat.psu.ac.th/rubber..>
- มงคล ราชบุตร. (2550). **ปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จในการจัดการอาชีวศึกษาระบบทวิภาคี
ประเภทช่างอุตสาหกรรมของสถาบันการอาชีวศึกษาภาคตะวันออกเฉียงเหนือ 6**.
วิทยานิพนธ์ ค.ม. (เทคโนโลยีอุตสาหกรรม). สุรินทร์ :
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏสุรินทร์.
- ยิ่งศักดิ์ จงเลิศเจษฎาวงศ์. (2545). **การพัฒนารูปแบบการบริหารสถาบันวิชาชีพการประกอบ
อาหารโดยอาศัยความร่วมมือร่วมใจเพื่อส่งเสริมการเรียนรู้จากประสบการณ์ตรง**.
วิทยานิพนธ์ ค.ม.(การบริหารการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย สถาบันราชภัฏบ้าน
สมเด็จเจ้าพระยา.
- ยุพาวดี ศิริปริดี วิทธร วิภาหส์น และยุทธิสิทธิ์ จันทรคูเมือง.(2559). **การจัดการอาชีวศึกษาระบบ
ทวิภาคีใน สถานศึกษาสังกัด อาชีวศึกษาจังหวัดอุดรธานี**. สืบค้นเมื่อ 27 เมษายน
2562, จาก <https://gsbooks.gs.kku.ac.th/59/ingrc2016/pdf/HMP23.pdf>.
- รัตนะ บัวสนธ์. (2552). **วิจัยเชิงคุณภาพทางการศึกษา**. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- เรณูมาศ มาอุ่น. (2559,กรกฎาคม – ธันวาคม).การจัดการเรียนการสอนในระดับอุดมศึกษาอย่างมี
ประสิทธิภาพ.**วารสารเทคโนโลยีภาคใต้**. 2(9) : 169.
- เรวัตร ชาตวิศิษฐ์. (2539). **การบริหารองค์กรยุคใหม่**. กรุงเทพฯ: ธรรมนิติ.
- วรรณดี นาคสุขปาน.(2557).**การพัฒนารูปแบบความร่วมมือด้านการศึกษาของโรงเรียน
มัธยมศึกษา ของประเทศไทยกับโรงเรียนมัธยมศึกษาในกลุ่มประชาคมอาเซียน**.

- ปริญญาณิพนธ์ ศษ.ด. (การจัดการการศึกษา). กรุงเทพฯ: วิทยาลัยครูศาสตร์. มหาวิทยาลัย
ธุรกิจบัณฑิต.
- วารุณี ขำสวัสดิ์ และสิทธิเดช สิริสุขะ (2558, มกราคม-เมษายน). ปัจจัยที่มีผลต่อประสิทธิภาพการ
บริหารจัดการงานคลังของ องค์การบริหารส่วนตำบลในเขตจังหวัดเพชรบุรี. **วารสารสาขา
มนุษยศาสตร์ สังคมศาสตร์และศิลปะ มหาวิทยาลัยศิลปากร.**
8(1) : 565-581.
- วิจิตร ศรีสอ้าน และคนอื่นๆ. (2552). **ประมวลสาระชุดฝึกอบรม สหกิจศึกษา.** พิมพ์ครั้งที่ 3.
กรุงเทพฯ : สมาคมสหกิจศึกษาไทย.
- วิทยาลัยการอาชีพสองพี่น้อง (2559). **รายงานการฝึกงาน.** สืบค้นเมื่อ 29 ธันวาคม 2561, จาก
<http://www.siace.ac.th/wp-content/uploads/2016/.pdf>.
- วิทยาลัยอาชีวศึกษาสุโขทัย (2560). **คู่มือครูนิเทศก์การฝึกงาน.** สุโขทัย : งานอาชีวศึกษาระบบ
ทวิภาค.
- วิทยาลัยเทคนิคสุราษฎร์ธานี. (2561). **แผนกวิชาเทคโนโลยียาง.** สืบค้นเมื่อ 29 ธันวาคม 2561,
จาก <http://www.srtc.ac.th/srtc>.
- วิทยาลัยเทคนิคนครศรีธรรมราช. (2561). **หลักสูตรการเรียนการสอน.** สืบค้นเมื่อ 29 ธันวาคม
2561, จาก <http://www.tnk.ac.th/Course.php>.
- วิทยาลัยอาชีวศึกษาภูเก็ต. (2553). **รายงานการสัมมนาการจัดการอาชีวศึกษาระบบทวิภาคี
สาขาวิชาการโรงแรม.ภูเก็ต. : สาขาวิชาการโรงแรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาภูเก็ต.**
- วิไลพร ลีวเกษมสานต์ และคนอื่นๆ. (2557). **โครงการ “สังเคราะห์ผลการวิจัยทางพารา ปี
2555”** กรุงเทพฯ : สำนักงานคณะกรรมการวิจัยแห่งชาติ (วช.) และสำนักงานกองทุน
สนับสนุนการวิจัย (สกว.).
- วิลาวลัย แสนเผ่า. (2553). **ปัจจัยทางการบริหารที่ส่งผลต่อการตัดสินใจเลือกศึกษาต่อใน
โรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน เขตพื้นที่การศึกษาเชียงราย เขต 1.** วิทยานิพนธ์
ค.ม.(การบริหารการศึกษา). เชียงราย: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย.
- วีระพันธ์ สิทธิพงศ์.(2546). **ปรัชญาอาชีวะและเทคนิคศึกษา.** กรุงเทพฯ: คณะครุศาสตร์ สถาบัน
เทคโนโลยีราชมงคล.
- ศิริ จันบำรุง. (2549). **การศึกษาบทบาทหน้าที่ของผู้บริหารสถานศึกษาในการบริหารงาน
ความร่วมมือกับสถานประกอบการ(ทวิภาคี) อาชีวศึกษาจังหวัดฉะเชิงเทรา สังกัด
คณะกรรมการการอาชีวศึกษา.ปริญญาณิพนธ์ กศ.ม.(บริหารการศึกษา).** กรุงเทพฯ:

บัณฑิตวิทยาลัย,มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

ศิริพรรณ ชุ่มชุม. (2543). การปฏิรูปการอาชีวศึกษาและฝึกอบรมวิชาชีพประเทศสหราชอาณาจักร. กรุงเทพฯ: สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ กลุ่มงานปฏิรูปการอาชีวศึกษาและฝึกอบรม. พิมพ์ดี.

ศิริพรรณ ชุ่มชุม. (2543). การปฏิรูปการอาชีวศึกษาและฝึกอบรมวิชาชีพประเทศอิสราเอล. กรุงเทพฯ:สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ กลุ่มงานปฏิรูปการอาชีวศึกษาและฝึกอบรม. สำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม.

ศิริพรรณ ชุ่มชุม. (2546) “สถานประกอบการ...หัวใจของการอาชีวศึกษา” ในความร่วมมือภาคเอกชน : กระบวนทัศน์ใหม่ของการปฏิรูปการอาชีวศึกษา . กรุงเทพฯ : สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา.

ศิริชัย กาญจนวาสี. (2550). ทฤษฎีการประเมิน .พิมพ์ครั้งที่ 6. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ศูนย์วิจัยเทคโนโลยียาง คณะวิทยาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล. (2559). รายงานการศึกษาระบบสมบูรณ์ โครงการพัฒนาผลิตภัณฑ์ยางและไม้ยางพาราภายใต้เครือข่ายความร่วมมือระหว่างผู้ประกอบการ และหน่วยงานวิจัย. กรุงเทพฯ : ศูนย์วิจัยเทคโนโลยียาง.

ศูนย์สหกิจศึกษาและพัฒนาอาชีพ มหาวิทยาลัยศรีปทุม.(ม.ป.ป). คู่มือสหกิจศึกษาสำหรับสถานประกอบการ. กรุงเทพฯ : ศูนย์สหกิจศึกษาและพัฒนาอาชีพ.

ศูนย์สหกิจศึกษาและพัฒนาอาชีพ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีสุรนารี.(2555).คู่มือสหกิจศึกษาสำหรับนักศึกษาและคณาจารย์นิเทศ.นครราชสีมา : ศูนย์สหกิจศึกษาและพัฒนาอาชีพ.

ศูนย์อาชีวศึกษาทวิภาคี สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา. (2557). แนวทางปฏิบัติการจัดการอาชีวศึกษาระบบทวิภาคี ตามประกาศกระทรวงศึกษาธิการ. กรุงเทพฯ : ศูนย์อาชีวศึกษาทวิภาคี.

สมาคมสหกิจศึกษาไทย. (2552). มาตรฐานและการประกันคุณภาพการดำเนินงานสหกิจศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 1. นครราชสีมา. สมาคมสหกิจศึกษาไทย.

สงวนศักดิ์ ปลื้มญาติ. (2550).การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยคัดสรรกับการตัดสินใจเลือกเรียนสาขาวิชาประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรมของนักเรียนหลักสูตรประกาศนียบัตร วิชาชีพ โรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชนจังหวัดพระนครศรีอยุธยา. วิทยานิพนธ์ ค.ม.(การบริหารการศึกษา). พระนครศรีอยุธยา : บัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัยราชภัฏพระนครศรีอยุธยา.

สภาขับเคลื่อนการปฏิรูปประเทศ (2559). **การขับเคลื่อนการปฏิรูประบบการอาชีวศึกษาสู่**

อาชีวศึกษาทวิภาคี. กรุงเทพฯ : สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร.

สถาบันวิจัยยาง การยางแห่งประเทศไทย.(2559). **อนาคตยางพาราไทย...รุ่งหรือร่วง.** สืบค้นเมื่อ 9 พฤศจิกายน 2560, จาก

<http://www.rubberthai.com/index.php/newsyang/academic-info-on-rubber4/item/2420-22-06-2559>.

สถาบันการอาชีวศึกษา ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ 3. (2556). **คู่มือปฏิบัติงานระบบทวิภาค.**

ร้อยเอ็ด : สถาบันการอาชีวศึกษา ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ 3.

สำนักงานสภานโยบายการอุดมศึกษา วิทยาศาสตร์ วิจัยและนวัตกรรมแห่งชาติ (สอวช.). **การจัดการความรู้ เรื่องการพัฒนาผลิตภัณฑ์ยางพารา**
ในสถาบันเกษตรกร จ.ตรัง. สืบค้นเมื่อ 30 สิงหาคม 2561, จาก

http://km.cpd.go.th/pdf-bin/pdf_2316123790.pdf.

สมัชชา สมบัติพานิช.(2560). **กลุ่มจังหวัด.** สืบค้นเมื่อ 12 สิงหาคม 2560, จาก

<http://wiki.kpi.ac.th/index.php?title>.

สวัสดิ์ อุดมโภชน. (2543). **การปฏิรูปการอาชีวศึกษาและฝึกอบรมวิชาชีพ ประเทศแคนาดา.**

กรุงเทพฯ : สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ สำนักงานนายกรัฐมนตรี.

สาธิต ปรัชญาอริยะกุล พิณสุดา สิริรังศรี และสินธะวา ความดิษฐ์ (2560,ตุลาคม-ธันวาคม).รูปแบบ
การบริหารจัดการการศึกษาของโรงเรียนแบบมี ส่วนร่วมขององค์กรในชุมชนเชิง
บูรณาการ. **วารสารสุทธิปริทัศน์**.31(100) : 275-288.

สินชัย เก่งนำชัยตระกูล.(2547). **การศึกษารูปแบบการพัฒนาอาจารย์ผู้สอนสาขาช่างกล**

โรงงานและ/หรือเทคนิคการผลิตโดยความร่วมมือระหว่างสถาบันการอาชีวศึกษากับ

สถานประกอบการ. วิทยานิพนธ์ ค.อ.ด. (วิจัยและพัฒนาหลักสูตร). กรุงเทพฯ : บัณฑิต

วิทยาลัย สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ.

สุเมธ แยมมุ่น. (2552). **สหกิจศึกษา: รูปแบบการจัดการศึกษาเพื่อความมั่นคงทางเศรษฐกิจ.**

วารสารสหกิจศึกษาไทย 1: 11-18

สุริยา ช้องเสนาะ.(2558). **อาชีวก้าวไกล ไทยก้าวหน้า.** กรุงเทพฯ : สำนักงานเลขาธิการสภา
ผู้แทนราษฎร.

สุวรรณดี โภชากรณ์ และคนอื่นๆ. (2551). **การศึกษาและพัฒนารูปแบบการบริหารจัดการ**

โรงรมยางพารา สำนักงานกองทุนสงเคราะห์การทำสวนยาง เขต 2 จังหวัด

นครศรีธรรมราช. กรุงเทพฯ : สำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย (สกว.).

สุมาวดี พวงจันทร์ และคนอื่นๆ (2558, พฤษภาคม-สิงหาคม). การพัฒนาการจัดการอาชีวศึกษาของเขตพัฒนาพิเศษเฉพาะกิจจังหวัดชายแดนภาคใต้. **วารสารวิทยบริการมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์**.26(2) : 122-130.

สำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย (2553 : บทคัดย่อ). การเชื่อมโยงระหว่างมหาวิทยาลัยและภาคอุตสาหกรรม กับการเพิ่มศักยภาพทางความรู้ เทคโนโลยี และนวัตกรรม.กรุงเทพฯ :สำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย.

สำนักงานคณะกรรมการนโยบายวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยีและนวัตกรรมแห่งชาติ .(2559).รายงานผลการสำรวจการวิจัยและพัฒนาในภาคอุตสาหกรรมของประเทศไทยประจำปี 2559.กรุงเทพฯ : สำนักงานคณะกรรมการนโยบายวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยีและนวัตกรรมแห่งชาติ.

สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา.(ม.ป.ป.).ประวัติความเป็นมา. สืบค้นเมื่อ 12 สิงหาคม 2561, จาก http://www.mua.go.th/2018/?page_id=1666.

สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา. (2559).รายงานผลการดำเนินงานโครงการพัฒนาคุณภาพการศึกษาและการพัฒนาท้องถิ่นโดยมีสถาบันอุดมศึกษาเป็นพี่เลี้ยง ประจำปีงบประมาณ พ.ศ.2559.กรุงเทพฯ : สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา.

สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ.(2554). รายงานการศึกษา เรื่องการพัฒนาพื้นที่ชายฝั่งทะเลภาคใต้.กรุงเทพฯ : สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ สำนักงานนายกรัฐมนตรี.

สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ. (2559).แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 12 (พ.ศ.2560-2564) . กรุงเทพฯ : สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ สำนัก นายกรัฐมนตรี.

สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา (2552). **คู่มือการดำเนินงานความร่วมมือ.** กรุงเทพฯ : สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา.

สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา.(2556).รายงานประจำปี 2556 .กรุงเทพฯ : สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ.

สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา (2555). **มาตรฐานการอาชีวศึกษา พ.ศ. 2555.** กรุงเทพฯ หน่วยศึกษานิเทศก์ สำนักมาตรฐานการอาชีวศึกษาและวิชาชีพ.

สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา (2560). **แผนพัฒนาการอาชีวศึกษา พ.ศ. 2560-2579.** กรุงเทพฯ : สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ.

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ (2543). รายงานการวิจัยเพื่อประกอบการจัดทำร่างพระราชบัญญัติการอาชีวศึกษา พ.ศ.... กรุงเทพฯ : พริกหวานกราฟฟิค.

สำนักงานโครงการอาชีวศึกษาระบบทวิภาคี. (2541). การจัดการอาชีวศึกษาระบบทวิภาคี.

สืบค้นเมื่อ 12 สิงหาคม 2560, จาก <http://www.pimporn.nsdv.go.th/pr/dvt/d.htm>.

สำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการ.(2559).แผนพัฒนาการศึกษาของกระทรวงศึกษาธิการ

ฉบับที่ 12 (พ.ศ. 2560 – 2564). กรุงเทพฯ : สำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการ

กระทรวงศึกษาธิการ.

สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา. (2548). อาชีวศึกษาพัฒนาชาติ: บทเรียนจากสหพันธ์สา

ธารรัฐเยอรมนี. กรุงเทพฯ : สำนักนโยบายและแผนการศึกษา

สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา. (2550). รายงานการวิจัยเรื่อง การจัดการศึกษาระบบทวิ

ภาคี หรือระบบฝึกหัด :กรณีศึกษาประเทศสหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมัน

สหรัฐอเมริกา อังกฤษ และออสเตรเลีย. กรุงเทพฯ : สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา.

สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา. (2560).แผนการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.2560-2579. กรุงเทพฯ :

พริกหวานกราฟฟิค.

สำนักบริหารยุทธศาสตร์กลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย. (2559). แผนพัฒนากลุ่มจังหวัดภาคใต้

ฝั่งอ่าวไทย (พ.ศ. 2561-2564). สุราษฎร์ธานี : สำนักบริหารยุทธศาสตร์กลุ่มจังหวัดภาคใต้

ฝั่งอ่าวไทย.

สำนักบริหารยุทธศาสตร์กลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย. (2559). แผนการเพิ่มมูลค่าและพัฒนา

คุณภาพมาตรฐานผลผลิตทางการเกษตร/เกษตรแปรรูปเป้าหมาย ปีงบประมาณ

พ.ศ.2528-2560 ฉบับทบทวนใหม่ (รอบปี พ.ศ. 2559). สุราษฎร์ธานี : สำนักบริหาร

ยุทธศาสตร์กลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย.

สำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี.(2555). ความเห็นและข้อเสนอแนะของสภาที่ปรึกษาเศรษฐกิจ

และสังคมแห่งชาติ เรื่อง แนวทางการแก้ไขวิกฤตยางพาราอย่างครบวงจร สืบค้นเมื่อ

12 สิงหาคม 2559, จาก <http://www.cabinet.soc.go.th/soc>.

สำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม. (2556). รายงานประจำปี 2556. กรุงเทพฯ : สำนักงานเศรษฐกิจ

อุตสาหกรรม.

สำนักงานสถิติแห่งชาติ (2557). สรุปข้อมูลเบื้องต้นการสำรวจความต้องการแรงงานของ

สถานประกอบการ พ.ศ. 2556. กรุงเทพฯ : สำนักงานสถิติแห่งชาติ.

สำนักงานสถิติแห่งชาติ (2557). แผนพัฒนาสถิติระดับพื้นที่ จังหวัดนครศรีธรรมราช.

กรุงเทพฯ: สำนักงานสถิติแห่งชาติ.

สำนักงานสถิติแห่งชาติ (2557). **แผนพัฒนาสถิติระดับพื้นที่ จังหวัดพัทลุง**. กรุงเทพฯ :สำนักงานสถิติแห่งชาติ.

สำนักงานสถิติแห่งชาติ (2557). **แผนพัฒนาสถิติระดับพื้นที่ จังหวัดสุราษฎร์ธานี**. กรุงเทพฯ :สำนักงานสถิติแห่งชาติ.

สำนักงานสถิติแห่งชาติ (2557). **แผนพัฒนาสถิติระดับพื้นที่ จังหวัดชุมพร**. กรุงเทพฯ :สำนักงานสถิติแห่งชาติ.

เสริมศักดิ์ วิชาลาภรณ์ และคนอื่นๆ. (2545). **รายงานการวิจัยเรื่องรูปแบบเครือข่ายการพัฒนาครูและบุคลากรทางการศึกษาตามพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติพ.ศ. 2542**.

กรุงเทพฯ: สำนักงานคณะกรรมการข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา.

สมนึก ภัททิยธนี. (2553). **การวัดผลการศึกษา**. พิมพ์ครั้งที่ 7. กทม. : ประสานการพิมพ์.

สมรักษ์ ภาชีทรัพย์. (2548). **การนำเสนอรูปแบบการบริหารและการจัดการอาชีวศึกษาระบบไตรภาคีในสถานศึกษา สังกัดสถาบันการอาชีวศึกษา ภาคกลาง3**. วิทยานิพนธ์ ค.ม.

(การบริหารการศึกษา). พระนครศรีอยุธยา: มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนครศรีอยุธยา.

สมพงษ์ มหิณธ์พันธุ์. (2560). **ประชากรจำแนกตามอุตสาหกรรมยางพารา ระยะ 20 ปี**

(พ.ศ.2560 – 2579). สืบค้นเมื่อ 5 ธันวาคม 2561,

จาก http://www.rubber.co.th/ewt_dl_link.php?nid=5682.

อมร นนทสุต. (2551). **ทิศทางสาธารณสุข วัฒนาการของแนวคิดและทฤษฎีการพัฒนาสุขภาพภาคประชาชน**. วารสารกรมสนับสนุนบริการสุขภาพ, 14(14) :7-11.

อมรรัตน์ ภิญญอนันตพงษ์. (2546). **การพัฒนารูปแบบความร่วมมือทางวิชาการด้านการเรียนการสอนระหว่างสถาบันอุดมศึกษาของรัฐ**. วิทยานิพนธ์ กศ.ด.(การอุดมศึกษา).

กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

อลิน สุวินัย. (2553). **ระบบการจัดการการฝึกงาน**. สารนิพนธ์ วท.ม.(เทคโนโลยีสารสนเทศ).

กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีมหานคร.

อัคราพร โชติพิทักษ์. (2555). **การพัฒนารูปแบบการจัดการสหกิจศึกษา มหาวิทยาลัย**

ศรีปทุม. วิทยานิพนธ์ กศ.ด.(การอุดมศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

อัมพร พงษ์กังสนันท์. (2550). **การพัฒนารูปแบบการจัดการศึกษานอกระบบในสถานศึกษาขั้นพื้นฐานเพื่อ ส่งเสริมการศึกษาตลอดชีวิต**. วิทยานิพนธ์ กศ.ด.(การศึกษาผู้ใหญ่).

กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
อุดมศักดิ์ มีสุข.(2560,กันยายน-ธันวาคม).การพัฒนารูปแบบการจัดการอาชีวศึกษาระบบทวิภาคี
สาขาช่างอุตสาหกรรม ในสถานศึกษาสังกัดสถาบันการอาชีวศึกษาภาคกลาง.
วารสารวิทยาลัยดุสิตธานี.11(3) : 221-235.

ภาคผนวก ก

รายชื่อผู้ทรงคุณวุฒิและผู้เชี่ยวชาญ

รายชื่อผู้ทรงคุณวุฒิในการสัมมนาเชิงลึก

1.นายสรายุทธ สมบูรณ์	หัวหน้างานอาชีวศึกษาระบบทวิภาคี วิทยาลัยเทคนิคสุราษฎร์ธานี
2.นางสาวสายฝน แก้วสม	หัวหน้าแผนกวิชาเทคโนโลยียางและพอลิเมอร์ วิทยาลัยเทคนิคสุราษฎร์ธานี
3.นางสาวนุชจรี สุกใส	ครูแผนกวิชาเทคโนโลยียางและพอลิเมอร์ วิทยาลัยเทคนิคสุราษฎร์ธานี (ครูนิเทศ)
4.นายวิมล ชูพันธ์	หัวหน้างานอาชีวศึกษาระบบทวิภาคี วิทยาลัยเทคนิคนครศรีธรรมราช
5.นายเสกฐวุฒิ สุกคิด	หัวหน้าแผนกวิชาเทคโนโลยียางและพอลิเมอร์ วิทยาลัยเทคนิคนครศรีธรรมราช
6.นายสัตยา หัตถิยา	ครูแผนกวิชาเทคโนโลยียางและพอลิเมอร์ วิทยาลัยเทคนิคนครศรีธรรมราช (ครูนิเทศ)
7.อาจารย์ ดร.จุฑารัตน์ อินทปັນ	หัวหน้าสาขาวิชาเทคโนโลยียาง มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตสุราษฎร์ธานี
8.อาจารย์ ศุภรัตน์ หนูมา	อาจารย์สาขาวิชาเทคโนโลยียาง มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตสุราษฎร์ธานี (อาจารย์นิเทศ)
9. อาจารย์ณรงค์ เชื้องชยะพันธ์	อาจารย์สาขาวิชาเทคโนโลยียาง มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตสุราษฎร์ธานี
10.อาจารย์ดร.สุวัฒน์ รัตนพันธ์	หัวหน้าสาขาวิชาเทคโนโลยียางและพอลิเมอร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย วิทยาเขตนครศรีธรรมราช สไลใหญ่
11.อาจารย์ดร. จินณดี ทัพพรีย์	อาจารย์สาขาวิชาเทคโนโลยียางและพอลิเมอร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย วิทยาเขตนครศรีธรรมราช สไลใหญ่
12.อาจารย์ ดร.สุรเดช มัจฉาเวช	อาจารย์สาขาวิชาเทคโนโลยียางและพอลิเมอร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย วิทยาเขตนครศรีธรรมราช สไลใหญ่(อาจารย์นิเทศ)

รายชื่อผู้ทรงคุณวุฒิในการสัมภาษณ์เชิงลึก (ต่อ)

13.อาจารย์ ดร.อนิดา เพ็ชรแก้ว	ประธานหลักสูตรวิศวกรรมศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาวิศวกรรมยางและพอลิเมอร์ มหาวิทยาลัยทักษิณ วิทยาเขตพัทลุง
14.อาจารย์ ดร.กฤษฎา พัทธสิทธิ์	อาจารย์ประจำหลักสูตรวิศวกรรมศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาวิศวกรรมยางและพอลิเมอร์ มหาวิทยาลัยทักษิณ วิทยาเขตพัทลุง
15.นางสาวนภารัตน์ ชูไพร	รักษาการแทนผู้จัดการศูนย์ถ่ายทอดเทคโนโลยียาง เพื่อชุมชน มหาวิทยาลัยทักษิณ วิทยาเขตพัทลุง
16.คุณวราภรณ์ สดุกขำ	หัวหน้าฝ่ายบุคคล บริษัท ไทยรับเบอร์ลาคีเคซึกรูป จำกัด จังหวัดสุราษฎร์ธานี
17.คุณกชวรรณ รุ่งสมบัติ	หัวหน้าแผนกฝึกอบรม บริษัท ชัวร์เท็กซ์ จำกัด จังหวัดสุราษฎร์ธานี (ผู้ควบคุมการฝึก)
18.นายรัช เชาว์ช่างเหล็ก	ผู้จัดการฝ่ายทรัพยากรมนุษย์ บริษัท ศรีตรังแอร์ไกรอินดัสทรี จำกัด (มหาชน) สาขาทุ่งสง
19.นางสาวกรณิกา จันทรสูง	เจ้าหน้าที่ธุรการฝ่ายบุคคล บริษัท เมืองใหม่กัตทรี จำกัด (มหาชน) สาขาทุ่งสง (ผู้ควบคุมการฝึก)
20.นางสาวศุภจิรา อยู่ยัด	เจ้าหน้าที่บุคคล บริษัท เซาท์แลนด์รีซอร์ซ (ชุมพร) จำกัด (ผู้ควบคุมการฝึก)
21.นางสาวมีนา ศรีพิชัย	ผู้ช่วยหัวหน้าแผนกบุคคล บริษัท พี เจ รับเบอร์ จำกัด จังหวัดชุมพร (ผู้ควบคุมการฝึก)
22.นางสาวนิตยา งามจันทร์	ผู้จัดการฝ่ายควบคุมคุณภาพ บริษัท, พัทลุงพาราเท็กซ์ จำกัด (ผู้ควบคุมการฝึก)
23.นายวีรยุทธ ทองหนูน้อย	ผู้ช่วยผู้จัดการทั่วไป บริษัท สยามอินโด รับเบอร์ จำกัด จังหวัดพัทลุง

ที่ ศธ 6918/2237

บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
สุขุมวิท 23 เขตวัฒนา กรุงเทพฯ 10110

21 สิงหาคม 2561

เรื่อง ขออนุมัติขอความเห็นชอบข้อมูลเพื่อการวิจัย

เรียน ผู้อำนวยการวิทยาลัยเทคนิคสุราษฎร์ธานี

เนื่องด้วย นายพีระพัฒน์ ทองละเอียด นิสิตระดับปริญญาเอก สาขาวิชาการบริหารและการจัดการการศึกษา (การบริหารการอาชีวศึกษา) มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำปริญญานิพนธ์เรื่อง “การพัฒนารูปแบบความร่วมมือการจัดการอาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยางในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย” โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.กิตติ สถาพรประสาธน์ และอาจารย์ ดร.ชมพูนุท สุขหวาน เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาปริญญานิพนธ์

ในการนี้ นิสิตขออนุมัติขอความเห็นชอบข้อมูลเพื่อการวิจัยโดยใช้แบบสัมภาษณ์ เรื่อง “การพัฒนา รูปแบบความร่วมมือการจัดการอาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยางในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย” เพื่อเป็นข้อมูลในการวิจัย ระหว่างเดือนสิงหาคม 2561 ถึง เดือนกันยายน 2561 ทั้งนี้ นิสิตจะเป็นผู้ประสานงานในรายละเอียดดังกล่าว

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาขออนุมัติขอความเห็นชอบให้นายพีระพัฒน์ ทองละเอียด เก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สิทธิพงศ์ วัฒนานนท์สกุล)

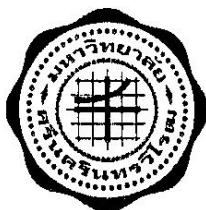
รองคณบดีฝ่ายบริหารและวางแผน รักษาการแทน

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร 0 2649 5064

หมายเหตุ : สอบถามข้อมูลเพิ่มเติมกรุณาติดต่อ นิสิต โทรศัพท์ 095 151 9165

ที่ ศธ 6918/2237

บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
สุขุมวิท 23 เขตวัฒนา กรุงเทพฯ 10110

21 สิงหาคม 2561

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย

เรียน ผู้อำนวยการวิทยาลัยเทคนิคนครศรีธรรมราช

เนื่องด้วย นายพีระพัฒน์ ทองละเอียต นิสิตระดับปริญญาเอก สาขาวิชาการบริหารและการจัดการการศึกษา (การบริหารการอาชีวศึกษา) มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำปริญญานิพนธ์ เรื่อง “การพัฒนารูปแบบความร่วมมือการจัดการอาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยางในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย” โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.กิตติ สถาพรประสาธน์ และ อาจารย์ ดร.ชมพูนุท สุขหวาน เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาปริญญานิพนธ์

ในการนี้ นิสิตขอความอนุเคราะห์เก็บข้อมูลเพื่อการวิจัยโดยใช้แบบสัมภาษณ์ เรื่อง “การพัฒนารูปแบบความร่วมมือการจัดการอาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยางในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย” เพื่อเป็นข้อมูลในการวิจัย ระหว่างเดือนสิงหาคม 2561 ถึง เดือนกันยายน 2561 ทั้งนี้ นิสิตจะเป็นผู้ประสานงานในรายละเอียดดังกล่าว

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาขอความอนุเคราะห์ให้ นายพีระพัฒน์ ทองละเอียต เก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สิทธิพงศ์ วัฒนานนท์สกุล)

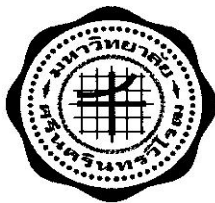
รองคณบดีฝ่ายบริหารและวางแผน รักษาการแทน

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร 0 2649 5064

หมายเหตุ : สอบถามข้อมูลเพิ่มเติมกรุณาติดต่อ นิสิต โทรศัพท์ 095 151 9165

ที่ ศร 6918/2237

บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
สุขุมวิท 23 เขตวัฒนา กรุงเทพฯ 10110

21 สิงหาคม 2561

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย
เรียน คณบดีคณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีอุตสาหกรรม มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์
วิทยาเขตสุราษฎร์ธานี

เนื่องด้วย นายพีระพัฒน์ ทองละเอียต นิสิตระดับปริญญาเอก สาขาวิชาการบริหารและการจัดการการศึกษา (การบริหารการอาชีวศึกษา) มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำปริญญานิพนธ์เรื่อง “การพัฒนารูปแบบความร่วมมือการจัดการอาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยางในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย” โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.กิตติ สถาพรประสาธน์ และอาจารย์ ดร.ชมพูนุท สุขหวาน เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาปริญญานิพนธ์

ในการนี้ นิสิตขอความอนุเคราะห์เก็บข้อมูลเพื่อการวิจัยโดยใช้แบบสัมภาษณ์ เรื่อง “การพัฒนารูปแบบความร่วมมือการจัดการอาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยางในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย” เพื่อเป็นข้อมูลในการวิจัย ระหว่างเดือนสิงหาคม 2561 ถึง เดือนกันยายน 2561 ทั้งนี้ นิสิตจะเป็นผู้ประสานงานในรายละเอียดดังกล่าว

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาขอความอนุเคราะห์ให้ นายพีระพัฒน์ ทองละเอียต เก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สิทธิพงศ์ วัฒนานนท์สกุล)
รองคณบดีฝ่ายบริหารและวางแผน รักษาการแทน
คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร 0 2649 5064

หมายเหตุ : สอบถามข้อมูลเพิ่มเติมกรุณาติดต่อ นิสิต โทรศัพท์ 095 151 9165

ที่ ศธ 6918/2237

บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
สุขุมวิท 23 เขตวัฒนา กรุงเทพฯ 10110

21 สิงหาคม 2561

เรื่อง ขออนุญาตเก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย
เรียน คณะบดีคณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย
วิทยาเขตนครศรีธรรมราช สไใหญ่

เนื่องด้วย นายพีระพัฒน์ ทองละเอียต นิสิตระดับปริญญาเอก สาขาวิชาการบริหารและการจัดการการศึกษา (การบริหารการอาชีวศึกษา) มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำปริญญานิพนธ์เรื่อง “การพัฒนารูปแบบความร่วมมือการจัดการอาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยางในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย” โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.กิตติ สถาพรประสาธน์ และอาจารย์ ดร.ชมพูนุท สุขหวาน เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาปริญญานิพนธ์

ในการนี้ นิสิตขออนุญาตเก็บข้อมูลเพื่อการวิจัยโดยใช้แบบสัมภาษณ์ เรื่อง “การพัฒนารูปแบบความร่วมมือการจัดการอาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยางในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย” เพื่อเป็นข้อมูลในการวิจัย ระหว่างเดือนสิงหาคม 2561 ถึง เดือนกันยายน 2561 ทั้งนี้ นิสิตจะเป็นผู้ประสานงานในรายละเอียดดังกล่าว

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาขออนุญาตให้ นายพีระพัฒน์ ทองละเอียต เก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สิทธิพงศ์ วัฒนานนท์สกุล)

รองคณบดีฝ่ายบริหารและวางแผน รักษาการแทน

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร 0 2649 5064

หมายเหตุ : สอบถามข้อมูลเพิ่มเติมกรุณาติดต่อ นิสิต โทรศัพท์ 095 151 9165

ที่ ศธ 6918/2237

บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
สุขุมวิท 23 เขตวัฒนา กรุงเทพฯ 10110

21 สิงหาคม 2561

เรื่อง ขออนุญาตขอความเห็นชอบเพื่อการวิจัย

เรียน คณะบดีคณะวิศวกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยทักษิณ วิทยาเขตพัทลุง

เนื่องด้วย นายพีระพัฒน์ ทองละเอียด นิสิตระดับปริญญาเอก สาขาวิชาการบริหารและการจัดการการศึกษา (การบริหารการอาชีวศึกษา) มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำปริญญานิพนธ์เรื่อง “การพัฒนารูปแบบความร่วมมือการจัดการอาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยางในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย” โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.กิตติ สถาพรประสาธน์ และอาจารย์ ดร.ชมพูนุท สุขหวาน เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาปริญญานิพนธ์

ในการนี้ นิสิตขออนุญาตขอความเห็นชอบเพื่อการวิจัยโดยใช้แบบสัมภาษณ์ เรื่อง “การพัฒนารูปแบบความร่วมมือการจัดการอาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยางในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย” เพื่อเป็นข้อมูลในการวิจัย ระหว่างเดือนสิงหาคม 2561 ถึง เดือนกันยายน 2561 ทั้งนี้ นิสิตจะเป็นผู้ประสานงานในรายละเอียดดังกล่าว

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาขออนุญาตขอให้ นายพีระพัฒน์ ทองเอียด เก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สิทธิพงศ์ วัฒนานนท์สกุล)

รองคณบดีฝ่ายบริหารและวางแผน รักษาการแทน

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร 0 2649 5064

หมายเหตุ : สอบถามข้อมูลเพิ่มเติมกรุณาติดต่อ นิสิต โทรศัพท์ 095 151 9165

ที่ ศธ 6918/2237

บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
สุขุมวิท 23 เขตวัฒนา กรุงเทพฯ 10110

21 สิงหาคม 2561

เรื่อง ขออนุมัติขอความเห็นชอบเพื่อการวิจัย

เรียน ผู้จัดการโรงงาน บริษัท ชัวร์เท็กซ์ จำกัด จังหวัดสุราษฎร์ธานี

เนื่องด้วย นายพิระพัฒน์ ทองละเอียต นิสิตระดับปริญญาเอก สาขาวิชาการบริหารและการจัดการการศึกษา (การบริหารการอาชีวศึกษา) มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำปริญญานิพนธ์เรื่อง “การพัฒนารูปแบบความร่วมมือการจัดการอาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยางในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย” โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.กิตติ สถาพรประสาธน์ และอาจารย์ ดร.ชมพูนุท สุขหวาน เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาปริญญานิพนธ์

ในการนี้ นิสิตขอความเห็นชอบเพื่อการวิจัยโดยใช้แบบสัมภาษณ์ เรื่อง “การพัฒนารูปแบบความร่วมมือการจัดการอาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยางในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย” เพื่อเป็นข้อมูลในการวิจัย ระหว่างเดือนสิงหาคม 2561 ถึง เดือนกันยายน 2561 ทั้งนี้ นิสิตจะเป็นผู้ประสานงานในรายละเอียดดังกล่าว

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาขอความเห็นชอบให้นายพิระพัฒน์ ทองละเอียต เก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สิทธิพงศ์ วัฒนานนท์สกุล)

รองคณบดีฝ่ายบริหารและวางแผน รักษาการแทน

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร 0 2649 5064

หมายเหตุ : สอบถามข้อมูลเพิ่มเติมกรุณาติดต่อ นิสิต โทรศัพท์ 095 151 9165

ที่ ศธ 6918/2237

บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
สุขุมวิท 23 เขตวัฒนา กรุงเทพฯ 10110

21 สิงหาคม 2561

เรื่อง ขออนุญาตขอความเห็นชอบเพื่อการวิจัย

เรียน ผู้จัดการโรงงาน บริษัท เมืองใหม่กัณฑ์ จำกัด (มหาชน) สาขาทุ่งสง

เนื่องด้วย นายพีระพัฒน์ ทองละเอียด นิสิตระดับปริญญาเอก สาขาวิชาการบริหารและการจัดการการศึกษา (การบริหารการอาชีวศึกษา) มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำปริญญานิพนธ์เรื่อง “การพัฒนาแบบความร่วมมือการจัดการอาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยางในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย” โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.กิตติ สถาพรประสารณ์ และอาจารย์ ดร.ชมพูนุท สุขหวาน เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาปริญญานิพนธ์

ในการนี้ นิสิตขอความเห็นชอบเพื่อการวิจัยโดยใช้แบบสัมภาษณ์ เรื่อง “การพัฒนาแบบความร่วมมือการจัดการอาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยางในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย” เพื่อเป็นข้อมูลในการวิจัย ระหว่างเดือนสิงหาคม 2561 ถึง เดือนกันยายน 2561 ทั้งนี้ นิสิตจะเป็นผู้ประสานงานในรายละเอียดดังกล่าว

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาขอความเห็นชอบให้ นายพีระพัฒน์ ทองละเอียด เก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ลธิพงษ์ วัฒนานนท์สกุล)

รองคณบดีฝ่ายบริหารและวางแผน รักษาการแทน

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร 0 2649 5064

หมายเหตุ : สอบถามข้อมูลเพิ่มเติมกรุณาติดต่อ นิสิต โทรศัพท์ 095 151 9165

ที่ ศธ 6918/2237

บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
สุขุมวิท 23 เขตวัฒนา กรุงเทพฯ 10110

21 สิงหาคม 2561

เรื่อง ขออนุมัติขอความเห็นชอบเพื่อการวิจัย

เรียน ผู้จัดการโรงงาน บริษัท พี เจ รีบเบอร์ จำกัด

เนื่องด้วย นายพีระพัฒน์ ทองละเอียต นิสิตระดับปริญญาเอก สาขาวิชาการบริหารและการจัดการการศึกษา (การบริหารการอาชีวศึกษา) มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำวิทยานิพนธ์เรื่อง “การพัฒนาแบบความร่วมมือการจัดการอาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยางในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย” โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.กิตติ สถาพรประสาธน์ และอาจารย์ ดร.ชมพูนุท สุขหวาน เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

ในการนี้ นิสิตขอความเห็นชอบเพื่อการวิจัยโดยใช้แบบสัมภาษณ์ เรื่อง “การพัฒนาแบบความร่วมมือการจัดการอาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยางในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย” เพื่อเป็นข้อมูลในการวิจัย ระหว่างเดือนสิงหาคม 2561 ถึง เดือนกันยายน 2561 ทั้งนี้ นิสิตจะเป็นผู้ประสานงานในรายละเอียดดังกล่าว

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาขออนุมัติให้ นายพีระพัฒน์ ทองละเอียต เก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ลิทธิพงศ์ วัฒนานนท์สกุล)

รองคณบดีฝ่ายบริหารและวางแผน รักษาการแทน

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร 0 2649 5064

หมายเหตุ : สอบถามข้อมูลเพิ่มเติมกรุณาติดต่อ นิสิต โทรศัพท์ 095 151 9165

ที่ ศธ 6918/2237

บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
สุขุมวิท 23 เขตวัฒนา กรุงเทพฯ 10110

21 สิงหาคม 2561

เรื่อง ขออนุญาตขอทราบข้อมูลเพื่อการวิจัย

เรียน ผู้จัดการโรงงาน บริษัท พัทลุงพาราเท็กซ์ จำกัด

เนื่องด้วย นายพีระพัฒน์ ทองละเอียด นิสิตระดับปริญญาเอก สาขาวิชาการบริหารและการจัดการการศึกษา (การบริหารการอาชีวศึกษา) มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำวิทยานิพนธ์เรื่อง “การพัฒนารูปแบบความร่วมมือการจัดการอาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยางในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย” โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.กิตติ สถาพรประสาธน์ และอาจารย์ ดร.ชมพูท สุขหวาน เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

ในการนี้ นิสิตขออนุญาตขอทราบข้อมูลเพื่อการวิจัยโดยใช้แบบสัมภาษณ์ เรื่อง “การพัฒนารูปแบบความร่วมมือการจัดการอาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยางในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย” เพื่อเป็นข้อมูลในการวิจัย ระหว่างเดือนสิงหาคม 2561 ถึง เดือนกันยายน 2561 ทั้งนี้ นิสิตจะเป็นผู้ประสานงานในรายละเอียดดังกล่าว

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาขออนุญาตขอให้ นายพีระพัฒน์ ทองละเอียด เก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สิทธิพงศ์ วัฒนานนท์สกุล)

รองคณบดีฝ่ายบริหารและวางแผน รักษาการแทน

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร 0 2649 5064

หมายเหตุ : สอบถามข้อมูลเพิ่มเติมกรุณาติดต่อ นิสิต โทรศัพท์ 095 151 9165

รายชื่อผู้ทรงคุณวุฒิในการตอบแบบสอบถาม

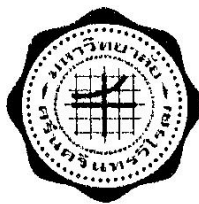
1.นายอรรถพล สังขวาสี	ผู้อำนวยการสำนักความร่วมมือ สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา
2.นางรุ่งนภา จิตต์ประสงค์	ผู้อำนวยการศูนย์อาชีวศึกษาทวิภาคี สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา
3.นายสิริวิชญ์ ธนเศรษฐวงศ์	ผู้อำนวยการวิทยาลัยเทคนิคสุราษฎร์ธานี
4.นายสุธี ไทยเกิด	รองผู้อำนวยการวิทยาลัยเทคนิคสุราษฎร์ธานี ฝ่ายแผนงานและความร่วมมือ
5.นายพยงค์ เชตวรรัตน์	รักษาการ ผู้อำนวยการวิทยาลัยเทคนิค นครศรีธรรมราช และรองผู้อำนวยการฝ่ายแผนงานและความร่วมมือ
6.นายธีรชาติ พจนมณี	รองผู้อำนวยการวิทยาลัยเทคนิคนครศรีธรรมราช ฝ่ายวิชาการ
7.ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ยุทธพงศ์ เพียรโรจน์	คณบดีคณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี อุตสาหกรรม มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขต สุราษฎร์ธานี
8.อาจารย์ ดร. ตุลย์ ศิริกิจพุทธศักดิ์	ผู้ช่วยอธิการบดีฝ่ายวิเทศสัมพันธ์และสหกิจศึกษา มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตสุราษฎร์ธานี
9. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ อุทิพย์ หยง สตาร์	รักษาการคณบดีคณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย วิทยาเขต นครศรีธรรมราช สไใหญ่
10.ผู้ช่วยศาสตราจารย์สุธรรม ชุมพร้อม ญาติ	รองคณบดีฝ่ายวิชาการและวิจัย คณบดีคณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย วิทยาเขต นครศรีธรรมราช สไใหญ่
11.อาจารย์ ดร. นันทพันธ์ นภัตรา นันทน์	คณบดีคณะวิศวกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยทักษิณ วิทยาเขตพัทลุง
12.อาจารย์ ดร.โชคชัย เหมือนนาศ	รองคณบดีคณะวิศวกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยทักษิณ วิทยาเขตพัทลุง
13.นายประทีป พงศ์ไกรเพชร	ผู้จัดการโรงงาน บริษัท ไทยรับเบอร์ลาเท็กซ์กรุ๊ป จำกัด จังหวัดสุราษฎร์ธานี

รายชื่อผู้ทรงคุณวุฒิในการตอบแบบสอบถาม (ต่อ)

14.นายธีรวุฒิ ศรีทองกุล	ผู้จัดการโรงงาน บริษัท ศรีตรังแอโกรอินดัสทรี จำกัด (มหาชน) สาขาทุ่งสง
15.นายภิวิต นนทสิริภาคิน	ผู้จัดการ บริษัท เซาท์แลนด์รีซอร์ซ (ชุมพร)
16.นายวีรยุทธ ทองหนูน้อย	ผู้ช่วยผู้จัดการทั่วไป บริษัท สยามอินโด รับเบอร์ จำกัด จังหวัดพัทลุง
17.นางสาวศิริลักษณ์ แก้วเมือง	ผู้จัดการโรงงาน บริษัท เมืองใหม่กัตธานี จำกัด (มหาชน) สาขาทุ่งสง
18.นายวิสิทธิ์ ทันทานนท์	กรรมการบริหาร บริษัท, พัทลุงพาราเท็กซ์ จำกัด จังหวัดพัทลุง

ที่ ศธ 6918/ ๒๖๓๔

บัณฑิตวิทยาลัย

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

สุขุมวิท 23 เขตวัฒนา กรุงเทพฯ 10110

17 ตุลาคม 2561

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย

เรียน ผู้อำนวยการสำนักความร่วมมือ สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา

เนื่องด้วย นายพีระพัฒน์ ทองละเอียด นิสิตระดับปริญญาเอก สาขาวิชาการบริหาร และการจัดการการศึกษา (การบริหารการอาชีวศึกษา) มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติ ให้ทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การพัฒนารูปแบบความร่วมมือการจัดการอาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรมยาง และผลิตภัณฑ์ยางในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย” โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.กิตติ สถาพรประสาธน์ และอาจารย์ ดร.ชมพูนุท สุขหวาน เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

ในการนี้ นิสิตขอความอนุเคราะห์เก็บข้อมูล โดยใช้ แบบสอบถาม เรื่อง “การพัฒนารูปแบบ ความร่วมมือการจัดการอาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง ในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย” กับท่าน เพื่อเป็นข้อมูลในการวิจัย ระหว่างเดือนตุลาคม 2561 ถึงเดือนธันวาคม 2561 ทั้งนี้ นิสิตจะเป็น ผู้ประสานงานในรายละเอียดดังกล่าว

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาให้ความอนุเคราะห์ และขอขอบพระคุณอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ นายแพทย์ฉัตรชัย เอกปัญญาสกุล)

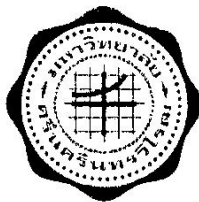
คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 0 2649 5064

หมายเหตุ : สอบถามข้อมูลเพิ่มเติมกรุณาติดต่อ นิสิต โทรศัพท์ 095 151 9165

ที่ ศธ 6918/ ๒๕๖๑

บัณฑิตวิทยาลัย

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

สุขุมวิท 23 เขตวัฒนา กรุงเทพฯ 10110

๑๗ ตุลาคม 2561

เรื่อง ขออนุญาตเผยแพร่ข้อมูลเพื่อการวิจัย

เรียน ผู้อำนวยการศูนย์อาชีวศึกษาทวิภาคี สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา

เนื่องด้วย นายพีระพัฒน์ ทองละเอียด นิสิตระดับปริญญาเอก สาขาวิชาการบริหาร และการจัดการการศึกษา (การบริหารการอาชีวศึกษา) มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติ ให้ทำปริญญานิพนธ์ เรื่อง “การพัฒนารูปแบบความร่วมมือการจัดการอาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรมยาง และผลิตภัณฑ์ยางในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย” โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.กิตติ สถาพรประสารณ์ และอาจารย์ ดร.ชมพูนุท สุขหวาน เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาปริญญานิพนธ์

ในการนี้ นิสิตขออนุญาตเผยแพร่ข้อมูล โดยใช้ แบบสอบถาม เรื่อง “การพัฒนารูปแบบ ความร่วมมือการจัดการอาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง ในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย” กับท่าน เพื่อเป็นข้อมูลในการวิจัย ระหว่างเดือนตุลาคม 2561 ถึงเดือนธันวาคม 2561 ทั้งนี้ นิสิตจะเป็นผู้ประสานงาน ในรายละเอียดดังกล่าว

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาให้ความอนุเคราะห์ และขอขอบพระคุณอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ นายแพทย์ฉัตรชัย เอกปัญญาสกุล)

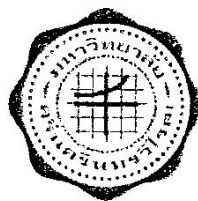
คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 0 2649 5064

หมายเหตุ : สอบถามข้อมูลเพิ่มเติมกรุณาติดต่อ นิสิต โทรศัพท์ 095 151 9165

ที่ ศธ 6918/ ๒๕๖๔

บัณฑิตวิทยาลัย

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

สุขุมวิท 25 เขตวัฒนา กรุงเทพฯ 10110

๑๗ ตุลาคม 2561

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย

เรียน ผู้อำนวยการวิทยาลัยเทคนิคสุราษฎร์ธานี

เนื่องด้วย นายไพรัชพันธุ์ ทองละเอียต นิสิตระดับปริญญาเอก สาขา วิชาการบริหาร และการจัดการการศึกษา (การบริหารการอาชีวศึกษา) มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติ ให้ทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การพัฒนารูปแบบความร่วมมือการจัดการอาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรมยาง และผลิตภัณฑ์ยางในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย” โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.กิตติ สถาพรประสาธน์ และอาจารย์ ดร.ชมพูนุท สุขหวาน เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

ในการนี้ นิสิตขอความอนุเคราะห์เก็บข้อมูล โดยใช้ แบบสอบถาม เรื่อง “การพัฒนารูปแบบ ความร่วมมือการจัดการอาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง ในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย” กับผู้อำนวยการ รองผู้อำนวยการฝ่ายวิชาการ และรองผู้อำนวยการฝ่ายแผนงานและความร่วมมือ เพื่อเป็นข้อมูลในการวิจัย ระหว่างเดือนตุลาคม 2561 ถึงเดือนธันวาคม 2561 ทั้งนี้ นิสิตจะเป็นผู้ประสานงานในรายละเอียดดังกล่าว

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาให้ความอนุเคราะห์ และขอขอบพระคุณอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ นายแพทย์ฉัตรชัย เอกปัญญาสกุล)

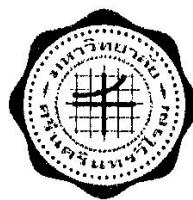
คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 0 2649 5064

หมายเหตุ : สอบถามข้อมูลเพิ่มเติมกรุณาติดต่อ นิสิต โทรศัพท์ 095 151 9165

ที่ ศธ 6918/ ๒๖๓๔

บัณฑิตวิทยาลัย

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

สุขุมวิท 23 เขตวัฒนา กรุงเทพฯ 10110

๑๗ ตุลาคม 2561

เรื่อง ขออนุญาตเผยแพร่ข้อมูลเพื่อการวิจัย

เรียน ผู้อำนวยการวิทยาลัยเทคนิคศรีธรรมราช

เนื่องด้วย นายพีระพัฒน์ ทองละเอียด นิสิตระดับปริญญาเอก สาขาวิชาการบริหาร และการจัดการการศึกษา (การบริหารการอาชีวศึกษา) มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติ ให้ทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การพัฒนารูปแบบความร่วมมือการจัดการอาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรมยาง และผลิตภัณฑ์ยางในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย” โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.กิตติ สถาพรประสาธน์ และอาจารย์ ดร.ชมพูนุท สุขหวาน เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

ในการนี้ นิสิตขออนุญาตเผยแพร่ข้อมูล โดยใช้ แบบสอบถาม เรื่อง “การพัฒนารูปแบบ ความร่วมมือการจัดการอาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง ในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย” กับผู้อำนวยการ รองผู้อำนวยการฝ่ายวิชาการ และรองผู้อำนวยการฝ่ายแผนงานและความร่วมมือ เพื่อเป็นข้อมูลในการวิจัย ระหว่างเดือนตุลาคม 2561 ถึงเดือนธันวาคม 2561 ทั้งนี้ นิสิตจะเป็นผู้ประสานงานในรายละเอียดดังกล่าว

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาให้ความอนุเคราะห์ และขอขอบพระคุณอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ นายแพทย์ฉัตรชัย เอกปัญญาสกุล)

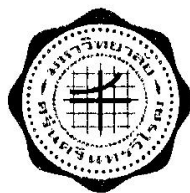
คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 0 2649 5064

หมายเหตุ : สอบถามข้อมูลเพิ่มเติมกรุณาติดต่อ นิสิต โทรศัพท์ 095 151 9165

ที่ ศธ 6918/ 3134

บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
สุขุมวิท 23 เขตวัฒนา กรุงเทพฯ 10110

17 ตุลาคม 2561

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย

เรียน รองอธิการบดี มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตสุราษฎร์ธานี

เนื่องด้วย นายพิระพัฒน์ ทองละเอียด นิสิตระดับปริญญาเอก สาขาวิชาการบริหาร และการจัดการการศึกษา (การบริหารการอาชีวศึกษา) มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติ ให้ทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การพัฒนารูปแบบความร่วมมือการจัดการอาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรมยาง และผลิตภัณฑ์ยางในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย” โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.กิตติ สถาพรประสารณ์ และอาจารย์ ดร.ชมพูนุท สุขหวาน เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

ในการนี้ นิสิตขอความอนุเคราะห์เก็บข้อมูล โดยใช้ แบบสอบถาม เรื่อง “การพัฒนารูปแบบ ความร่วมมือการจัดการอาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง ในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย” กับผู้ช่วยอธิการบดีฝ่ายวิเทศสัมพันธ์และสหกิจศึกษา เพื่อเป็นข้อมูลในการวิจัย ระหว่างเดือนตุลาคม 2561 ถึงเดือนธันวาคม 2561 ทั้งนี้ นิสิตจะเป็นผู้ประสานงานในรายละเอียดดังกล่าว

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาให้ความอนุเคราะห์ และขอขอบพระคุณอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ นายแพทย์ฉัตรชัย เอกปัญญาสกุล)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย ปฏิบัติการแทน

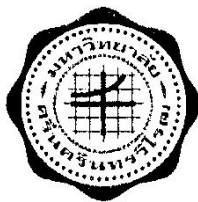
อธิการบดีมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 0 2649 5064

หมายเหตุ : สอบถามข้อมูลเพิ่มเติมกรุณาติดต่อ นิสิต โทรศัพท์ 095 151 9165

ที่ ศธ 6918/๒๕๖๔

บัณฑิตวิทยาลัย

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

สุขุมวิท 23 เขตวัฒนา กรุงเทพฯ 10110

๒๗ ตุลาคม 2561

เรื่อง ขออนุญาตเผยแพร่เก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย

เรียน คณะบดีคณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีอุตสาหกรรม มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตสุราษฎร์ธานี

เนื่องด้วย นายพิระพัฒน์ ทองละเอียด นิสิตระดับปริญญาเอก สาขาวิชาการบริหาร และการจัดการการศึกษา (การบริหารการอาชีวศึกษา) มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การพัฒนารูปแบบความร่วมมือการจัดการอาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรมยาง และผลิตภัณฑ์ยางในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย” โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.กิตติ สถาพรประสาธน์ และอาจารย์ ดร.ชมพูนุท สุขหวาน เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

ในการนี้ นิสิตขออนุญาตเผยแพร่เก็บข้อมูล โดยใช้ แบบสอบถาม เรื่อง “การพัฒนารูปแบบความร่วมมือการจัดการอาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง ในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย” กับคณบดีและรองคณบดี เพื่อเป็นข้อมูลในการวิจัย ระหว่างเดือนตุลาคม 2561 ถึงเดือนธันวาคม 2561 ทั้งนี้ นิสิตจะเป็นผู้ประสานงานในรายละเอียดดังกล่าว

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาให้ความอนุเคราะห์ และขอขอบพระคุณอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ นายแพทย์ฉัตรชัย เอกปัญญาสกุล)

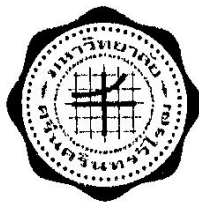
คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 0 2649 5064

หมายเหตุ : สอบถามข้อมูลเพิ่มเติมกรุณาติดต่อ นิสิต โทรศัพท์ 095 151 9165

ที่ ศธ 6918/ ๖๖๓๔

บัณฑิตวิทยาลัย

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

สุขุมวิท 23 เขตวัฒนา กรุงเทพฯ 10110

๑๗ ตุลาคม 2561

เรื่อง ขออนุญาตเผยแพร่เก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย

เรียน คณบดีคณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย
วิทยาเขตนครศรีธรรมราช (ใส่ใหญ่)

เนื่องด้วย นายพิระพัฒน์ ทองละเอียด นิสิตระดับปริญญาเอก สาขาวิชาการบริหาร และการจัดการการศึกษา (การบริหารการอาชีวศึกษา) มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติ ให้ทำปริญญานิพนธ์ เรื่อง “การพัฒนารูปแบบความร่วมมือการจัดการอาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรมยาง และผลิตภัณฑ์ยางในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย” โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.กิตติ สถาพรประสาน และอาจารย์ ดร.ชมพูนุท สุขหวาน เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาปริญญานิพนธ์

ในการนี้ นิสิตขออนุญาตเก็บข้อมูล โดยใช้ แบบสอบถาม เรื่อง “การพัฒนารูปแบบ ความร่วมมือการจัดการอาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง ในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย” กับคณบดี รองคณบดีฝ่ายบริหารและวางแผน และรองคณบดีฝ่ายวิชาการและวิจัย เพื่อเป็นข้อมูลในการวิจัย ระหว่างเดือนตุลาคม 2561 ถึงเดือนธันวาคม 2561 ทั้งนี้ นิสิตจะเป็นผู้ประสานงานในรายละเอียดดังกล่าว

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาให้ความอนุเคราะห์ และขอขอบพระคุณอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ นายแพทย์ฉัตรชัย เอกปัญญาสกุล)

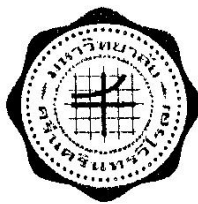
คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 0 2649 5064

หมายเหตุ : สอบถามข้อมูลเพิ่มเติมกรุณาติดต่อ นิสิต โทรศัพท์ 095 151 9165

ที่ ศธ 6918/ ๒๕๖๑

บัณฑิตวิทยาลัย

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

สุขุมวิท 23 เขตวัฒนา กรุงเทพฯ 10110

๑๗ ตุลาคม 2561

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย

เรียน คณบดีคณะวิศวกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยทักษิณ วิทยาเขตพัทลุง

เนื่องด้วย นายพิระพัฒน์ ทองละเอียด นิสิตระดับปริญญาเอก สาขาวิชาการบริหาร และการจัดการการศึกษา (การบริหารการอาชีวศึกษา) มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติ ให้ทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การพัฒนารูปแบบความร่วมมือการจัดการอาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรมยาง และผลิตภัณฑ์ยางในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย” โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.กิตติ สถาพรประสารณ์ และอาจารย์ ดร.ชมพูนุท สุขหวาน เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

ในการนี้ นิสิตขอความอนุเคราะห์เก็บข้อมูล โดยใช้ แบบสอบถาม เรื่อง “การพัฒนารูปแบบ ความร่วมมือการจัดการอาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง ในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย” กับคณบดี และรองคณบดี เพื่อเป็นข้อมูลในการวิจัย ระหว่างเดือนตุลาคม 2561 ถึงเดือนธันวาคม 2561 ทั้งนี้ นิสิตจะเป็นผู้ประสานงานในรายละเอียดดังกล่าว

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาให้ความอนุเคราะห์ และขอขอบพระคุณอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ นายแพทย์ฉัตรชัย เอกปัญญาสกุล)

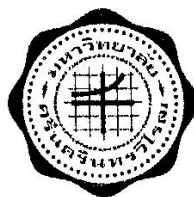
คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 0 2649 5064

หมายเหตุ : สอบถามข้อมูลเพิ่มเติมกรุณาติดต่อ นิสิต โทรศัพท์ 095 151 9165

ที่ ศธ 6918/ 3134

บัณฑิตวิทยาลัย

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

สุขุมวิท 23 เขตวัฒนา กรุงเทพฯ 10110

17 ตุลาคม 2561

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย

เรียน ผู้จัดการโรงงาน บริษัท ไทยรับเบอร์ลาเท็กซ์กรุ๊ป จำกัด จังหวัดสุราษฎร์ธานี

เนื่องด้วย นายพีระพัฒน์ ทองละเอียด นิสิตระดับปริญญาเอก สาขาวิชาการบริหาร และการจัดการการศึกษา (การบริหารการอาชีวศึกษา) มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติ ให้ทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การพัฒนารูปแบบความร่วมมือการจัดการอาชีวศึกษา ประเภหุตสาหกรรมยาง และผลิตภัณฑ์ยางในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย” โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.กิตติ สถาพรประสาธน์ และอาจารย์ ดร.ชมพูนุท สุขหวาน เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

ในการนี้ นิสิตขอความอนุเคราะห์เก็บข้อมูล โดยใช้ แบบสอบถาม เรื่อง “การพัฒนารูปแบบ ความร่วมมือการจัดการอาชีวศึกษา ประเภหุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง ในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย” กับผู้จัดการโรงงาน เพื่อเป็นข้อมูลในการวิจัย ระหว่างเดือนตุลาคม 2561 ถึงเดือนธันวาคม 2561 ทั้งนี้ นิสิตจะเป็น ผู้ประสานงานในรายละเอียดดังกล่าว

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาให้ความอนุเคราะห์ และขอขอบพระคุณอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ นายแพทย์กิตติชัย เอกปัญญาสกุล)

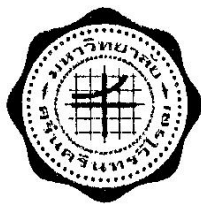
คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 0 2649 5064

หมายเหตุ : สอบถามข้อมูลเพิ่มเติมกรุณาติดต่อ นิสิต โทรศัพท์ 095 151 9165

ที่ ศธ 6918/ ๒๕๖๔

บัณฑิตวิทยาลัย

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

สุขุมวิท 23 เขตวัฒนา กรุงเทพฯ 10110

๑๗ ตุลาคม 2561

เรื่อง ขออนุญาตขอทราบข้อมูลเพื่อการวิจัย

เรียน ผู้จัดการโรงงาน บริษัท ศรีตรังแอโกรอินดัสทรี จำกัด (มหาชน) สาขาทุ่งสง

เนื่องด้วย นายพิระพัฒน์ ทองละเอียด นิสิตระดับปริญญาเอก สาขาวิชาการบริหาร และการจัดการการศึกษา (การบริหารการอาชีวศึกษา) มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติ ให้ทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การพัฒนารูปแบบความร่วมมือการจัดการอาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรมยาง และผลิตภัณฑ์ยางในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย” โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.กิตติ สถาพรประสาธน์ และอาจารย์ ดร.ชมพูนุท สุขหวาน เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

ในการนี้ นิสิตขออนุญาตขอทราบข้อมูล โดยใช้ แบบสอบถาม เรื่อง “การพัฒนารูปแบบ ความร่วมมือการจัดการอาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง ในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย” กับผู้จัดการโรงงาน เพื่อเป็นข้อมูลในการวิจัย ระหว่างเดือนตุลาคม 2561 ถึงเดือนธันวาคม 2561 ทั้งนี้ นิสิตจะเป็น ผู้ประสานงานในรายละเอียดดังกล่าว

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาให้ความอนุเคราะห์ และขอขอบพระคุณอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ นายแพทย์ฉัตรชัย เอกปัญญาสกุล)

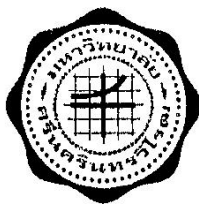
คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 0 2649 5064

หมายเหตุ : สอบถามข้อมูลเพิ่มเติมกรุณาติดต่อ นิสิต โทรศัพท์ 095 151 9165

ที่ ศธ 6918/ ๒๖๓๔

บัณฑิตวิทยาลัย

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

สุขุมวิท 23 เขตวัฒนา กรุงเทพฯ 10110

๒๖ ตุลาคม 2561

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย

เรียน ผู้จัดการโรงงาน บริษัท เซาท์แลนด์รีซอร์ซ (ชุมพร) จำกัด

เนื่องด้วย นายพีระพัฒน์ ทองละเอียด นิสิตระดับปริญญาเอก สาขาวิชาการบริหาร และการจัดการการศึกษา (การบริหารการอาชีวศึกษา) มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติ ให้ทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การพัฒนารูปแบบความร่วมมือการจัดการอาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรมยาง และผลิตภัณฑ์ยางในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย” โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.กิตติ สภาพรประสารณ์ และอาจารย์ ดร.ชมพูนุท สุขหวาน เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

ในการนี้ นิสิตขอความอนุเคราะห์เก็บข้อมูล โดยใช้ แบบสอบถาม เรื่อง “การพัฒนารูปแบบ ความร่วมมือการจัดการอาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง ในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย” กับผู้จัดการโรงงาน เพื่อเป็นข้อมูลในการวิจัย ระหว่างเดือนตุลาคม 2561 ถึงเดือนธันวาคม 2561 ทั้งนี้ นิสิตจะเป็น ผู้ประสานงานในรายละเอียดดังกล่าว

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาให้ความอนุเคราะห์ และขอขอบพระคุณอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ นายแพทย์ฉัตรชัย เอกปัญญาสกุล)

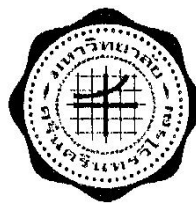
คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 0 2649 5064

หมายเหตุ : สอบถามข้อมูลเพิ่มเติมกรุณาติดต่อ นิสิต โทรศัพท์ 095 151 9165

ที่ ศธ 6918/ ๕ ๔3 4

บัณฑิตวิทยาลัย

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

สุขุมวิท 23 เขตวัฒนา กรุงเทพฯ 10110

17 ตุลาคม 2561

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย

เรียน ผู้จัดการโรงงาน บริษัท สยามอินโด รีบเบอร์ จำกัด

เนื่องด้วย นายพิระพัฒน์ ทองละเอียต นิสิตระดับปริญญาเอก สาขาวิชาการบริหาร และการจัดการการศึกษา (การบริหารการอาชีวศึกษา) มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติ ให้ทำปริญญานิพนธ์ เรื่อง “การพัฒนารูปแบบความร่วมมือการจัดการอาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรมยาง และผลิตภัณฑ์ยางในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย” โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.กิตติ สถาพรประสารณ์ และอาจารย์ ดร.ชมพูนุท สุขหวาน เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาปริญญานิพนธ์

ในการนี้ นิสิตขอความอนุเคราะห์เก็บข้อมูล โดยใช้ แบบสอบถาม เรื่อง “การพัฒนารูปแบบ ความร่วมมือการจัดการอาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง ในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย” กับผู้จัดการโรงงาน เพื่อเป็นข้อมูลในการวิจัย ระหว่างเดือนตุลาคม 2561 ถึงเดือนธันวาคม 2561 ทั้งนี้ นิสิตจะเป็น ผู้ประสานงานในรายละเอียดดังกล่าว

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาให้ความอนุเคราะห์ และขอขอบพระคุณอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ นายแพทย์ฉัตรชัย เอกปัญญาสกุล)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 0 2649 5064

หมายเหตุ : สอบถามข้อมูลเพิ่มเติมกรุณาติดต่อ นิสิต โทรศัพท์ 095 151 9165

รายชื่อผู้ทรงคุณวุฒิในการสนทนากลุ่ม (Focus Group) และประเมินความเป็นไปได้ของรูปแบบฯ

1.ดร.สิริพงศ์ เพชรนาค	อดีตรองผู้อำนวยการวิทยาลัยการอาชีพ นวมินทรราชูทิศ และอดีตรองผู้อำนวยการฝ่าย แผนงานและความร่วมมือ วิทยาลัยเทคนิคสุราษฎร์ ธานี
2.นางสาวสายฝน แก้วสม	หัวหน้าแผนกวิชาเทคโนโลยียางและ พอลิเมอร์ วิทยาลัยเทคนิคสุราษฎร์ธานี
3.นายวิมล ชูพันธ์	หัวหน้างานอาชีวศึกษาระบบทวิภาคี วิทยาลัยเทคนิคนครศรีธรรมราช
4.อาจารย์ ดร.ตุลย์ ศิริกิจพุทธศักดิ์	ผู้ช่วยอธิการบดีฝ่ายวิเทศสัมพันธ์และสหกิจศึกษา มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตสุราษฎร์ธานี
5.อาจารย์ ดร.จุฑารัตน์ อินทปັນ	หัวหน้าสาขาวิชาเทคโนโลยียาง มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตสุราษฎร์ธานี
6.อาจารย์ ดร.อนิดา เพ็ชรแก้ว	ประธานหลักสูตรวิศวกรรมศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาวิศวกรรมยางและพอลิเมอร์ มหาวิทยาลัยทักษิณ วิทยาเขตพัทลุง
7.นายธีรวุฒิ ศรีทองกุล	ผู้จัดการโรงงาน บริษัท ศรีตรังแอโกรอินดัสทรี จำกัด (มหาชน) สาขาทุ่งสง
8.นางสาวราตรี ปิ่นทอง	ผู้จัดการฝ่ายประกันคุณภาพ บริษัท วายที รับเบอร์ จำกัด
9.อาจารย์ ดร.มัทนียา พงศ์สุวรรณ	สังกัดคณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสุราษฎร์ ธานี

ที่ ศธ 6918/ 3 00

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
114 สุขุมวิท 23 แขวงคลองเตยเหนือ
เขตวัฒนา กรุงเทพฯ 10110

๑๖ กุมภาพันธ์ 2562

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เข้าร่วมสนทนากลุ่ม (Focus group)

เรียน ดร.สิริพงศ์ เพชรนาค

เนื่องด้วย นายพีระพัฒน์ ทองละเอียด นิสิตระดับปริญญาเอก สาขาวิชาการบริหารและการจัดการศึกษา (การบริหารการอาชีวศึกษา) มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำปริญญานิพนธ์เรื่อง “การพัฒนารูปแบบความร่วมมือการจัดการอาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยางในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย” โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.กิตติ สถาพรประสาธน์ และอาจารย์ ดร.ชมพูนุท สุขหวาน เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาปริญญานิพนธ์

ในการนี้ นิสิตขอเรียนเชิญท่านเข้าร่วมสนทนากลุ่ม (Focus group) ในหัวข้อเรื่อง “รูปแบบความร่วมมือการจัดการอาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยางในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย” ในวันที่ 28 กุมภาพันธ์ 2562 เวลา 09.00 – 12.00 น. ณ ห้องประชุม อาคารปฏิบัติการเทคโนโลยีการจัดการอุตสาหกรรม คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี มหาวิทยาลัยราชภัฏสุราษฎร์ธานี

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาเข้าร่วมสนทนากลุ่ม (Focus group) ตามวัน เวลา และสถานที่ดังกล่าว และขอขอบพระคุณอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ นายแพทย์ฉัตรชัย เอกปัญญาสกุล)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 0 2649 5064

หมายเหตุ : สอบถามข้อมูลเพิ่มเติมกรุณาติดต่อ นิสิต โทรศัพท์ 095 151 9165

ที่ ศธ 6918/ 300

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
114 สุขุมวิท 23 แขวงคลองเตยเหนือ
เขตวัฒนา กรุงเทพฯ 10110

๑๖ กุมภาพันธ์ 2562

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์บุคลากรในสังกัดเข้าร่วมสนทนากลุ่ม (Focus group)

เรียน ผู้อำนวยการวิทยาลัยเทคนิคสุราษฎร์ธานี

เนื่องด้วย นายพิระพัฒน์ ทองละเอียต นิสิตระดับปริญญาเอก สาขาวิชาการบริหารและการจัดการศึกษา (การบริหารการอาชีวศึกษา) มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำปริญญานิพนธ์เรื่อง “การพัฒนารูปแบบความร่วมมือการจัดการอาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยางในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย” โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.กิตติ สถาพรประสาธน์ และอาจารย์ ดร.ชมพูนุท สุขหวาน เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาปริญญานิพนธ์

ในการนี้ นิสิตขอเรียนเชิญ อาจารย์สายฝน แก้มสม เข้าร่วมสนทนากลุ่ม (Focus group) ในหัวข้อเรื่อง “รูปแบบความร่วมมือการจัดการอาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยางในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย” ในวันที่ 28 กุมภาพันธ์ 2562 เวลา 09.00 – 12.00 น. ณ ห้องประชุม อาคารปฏิบัติการเทคโนโลยีการจัดการอุตสาหกรรม คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี มหาวิทยาลัยราชภัฏสุราษฎร์ธานี

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาให้บุคลากรในสังกัดเข้าร่วมสนทนากลุ่ม (Focus group) ตามวัน เวลา และสถานที่ดังกล่าว และขอขอบพระคุณอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

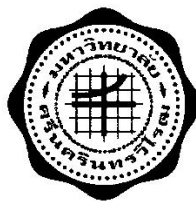
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ นายแพทย์ฉัตรชัย เอกปัญญาสกุล)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 0 2649 5064

หมายเหตุ : สอบถามข้อมูลเพิ่มเติมกรุณาติดต่อ นิสิต โทรศัพท์ 095 151 9165

ที่ ศธ 6918/ 350

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

114 สุขุมวิท 23 แขวงคลองเตยเหนือ

เขตวัฒนา กรุงเทพฯ 10110

13 กุมภาพันธ์ 2562

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์บุคลากรในสังกัดเข้าร่วมสนทนากลุ่ม (Focus group)

เรียน ผู้อำนวยการวิทยาลัยเทคนิคนครศรีธรรมราช

เนื่องด้วย นายพีระพัฒน์ ทองละเอียด นิสิตระดับปริญญาเอก สาขาวิชาการบริหารและการจัดการศึกษา (การบริหารการอาชีวศึกษา) มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำปริญญานิพนธ์เรื่อง “การพัฒนาแบบความร่วมมือการจัดการอาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยางในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย” โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.กิตติ สถาพรประสาธน์ และอาจารย์ ดร.ชมพูนุท สุขหวาน เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาปริญญานิพนธ์

ในการนี้ นิสิตขอเรียนเชิญ อาจารย์วิมล ชุพันธ์ เข้าร่วมสนทนากลุ่ม (Focus group) ในหัวข้อเรื่อง “รูปแบบความร่วมมือการจัดการอาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยางในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย” ในวันที่ 28 กุมภาพันธ์ 2562 เวลา 09.00 – 12.00 น. ณ ห้องประชุมอาคารปฏิบัติการเทคโนโลยีการจัดการอุตสาหกรรม คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี มหาวิทยาลัยราชภัฏสุราษฎร์ธานี

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาให้บุคลากรในสังกัดเข้าร่วมสนทนากลุ่ม (Focus group) ตามวัน เวลา และสถานที่ดังกล่าว และขอขอบพระคุณอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

ศาสตราจารย์ ดร.เอกปณณาสกุล

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ นายแพทย์ฉัตรชัย เอกปณณาสกุล)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 0 2649 5064

หมายเหตุ : สอบถามข้อมูลเพิ่มเติมกรุณาติดต่อ นิสิต โทรศัพท์ 095 151 9165

ที่ ศธ 6918/300

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
114 สุขุมวิท 23 แขวงคลองเตยเหนือ
เขตวัฒนา กรุงเทพฯ 10110

13 กุมภาพันธ์ 2562

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์เข้าร่วมสนทนากลุ่ม (Focus group)

เรียน อาจารย์ ดร.ตุลย์ ศิริกิจพิทักษ์ศักดิ์

เนื่องด้วย นายพีระพัฒน์ ทองละเอียด นิสิตระดับปริญญาเอก สาขาวิชาการบริหารและการจัดการศึกษา (การบริหารการอาชีวศึกษา) มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำวิทยานิพนธ์เรื่อง “การพัฒนารูปแบบความร่วมมือการจัดการอาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยางในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย” โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.กิตติ สถาพรประสาธน์ และอาจารย์ ดร.ชมพูนุท สุขหวาน เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

ในการนี้ นิสิตขอเรียนเชิญท่านเข้าร่วมสนทนากลุ่ม (Focus group) ในหัวข้อเรื่อง “รูปแบบความร่วมมือการจัดการอาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยางในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย” ในวันที่ 28 กุมภาพันธ์ 2562 เวลา 09.00 – 12.00 น. ณ ห้องประชุม อาคารปฏิบัติการเทคโนโลยีการจัดการอุตสาหกรรม คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี มหาวิทยาลัยราชภัฏสุราษฎร์ธานี

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาเข้าร่วมสนทนากลุ่ม (Focus group) ตามวัน เวลา และสถานที่ดังกล่าว และขอขอบพระคุณอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

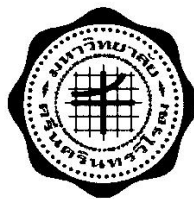
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ นายแพทย์ฉัตรชัย เอกปัญญาสกุล)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 0 2649 5064

หมายเหตุ : สอบถามข้อมูลเพิ่มเติมกรุณาติดต่อ นิสิต โทรศัพท์ 095 151 9165

ที่ ศธ 6918/ 300

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
114 สุขุมวิท 23 แขวงคลองเตยเหนือ
เขตวัฒนา กรุงเทพฯ 10110

๒ กุมภาพันธ์ 2562

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์บุคลากรในสังกัดเข้าร่วมสนทนากลุ่ม (Focus group)

เรียน คณบดีคณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีอุตสาหกรรม มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตสุราษฎร์ธานี

เนื่องด้วย นายพิระพัฒน์ ทองละเอียด นิสิตระดับปริญญาเอก สาขาวิชาการบริหารและการจัดการศึกษา (การบริหารการอาชีวศึกษา) มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำปริญญานิพนธ์เรื่อง “การพัฒนารูปแบบความร่วมมือการจัดการอาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยางในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย” โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.กิตติ สถาพรประสาธน์ และอาจารย์ ดร.ชมพูนุท สุขหวาน เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาปริญญานิพนธ์

ในการนี้ นิสิตขอเรียนเชิญ อาจารย์ ดร.จุฑารัตน์ อินทปิ่น เข้าร่วมสนทนากลุ่ม (Focus group) ในหัวข้อเรื่อง “รูปแบบความร่วมมือการจัดการอาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยางในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย” ในวันที่ 28 กุมภาพันธ์ 2562 เวลา 09.00 – 12.00 น. ณ ห้องประชุมอาคารปฏิบัติการเทคโนโลยีการจัดการอุตสาหกรรม คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี มหาวิทยาลัยราชภัฏสุราษฎร์ธานี

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาให้บุคลากรในสังกัดเข้าร่วมสนทนากลุ่ม (Focus group) ตามวัน เวลา และสถานที่ดังกล่าว และขอขอบพระคุณอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

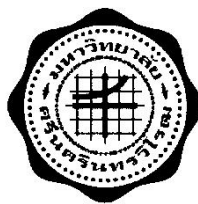
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ นายแพทย์ฉัตรชัย เอกปัญญาสกุล)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 0 2649 5064

หมายเหตุ : สอบถามข้อมูลเพิ่มเติมกรุณาติดต่อ นิสิต โทรศัพท์ 095 151 9165

ที่ ศธ 6918/ ๓๐๐

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
114 สุขุมวิท 23 แขวงคลองเตยเหนือ
เขตวัฒนา กรุงเทพฯ 10110

13 กุมภาพันธ์ 2562

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์บุคลากรในสังกัดเข้าร่วมสนทนากลุ่ม (Focus group)

เรียน คณบดีคณะวิศวกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยทักษิณ วิทยาเขตพัทลุง

เนื่องด้วย นายพีระพัฒน์ ทองละเอียต นิสิตระดับปริญญาเอก สาขาวิชาการบริหารและการจัดการศึกษา (การบริหารการอาชีวศึกษา) มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำปริญญานิพนธ์เรื่อง “การพัฒนารูปแบบความร่วมมือการจัดการอาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยางในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย” โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.กิตติ สถาพรประสาธน์ และอาจารย์ ดร.ชมพูนุท สุขหวาน เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาปริญญานิพนธ์

ในการนี้ นิสิตขอเรียนเชิญ อาจารย์ ดร.อนิดา เพ็ชรแก้ว เข้าร่วมสนทนากลุ่ม (Focus group) ในหัวข้อเรื่อง “รูปแบบความร่วมมือการจัดการอาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยางในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย” ในวันที่ 28 กุมภาพันธ์ 2562 เวลา 09.00 – 12.00 น. ณ ห้องประชุมอาคารปฏิบัติการเทคโนโลยีการจัดการอุตสาหกรรม คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี มหาวิทยาลัยราชภัฏสุราษฎร์ธานี

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาให้บุคลากรในสังกัดเข้าร่วมสนทนากลุ่ม (Focus group) ตามวัน เวลา และสถานที่ดังกล่าว และขอขอบพระคุณอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

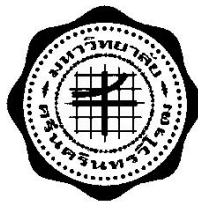
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ นายแพทย์ฉัตรชัย เอกปัญญาสกุล)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 0 2649 5064

หมายเหตุ : สอบถามข้อมูลเพิ่มเติมกรุณาติดต่อ นิสิต โทรศัพท์ 095 151 9165

ที่ ศธ 6918/ 300

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
114 สุขุมวิท 23 แขวงคลองเตยเหนือ
เขตวัฒนา กรุงเทพฯ 10110

13 กุมภาพันธ์ 2562

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์บุคลากรในสังกัดเข้าร่วมสนทนากลุ่ม (Focus group)

เรียน ผู้จัดการโรงงาน บริษัท ศรีตรังแอโกรอินดสทรี จำกัด (มหาชน) สาขาทุ่งสง

เนื่องด้วย นายพิระพัฒน์ ทองละเอียด นิสิตระดับปริญญาเอก สาขาวิชาการบริหารและการจัดการศึกษา (การบริหารการอาชีวศึกษา) มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำปริญญานิพนธ์เรื่อง “การพัฒนารูปแบบความร่วมมือการจัดการอาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยางในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย” โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.กิตติ สถาพรประสาธน์ และอาจารย์ ดร.ชมพูนุท สุขหวาน เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาปริญญานิพนธ์

ในการนี้ นิสิตขอเรียนเชิญ นายธีรวุฒิ ศรีทองกุล เข้าร่วมสนทนากลุ่ม (Focus group) ในหัวข้อเรื่อง “รูปแบบความร่วมมือการจัดการอาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยางในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย” ในวันที่ 28 กุมภาพันธ์ 2562 เวลา 09.00 – 12.00 น. ณ ห้องประชุมอาคารปฏิบัติการเทคโนโลยีการจัดการอุตสาหกรรม คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี มหาวิทยาลัยราชภัฏสุราษฎร์ธานี

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาให้บุคลากรในสังกัดเข้าร่วมสนทนากลุ่ม (Focus group) ตามวัน เวลา และสถานที่ดังกล่าว และขอขอบพระคุณอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

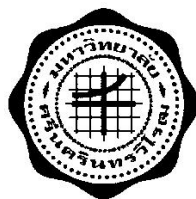
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ นายแพทย์ฉัตรชัย เอกปัญญาสกุล)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 0 2649 5064

หมายเหตุ : สอบถามข้อมูลเพิ่มเติมกรุณาติดต่อ นิสิต โทรศัพท์ 095 151 9165

ที่ ศร 6918/ 300

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
114 สุขุมวิท 23 แขวงคลองเตยเหนือ
เขตวัฒนา กรุงเทพฯ 10110

13 กุมภาพันธ์ 2562

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์บุคลากรในสังกัดเข้าร่วมสนทนากลุ่ม (Focus group)

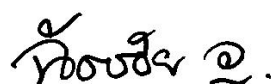
เรียน ผู้จัดการโรงงาน บริษัท วายทีรับเบอร์ จำกัด

เนื่องด้วย นายพีระพัฒน์ ทองละเอียด นิสิตระดับปริญญาเอก สาขาวิชาการบริหารและการจัดการศึกษา (การบริหารการอาชีวศึกษา) มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำปริญญานิพนธ์เรื่อง “การพัฒนารูปแบบความร่วมมือการจัดการอาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยางในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย” โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.กิตติ สถาพรประสาธน์ และอาจารย์ ดร.ชมพูนุท สุขหวาน เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาปริญญานิพนธ์

ในการนี้ นิสิตขอเรียนเชิญ นางสาวราตรี ปิ่นทอง เข้าร่วมสนทนากลุ่ม (Focus group) ในหัวข้อเรื่อง “รูปแบบความร่วมมือการจัดการอาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยางในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย” ในวันที่ 28 กุมภาพันธ์ 2562 เวลา 09.00 – 12.00 น. ณ ห้องประชุม อาคารปฏิบัติการเทคโนโลยีการจัดการอุตสาหกรรม คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี มหาวิทยาลัยราชภัฏสุราษฎร์ธานี

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาให้บุคลากรในสังกัดเข้าร่วมสนทนากลุ่ม (Focus group) ตามวัน เวลา และสถานที่ดังกล่าว และขอขอบพระคุณอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

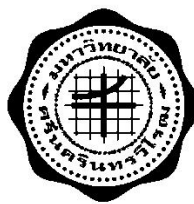
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ นายแพทย์ฉัตรชัย เอกปัญญาสกุล)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 0 2649 5064

หมายเหตุ : สอบถามข้อมูลเพิ่มเติมกรุณาติดต่อ นิสิต โทรศัพท์ 095 151 9165

ที่ ศธ 6918/ 300

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
114 สุขุมวิท 23 แขวงคลองเตยเหนือ
เขตวัฒนา กรุงเทพฯ 10110

13 กุมภาพันธ์ 2562

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์บุคลากรในสังกัดเข้าร่วมสนทนากลุ่ม (Focus group)

เรียน คณบดีคณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสุราษฎร์ธานี

เนื่องด้วย นายพิระพัฒน์ ทองละเอียด นิสิตระดับปริญญาเอก สาขาวิชาการบริหารและการจัดการศึกษา (การบริหารการอาชีวศึกษา) มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำปริญญานิพนธ์เรื่อง “การพัฒนาแบบความร่วมมือการจัดการอาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยางในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย” โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.กิตติ สถาพรประสาธน์ และอาจารย์ ดร.ชมพูนุท สุขหวาน เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาปริญญานิพนธ์

ในการนี้ นิสิตขอเรียนเชิญ อาจารย์ ดร.มัทนียา พงศ์สุวรรณ เข้าร่วมสนทนากลุ่ม (Focus group) ในหัวข้อเรื่อง “รูปแบบความร่วมมือการจัดการอาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยางในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย” ในวันที่ 28 กุมภาพันธ์ 2562 เวลา 09.00 – 12.00 น. ณ ห้องประชุม อาคารปฏิบัติการเทคโนโลยีการจัดการอุตสาหกรรม คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี มหาวิทยาลัยราชภัฏสุราษฎร์ธานี

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาให้บุคลากรในสังกัดเข้าร่วมสนทนากลุ่ม (Focus group) ตามวัน เวลา และสถานที่ดังกล่าว และขอขอบพระคุณอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ นายแพทย์ฉัตรชัย เอกปัญญาสกุล)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

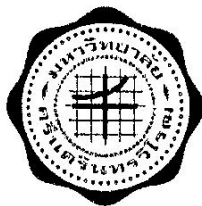
สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 0 2649 5064

หมายเหตุ : สอบถามข้อมูลเพิ่มเติมกรุณาติดต่อ นิสิต โทรศัพท์ 095 151 9165

รายชื่อผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ

- 1.ดร.สิริพงศ์ เพชรนาค รองผู้อำนวยการฝ่ายแผนงานและความร่วมมือ
วิทยาลัยเทคนิคสุราษฎร์ธานี
ปร.ด.(วิจัยและพัฒนาการสอนเทคนิคศึกษา)
2. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.พึงศรี ภัคดีสุวรรณ ประธานหลักสูตร ครุศาสตรบัณฑิต อุตสาหกรรมศิลป์
และเทคโนโลยี คณะเทคโนโลยีอุตสาหกรรม
มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร
ศศ.ด. (อาชีวศึกษา)
3. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วรรณรัตน์ เชื้องชยะพันธ์ อาจารย์ประจำสาขาเทคโนโลยียาง
คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีอุตสาหกรรม
มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตสุราษฎร์ธานี
ปร.ด. (วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีพอลิเมอร์)
- 4.อาจารย์ ดร.มัทนียา พงศ์สุวรรณ รองคณบดีฝ่ายวิชาการ
คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสุราษฎร์ธานี
ปร.ด. (พัฒนศึกษา)
- 5.อาจารย์ ดร.จิณัฐตา สอนสังข์ อาจารย์กลุ่มวิชาวิจัย/วัดผลและประเมินผล
คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสุราษฎร์ธานี
ศษ.ด. (การวิจัยและประเมินทางการศึกษา)

ที่ ศธ 6918/๒๕๖๑

บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
สุขุมวิท 23 เขตวัฒนา กรุงเทพฯ 10110

21 สิงหาคม 2561

เรื่อง ขอเรียนเชิญบุคลากรในสังกัดเป็นผู้เชี่ยวชาญ

เรียน ผู้อำนวยการวิทยาลัยเทคนิคสุราษฎร์ธานี

เนื่องด้วย นายพิระพัฒน์ ทองละเอียด นิสิตระดับปริญญาเอก สาขาวิชาการบริหารและการจัดการการศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำปริญญานิพนธ์เรื่อง “การพัฒนารูปแบบความร่วมมือการจัดการอาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยางในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย” โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.กิตติ สถาพรประสาธน์ และ อาจารย์ ดร.ชมพูนุท สุขหวาน เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาปริญญานิพนธ์

ในการนี้ บัณฑิตวิทยาลัยขอเรียนเชิญ ดร.สิริพงศ์ เพชรนาค เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบแบบสัมภาษณ์ ทั้งนี้ นิสิตจะเป็นผู้ประสานงานในรายละเอียดดังกล่าว

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์ได้โปรดพิจารณาให้บุคลากรในสังกัดเป็นผู้เชี่ยวชาญให้นายพิระพัฒน์ ทองละเอียด และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ นายแพทย์ฉัตรชัย เอกปัญญาสกุล)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 0 2649 5064

หมายเหตุ : สอบถามข้อมูลเพิ่มเติมกรุณาติดต่อ นิสิต โทรศัพท์ 095 151 9165

ที่ ศธ 6918/2232

บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
สุขุมวิท 23 เขตวัฒนา กรุงเทพฯ 10110

2) สิงหาคม 2561

เรื่อง ขอเรียนเชิญบุคลากรในสังกัดเป็นผู้เชี่ยวชาญ

เรียน คณะบดีคณะเทคโนโลยีอุตสาหกรรม มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

เนื่องด้วย นายพีระพัฒน์ ทองละเอียด นิสิตระดับปริญญาเอก สาขาวิชาการบริหารและการจัดการการศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำปริญญานิพนธ์ เรื่อง “การพัฒนารูปแบบความร่วมมือการจัดการอาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยางในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย” โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.กิตติ สถาพรประสาธน์ และ อาจารย์ ดร.ชมพูนุท สุขหวาน เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาปริญญานิพนธ์

ในการนี้ บัณฑิตวิทยาลัยขอเรียนเชิญ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.พั่งศรี ภักดีสุวรรณ เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจแบบสัมภาษณ์ ทั้งนี้ นิสิตจะเป็นผู้ประสานงานในรายละเอียดดังกล่าว

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์ได้โปรดพิจารณาให้บุคลากรในสังกัดเป็นผู้เชี่ยวชาญให้นายพีระพัฒน์ ทองละเอียด และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

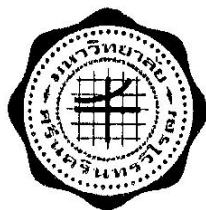
ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ นายแพทย์ฉัตรชัย เอกปัญญาสกุล)
คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 0 2649 5064

หมายเหตุ : สอบถามข้อมูลเพิ่มเติมกรุณาติดต่อ นิสิต โทรศัพท์ 095 151 9165

ที่ ศธ 6918/ ๒๕๖๒

บัณฑิตวิทยาลัย

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

สุขุมวิท 23 เขตวัฒนา กรุงเทพฯ 10110

๒๑ สิงหาคม 2561

เรื่อง ขอเรียนเชิญบุคลากรในสังกัดเป็นผู้เชี่ยวชาญ

เรียน คณะบดีคณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีอุตสาหกรรม มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตสุราษฎร์ธานี

เนื่องด้วย นายพิระพัฒน์ ทองละเอียด นิสิตระดับปริญญาเอก สาขาวิชาการบริหารและการจัดการการศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำปริญญานิพนธ์ เรื่อง “การพัฒนารูปแบบความร่วมมือการจัดการอาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยางในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย” โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.กิตติ สถาพรประสาธน์ และ อาจารย์ ดร.ชมพูนุท สุขหวาน เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาปริญญานิพนธ์

ในการนี้ บัณฑิตวิทยาลัยขอเรียนเชิญ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วรรณรัตน์ เชื่องขยะพันธ์ เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจแบบสัมภาษณ์ ทั้งนี้ นิสิตจะเป็นผู้ประสานงานในรายละเอียดดังกล่าว

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์ได้โปรดพิจารณาให้บุคลากรในสังกัดเป็นผู้เชี่ยวชาญให้นายพิระพัฒน์ ทองละเอียด และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

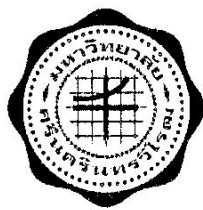
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ นายแพทย์ฉัตรชัย เอกปัญญาสกุล)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 0 2649 5064

หมายเหตุ : สอบถามข้อมูลเพิ่มเติมกรุณาติดต่อ นิสิต โทรศัพท์ 095 151 9165

ที่ ศร 6918/1-032

บัณฑิตวิทยาลัย

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

สุขุมวิท 23 เขตวัฒนา กรุงเทพฯ 10110

๒๑ สิงหาคม 2561

เรื่อง ขอเรียนเชิญบุคลากรในสังกัดเป็นผู้เชี่ยวชาญ

เรียน คณะบดีคณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสุราษฎร์ธานี

เนื่องด้วย นายพิระพัฒน์ ทองละเอียด นิสิตระดับปริญญาเอก สาขาวิชาการบริหารและการจัดการการศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำปริญญานิพนธ์เรื่อง “การพัฒนารูปแบบความร่วมมือการจัดการอาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยางในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย” โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.กิตติ สถาพรประสาธน์ และ อาจารย์ ดร.ชมพูนุท สุขหวาน เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาปริญญานิพนธ์

ในการนี้ บัณฑิตวิทยาลัยขอเรียนเชิญ อาจารย์ ดร.มัทนียา พงศ์สุวรรณ และ อาจารย์ ดร.จิณัฐตา สอนสังข์ เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจแบบสัมภาษณ์ ทั้งนี้ นิสิตจะเป็นผู้ประสานงานในรายละเอียดดังกล่าว

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์ได้โปรดพิจารณาให้บุคลากรในสังกัดเป็นผู้เชี่ยวชาญให้นายพิระพัฒน์ ทองละเอียด และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ นายแพทย์ฉัตรชัย เอกปัญญาสกุล)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 0 2649 5064

หมายเหตุ : สอบถามข้อมูลเพิ่มเติมกรุณาติดต่อ นิสิต โทรศัพท์ 095 151 9165

ภาคผนวก ข

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

แบบสัมภาษณ์สภาพและปัญหาของความร่วมมือการจัดการอาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง ในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย

การวิจัยเรื่อง การพัฒนารูปแบบความร่วมมือการจัดการอาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรมยาง
และผลิตภัณฑ์ยาง ในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย

โดยผู้ช่วยศาสตราจารย์พีระพัฒน์ ทองละเอียด สาขาวิชาการบริหารและการจัดการ
การศึกษา

แขนงวิชาการบริหารการอาชีวศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

อาจารย์ที่ปรึกษา ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.กิตติ สถาพรประสาธน์

อาจารย์ที่ปรึกษาร่วม อาจารย์ ดร.ชมพูนุท สุขหวาน

คำชี้แจง

1. แบบสัมภาษณ์นี้เป็นเครื่องมือในการเก็บข้อมูลการวิจัยเพื่อสอบถามความคิดเห็น
เกี่ยวกับสภาพและปัญหาของความร่วมมือการจัดการอาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรมยางและ
ผลิตภัณฑ์ยาง ในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย โดยแบบสัมภาษณ์แบ่งออกเป็น 2 ส่วน ได้แก่

ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ให้สัมภาษณ์

ส่วนที่ 2 ประเด็นคำถามในการสัมภาษณ์

2. ข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์นี้มีความสำคัญยิ่งที่จะช่วยให้ผู้วิจัยสามารถนำมา
ประมวลผลเพื่อพัฒนารูปแบบความร่วมมือการจัดการอาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรมยางและ
ผลิตภัณฑ์ยาง ในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย

ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ผู้ช่วยศาสตราจารย์พีระพัฒน์ ทองละเอียด

นักศึกษาระดับดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารและการจัดการการศึกษา

แขนงวิชาการบริหารการอาชีวศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ให้สัมภาษณ์

1. ชื่อ-สกุล.....
2. ตำแหน่ง.....
สถานที่ทำงาน.....
3. วุฒิการศึกษา.....
4. ประสบการณ์ด้านการจัดการอาชีวศึกษาลักษณะความร่วมมือหรือความร่วมมือในรูปแบบต่างๆ (ลักษณะของงานและระยะเวลาที่มีประสบการณ์ในงานดังกล่าว).....ปี
5. วัน เดือน ปี ที่สัมภาษณ์..... เวลา.....น.
6. สถานที่ให้สัมภาษณ์.....

ส่วนที่ 2 ประเด็นคำถามที่ใช้ในการสัมภาษณ์

1. ท่านคิดว่าปัจจุบันหน่วยงานของท่านมีสภาพความร่วมมือการจัดการอาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง ในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย เป็นอย่างไร
.....
.....
.....
2. ท่านคิดว่าความร่วมมือการจัดการอาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง ในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย ที่ผ่านมามีปัญหาและอุปสรรคในเรื่องใดบ้าง
.....
.....
.....
.....
3. จากความคิดเห็นในข้อที่ 2 ท่านมีแนวทางหรือข้อเสนอแนะในการแก้ไขปัญหาและอุปสรรคอย่างไรบ้าง
.....
.....
.....
.....
.....
.....

4. ท่านคิดว่าหลักการและแนวคิดในการสร้างความร่วมมือในการจัดการอาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง ในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย ควรจะเป็นอย่างไร

.....

.....

.....

5. ท่านคิดเห็นว่าการสำเร็จของความร่วมมือในการจัดการอาชีวศึกษา ประเภท อุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง ในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย ควรจะต้องมีองค์ประกอบ หรือปัจจัยใดบ้าง

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

6. ท่านมีข้อเสนอแนะและข้อคิดเห็นอื่นๆ เกี่ยวกับความร่วมมือการจัดการอาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง ในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย อะไรบ้าง

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

แบบสอบถามเพื่อการวิจัย

เรื่อง การพัฒนารูปแบบความร่วมมือการจัดการอาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรมยาง
และผลิตภัณฑ์ยาง ในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย

คำชี้แจง

วัตถุประสงค์เพื่อสอบถามความคิดเห็นของผู้ทรงคุณวุฒิเกี่ยวกับแนวปฏิบัติในแต่ละองค์ประกอบของรูปแบบความร่วมมือการจัดการอาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง ในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย

แบบสอบถามชุดนี้แบ่งออกเป็น 3 ตอน ได้แก่

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

ตอนที่ 2 ความคิดเห็นเกี่ยวกับแนวปฏิบัติขององค์ประกอบ ทั้ง 4 ด้าน คือ 1)ด้านการวางแผนและบริหารหลักสูตร 2)ด้านการพัฒนาบุคลากรและเทคโนโลยี 3) ด้านการระดมทรัพยากร และ 4) ด้านความสำเร็จและการประเมินผล

ตอนที่ 3 ข้อเสนอแนะอื่นๆ

ขอความอนุเคราะห์จากท่านในการตอบแบบสอบถามทุกข้อตามความคิดเห็นที่เป็นจริงของท่าน คำตอบของท่านจะเป็นสิ่งที่มีคุณค่าและประโยชน์อย่างยิ่งต่อการพัฒนารูปแบบความร่วมมือ การจัดการอาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง ในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย ต่อไป

ขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูงในความอนุเคราะห์ของท่านมา ณ ที่นี้

ผู้ช่วยศาสตราจารย์พีระพัฒน์ ทองละเอียด

นักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารและการจัดการการศึกษา

แขนงวิชาการบริหารการอาชีวศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่อง ☐ ที่ตรงกับสถานภาพของท่าน

1. เพศ

☐ ชาย ☐ หญิง

2. อายุ

☐ ต่ำกว่า 35 ปี ☐ 36-40 ปี ☐ 41-45 ปี ☐ 46-50 ปี ☐ 50 ปีขึ้นไป

3. ตำแหน่งหน้าที่

3.1 ผู้บริหารอาชีวศึกษา

- ☐ ผู้อำนวยการสำนักความร่วมมือ
- ☐ ผู้อำนวยการศูนย์อาชีวศึกษาทวิภาคี
- ☐ ผู้อำนวยการ
- ☐ รองผู้อำนวยการฝ่ายวิชาการ
- ☐ รองผู้อำนวยการฝ่ายแผนงานและความร่วมมือ
- ☐ อื่นๆ.....

3.2 ผู้บริหารอุดมศึกษา

- ☐ คณบดี
- ☐ รองคณบดี
- ☐ ผู้ช่วยอธิการบดีฝ่ายวิเทศสัมพันธ์และสหกิจศึกษา
- ☐ อื่นๆ.....

3.3 ผู้บริหารสถานประกอบการ

- ☐ กรรมการบริหาร
- ☐ ผู้จัดการโรงงาน
- ☐ อื่นๆ.....

4. วุฒิการศึกษา

☐ ต่ำกว่าปริญญาตรี ☐ ปริญญาตรี ☐ ปริญญาโท ☐ ปริญญาเอก

5. ประสบการณ์ความร่วมมืออาชีวศึกษา

☐ ไม่เกิน 2 ปี ☐ 3-5 ปี ☐ เกินกว่า 5 ปี

ตอนที่ 2 แบบสอบถามความคิดเห็นเกี่ยวกับแนวปฏิบัติในแต่ละองค์ประกอบของรูปแบบความร่วมมือการจัดการอาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยางในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องระดับความคิดเห็นของแนวปฏิบัติในแต่ละองค์ประกอบของรูปแบบความร่วมมือการจัดการอาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง ในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย ที่ตรงกับความคิดเห็นของท่าน โดยคำแนะนำความคิดเห็นแต่ละระดับคะแนนมีความหมาย ดังนี้

- 5 หมายถึง ผู้ตอบเห็นด้วยกับแนวปฏิบัตินั้นในระดับ มากที่สุด
- 4 หมายถึง ผู้ตอบเห็นด้วยกับแนวปฏิบัตินั้นในระดับ มาก
- 3 หมายถึง ผู้ตอบเห็นด้วยกับแนวปฏิบัตินั้นในระดับ ปานกลาง
- 2 หมายถึง ผู้ตอบเห็นด้วยกับแนวปฏิบัตินั้นในระดับ น้อย
- 1 หมายถึง ผู้ตอบเห็นด้วยกับแนวปฏิบัตินั้นในระดับ น้อยที่สุด

แนวปฏิบัติของความร่วมมือ	ระดับความคิดเห็น				
	5	4	3	2	1
องค์ประกอบที่ 1 ด้านการวางแผนและบริหารหลักสูตร					
1.1 การกำหนดหลักการและการดำเนินงานความร่วมมือ					
1.1.1 สถาบันอาชีวศึกษา สถาบันอุดมศึกษา และสถานประกอบการ ร่วมมือกันโดยมีหลักการสำคัญ คือ การผลิตและพัฒนากำลังคนอาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง ให้มีความรู้ ความสามารถและคุณลักษณะที่พึงประสงค์ของตลาดแรงงาน					
1.1.2 สถาบันอาชีวศึกษา สถาบันอุดมศึกษา และสถานประกอบการ ร่วมกันในการวางแผนและการบริหารหลักสูตร การพัฒนาบุคลากรและเทคโนโลยี การระดมทรัพยากร ความสำเร็จและการติดตามประเมินผล					
1.1.3 สถาบันอาชีวศึกษา สถาบันอุดมศึกษา และสถานประกอบการ มีการลงนามในบันทึกข้อตกลงความร่วมมือที่เป็นลายลักษณ์อักษร โดยระบุวัตถุประสงค์ การดำเนินงานและกิจกรรมความร่วมมือ หน้าที่และความรับผิดชอบ และสิทธิประโยชน์ต่างๆ เพื่อใช้เป็นแนวปฏิบัติในการดำเนินงานความร่วมมือ					

แนวปฏิบัติของความร่วมมือ	ระดับความคิดเห็น				
	5	4	3	2	1
องค์ประกอบที่ 1 ด้านการวางแผนและบริหารหลักสูตร					
1.1 การกำหนดหลักการและการดำเนินงานความร่วมมือ					
1.1.4 สถาบันอาชีวศึกษา สถาบันอุดมศึกษา และสถานประกอบการ ร่วมกันตั้งคณะทำงาน เพื่อดำเนินกิจกรรมต่างๆ ให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์ของข้อตกลงความร่วมมือ					
1.1.5 สถาบันอาชีวศึกษา สถาบันอุดมศึกษา และสถานประกอบการ มีการออกกฎเกณฑ์ ระเบียบเพื่อให้กลไกการดำเนินงานความร่วมมือ มีความสะดวกคล่องตัวขึ้นมาใช้งาน					
1.1.6 สถาบันอาชีวศึกษา สถาบันอุดมศึกษา และสถานประกอบการ ร่วมกันจัดทำคู่มือปฏิบัติงานการจัดการความร่วมมือเพื่อเป็นแนวทางในการบริหารงานความร่วมมือจัดการอาชีวศึกษาประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง					
1.1.7 สถาบันอาชีวศึกษา สถาบันอุดมศึกษา และสถานประกอบการ ร่วมกันเผยแพร่ประชาสัมพันธ์ ความร่วมมือจัดการอาชีวศึกษาประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง					
1.2 การกำหนดบทบาทหน้าที่ของแต่ละฝ่าย					
1.2.1 สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา มอบหมายให้มีผู้รับผิดชอบในการประสานงาน เพื่อให้การดำเนินกิจกรรมต่างๆ บรรลุวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้					
1.2.2 ผู้บริหารสถาบันอาชีวศึกษา มีบทบาทในการเชิญชวนสถานประกอบการและสถาบันอุดมศึกษาเข้าร่วมจัดการอาชีวศึกษาประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง					
1.2.3 ผู้บริหารระดับสูงของสถาบันอาชีวศึกษา สถาบันอุดมศึกษา และสถานประกอบการ มีบทบาทในการส่งเสริมสนับสนุนให้เกิดความร่วมมือในการจัดการอาชีวศึกษาประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง					
1.2.4 สถาบันอาชีวศึกษา สถาบันอุดมศึกษา และสถานประกอบการ มีการกำหนดบทบาทหน้าที่ผู้รับผิดชอบ โดยผู้มีอำนาจในการดำเนินงานให้เหมาะสมตามศักยภาพและสอดคล้องกับภารกิจเดิม					

แนวปฏิบัติของความร่วมมือ	ระดับความคิดเห็น				
	5	4	3	2	1
องค์ประกอบที่ 1 ด้านการวางแผนและบริหารหลักสูตร					
1.2 การกำหนดบทบาทหน้าที่ของแต่ละฝ่าย					
1.2.5 สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา ติดตามความคืบหน้าและแก้ไขปัญหาของโครงการความร่วมมือระหว่าง สถาบันอาชีวศึกษา สถาบันอุดมศึกษา และสถานประกอบการ					
1.3 การพัฒนาหลักสูตร และการจัดการเรียนการสอน					
1.3.1 สถาบันอาชีวศึกษา สถาบันอุดมศึกษา และสถานประกอบการ ร่วมกำหนดความรู้ ทักษะ และเจตคติในวิชาชีพและคุณลักษณะพึงประสงค์ของผู้เรียนและผู้สำเร็จอาชีวศึกษาประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง ตามมาตรฐานอาชีพ					
1.3.2 สถาบันอาชีวศึกษา สถาบันอุดมศึกษา และสถานประกอบการ ร่วมวิพากษ์หลักสูตร เพื่อกำหนดโครงสร้างหลักสูตร แผนการเรียน เนื้อหารายวิชา การจัดการเรียนการสอน การวัดและประเมินผล ให้สอดคล้องกับ มาตรฐานวิชาชีพ และความต้องการของสถานประกอบการอย่างแท้จริง					
1.3.3 สถาบันอาชีวศึกษา สถาบันอุดมศึกษา และสถานประกอบการ ร่วมกันประชาสัมพันธ์ ชี้แนะแนวทางความร่วมมือการจัดการเรียนการสอนอาชีวศึกษาและเส้นทางความก้าวหน้าในอาชีพด้านอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง					
1.3.4 สถาบันอาชีวศึกษา สถาบันอุดมศึกษา และสถานประกอบการ จัดให้มีคณะกรรมการ ร่วมประเมินสมรรถนะของผู้เรียนก่อนสำเร็จการศึกษา					
1.3.5 สถาบันอาชีวศึกษา สถาบันอุดมศึกษา และสถานประกอบการ จัดให้มีคณะกรรมการ ร่วมติดตามประเมินผลการใช้หลักสูตรและแผนการเรียนการสอน					
1.4 การฝึกปฏิบัติ และการนิเทศติดตาม					
1.4.1 สถาบันอาชีวศึกษา และสถานประกอบการ ร่วมกันจัดทำแผนการฝึกอาชีพและแผนการนิเทศติดตาม ที่เหมาะสมกับระดับการศึกษา โดยเน้นความแตกต่างของสถานประกอบการแต่ละ					

แห่ง					
แนวปฏิบัติของความร่วมมือ	ระดับความคิดเห็น				
	5	4	3	2	1
องค์ประกอบที่ 1 ด้านการวางแผนและบริหารหลักสูตร 1.4 การฝึกปฏิบัติ และการนิเทศติดตาม					
1.4.2 สถาบันอาชีวศึกษา และสถานประกอบการ ร่วมจัดทำ คู่มือการฝึกอาชีพ ประกอบด้วย คู่มือดำเนินงานสำหรับสาขาวิชา คู่มือครูฝึก คู่มือครูนิเทศ และคู่มือนักศึกษา ที่มีความสัมพันธ์กัน					
1.4.3 สถาบันอาชีวศึกษา มีการปฐมนิเทศผู้เรียนเพื่อชี้แจง คู่มือนักศึกษา แนวการวัดและประเมินผลการฝึกปฏิบัติในสถาน ประกอบการ และเตรียมความพร้อมก่อนการออกฝึกงานหรือฝึก อาชีพ					
1.4.4 สถานประกอบการ จัดปฐมนิเทศผู้เรียนที่เข้าฝึกงาน หรือฝึกอาชีพ เพื่อให้รู้จักบุคลากร วัฒนธรรม และระเบียบปฏิบัติ ของสถานประกอบการในวันที่เข้ารับการฝึกปฏิบัติงาน					
1.4.5 สถาบันอาชีวศึกษา และสถานประกอบการ กำหนดการ ติดตามนิเทศผู้เรียนในระหว่างการฝึกปฏิบัติงานตามระยะเวลาที่ เหมาะสม เพื่อติดตามความก้าวหน้าของผู้เรียน					
1.4.6 สถาบันอาชีวศึกษา และสถานประกอบการ ใช้ระบบ สารสนเทศเพื่อรายงานการฝึกงานหรือฝึกอาชีพ การนิเทศติดตาม ที่สามารถตรวจสอบความก้าวหน้าการฝึกงานหรือฝึกอาชีพเพื่อ ประโยชน์ในการปรับกระบวนการฝึกได้					
1.4.7 สถานประกอบการมีการมอบหมายหน้าที่ความ รับผิดชอบในการฝึกงานหรือฝึกอาชีพ ตามสมรรถนะในมาตรฐาน วิชาชีพที่สอดคล้องกับระดับการศึกษา และปฏิบัติตามกฎ ระเบียบ เสมือนพนักงานในสถานประกอบการ					
1.4.8 สถาบันอาชีวศึกษา สถาบันอุดมศึกษา และสถาน ประกอบการ ร่วมกันปัจฉิมนิเทศ และให้นักศึกษานำเสนองานตาม ขั้นตอน PDCA และร่วมกันประเมินสมรรถนะของผู้เรียนตามระบบ <i>Input – Process – Output - Feedback</i> หลังสิ้นสุดการฝึกงานหรือ ฝึกอาชีพ					

แนวปฏิบัติของความร่วมมือ	ระดับความคิดเห็น				
	5	4	3	2	1
องค์ประกอบที่ 1 ด้านการวางแผนและบริหารหลักสูตร					
1.4 การฝึกปฏิบัติ และการนิเทศติดตาม					
1.4.9 สถาบันอาชีวศึกษา และสถานประกอบการ จัดประชุมสัมมนาครูฝึกหรือผู้ควบคุมการฝึก ครูนิเทศ และหัวหน้างานอาชีวศึกษาระบบทวิภาคี เพื่อแลกเปลี่ยนประสบการณ์การทำงาน ตลอดจนค้นหาปัจจัยที่เป็นอุปสรรคและปัจจัยที่เกื้อหนุนสู่ความสำเร็จในการเรียนรู้ของผู้เรียน และสรุปรายงานผล					
องค์ประกอบที่ 2 ด้านการพัฒนาบุคลากรและเทคโนโลยี					
2.1 การพัฒนาผู้เรียนอาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง					
2.1.1 สถานประกอบการ จัดให้ผู้เรียนได้เข้าเยี่ยมชม ศึกษาดูงาน และฝึกปฏิบัติ เพื่อสร้างความคุ้นเคย และตั้งใจให้เข้าทำงาน					
2.1.2 ผู้สอนในสถาบันอุดมศึกษา และผู้เชี่ยวชาญในสถานประกอบการ ร่วมเป็นผู้สอนในรายวิชาที่เกี่ยวข้องให้กับผู้เรียนอาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง					
2.1.3 ผู้เรียนอาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง ฝึกงานหรือฝึกอาชีพในสถานประกอบการที่เหมาะสมกับระดับการศึกษาและพัฒนาความรู้ ทักษะ และเจตคติในวิชาชีพ ตามมาตรฐานอาชีพ					
2.1.4 สถาบันอาชีวศึกษา และ สถาบันอุดมศึกษา ให้ผู้เรียนประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง ร่วมกันทำวิจัยหรือโครงการจบ โดยรับผิดชอบงานตามระดับการศึกษาและความชำนาญ และมีผู้สอนทั้งสองสถาบันร่วมกันดูแล					
2.1.5 สถาบันอุดมศึกษา สถาบันอาชีวศึกษา และสถานประกอบการ ร่วมกันพัฒนาหลักสูตรต่อเนื่องด้านยางและผลิตภัณฑ์ยาง เพื่อให้ผู้ที่สำเร็จการศึกษา ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) สามารถเข้าศึกษาต่อในสถาบันอุดมศึกษาได้					
2.1.6 สถาบันอาชีวศึกษา ให้ผู้เรียนร่วมทำงานวิจัยหรือโครงการจบกับสถานประกอบการ เพื่อให้สถานประกอบการสามารถนำผลงานไปต่อยอด สร้างสรรค์ พัฒนาผลิตภัณฑ์หรือนวัตกรรมได้					

แนวปฏิบัติของความร่วมมือ	ระดับความคิดเห็น				
	5	4	3	2	1
องค์ประกอบที่ 2 ด้านการพัฒนาบุคลากรและเทคโนโลยี					
2.1 การพัฒนาผู้เรียนอาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง					
2.1.7 ผู้สอนในสถาบันอุดมศึกษา ร่วมสอนปรับพื้นฐาน เช่น คณิตศาสตร์ ภาษาอังกฤษ พื้นฐานวิศวกรรม ให้แก่ผู้เรียนอาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง					
2.2 การพัฒนาผู้สอน ประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง					
2.2.1 สถาบันอาชีวศึกษา สถาบันอุดมศึกษา และสถานประกอบการ ร่วมจัดทำแผนหรือกิจกรรมพัฒนาผู้สอนยางและผลิตภัณฑ์ยาง เป็นระยะหรือประจำปีตามความต้องการของผู้สอน					
2.2.2 สถาบันอาชีวศึกษา สถาบันอุดมศึกษา และสถานประกอบการ ร่วมกันพิจารณาจัดผู้สอนประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง เข้าฝึกปฏิบัติในสถานประกอบการ เพื่อทราบถึงข้อมูลและนโยบายต่างๆ ของสถานประกอบการ ที่มีการเปลี่ยนแปลงตลอดเวลา					
2.2.3 ผู้สอนอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยางในสถาบันอาชีวศึกษา และสถาบันอุดมศึกษา รวมกลุ่มวิชาชีพเดียวกัน เพื่อแลกเปลี่ยนเรียนรู้ ร่วมจัดการเรียนการสอน การผลิตสื่อและอุปกรณ์การเรียนการสอน และทำวิจัยร่วมกัน					
2.2.4 สถาบันอาชีวศึกษา มีระเบียบหรือข้อบังคับให้ผู้สอนยางและผลิตภัณฑ์ยางในสถาบันอาชีวศึกษาต้องเพิ่มพูนความรู้ โดยฝึกอบรมหรือฝึกปฏิบัติภายในสถานประกอบการ					
2.2.5 สถานประกอบการ ให้ความร่วมมือกับสถาบันอาชีวศึกษา และสถาบันอุดมศึกษา ในการเรียนรู้ และฝึกปฏิบัติ ณ สถานที่ของสถานประกอบการ โดยต้องปฏิบัติตามกฎ ระเบียบ อย่างเคร่งครัด					
2.2.6 ผู้สอน ประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยางในสถาบันอาชีวศึกษา และสถาบันอุดมศึกษา ร่วมทำวิจัยกับสถานประกอบการ เพื่อแก้ปัญหาและพัฒนาผลิตภัณฑ์หรือสร้างนวัตกรรมหรือเพิ่มผลผลิตให้กับสถานประกอบการ					

แนวปฏิบัติของความร่วมมือ	ระดับความคิดเห็น				
	5	4	3	2	1
องค์ประกอบที่ 2 ด้านการพัฒนาบุคลากรและเทคโนโลยี					
2.2 การพัฒนาผู้สอน ประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง					
2.2.7 สถาบันอุดมศึกษาจัดสรรทุนการศึกษาหรือโควตาแก่ผู้สอนอาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง เข้าศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้น					
2.3 การพัฒนาบุคลากรในสถานประกอบการ ประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์					
2.3.1 สถาบันอาชีวศึกษา และ สถาบันอุดมศึกษา ร่วมกันจัดอบรมเพิ่มพูนความรู้ทางวิชาการด้านยางและผลิตภัณฑ์ยางให้กับบุคลากรในสถานประกอบการ					
2.3.2 สถาบันอาชีวศึกษา และสถาบันอุดมศึกษา ร่วมกันพัฒนาทักษะการสอน การถ่ายทอดและการวัดผลประเมินผลให้แก่ผู้ควบคุมการฝึกหรือครูฝึกของสถานประกอบการ โดยการจัดฝึกอบรมหรือประชุมสัมมนาตามความเหมาะสม					
2.3.3 สถาบันอาชีวศึกษา และสถานประกอบการ ควรมีการประชุมร่วมกันระหว่างครูนิเทศกับครูฝึกหรือผู้ควบคุมการฝึกในสถานประกอบการเพื่อสร้างความเข้าใจที่ดีต่อกันและร่วมกันดูแลนักเรียนนักศึกษาฝึกงานหรือฝึกอาชีพ					
2.3.4 สถาบันอาชีวศึกษา และสถาบันอุดมศึกษา ให้ความร่วมมือกับสถานประกอบการ ในการเรียนรู้ และฝึกปฏิบัติ ณ สถานที่ของสถาบันอาชีวศึกษา และสถาบันอุดมศึกษา โดยต้องปฏิบัติตามกฎ ระเบียบ อย่างเคร่งครัด					
2.3.5 สถาบันอุดมศึกษาและสถาบันอาชีวศึกษา จัดสรรทุนการศึกษาหรือโควตาให้แก่บุคลากรในสถานประกอบการได้เข้าศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้น					
2.4 การวิจัยและพัฒนาเทคโนโลยี					
2.4.1 สถาบันอาชีวศึกษา สถาบันอุดมศึกษา และสถานประกอบการ มีการจัดตั้งกองทุนวิจัย และร่วมกันจัดสรรทรัพยากร					

สนับสนุนการวิจัยอย่างเป็นระบบ					
แนวปฏิบัติของความร่วมมือ	ระดับความคิดเห็น				
	5	4	3	2	1
องค์ประกอบที่ 2 ด้านการพัฒนาบุคลากรและเทคโนโลยี					
2.4 การวิจัยและพัฒนาเทคโนโลยี					
2.4.2 สถาบันอาชีวศึกษา และ สถาบันอุดมศึกษา ร่วมทำวิจัยกับสถานประกอบการ โดยนำโจทย์วิจัยจากสถานประกอบการมาแก้ไขปัญหาหรือพัฒนาผลิตภัณฑ์ หรือสร้างเทคโนโลยีและนวัตกรรม					
2.4.3 สถาบันอาชีวศึกษา สถาบันอุดมศึกษา และสถานประกอบการ ร่วมกันจัดทำฐานข้อมูลงานวิจัยและระบบปฏิบัติการสารสนเทศ ที่มีการเชื่อมโยงข้อมูลถึงกันในเครือข่าย เพื่อใช้ในการบริหารจัดการงานวิจัยอย่างเป็นระบบ					
2.4.4 สถาบันอุดมศึกษา ส่งเสริมและสนับสนุนด้านวิชาการที่เป็นประโยชน์ต่อการพัฒนางานวิจัย การสร้างเทคโนโลยีหรือนวัตกรรมให้กับสถาบันอาชีวศึกษา และสถานประกอบการ					
2.4.5 สถานประกอบการ ให้ความร่วมมือกับนักวิจัยของสถาบันอาชีวศึกษา และสถาบันอุดมศึกษา เข้าดำเนินงานวิจัย ณ สถานที่ของสถานประกอบการ โดยต้องปฏิบัติตามกฎ ระเบียบอย่างเคร่งครัด					
2.4.6 สถาบันอาชีวศึกษา สถาบันอุดมศึกษา และสถานประกอบการ ควรทำข้อตกลง/สัญญาเรื่องการครอบครองลิขสิทธิ์/สิทธิบัตรของผลงานวิจัยอย่างชัดเจน					
2.4.7 ผู้ได้รับลิขสิทธิ์ของงานวิจัยควรเป็นผู้สนับสนุนหลักด้านงบประมาณในสัดส่วนที่สูงกว่า เนื่องจากจะเป็นผู้ได้รับผลประโยชน์เชิงพาณิชย์จากงานวิจัย					
2.4.8 สถาบันอาชีวศึกษา สถาบันอุดมศึกษา และสถานประกอบการ ร่วมกันประเมินผลความร่วมมือด้านการวิจัยและการพัฒนาเทคโนโลยีและนวัตกรรมในทุกมิติ					
องค์ประกอบที่ 3 ด้านการระดมทรัพยากร					
3.1 การดำเนินการจัดสรรทรัพยากรสนับสนุนความร่วมมือ					
3.1.1 สถาบันอาชีวศึกษา สถาบันอุดมศึกษา และสถานประกอบการ จัดระบบกลไกและแผนในการระดม บุคลากร สถานที่เครื่องมือ เครื่องจักร งบประมาณ และวัสดุต่างๆ มาใช้ในการจัดการอาชีวศึกษาประเภท					

อุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง					
แนวปฏิบัติของความร่วมมือ	ระดับความคิดเห็น				
	5	4	3	2	1
องค์ประกอบที่ 3 ด้านการระดมทรัพยากร					
3.1 การดำเนินการจัดสรรทรัพยากรสนับสนุนความร่วมมือ					
3.1.2 สถาบันอาชีวศึกษา สถาบันอุดมศึกษา และสถานประกอบการ ร่วมกันศึกษาระเบียบปฏิบัติของแต่ละฝ่าย เพื่อปรับใช้ในการบริหาร บุคลากร สถานที่ เครื่องมือ เครื่องจักร งบประมาณ และวัสดุต่างๆ ร่วมกัน					
3.1.3 สถาบันอาชีวศึกษา สถาบันอุดมศึกษา และสถานประกอบการ ร่วมกันสำรวจ วิเคราะห์ความต้องการและจัดทำฐานข้อมูล ด้านบุคลากร สถานที่ เครื่องมือ เครื่องจักร งบประมาณ และวัสดุต่างๆ เพื่อความสะดวกในการนำมาใช้ในการเรียนการสอน การฝึกปฏิบัติ การฝึกอาชีพ การวิจัยและอื่นๆ					
3.1.4 สถาบันอาชีวศึกษา สถาบันอุดมศึกษา และสถานประกอบการ มีการแลกเปลี่ยนและสนับสนุนการใช้เครื่องมือ เครื่องจักร วัสดุอุปกรณ์ ห้องปฏิบัติการ และทรัพยากรด้านต่าง ๆ โดยอยู่ภายใต้การดูแลของผู้เชี่ยวชาญ เพื่อป้องกันการชำรุดและเสียหาย					
3.1.5 สถาบันอาชีวศึกษา สถาบันอุดมศึกษา และสถานประกอบการ ร่วมกันจัดสรรค่าใช้จ่าย และงบประมาณในการบริหารจัดการความร่วมมือ เช่น ค่าบำรุงรักษาเครื่องจักร เครื่องมือ และค่าจัดหาวัสดุต่างๆ เป็นต้น					
3.1.6 สถาบันอาชีวศึกษา สถาบันอุดมศึกษา และสถานประกอบการ มีการจัดทำรายงานประจำปี เพื่อรายงานผลการประเมินการสนับสนุนความร่วมมือในด้านต่างๆ เช่น บุคลากร สถานที่ เครื่องมือ เครื่องจักร งบประมาณ และวัสดุต่างๆ เพื่อนำมาพัฒนาร่วมกันอย่างต่อเนื่อง					
3.2 การกำหนดสิทธิประโยชน์ของความร่วมมือ					
3.2.1 สถาบันอาชีวศึกษา สถาบันอุดมศึกษา และสถานประกอบการ มีการกำหนดข้อตกลงร่วมกันในการจัดสรรผลประโยชน์ รวมทั้งแผนและกิจกรรมที่จะเกิดขึ้นจากความร่วมมือ					

แต่สามารถปรับปรุงได้ในภายหลัง					
แนวปฏิบัติของความร่วมมือ	ระดับความคิดเห็น				
	5	4	3	2	1
องค์ประกอบที่ 3 ด้านการระดมทรัพยากร 3.2 การกำหนดสิทธิประโยชน์ของความร่วมมือ					
3.2.2 สถาบันอาชีวศึกษา สถาบันอุดมศึกษา และสถานประกอบการ ร่วมกันศึกษาสิทธิประโยชน์ เช่น กลไกภาครัฐ มาตรการการคลัง(ภาษี) กฎระเบียบ BOI และรางวัลอื่นๆ ที่สถานประกอบการ จะได้รับการร่วมมือจัดการศึกษา เพื่อจูงใจและนำมาใช้ในการวางแผนการดำเนินงานความร่วมมือ					
3.2.3 สถาบันอาชีวศึกษา และ สถาบันอุดมศึกษา ให้การฝึกอบรมแก่บุคลากรของสถานประกอบการ โดยได้รับเงินอุดหนุนจากสถานประกอบการ					
3.2.4 สถานประกอบการมีแผน/ข้อตกลงในการรับพนักงานและจ้างให้สถาบันอาชีวศึกษาทราบ เพื่อการผลิตนักเรียนนักศึกษาให้ตรงตามความต้องการของสถานประกอบการ					
3.2.5 สถาบันอาชีวศึกษาและสถาบันอุดมศึกษา ลดการลงทุนในการจัดหาวัสดุและครุภัณฑ์ทางการศึกษา โดยให้ผู้เรียนเข้าฝึกปฏิบัติในสถานประกอบการ					
3.2.6 สถานประกอบการสามารถคัดเลือกพนักงานที่มีคุณภาพเข้าปฏิบัติงานได้ทันทีเมื่อสำเร็จการศึกษา					
3.2.7 สถานประกอบการได้รับการลดหย่อนภาษีตามกฎหมายจากค่าใช้จ่ายเพื่อสนับสนุนการศึกษา					
3.2.8 สถาบันอุดมศึกษา จัดสรรทุนหรือโควตาให้กับผู้สอนในสถาบันอาชีวศึกษา และบุคลากรในสถานประกอบการ ได้ศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้น					
องค์ประกอบที่ 4 ด้านความสำเร็จและการประเมินผล 4.1 ความสำเร็จของความร่วมมือ					
4.1.1 สถาบันอาชีวศึกษา สถาบันอุดมศึกษาและสถานประกอบการ มีการนำผลการดำเนินงานความร่วมมือมาวิเคราะห์เพื่อวางแผนการเพิ่มปริมาณการรับนักเรียนนักศึกษา การจัดการเรียนการสอน และการฝึกงานหรือฝึกอาชีพ					

แนวปฏิบัติของความร่วมมือ	ระดับความคิดเห็น				
	5	4	3	2	1
องค์ประกอบที่ 4 ด้านความสำเร็จและการประเมินผล					
4.1 ความสำเร็จของความร่วมมือ					
4.1.2 สถาบันอาชีวศึกษา สถาบันอุดมศึกษา และสถานประกอบการ มีการติดตามและช่วยเหลือการมีงานทำของผู้ที่สำเร็จการศึกษาจากระบบความร่วมมือ					
4.1.3 สถาบันอาชีวศึกษา ผลิตผู้เรียนที่มีศักยภาพสามารถทำงานได้อย่างเหมาะสมและตรงกับความต้องการของสถานประกอบการ					
4.1.4 สถานประกอบการ มีโอกาสในการคัดเลือกพนักงานที่มีคุณภาพตรงตามความต้องการโดยไม่ต้องฝึกเพิ่มเติม					
4.1.5 สถาบันอาชีวศึกษา และ สถาบันอุดมศึกษา มีผลงานวิจัยตีพิมพ์ เผยแพร่และ/หรือ เปิดเผยต่อสาธารณชน					
4.1.6 สถาบันอาชีวศึกษา สถาบันอุดมศึกษา และสถานประกอบการ มีฐานข้อมูลการดำเนินงานความร่วมมือให้ผู้ที่เกี่ยวข้องและผู้สนใจ รับทราบและเข้าถึงได้					
4.1.7 สถาบันอาชีวศึกษา สถาบันอุดมศึกษา และสถานประกอบการ ประชาสัมพันธ์ผลการดำเนินงานที่สำเร็จโดดเด่น เผยแพร่ต่อสาธารณชนในหลายช่องทาง เพื่อจูงใจผู้เรียน					
4.2 การร่วมติดตามประเมินผลความร่วมมือ					
4.2.1 สถาบันอาชีวศึกษา สถาบันอุดมศึกษา และสถานประกอบการ จัดให้มีคณะกรรมการร่วมเพื่อติดตามและประเมินผลการดำเนินงานความร่วมมือ					
4.2.2 สถาบันอาชีวศึกษา สถาบันอุดมศึกษา และสถานประกอบการ ร่วมกันวางแผนและติดตามประเมินผลความร่วมมือ					
4.2.3 สถาบันอาชีวศึกษา สถาบันอุดมศึกษา และสถานประกอบการ ร่วมกันวิเคราะห์ความสำเร็จของจุดคุ้มทุนการดำเนินงานความร่วมมือในด้านต่างๆ เช่น งบประมาณ บุคลากร และระยะเวลา เป็นต้น					

แนวปฏิบัติของความร่วมมือ	ระดับความคิดเห็น				
	5	4	3	2	1
องค์ประกอบที่ 4 ด้านความสำเร็จและการประเมินผล					
4.2 การร่วมติดตามประเมินผลความร่วมมือ					
4.2.4 สถาบันอาชีวศึกษา สถาบันอุดมศึกษา และสถานประกอบการ มีการประเมินผลสัมฤทธิ์ของความร่วมมือ ด้านการเพิ่มขึ้นของปริมาณผู้เรียน คุณภาพการเรียนการสอน การฝึกงาน การฝึกอาชีพ การมีงานทำ คุณภาพผลิตภัณฑ์ การสร้างเทคโนโลยี และนวัตกรรมในสถานประกอบการ เป็นต้น					
4.2.5 สถาบันอาชีวศึกษา สถาบันอุดมศึกษา และสถานประกอบการ มีการนำข้อมูลเกี่ยวกับปัญหาของการดำเนินงานความร่วมมือ มาประเมินหาสาเหตุและวิธีการแก้ปัญหา เพื่อการดำเนินงานที่มีประสิทธิภาพต่อไป					
4.2.6 สถาบันอาชีวศึกษา สถาบันอุดมศึกษา และสถานประกอบการ มีการทบทวนและปรับปรุง แนวปฏิบัติ กฎ ระเบียบ และข้อตกลงต่างๆ ที่เป็นอุปสรรคต่อการดำเนินงานความร่วมมือ เป็นระยะๆ					
4.2.7 สถาบันอาชีวศึกษา สถาบันอุดมศึกษา และสถานประกอบการ มีการรายงานผลการติดตามและประเมินผลการดำเนินงานความร่วมมืออย่างเป็นทางการประจำปีและตามระยะเวลาที่ดำเนินการความร่วมมือ					

ตอนที่ 3 ข้อเสนอแนะอื่นๆ

คำชี้แจง เป็นแบบสอบถามแบบปลายเปิด (Open-ended Form) เพื่อสอบถามข้อเสนอแนะอื่นๆ เกี่ยวกับแนวปฏิบัติในแต่ละองค์ประกอบของรูปแบบความร่วมมือการจัดการอาชีวศึกษาประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง ในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย

3.1 แนวปฏิบัติด้านการวางแผนและบริหารหลักสูตร

.....

.....

.....

.....

3.2 แนวปฏิบัติด้านการพัฒนาบุคลากรและเทคโนโลยี

.....

.....

.....

.....

.....

.....

3.3 แนวปฏิบัติด้านการระดมทรัพยากร

.....

.....

.....

.....

.....

.....

3.4 แนวปฏิบัติด้านความสำเร็จและการประเมินผล

.....

.....

.....

.....

.....

.....

อื่นๆ

.....

.....

.....

.....

การสนทนากลุ่ม (Focus Group Discussion)

เรื่อง การพัฒนารูปแบบความร่วมมือการจัดการอาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรมยาง
และผลิตภัณฑ์ยาง ในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย

วัตถุประสงค์

การสนทนากลุ่มในครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อตรวจสอบความครอบคลุม และความ
เหมาะสมของ(ร่าง)รูปแบบความร่วมมือการจัดการอาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรมยางและ
ผลิตภัณฑ์ยาง ในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย

ประเด็นคำถามการสนทนากลุ่ม (Focus Group Discussion Questions)

- 1.ความคิดเห็นต่อภาพรวมของรูปแบบความร่วมมือการจัดการอาชีวศึกษา ประเภท
อุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง ในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย
2. ความครอบคลุมและความเหมาะสมของแนวปฏิบัติด้านการวางแผนและบริหาร
หลักสูตร ท่านคิดว่าแนวปฏิบัติที่กำหนด ควรปรับปรุงหรือเพิ่มเติมในข้อใด
- 3.ความครอบคลุมและความเหมาะสมของแนวปฏิบัติด้านการพัฒนาบุคลากรและ
เทคโนโลยี ท่านคิดว่าแนวปฏิบัติที่กำหนด ควรปรับปรุงหรือเพิ่มเติมในข้อใด
4. ความครอบคลุมและความเหมาะสมของแนวปฏิบัติด้านการระดมทรัพยากร ท่าน
คิดว่าแนวปฏิบัติที่กำหนด ควรปรับปรุงหรือเพิ่มเติมในข้อใด
5. ความครอบคลุมและความเหมาะสมของแนวปฏิบัติด้านความสำเร็จและการ
ประเมินผล ท่านคิดว่าแนวปฏิบัติที่กำหนด ควรปรับปรุงหรือเพิ่มเติมในข้อใด
- 6.ข้อคิดเห็นหรือข้อเสนอแนะเพิ่มเติมเกี่ยวกับ (ร่าง)รูปแบบความร่วมมือการจัดการ
อาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง ในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย

ขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูงในการให้ความอนุเคราะห์

ผู้ช่วยศาสตราจารย์พีระพัฒน์ ทองละเอียด

นักศึกษาระดับดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารและการจัดการการศึกษา

คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

**แบบตรวจสอบความครอบคลุม และความเหมาะสมของ
(ร่าง) รูปแบบความร่วมมือการจัดการอาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรมยาง
และผลิตภัณฑ์ยาง ในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย**

คำชี้แจง

1.แบบตรวจสอบฉบับนี้ ใช้ประกอบการสนทนากลุ่ม (Focus Group Discussion) เพื่อตรวจสอบความครอบคลุม และความเหมาะสมของ (ร่าง) รูปแบบความร่วมมือการจัดการอาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง ในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย

2. แบบตรวจสอบแบ่งออกเป็น 6 ตอน ประกอบด้วย

ตอนที่ 1 การพิจารณาของผู้ทรงคุณวุฒิเกี่ยวกับภาพรวมของร่างรูปแบบความร่วมมือการจัดการอาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง ในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย

ตอนที่ 2 การพิจารณาของผู้ทรงคุณวุฒิเกี่ยวกับความครอบคลุม และความเหมาะสมของแนวปฏิบัติในองค์ประกอบที่ 1 ด้านการวางแผนและบริหารหลักสูตร

ตอนที่ 3 การพิจารณาของผู้ทรงคุณวุฒิเกี่ยวกับความครอบคลุม และความเหมาะสมของแนวปฏิบัติในองค์ประกอบที่ 2 ด้านการพัฒนาบุคลากรและเทคโนโลยี

ตอนที่ 4 การพิจารณาของผู้ทรงคุณวุฒิเกี่ยวกับความครอบคลุม และความเหมาะสมของแนวปฏิบัติในองค์ประกอบที่ 3 ด้านการระดมทรัพยากร

ตอนที่ 5 การพิจารณาของผู้ทรงคุณวุฒิเกี่ยวกับความครอบคลุม และความเหมาะสมของแนวปฏิบัติในองค์ประกอบที่ 4 ด้านความสำเร็จและการประเมินผล

ตอนที่ 6 ข้อคิดเห็นหรือข้อเสนอแนะ

3. ผู้ทรงคุณวุฒิสามารถพิจารณาความครอบคลุม และความเหมาะสม โดยการทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่อง คงเดิม หรือแสดงความคิดเห็นอื่นๆ ได้อย่างอิสระในช่องข้อเสนอแนะเพื่อการปรับปรุง

ตอนที่ 1 ความครอบคลุม และความเหมาะสมในภาพรวม ของ(ร่าง) รูปแบบความร่วมมือการจัดการอาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง ในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย

ภาพรวม ของ (ร่าง) รูปแบบความร่วมมือการจัดการ อาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรมยาง และผลิตภัณฑ์ยาง ในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ ฝั่งอ่าวไทย	การพิจารณาของผู้ทรงคุณวุฒิ	
	คงเดิม	ข้อเสนอแนะเพื่อการปรับปรุง
องค์ประกอบที่ 1 ด้านการวางแผนและบริหารหลักสูตร		
องค์ประกอบที่ 2 ด้านการพัฒนาบุคลากรและเทคโนโลยี		
องค์ประกอบที่ 3 ด้านการระดมทรัพยากร		
องค์ประกอบที่ 4 ด้านความสำเร็จและการประเมินผล		

ตอนที่ 2 การพิจารณาของผู้ทรงคุณวุฒิเกี่ยวกับความครอบคลุม และความเหมาะสมของแนวปฏิบัติในองค์ประกอบรูปแบบความร่วมมือการจัดการอาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง ในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย ด้านการวางแผนและบริหารหลักสูตร

องค์ประกอบที่ 1 ด้านการวางแผนและบริหารหลักสูตร	การพิจารณาของผู้ทรงคุณวุฒิ	
	คงเดิม	ข้อเสนอแนะเพื่อการปรับปรุง
1.1 หลักการและการดำเนินงานความร่วมมือ		
1.1.1 ผลิตและพัฒนากำลังคนอาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง ให้มีความรู้ ความสามารถและคุณลักษณะที่พึงประสงค์ของตลาดแรงงาน		
1.1.2 ร่วมกันในการวางแผน บริหารหลักสูตร พัฒนาบุคลากรและเทคโนโลยี การระดมทรัพยากร ความสำเร็จและการติดตามประเมินผล		
1.1.3 ร่วมกันตั้งคณะทำงาน เพื่อดำเนินกิจกรรมต่างๆ ให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์ของข้อตกลงความร่วมมือ		

ตอนที่ 2 (ต่อ)

องค์ประกอบที่ 1 ด้านการวางแผนและบริหารหลักสูตร	การพิจารณาของผู้ทรงคุณวุฒิ	
	คงเดิม	ข้อเสนอแนะเพื่อการปรับปรุง
1.2 การกำหนดบทบาทหน้าที่ของแต่ละฝ่าย		
1.2.1 สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา มอบหมายให้มีผู้รับผิดชอบในการประสานงาน เพื่อให้การดำเนินกิจกรรมต่างๆ บรรลุวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้		
1.2.2 ผู้บริหารสถาบันอาชีวศึกษา มีบทบาทในการเชิญชวนสถานประกอบการและสถาบันอุดมศึกษาเข้าร่วมจัดการอาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง		
1.2.3 ผู้บริหารระดับสูงของทั้ง 3 องค์กร มีบทบาทนำในการส่งเสริมสนับสนุนให้เกิดความร่วมมือในการจัดการอาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง		
1.2.4 สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา ติดตามความคืบหน้าและแก้ไขปัญหาของโครงการความร่วมมือระหว่างสถาบันอาชีวศึกษา สถาบันอุดมศึกษา และสถานประกอบการ		

ตอนที่ 2 (ต่อ)

องค์ประกอบที่ 1 ด้านการวางแผนและบริหารหลักสูตร	การพิจารณาของผู้ทรงคุณวุฒิ	
	คงเดิม	ข้อเสนอแนะเพื่อการปรับปรุง
1.3 การพัฒนาหลักสูตร และจัดการเรียนการสอน		
1.3.1 ร่วมกำหนดความรู้ ทักษะ และเจตคติในวิชาชีพและคุณลักษณะพึงประสงค์ของผู้เรียนและผู้สำเร็จอาชีวศึกษาประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง ตามมาตรฐานอาชีพ		
1.3.2 ร่วมวิพากษ์หลักสูตร เพื่อกำหนดโครงสร้างหลักสูตร แผนการเรียน เนื้อหา รายวิชา การจัดการเรียนการสอน การวัดและประเมินผล ให้สอดคล้องกับ มาตรฐานวิชาชีพ และความต้องการของสถานประกอบการอย่างแท้จริง		
1.3.3 ร่วมกันประชาสัมพันธ์ ชี้แนะแนวทางความร่วมมือการจัดการเรียนการสอนอาชีวศึกษาและเส้นทางความก้าวหน้าในอาชีพด้านอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง		
1.3.4 มีคณะกรรมการ ร่วมประเมินสมรรถนะของผู้เรียนก่อนสำเร็จการศึกษา		
1.3.5 มีคณะกรรมการ ร่วมติดตามประเมินผลการใช้หลักสูตรและแผนการเรียนการสอน		

ตอนที่ 2 (ต่อ)

องค์ประกอบที่ 1 ด้านการวางแผนและบริหารหลักสูตร	การพิจารณาของผู้ทรงคุณวุฒิ	
	คงเดิม	ข้อเสนอแนะเพื่อการปรับปรุง
1.4 การฝึกปฏิบัติ และการนิเทศติดตาม		
1.4.1 สถาบันอาชีวศึกษา และสถานประกอบการ ร่วมกันจัดทำแผนการฝึกอาชีพ และแผนการนิเทศติดตาม ที่เหมาะสมกับระดับการศึกษา โดยเน้นความแตกต่างของสถานประกอบการแต่ละแห่ง		
1.4.2 สถาบันอาชีวศึกษา มีการปฐมนิเทศผู้เรียนเพื่อชี้แจงคู่มือนักศึกษา แนวการวัดและประเมินผลการฝึกปฏิบัติในสถานประกอบการ และเตรียมความพร้อมก่อนการออกฝึกงานหรือฝึกอาชีพ		
1.4.3 สถานประกอบการ จัดปฐมนิเทศผู้เรียนที่เข้าฝึกงานหรือฝึกอาชีพ เพื่อให้รู้จักบุคลากร วัฒนธรรม และระเบียบปฏิบัติของสถานประกอบการในวันที่เข้ารับการฝึกปฏิบัติงาน		
1.4.4 สถาบันอาชีวศึกษา และสถานประกอบการ กำหนดการติดตามนิเทศผู้เรียนในระหว่างการฝึกปฏิบัติงานตามระยะเวลาที่เหมาะสม เพื่อติดตามความก้าวหน้าของผู้เรียน		

ตอนที่ 2 (ต่อ)

องค์ประกอบที่ 1 ด้านการวางแผนและบริหารหลักสูตร	การพิจารณาของผู้ทรงคุณวุฒิ	
	คงเดิม	ข้อเสนอแนะเพื่อการปรับปรุง
1.4.5 สถาบันอาชีวศึกษา และสถานประกอบการ ใช้ระบบสารสนเทศเพื่อรายงานการฝึกงานหรือฝึกอาชีพ การนิเทศติดตาม ที่สามารถตรวจสอบความก้าวหน้าการฝึกงานหรือฝึกอาชีพเพื่อประโยชน์ในการปรับกระบวนการฝึกได้		
1.4.6 สถานประกอบการมีการมอบหมายหน้าที่ความรับผิดชอบในการฝึกงานหรือฝึกอาชีพ ตามสมรรถนะในมาตรฐานวิชาชีพที่สอดคล้องกับระดับการศึกษา และปฏิบัติตามกฎ ระเบียบ เสมือนพนักงาน		
1.4.7 ร่วมกัน ปัจฉิมนิเทศ และให้นักศึกษานำเสนองานตามขั้นตอน PDCA และร่วมกันประเมินสมรรถนะของผู้เรียนตามระบบ Input – Process – Output - Feedback ให้ถึงสิ้นสุดการฝึกงานหรือฝึกอาชีพ		
1.4.8 สถาบันอาชีวศึกษา และสถานประกอบการ จัดประชุมสัมมนาครูฝึกหรือผู้ควบคุมการฝึก ครูนิเทศ และหัวหน้างานอาชีวศึกษาระบบทวิภาคี เพื่อแลกเปลี่ยนประสบการณ์การทำงานตลอดจนค้นหาปัจจัยที่เป็นอุปสรรคและปัจจัยที่เกื้อหนุนสู่ความสำเร็จในการเรียนรู้ของผู้เรียน และสรุปรายงานผล		

ตอนที่ 3 การพิจารณาของผู้ทรงคุณวุฒิเกี่ยวกับความครอบคลุม และความเหมาะสมของแนวปฏิบัติในองค์ประกอบรูปแบบความร่วมมือการจัดการอาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง ในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย ด้านการพัฒนาบุคลากรและเทคโนโลยี

องค์ประกอบที่ 2 ด้านการพัฒนาบุคลากรและเทคโนโลยี	การพิจารณาของผู้ทรงคุณวุฒิ	
	คงเดิม	ข้อเสนอแนะเพื่อการปรับปรุง
2.1 การพัฒนาผู้เรียนอาชีวศึกษา		
2.1.1 สถานประกอบการ จัดให้ผู้เรียนได้เข้าเยี่ยมชม ศึกษาดูงาน และฝึกปฏิบัติ เพื่อสร้างความคุ้นเคย และสนใจให้เข้าทำงาน		
2.1.2 ผู้สอนในสถาบันอุดมศึกษา และผู้เชี่ยวชาญในสถานประกอบการ ร่วมเป็นผู้สอนในรายวิชาที่เกี่ยวข้องให้กับผู้เรียนอาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง		
2.1.3 ผู้เรียนอาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง ฝึกงานหรือฝึกอาชีพในสถานประกอบการที่เหมาะสมกับระดับการศึกษาและพัฒนาความรู้ ทักษะ และเจตคติในวิชาชีพ ตามมาตรฐานอาชีพ		
2.1.4 สถาบันอาชีวศึกษา และสถาบันอุดมศึกษา ให้ผู้เรียนประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง ร่วมกันทำวิจัยหรือโครงการจบ โดยรับผิดชอบงานตามระดับการศึกษาและความชำนาญ และมีผู้สอนทั้งสองสถาบันร่วมกันดูแล		

ตอนที่ 3 (ต่อ)

องค์ประกอบที่ 2 ด้านการพัฒนาบุคลากรและเทคโนโลยี	การพิจารณาของผู้ทรงคุณวุฒิ	
	คงเดิม	ข้อเสนอแนะเพื่อการปรับปรุง
2.1 การพัฒนาผู้เรียนอาชีวศึกษา		
2.1.5 สถาบันอุดมศึกษา สถาบันอาชีวศึกษา และสถานประกอบการ ร่วมกันพัฒนาหลักสูตรต่อเนื่องด้านยางและผลิตภัณฑ์ยาง เพื่อให้ผู้ที่สำเร็จการศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) สามารถเข้าศึกษาต่อในสถาบันอุดมศึกษาได้		
2.1.6 สถาบันอาชีวศึกษา ให้ผู้เรียนร่วมทำงานวิจัยหรือโครงการกับสถานประกอบการ เพื่อให้สถานประกอบการสามารถนำผลงานไปต่อยอด สร้างสรรค์พัฒนาผลิตภัณฑ์หรือนวัตกรรมได้		
2.1.7 ผู้สอนในสถาบันอุดมศึกษา ร่วมสอนปรับพื้นฐาน เช่น คณิตศาสตร์ ภาษาอังกฤษ พื้นฐานวิศวกรรม ให้แก่ผู้เรียนอาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง		

ตอนที่ 3 (ต่อ)

องค์ประกอบที่ 2 ด้านการพัฒนาบุคลากรและเทคโนโลยี	การพิจารณาของผู้ทรงคุณวุฒิ	
	คงเดิม	ข้อเสนอแนะเพื่อการปรับปรุง
2.2 การพัฒนาผู้สอน		
2.2.1 ร่วมกันพิจารณาจัดผู้สอนประเภท อุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง เข้าฝึก ปฏิบัติในสถานประกอบการ เพื่อทราบถึง ข้อมูลและนโยบายต่างๆ ของสถาน ประกอบการ ที่มีการเปลี่ยนแปลงตลอดเวลา		
2.2.2 สถานประกอบการ ให้ความร่วมมือ กับ สถาบัน อาชีวศึกษา และ สถาบันอุดมศึกษา ในการเรียนรู้ และฝึก ปฏิบัติ ณ สถานที่ของสถานประกอบการ โดยต้องปฏิบัติตามกฎ ระเบียบ อย่าง เคร่งครัด		
2.2.3 ผู้สอน ร่วมทำวิจัยกับสถาน ประกอบการ เพื่อแก้ปัญหาและพัฒนา ผลิตภัณฑ์หรือสร้างนวัตกรรมหรือเพิ่ม ผลผลิตให้กับสถานประกอบการ		

ตอนที่ 3 (ต่อ)

องค์ประกอบที่ 2 ด้านการพัฒนาบุคลากรและเทคโนโลยี	การพิจารณาของผู้ทรงคุณวุฒิ	
	คงเดิม	ข้อเสนอแนะเพื่อการปรับปรุง
2.3 การพัฒนาบุคลากรในสถานประกอบการ		
2.3.1 สถาบันอาชีวศึกษา และสถาบันอุดมศึกษา ร่วมกันจัดอบรมเพิ่มพูนความรู้ทางวิชาการด้านยางและผลิตภัณฑ์ยางให้กับบุคลากรในสถานประกอบการ		
2.3.2 สถาบันอาชีวศึกษา และสถาบันอุดมศึกษา ร่วมกันพัฒนาทักษะการสอน การถ่ายทอดและการวัดผลประเมินผลให้แก่ผู้ควบคุมการฝึกหรือครูฝึกของสถานประกอบการ โดยการจัดฝึกอบรมหรือประชุมสัมมนาตามความเหมาะสม		
2.3.3 สถาบันอาชีวศึกษา และสถานประกอบการ ควรมีการประชุมร่วมกันระหว่างครูนิเทศกับครูฝึกหรือผู้ควบคุมการฝึกในสถานประกอบการเพื่อสร้างความเข้าใจที่ดีต่อกันและร่วมกันดูแลนักเรียนนักศึกษาฝึกงานหรือฝึกอาชีพ		
2.3.4 สถาบันอาชีวศึกษา และสถาบันอุดมศึกษา ให้ความร่วมมือกับสถานประกอบการ ในการเรียนรู้ และฝึกปฏิบัติ ณ สถานที่ของสถาบันอาชีวศึกษา และสถาบันอุดมศึกษา โดยต้องปฏิบัติตามกฎระเบียบ อย่างเคร่งครัด		

ตอนที่ 3 (ต่อ)

องค์ประกอบที่ 2 ด้านการพัฒนาบุคลากรและเทคโนโลยี	การพิจารณาของผู้ทรงคุณวุฒิ	
	คงเดิม	ข้อเสนอแนะเพื่อการปรับปรุง
2.4 การวิจัยและพัฒนาเทคโนโลยี		
2.4.1 ร่วมทำวิจัยกับสถานประกอบการ โดยนำโจทย์วิจัยจากสถานประกอบการมา แก้ไขปัญหาหรือพัฒนาผลิตภัณฑ์ หรือสร้าง เทคโนโลยีและนวัตกรรม		
2.4.2 สถาบันอุดมศึกษา ส่งเสริมและ สนับสนุนด้านวิชาการที่เป็นประโยชน์ต่อการ พัฒนางานวิจัย การสร้างเทคโนโลยีหรือ นวัตกรรมให้กับสถาบันอาชีวศึกษา และ สถานประกอบการ		
2.4.3 สถานประกอบการ ให้ความร่วมมือ กับนักวิจัย เข้าดำเนินงานวิจัย ณ สถานที่ ของสถานประกอบการ โดยต้องปฏิบัติตาม กฎ ระเบียบ อย่างเคร่งครัด		
2.4.4 ควรทำข้อตกลง/สัญญาเรื่องการ ครอบครองลิขสิทธิ์/สิทธิบัตรของผลงานวิจัย อย่างชัดเจน		
2.4.5 ผู้ได้รับลิขสิทธิ์ของงานวิจัยควรเป็น ผู้สนับสนุนหลักด้านงบประมาณในสัดส่วนที่ สูงกว่า เนื่องจากจะเป็นผู้ได้รับผลประโยชน์ เชิงพาณิชย์จากงานวิจัย		
2.4.6 ร่วมกันประเมินผลความร่วมมือด้าน การวิจัยและการพัฒนาเทคโนโลยีและ นวัตกรรมในทุกมิติ		

ตอนที่ 4 การพิจารณาของผู้ทรงคุณวุฒิเกี่ยวกับความครอบคลุม และความเหมาะสมของแนวปฏิบัติในองค์ประกอบรูปแบบความร่วมมือการจัดการอาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง ในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย ด้านการระดมทรัพยากร

องค์ประกอบที่ 3 ด้านการระดมทรัพยากร	การพิจารณาของผู้ทรงคุณวุฒิ	
	คงเดิม	ข้อเสนอแนะเพื่อการปรับปรุง
3.1 การจัดสรรทรัพยากรสนับสนุนความร่วมมือ		
3.1.1 จัดระบบกลไกและแผนในการระดมบุคลากร สถานที่เครื่องมือ เครื่องจักร งบประมาณ และวัสดุต่างๆ มาใช้ในการจัดการอาชีวศึกษาประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง		
3.1.2 ร่วมกันศึกษาระเบียบปฏิบัติของแต่ละฝ่าย เพื่อปรับใช้ในการบริหาร บุคลากร สถานที่ เครื่องมือ เครื่องจักร งบประมาณ และวัสดุต่างๆ ร่วมกัน		
3.1.3 ร่วมกันสำรวจ วิเคราะห์ความต้องการและจัดทำฐานข้อมูล ด้านบุคลากร สถานที่ เครื่องมือ เครื่องจักร งบประมาณ และวัสดุต่างๆ เพื่อความสะดวกในการนำมาใช้ในการเรียนการสอน การฝึกปฏิบัติการฝึกอาชีพ การวิจัยและอื่นๆ		
3.1.4 แลกเปลี่ยนและสนับสนุนการใช้เครื่องมือ เครื่องจักร วัสดุอุปกรณ์ ห้องปฏิบัติการ และทรัพยากรด้านต่าง ๆ โดยอยู่ภายใต้การดูแลของผู้เชี่ยวชาญ เพื่อป้องกันการชำรุดและเสียหาย		

ตอนที่ 4 (ต่อ)

องค์ประกอบที่ 3 ด้านการระดมทรัพยากร	การพิจารณาของผู้ทรงคุณวุฒิ	
	คงเดิม	ข้อเสนอแนะเพื่อการปรับปรุง
3.2 สิทธิประโยชน์ของความร่วมมือ		
3.2.1 สถาบัน อาชีวศึกษา และ สถาบันอุดมศึกษา ลดการลงทุนในการจัดหา วัสดุและครุภัณฑ์ทางการศึกษา โดยให้ ผู้เรียนเข้าฝึกปฏิบัติในสถานประกอบการ		
3.2.2 สถานประกอบการสามารถคัดเลือก พนักงานที่มีคุณภาพเข้าปฏิบัติงานได้ทันที เมื่อสำเร็จการศึกษา		

ตอนที่ 5 การพิจารณาของผู้ทรงคุณวุฒิเกี่ยวกับความครอบคลุม และความเหมาะสมของแนวปฏิบัติในองค์ประกอบรูปแบบความร่วมมือการจัดการอาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง ในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย ด้านความสำเร็จและการประเมินผล

องค์ประกอบที่ 4 ด้านความสำเร็จและการประเมินผล	การพิจารณาของผู้ทรงคุณวุฒิ	
	คงเดิม	ข้อเสนอแนะเพื่อการปรับปรุง
4.1 ความสำเร็จของความร่วมมือ		
4.1.1 การติดตามและช่วยเหลือการดำเนินงานของผู้ที่สำเร็จการศึกษาจากระบบความร่วมมือ		
4.1.2 สถาบันอาชีวศึกษา ผลิตผู้เรียนที่มีศักยภาพสามารถทำงานได้อย่างเหมาะสม และตรงกับความต้องการของสถานประกอบการ		
4.1.3 สถานประกอบการ มีโอกาสในการคัดเลือกพนักงานที่มีคุณภาพตรงตามความต้องการโดยไม่ต้องฝึกเพิ่มเติม		
4.1.4 สถาบันอาชีวศึกษา และสถาบันอุดมศึกษา มีผลงานวิจัยตีพิมพ์เผยแพร่และ/หรือ เปิดเผยต่อสาธารณชน		
4.1.5 การประชาสัมพันธ์ผลการดำเนินงานที่สำเร็จโดดเด่น เผยแพร่ต่อสาธารณชนในหลายช่องทาง เพื่อจูงใจผู้เรียน		

ตอนที่ 5 (ต่อ)

องค์ประกอบที่ 4 ด้านความสำเร็จและการประเมินผล	การพิจารณาของผู้ทรงคุณวุฒิ	
	คงเดิม	ข้อเสนอแนะเพื่อการปรับปรุง
4.2 การติดตามประเมินผลความร่วมมือ		
4.2.1 มีการประเมินผลสัมฤทธิ์ของความ ร่วมมือ ด้านการเพิ่มขึ้นของปริมาณผู้เรียน คุณภาพการเรียนการสอน การฝึกงาน การ ฝึกอาชีพ การมีงานทำ คุณภาพผลิตภัณฑ์ การสร้างเทคโนโลยีและนวัตกรรมในสถาน ประกอบการ เป็นต้น		
4.2.2 มีการนำข้อมูลเกี่ยวกับปัญหาของ การดำเนินงานความร่วมมือ มาประเมินหา สาเหตุและวิธีการแก้ปัญหา เพื่อการ ดำเนินงานที่มีประสิทธิภาพต่อไป		
4.2.3 มีการทบทวนและปรับปรุง แนว ปฏิบัติ กฎ ระเบียบ และข้อตกลงต่างๆ ที่ เป็นอุปสรรคต่อการดำเนินงานความร่วมมือ เป็นระยะๆ		

ตอนที่ 6 ข้อคิดเห็นหรือข้อเสนอแนะ

.....

.....

.....

แบบประเมินความเป็นไปได้

ของรูปแบบความร่วมมือการจัดการอาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรมยาง

และผลิตภัณฑ์ยาง ในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย

วัตถุประสงค์เพื่อตรวจสอบความเป็นไปได้ของรูปแบบความร่วมมือการจัดการอาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง ในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย

คำชี้แจง โปรดแสดงความคิดเห็นที่มีต่อรูปแบบความร่วมมือการจัดการอาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง ในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทยตามประเด็นที่กำหนดว่ามีความเป็นไปได้ในระดับใด ใส่เครื่องหมายลงในช่องความคิดเห็นของท่านตามรายการในแต่ละข้อ โดยกำหนดค่าระดับในการประเมิน 5 ระดับ ดังนี้

5 หมายถึง มีความเป็นไปได้อยู่ในระดับ มากที่สุด

4 หมายถึง มีความเป็นไปได้อยู่ในระดับ มาก

3 หมายถึง มีความเป็นไปได้อยู่ในระดับ ปานกลาง

2 หมายถึง มีความเป็นไปได้อยู่ในระดับ น้อย

1 หมายถึง มีความเป็นไปได้อยู่ในระดับ น้อยที่สุด

รายการประเมิน	ระดับความเป็นไปได้				
	5	4	3	2	1
รูปแบบความร่วมมือการจัดการอาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง ในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย					
1. ด้านการวางแผนและบริหารหลักสูตร					
1.1 หลักการและการดำเนินงานความร่วมมือ					
1.2 การกำหนดบทบาทหน้าที่ของแต่ละฝ่าย					
1.3 การพัฒนาหลักสูตร และจัดการเรียนการสอน					

1.4 การฝึกอาชีพ และการนิเทศติดตาม					
2.ด้านการพัฒนาบุคลากรและเทคโนโลยี					
2.1การพัฒนาผู้เรียนอาชีวศึกษา					
2.2 การพัฒนาผู้สอน					
2.3 การพัฒนาบุคลากรในสถานประกอบการ					
2.4 การวิจัยและพัฒนาเทคโนโลยี					
รายการประเมิน	ระดับความเป็นไปได้				
	5	4	3	2	1
รูปแบบความร่วมมือการจัดการอาชีวศึกษา ประเภท อุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง ในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่ง อ่าวไทย					
3.ด้านการระดมทรัพยากร					
3.1 การจัดสรรทรัพยากรสนับสนุนความร่วมมือ					
3.2 สิทธิประโยชน์ของความร่วมมือ					
4.ด้านความสำเร็จและการประเมินผล					
4.1ความสำเร็จของความร่วมมือ					
4.2 การติดตามประเมินผลความร่วมมือ					
5. รูปแบบนี้ ใ้ได้รับองค์ประกอบสำคัญของความร่วมมือได้ อย่างชัดเจน					
6. รูปแบบนี้ ี่มีความเป็นไปได้ที่หน่วยงานที่เกี่ยวข้องจะ นำไปใช้					

7. รูปแบบนี้ส่งเสริมให้ผู้เรียนและผู้สำเร็จการศึกษา มีความรู้ ทักษะ และเจตคติในวิชาชีพและคุณลักษณะที่พึงประสงค์ ตามมาตรฐานวิชาชีพ					
8. รูปแบบนี้ ส่งเสริมให้ผู้สำเร็จการศึกษา เป็นที่ต้องการของ ตลาดแรงงาน					
9.รูปแบบนี้ ส่งเสริมต่อการพัฒนาบุคลากรและงานวิจัยด้าน ยางและผลิตภัณฑ์ยาง					
10. รูปแบบนี้มีความเหมาะสมในการนำไปใช้ในการจัดการ อาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง ใน กลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย					

ลงชื่อ.....ผู้ประเมิน

(.....)

ผู้ทรงคุณวุฒิ

ภาคผนวก ค

ผลการวิเคราะห์ความสอดคล้องของเครื่องมือวิจัยและผลการตรวจสอบร่างรูปแบบฯ

ผลการวิเคราะห์ความสอดคล้องของแบบสอบถาม

ดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของแบบสอบถามความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญเกี่ยวกับองค์ประกอบสำคัญของรูปแบบความร่วมมือการจัดการอาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง ในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย

รายการ	ผู้เชี่ยวชาญ					ค่า IOC	สรุปผล
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5		
องค์ประกอบที่ 1 ด้านการวางแผนและบริหารหลักสูตร							
1.1 การกำหนดหลักการและการดำเนินงานความร่วมมือ							
1.1.1 สถาบันอาชีวศึกษา สถาบันอุดมศึกษา และสถานประกอบการ ร่วมมือกันโดยมีหลักการสำคัญ คือ การผลิตและพัฒนากำลังคนอาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง ให้มีความรู้ ความสามารถและคุณลักษณะที่พึงประสงค์ของตลาดแรงงาน	+1	+1	+1	+1	+1	1	สอดคล้อง
1.1.2 สถาบันอาชีวศึกษา สถาบันอุดมศึกษา และสถานประกอบการ ร่วมกันในการวางแผนและการบริหารหลักสูตร การพัฒนาบุคลากรและเทคโนโลยี การระดมทรัพยากร การประสบความสำเร็จและการติดตามประเมินผล	+1	+1	+1	+1	+1	1	สอดคล้อง
1.1.3 สถาบันอาชีวศึกษา สถาบันอุดมศึกษา และสถานประกอบการ มีการลงนามในบันทึกข้อตกลงความร่วมมือที่เป็นลายลักษณ์อักษร โดยระบุวัตถุประสงค์ การดำเนินงานและกิจกรรมความร่วมมือ หน้าที่และความรับผิดชอบ และสิทธิประโยชน์ต่างๆ เพื่อใช้เป็นแนวปฏิบัติในการดำเนินงานความร่วมมือ	+1	+1	+1	+1	+1	1	สอดคล้อง
1.1.4 สถาบันอาชีวศึกษา สถาบันอุดมศึกษา และสถานประกอบการ ร่วมกันตั้งคณะทำงาน เพื่อดำเนินกิจกรรมต่างๆ ให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์ของข้อตกลงความร่วมมือ	+1	+1	+1	+1	+1	1	สอดคล้อง
1.1.5 สถาบันอาชีวศึกษา สถาบันอุดมศึกษา และสถานประกอบการ มีการออกกฎเกณฑ์ ระเบียบเพื่อให้กลไกการดำเนินงานความร่วมมือ มีความสะดวกคล่องตัวขึ้นมาใช้งาน	+1	+1	+1	+1	0	0.8	สอดคล้อง
1.1.6 สถาบันอาชีวศึกษา สถาบันอุดมศึกษา และสถานประกอบการ ร่วมกันจัดทำคู่มือปฏิบัติงานการจัดการความร่วมมือเพื่อเป็นแนวทางในการบริหารงานความร่วมมือจัดการอาชีวศึกษาประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง	+1	+1	+1	+1	+1	1	สอดคล้อง

รายการ	ผู้เชี่ยวชาญ					ค่า IOC	สรุปผล
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5		
1.1.7 สถาบันอาชีวศึกษา สถาบันอุดมศึกษา และสถานประกอบการ ร่วมกันเผยแพร่ประชาสัมพันธ์ ความร่วมมือจัดอาชีวศึกษาประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง	+1	+1	+1	0	+1	0.8	สอดคล้อง
1.2 การกำหนดบทบาทหน้าที่ของแต่ละฝ่าย							
1.2.1 สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา มอบหมายให้มีผู้รับผิดชอบในการประสานงาน เพื่อให้การดำเนินกิจกรรมต่างๆ บรรลุวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้	+1	+1	+1	+1	+1	1	สอดคล้อง
1.2.2 ผู้บริหารสถาบันอาชีวศึกษา มีบทบาทในการเชิญชวนสถานประกอบการและสถาบันอุดมศึกษาเข้าร่วมจัดการอาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง	+1	+1	+1	+1	+1	1	สอดคล้อง
1.2.3 ผู้บริหารระดับสูงของสถาบันอาชีวศึกษา สถาบันอุดมศึกษา และสถานประกอบการ มีบทบาทในการส่งเสริมสนับสนุนให้เกิดความร่วมมือในการจัดการอาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง	+1	+1	+1	+1	+1	1	สอดคล้อง
1.2.4 สถาบันอาชีวศึกษา สถาบันอุดมศึกษา และสถานประกอบการ มีการกำหนดบทบาทหน้าที่ผู้รับผิดชอบ โดยผู้มีอำนาจในการดำเนินงานให้เหมาะสมตามศักยภาพและสอดคล้องกับภารกิจเดิม	+1	+1	+1	+1	+1	1	สอดคล้อง
1.2.5 สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา ติดตามความคืบหน้าและแก้ไขปัญหาของโครงการความร่วมมือระหว่างสถาบันอาชีวศึกษา สถาบันอุดมศึกษา และสถานประกอบการ	+1	+1	0	+1	+1	0.8	สอดคล้อง
1.3 การพัฒนาหลักสูตร และจัดการเรียนการสอน							
1.3.1 สถาบันอาชีวศึกษา สถาบันอุดมศึกษา และสถานประกอบการ ร่วมกำหนดความรู้ ทักษะ และเจตคติในวิชาชีพ และคุณลักษณะพึงประสงค์ของผู้เรียนและผู้สำเร็จอาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง ตามมาตรฐานอาชีพ	+1	+1	+1	+1	+1	1	สอดคล้อง
1.3.2 สถาบันอาชีวศึกษา สถาบันอุดมศึกษา และสถานประกอบการ ร่วมวิพากษ์หลักสูตร เพื่อกำหนดโครงสร้างหลักสูตร แผนการเรียน เนื้อหารายวิชา การจัดการเรียนการสอน การวัดและประเมินผล ให้สอดคล้องกับ มาตรฐานวิชาชีพ และความต้องการของสถานประกอบการอย่างแท้จริง	+1	+1	+1	+1	+1	1	สอดคล้อง

รายการ	ผู้เชี่ยวชาญ					ค่า IOC	สรุปผล
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5		
1.3.3 สถาบันอาชีวศึกษา สถาบันอุดมศึกษา และสถานประกอบการ ร่วมกันประชาสัมพันธ์ ชี้แนะแนวทางการร่วมมือการจัดการเรียนการสอนอาชีวศึกษาและเส้นทางความก้าวหน้าในอาชีพด้านอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง	+1	0	+1	+1	+1	0.8	สอดคล้อง
1.3.4 สถาบันอาชีวศึกษา สถาบันอุดมศึกษา และสถานประกอบการ จัดให้มีคณะกรรมการ ร่วมประเมินสมรรถนะของผู้เรียนก่อนสำเร็จการศึกษา	+1	+1	+1	+1	+1	1	สอดคล้อง
1.3.5 สถาบันอาชีวศึกษา สถาบันอุดมศึกษา และสถานประกอบการ จัดให้มีคณะกรรมการ ร่วมติดตามประเมินผลการใช้หลักสูตรและแผนการเรียนการสอน	+1	+1	+1	+1	+1	1	สอดคล้อง
1.4 การฝึกปฏิบัติ และการนิเทศติดตาม							
1.4.1 สถาบันอาชีวศึกษา และสถานประกอบการ ร่วมกันจัดทำแผนการฝึกอาชีพและแผนการนิเทศติดตาม ที่เหมาะสมกับระดับการศึกษา โดยเน้นความแตกต่างของสถานประกอบการแต่ละแห่ง	+1	+1	+1	+1	+1	1	สอดคล้อง
1.4.2 สถาบันอาชีวศึกษา และสถานประกอบการ ร่วมจัดทำคู่มือการฝึกอาชีพ ประกอบด้วย คู่มือดำเนินงานสำหรับสาขาวิชา คู่มือครูฝึก คู่มือครูนิเทศ และคู่มือนักศึกษา ที่มีความสัมพันธ์กัน	+1	+1	+1	+1	+1	1	สอดคล้อง
1.4.3 สถาบันอาชีวศึกษา มีการปฐมนิเทศผู้เรียนเพื่อชี้แจงคู่มือนักศึกษา แนวการวัดและประเมินผลการฝึกปฏิบัติในสถานประกอบการ และเตรียมความพร้อมก่อนการออกฝึกงานหรือฝึกอาชีพ	+1	+1	+1	+1	+1	1	สอดคล้อง
1.4.4 สถานประกอบการ จัดปฐมนิเทศผู้เรียนที่เข้าฝึกงานหรือฝึกอาชีพ เพื่อให้รู้จักบุคลากร วัฒนธรรม และระเบียบปฏิบัติของสถานประกอบการในวันที่เข้ารับการฝึกปฏิบัติงาน	+1	+1	+1	+1	+1	1	สอดคล้อง
1.4.5 สถาบันอาชีวศึกษา และสถานประกอบการ กำหนดการติดตามนิเทศผู้เรียนในระหว่างการฝึกปฏิบัติงานตามระยะเวลาที่เหมาะสม เพื่อติดตามความก้าวหน้าของผู้เรียน	+1	+1	+1	+1	+1	1	สอดคล้อง
1.4.6 สถาบันอาชีวศึกษา และสถานประกอบการ ใช้ระบบสารสนเทศเพื่อรายงานการฝึกงานหรือฝึกอาชีพ การนิเทศติดตาม ที่สามารถตรวจสอบความก้าวหน้าการฝึกงานหรือฝึกอาชีพเพื่อประโยชน์ในการปรับกระบวนการฝึกได้	+1	+1	+1	+1	+1	1	สอดคล้อง

รายการ	ผู้เชี่ยวชาญ					ค่า IOC	สรุปผล
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5		
1.4.7 สถานประกอบการมีการมอบหมายหน้าที่ความรับผิดชอบในการฝึกงานหรือฝึกอาชีพ ตามสมรรถนะในมาตรฐานวิชาชีพที่สอดคล้องกับระดับการศึกษา และปฏิบัติตามกฎระเบียบ เสมือนพนักงานในสถานประกอบการ	+1	+1	0	+1	+1	0.8	สอดคล้อง
1.4.8 สถาบันอาชีวศึกษา สถาบันอุดมศึกษา และสถานประกอบการ ร่วมกันปัจฉิมนิเทศ และให้นักศึกษานำเสนองานตามขั้นตอน PDCA และร่วมกันประเมินสมรรถนะของผู้เรียนตามระบบ <i>Input – Process – Output - Feedback</i> หลังสิ้นสุดการฝึกงานหรือฝึกอาชีพ	+1	+1	+1	+1	+1	1	สอดคล้อง
1.4.9 สถาบันอาชีวศึกษา และสถานประกอบการ จัดประชุมสัมมนาครูฝึกหรือผู้ควบคุมการฝึก ครูนิเทศ และหัวหน้างานอาชีวศึกษาระบบทวิภาคี เพื่อแลกเปลี่ยนประสบการณ์การทำงานตลอดจนค้นหาปัจจัยที่เป็นอุปสรรคและปัจจัยที่เกื้อหนุนสู่ความสำเร็จในการเรียนรู้ของผู้เรียน และสรุปรายงานผล	+1	+1	+1	+1	+1	1	สอดคล้อง
องค์ประกอบที่ 2 ด้านการพัฒนาบุคลากรและเทคโนโลยี 2.1 การพัฒนาผู้เรียนอาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรม ยางและผลิตภัณฑ์ยาง							
2.1.1 สถานประกอบการ จัดให้ผู้เรียนได้เข้าเยี่ยมชม ศึกษาดูงาน และฝึกปฏิบัติ เพื่อสร้างความคุ้นเคย และสนใจให้เข้าทำงาน	+1	+1	+1	+1	0	0.8	สอดคล้อง
2.1.2 ผู้สอนในสถาบันอุดมศึกษา และผู้เชี่ยวชาญในสถานประกอบการ ร่วมเป็นผู้สอนในรายวิชาที่เกี่ยวข้องให้กับผู้เรียนอาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง	+1	+1	+1	+1	+1	1	สอดคล้อง
2.1.3 ผู้เรียนอาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง ฝึกงานหรือฝึกอาชีพในสถานประกอบการที่เหมาะสมกับระดับการศึกษาและพัฒนาความรู้ ทักษะ และเจตคติในวิชาชีพ ตามมาตรฐานอาชีพ	+1	+1	+1	+1	+1	1	สอดคล้อง
2.1.4 สถาบันอาชีวศึกษา และ สถาบันอุดมศึกษา ให้ผู้เรียนประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง ร่วมกันทำวิจัยหรือโครงงานจบ โดยรับผิดชอบงานตามระดับการศึกษาและความชำนาญ และมีผู้สอนทั้งสองสถาบันร่วมกันดูแล	+1	+1	+1	+1	0	0.8	สอดคล้อง

รายการ	ผู้เชี่ยวชาญ					ค่า IOC	สรุปผล
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5		
2.1.5 สถาบันอุดมศึกษา สถาบันอาชีวศึกษา และสถานประกอบการ ร่วมกันพัฒนาหลักสูตรต่อเนื่องด้านยางและผลิตภัณฑ์ยาง เพื่อให้ผู้ที่สำเร็จการศึกษา ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) สามารถเข้าศึกษาต่อในสถาบันอุดมศึกษาได้	+1	+1	+1	0	+1	0.8	สอดคล้อง
2.1.6 สถาบันอาชีวศึกษา ให้ผู้เรียนร่วมทำงานวิจัยหรือโครงการร่วมกับสถานประกอบการ เพื่อให้สถานประกอบการสามารถนำผลงานไปต่อยอด สร้างสรรค์ พัฒนาผลิตภัณฑ์หรือนวัตกรรมได้	+1	+1	+1	+1	+1	1	สอดคล้อง
2.1.7 ผู้สอนในสถาบันอุดมศึกษา ร่วมสอนปรับพื้นฐาน เช่น คณิตศาสตร์ ภาษาอังกฤษ พื้นฐานวิศวกรรม ให้แก่ผู้เรียนอาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง	+1	+1	0	+1	+1	0.8	สอดคล้อง
2.2 การพัฒนาผู้สอน ประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง							
2.2.1 สถาบันอาชีวศึกษา สถาบันอุดมศึกษา และสถานประกอบการ ร่วมจัดทำแผนหรือกิจกรรมพัฒนาผู้สอนยางและผลิตภัณฑ์ยาง เป็นระยะหรือประจำปีตามความต้องการของผู้สอน	+1	+1	+1	+1	+1	1	สอดคล้อง
2.2.2 สถาบันอาชีวศึกษา สถาบันอุดมศึกษา และสถานประกอบการ ร่วมกันพิจารณาจัดผู้สอนประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง เข้าฝึกปฏิบัติในสถานประกอบการ เพื่อทราบถึงข้อมูลและนโยบายต่างๆ ของสถานประกอบการ ที่มีการเปลี่ยนแปลงตลอดเวลา	+1	+1	+1	+1	+1	1	สอดคล้อง
2.2.3 ผู้สอนอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยางในสถาบันอาชีวศึกษา และสถาบันอุดมศึกษา รวมกลุ่มวิชาชีพเดียวกัน เพื่อแลกเปลี่ยนเรียนรู้ ร่วมจัดการเรียนการสอน การผลิตสื่อ และอุปกรณ์การเรียนการสอน และทำวิจัยร่วมกัน	+1	+1	+1	+1	0	0.8	สอดคล้อง
2.2.4 สถาบันอาชีวศึกษา มีระเบียบหรือข้อบังคับให้ผู้สอนยางและผลิตภัณฑ์ยางในสถาบันอาชีวศึกษาต้องเพิ่มพูนความรู้ โดยฝึกอบรมหรือฝึกปฏิบัติภายในสถานประกอบการ	+1	+1	+1	+1	0	0.8	สอดคล้อง

รายการ	ผู้เชี่ยวชาญ					ค่า IOC	สรุปผล
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5		
2.2.5 สถานประกอบการ ให้ความร่วมมือกับสถาบันอาชีวศึกษา และสถาบันอุดมศึกษา ในการเรียนรู้ และฝึกปฏิบัติ สถานที่ของสถานประกอบการ โดยต้องปฏิบัติตามกฎ ระเบียบ อย่างเคร่งครัด	+1	+1	+1	+1	+1	1	สอดคล้อง
2.2.6 ผู้สอน ประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง ในสถาบันอาชีวศึกษา และสถาบันอุดมศึกษา ร่วมทำวิจัยกับสถานประกอบการ เพื่อแก้ปัญหาและพัฒนาผลิตภัณฑ์หรือสร้างนวัตกรรมหรือเพิ่มผลผลิตให้กับสถานประกอบการ	+1	+1	+1	+1	+1	1	สอดคล้อง
2.2.7 สถาบันอุดมศึกษาจัดสรรทุนการศึกษาหรือโควตาแก่ผู้สอนอาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง เข้าศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้น	+1	+1	+1	+1	+1	1	สอดคล้อง
2.3 การพัฒนาบุคลากรในสถานประกอบการ ประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์							
2.3.1 สถาบันอาชีวศึกษา และ สถาบันอุดมศึกษา ร่วมกันจัดอบรมเพิ่มพูนความรู้ทางวิชาการด้านยางและผลิตภัณฑ์ยางให้กับบุคลากรในสถานประกอบการ	+1	+1	+1	+1	+1	1	สอดคล้อง
2.3.2 สถาบันอาชีวศึกษา และสถาบันอุดมศึกษา ร่วมกันพัฒนาทักษะการสอน การถ่ายทอดและการวัดผลประเมินผลให้แก่ผู้ควบคุมการฝึกหรือครูฝึกของสถานประกอบการ โดยการจัดฝึกอบรมหรือประชุมสัมมนาตามความเหมาะสม	+1	+1	+1	+1	+1	1	สอดคล้อง
2.3.3 สถาบันอาชีวศึกษา และสถานประกอบการ ควรมีการประชุมร่วมกันระหว่างครูนิเทศกับครูฝึกหรือผู้ควบคุมการฝึกในสถานประกอบการเพื่อสร้างความเข้าใจที่ดีต่อกันและร่วมกันดูแลนักเรียนนักศึกษาฝึกงานหรือฝึกอาชีพ	+1	+1	+1	+1	+1	1	สอดคล้อง
2.3.4 สถาบันอาชีวศึกษา และสถาบันอุดมศึกษา ให้ความร่วมมือกับสถานประกอบการ ในการเรียนรู้ และฝึกปฏิบัติ ณ สถานที่ของสถาบันอาชีวศึกษา และสถาบันอุดมศึกษา โดยต้องปฏิบัติตามกฎ ระเบียบ อย่างเคร่งครัด	+1	+1	+1	+1	+1	1	สอดคล้อง
2.3.5 สถาบันอุดมศึกษาและสถาบันอาชีวศึกษา จัดสรรทุนการศึกษาหรือโควตาให้กับบุคลากรในสถานประกอบการได้ เข้าศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้น	+1	+1	+1	+1	+1	1	สอดคล้อง

รายการ	ผู้เชี่ยวชาญ					ค่า IOC	สรุปผล
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5		
2.4 การวิจัยและพัฒนาเทคโนโลยี							
2.4.1 สถาบันอาชีวศึกษา สถาบันอุดมศึกษา และสถานประกอบการ มีการจัดตั้งกองทุนวิจัย และร่วมกันจัดสรรทรัพยากรสนับสนุนการวิจัยอย่างเป็นระบบ	+1	+1	+1	+1	+1	1	สอดคล้อง
2.4.2 สถาบันอาชีวศึกษา และ สถาบันอุดมศึกษา ร่วมทำวิจัยกับสถานประกอบการ โดยนำโจทย์วิจัยจากสถานประกอบการมาแก้ไขปัญหาหรือพัฒนาผลิตภัณฑ์ หรือสร้างเทคโนโลยีและนวัตกรรม	+1	+1	+1	+1	+1	1	สอดคล้อง
2.4.3 สถาบันอาชีวศึกษา สถาบันอุดมศึกษา และสถานประกอบการ ร่วมกันจัดทำฐานข้อมูลงานวิจัยและระบบปฏิบัติการสารสนเทศ ที่มีการเชื่อมโยงข้อมูลถึงกันในเครือข่าย เพื่อใช้ในการบริหารจัดการงานวิจัยอย่างเป็นระบบ	+1	+1	+1	+1	+1	1	สอดคล้อง
2.4.4 สถาบันอุดมศึกษา ส่งเสริมและสนับสนุนด้านวิชาการที่เป็นประโยชน์ต่อการพัฒนางานวิจัย การสร้างเทคโนโลยีหรือนวัตกรรมให้กับสถาบันอาชีวศึกษา และสถานประกอบการ	+1	+1	+1	+1	+1	1	สอดคล้อง
2.4.5 สถานประกอบการ ให้ความร่วมมือกับนักวิจัยของสถาบันอาชีวศึกษา และสถาบันอุดมศึกษา เข้าดำเนินงานวิจัย ณ สถานที่ของสถานประกอบการ โดยต้องปฏิบัติตามกฎระเบียบ อย่างเคร่งครัด	+1	+1	+1	+1	+1	1	สอดคล้อง
2.4.6 สถาบันอาชีวศึกษา สถาบันอุดมศึกษา และสถานประกอบการ ควรทำข้อตกลง/สัญญาเรื่องการครอบครองลิขสิทธิ์/สิทธิบัตรของผลงานวิจัยอย่างชัดเจน	+1	+1	+1	+1	+1	1	สอดคล้อง
2.4.7 ผู้ได้รับลิขสิทธิ์ของงานวิจัยควรเป็นผู้สนับสนุนหลักด้านงบประมาณในสัดส่วนที่สูงกว่า เนื่องจากจะเป็นผู้ได้รับผลประโยชน์เชิงพาณิชย์จากงานวิจัย	+1	+1	+1	+1	0	0.8	สอดคล้อง
2.4.8 สถาบันอาชีวศึกษา สถาบันอุดมศึกษา และสถานประกอบการ ร่วมกันประเมินผลความร่วมมือด้านการวิจัยและการพัฒนาเทคโนโลยีและนวัตกรรมในทุกมิติ	+1	+1	0	+1	+1	0.8	สอดคล้อง

รายการ	ผู้เชี่ยวชาญ					ค่า IOC	สรุปผล
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5		
องค์ประกอบที่ 3 ด้านการระดมทรัพยากร							
3.1 การดำเนินการจัดสรรทรัพยากรสนับสนุนความร่วมมือ							
3.1.1 สถาบันอาชีวศึกษา สถาบันอุดมศึกษา และสถานประกอบการ จัดระบบกลไกและแผนในการระดม บุคลากร สถานที่เครื่องมือ เครื่องจักร งบประมาณ และวัสดุต่างๆ มาใช้ในการจัดการอาชีวศึกษาประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง	+1	+1	0	+1	+1	0.8	สอดคล้อง
3.1.2 สถาบันอาชีวศึกษา สถาบันอุดมศึกษา และสถานประกอบการ ร่วมกันศึกษาระเบียบปฏิบัติของแต่ละฝ่าย เพื่อปรับใช้ในการบริหาร บุคลากร สถานที่ เครื่องมือ เครื่องจักร งบประมาณ และวัสดุต่างๆ ร่วมกัน	+1	+1	+1	+1	+1	1	สอดคล้อง
3.1.3 สถาบันอาชีวศึกษา สถาบันอุดมศึกษา และสถานประกอบการ ร่วมกันสำรวจ วิเคราะห์ความต้องการและจัดทำฐานข้อมูล ด้านบุคลากร สถานที่ เครื่องมือ เครื่องจักร งบประมาณและวัสดุต่างๆ เพื่อความสะดวกในการนำมาใช้ในการเรียนการสอน การฝึกปฏิบัติ การฝึกอาชีพ การวิจัยและอื่นๆ	+1	+1	+1	+1	+1	1	สอดคล้อง
3.1.4 สถาบันอาชีวศึกษา สถาบันอุดมศึกษา และสถานประกอบการ มีการแลกเปลี่ยนและสนับสนุนการใช้เครื่องมือ เครื่องจักร วัสดุอุปกรณ์ ห้องปฏิบัติการ และทรัพยากรด้านต่างๆ โดยอยู่ภายใต้การดูแลของผู้เชี่ยวชาญ เพื่อป้องกันการชำรุดและเสียหาย	+1	+1	+1	+1	+1	1	สอดคล้อง
3.1.5 สถาบันอาชีวศึกษา สถาบันอุดมศึกษา และสถานประกอบการ ร่วมกันจัดสรรค่าใช้จ่าย และงบประมาณในการบริหารจัดการความร่วมมือ เช่น ค่าบำรุงรักษาเครื่องจักร เครื่องมือ และค่าจัดหาวัสดุต่างๆ เป็นต้น	+1	+1	+1	+1	+1	1	สอดคล้อง
3.1.6 สถาบันอาชีวศึกษา สถาบันอุดมศึกษา และสถานประกอบการ มีการจัดทำรายงานประจำปี เพื่อรายงานผลการประเมินการสนับสนุนความร่วมมือในด้านต่างๆ เช่น บุคลากร สถานที่ เครื่องมือ เครื่องจักร งบประมาณ และวัสดุต่างๆ เพื่อนำมาพัฒนาร่วมกันอย่างต่อเนื่อง	+1	+1	+1	+1	+1	1	สอดคล้อง

รายการ	ผู้เชี่ยวชาญ					ค่า IOC	สรุปผล
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5		
3.2 การกำหนดสิทธิประโยชน์ของความร่วมมือ							
3.2.1 สถาบันอาชีวศึกษา สถาบันอุดมศึกษา และสถานประกอบการ มีการกำหนดข้อตกลงร่วมกันในการจัดสรรผลประโยชน์ รวมทั้งแผนและกิจกรรมที่จะเกิดขึ้นจากความร่วมมือ แต่สามารถปรับปรุงได้ในภายหลัง	+1	+1	+1	+1	+1	1	สอดคล้อง
3.2.2 สถาบันอาชีวศึกษา สถาบันอุดมศึกษา และสถานประกอบการ ร่วมกันศึกษา สิทธิประโยชน์ เช่น กลไกภาครัฐ มาตรการการคลัง(ภาษี) กฎระเบียบ BOI และรางวัลอื่นๆ ที่สถานประกอบการ จะได้รับจากการร่วมมือจัดการศึกษา เพื่อมุ่งใจและนำมาใช้ในการวางแผนการดำเนินงานความร่วมมือ	+1	+1	+1	+1	+1	1	สอดคล้อง
3.2.3 สถาบันอาชีวศึกษา และ สถาบันอุดมศึกษา ให้การฝึกอบรมแก่บุคลากรของสถานประกอบการ โดยได้รับเงินอุดหนุนจากสถานประกอบการ	+1	+1	0	+1	+1	0.8	สอดคล้อง
3.2.4 สถานประกอบการมีแผนข้อตกลงในการรับพนักงาน และจ้างให้สถาบันอาชีวศึกษาทราบ เพื่อการผลิตนักเรียนนักศึกษาให้ตรงตามความต้องการของสถานประกอบการ	+1	+1	+1	+1	+1	1	สอดคล้อง
3.2.5 สถาบันอาชีวศึกษาและสถาบันอุดมศึกษา ลดการลงทุนในการจัดหาวัสดุและครุภัณฑ์ทางการศึกษา โดยให้ผู้เรียนเข้าฝึกปฏิบัติในสถานประกอบการ	+1	+1	+1	+1	0	0.8	สอดคล้อง
3.2.6 สถานประกอบการสามารถคัดเลือกพนักงานที่มีคุณภาพเข้าปฏิบัติงานได้ทันทีเมื่อสำเร็จการศึกษา	+1	+1	+1	+1	0	0.8	สอดคล้อง
3.2.7 สถานประกอบการได้รับการลดหย่อนภาษีตามกฎหมายจากค่าใช้จ่ายเพื่อสนับสนุนการศึกษา	+1	+1	+1	0	+1	0.8	สอดคล้อง
3.2.8 สถาบันอุดมศึกษา จัดสรรทุนหรือโควตาให้กับผู้สอนในสถาบันอาชีวศึกษา และบุคลากรในสถานประกอบการ ได้ศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้น	+1	+1	+1	+1	+1	1	สอดคล้อง

รายการ	ผู้เชี่ยวชาญ					ค่า IOC	สรุปผล
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5		
องค์ประกอบที่ 4 ด้านความสำเร็จและการประเมินผล							
4.1 ความสำเร็จของความร่วมมือ							
4.1.1 สถาบันอาชีวศึกษา สถาบันอุดมศึกษาและสถานประกอบการ มีการนำผลการดำเนินงานความร่วมมือมาวิเคราะห์ เพื่อวางแผนการเพิ่มปริมาณการรับนักเรียนนักศึกษา การจัดการเรียนการสอน และการฝึกงานหรือฝึกอาชีพ	+1	+1	+1	+1	+1	1	สอดคล้อง
4.1.2 สถาบันอาชีวศึกษา สถาบันอุดมศึกษา และสถานประกอบการ มีการติดตามและช่วยเหลือการปฏิบัติงานของผู้ที่สำเร็จการศึกษาจากระบบความร่วมมือ	+1	+1	+1	+1	+1	1	สอดคล้อง
4.1.3 สถาบันอาชีวศึกษา ผลิตผู้เรียนที่มีศักยภาพ สามารถทำงานได้อย่างเหมาะสมและตรงกับความต้องการของสถานประกอบการ	+1	+1	+1	+1	+1	1	สอดคล้อง
4.1.4 สถานประกอบการ มีโอกาสในการคัดเลือกพนักงาน ที่มีคุณภาพตรงตามความต้องการโดยไม่ต้องฝึกเพิ่มเติม	+1	+1	+1	+1	+1	1	สอดคล้อง
4.1.5 สถาบันอาชีวศึกษา และ สถาบันอุดมศึกษา มีผลงานวิจัยตีพิมพ์ เผยแพร่และ/หรือ เปิดเผยต่อสาธารณชน	+1	+1	+1	+1	+1	1	สอดคล้อง
4.1.6 สถาบันอาชีวศึกษา สถาบันอุดมศึกษา และสถานประกอบการ มีฐานข้อมูลการดำเนินงานความร่วมมือให้ผู้ที่เกี่ยวข้องและผู้สนใจ รับทราบและเข้าถึงได้	+1	+1	+1	+1	+1	1	สอดคล้อง
4.1.7 สถาบันอาชีวศึกษา สถาบันอุดมศึกษา และสถานประกอบการ ประชาสัมพันธ์ผลการดำเนินงานที่สำเร็จโดดเด่น เผยแพร่ต่อสาธารณชนในหลายช่องทาง เพื่อจูงใจผู้เรียน	+1	+1	+1	+1	+1	1	สอดคล้อง
4.2 การร่วมติดตามประเมินผลความร่วมมือ							
4.2.1 สถาบันอาชีวศึกษา สถาบันอุดมศึกษา และสถานประกอบการ จัดให้มีคณะกรรมการร่วมเพื่อติดตามและประเมินผลการดำเนินงานความร่วมมือ	+1	+1	+1	+1	+1	1	สอดคล้อง
4.2.2 สถาบันอาชีวศึกษา สถาบันอุดมศึกษา และสถานประกอบการ ร่วมกันวางแผนและติดตามประเมินผลความร่วมมือ	+1	+1	+1	+1	+1	1	สอดคล้อง
4.2.3 สถาบันอาชีวศึกษา สถาบันอุดมศึกษา และสถานประกอบการ ร่วมกันวิเคราะห์ความสำเร็จของจุดคุ้มทุนการดำเนินงานความร่วมมือในด้านต่างๆ เช่น งบประมาณ บุคลากร และระยะเวลา เป็นต้น	0	+1	+1	+1	+1	0.8	สอดคล้อง

รายการ	ผู้เชี่ยวชาญ					ค่า IOC	สรุปผล
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5		
4.2.4 สถาบันอาชีวศึกษา สถาบันอุดมศึกษา และสถานประกอบการ มีการประเมินผลสัมฤทธิ์ของความร่วมมือ ด้านการเพิ่มขึ้นของปริมาณผู้เรียน คุณภาพการเรียนการสอน การฝึกงาน การฝึกอาชีพ การมีงานทำ คุณภาพผลิตภัณฑ์ การสร้างเทคโนโลยีและนวัตกรรมในสถานประกอบการ เป็นต้น	+1	+1	+1	+1	+1	1	สอดคล้อง
4.2.5 สถาบันอาชีวศึกษา สถาบันอุดมศึกษา และสถานประกอบการ มีการนำข้อมูลเกี่ยวกับปัญหาของการดำเนินงานความร่วมมือ มาประเมินหาสาเหตุและวิธีการแก้ปัญหา เพื่อการดำเนินงานที่มีประสิทธิภาพต่อไป	+1	+1	+1	+1	+1	1	สอดคล้อง
4.2.6 สถาบันอาชีวศึกษา สถาบันอุดมศึกษา และสถานประกอบการ มีการทบทวนและปรับปรุง แนวปฏิบัติ กฎระเบียบ และข้อตกลงต่างๆ ที่เป็นอุปสรรคต่อการดำเนินงานความร่วมมือเป็นระยะๆ	+1	+1	+1	+1	+1	1	สอดคล้อง
4.2.7 สถาบันอาชีวศึกษา สถาบันอุดมศึกษา และสถานประกอบการ มีการรายงานผลการติดตามและประเมินผลการดำเนินงานความร่วมมืออย่างเป็นทางการประจำปีและตามระยะเวลาที่ดำเนินการความร่วมมือ	+1	+1	+1	+1	+1	1	สอดคล้อง
เฉลี่ย						0.95	สอดคล้อง

ที่ 3 ข้อเสนอแนะอื่นๆ

คำชี้แจง เป็นแบบสอบถามแบบปลายเปิด (Open-ended Form) เพื่อสอบถามข้อเสนอแนะอื่นๆ เกี่ยวกับแนวปฏิบัติในแต่ละองค์ประกอบของรูปแบบความร่วมมือการจัดการอาชีวศึกษาประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง ในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย

3.1 แนวปฏิบัติด้านการวางแผนและบริหารหลักสูตร

.....

.....

.....

.....

3.2 แนวปฏิบัติด้านการพัฒนาบุคลากรและเทคโนโลยี

3.3 แนวปฏิบัติด้านการระดมทรัพยากร

3.4 แนวปฏิบัติด้านความสำเร็จและการประเมินผล

อื่นๆ

การสนทนากลุ่ม (Focus Group Discussion)

เรื่อง การพัฒนารูปแบบความร่วมมือการจัดการอาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรมยาง
และผลิตภัณฑ์ยาง ในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย

วัตถุประสงค์

การสนทนากลุ่มในครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อตรวจสอบความครอบคลุม และความ
เหมาะสมของ(ร่าง)รูปแบบความร่วมมือการจัดการอาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรมยางและ
ผลิตภัณฑ์ยาง ในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย

ประเด็นคำถามการสนทนากลุ่ม (Focus Group Discussion Questions)

- 1.ความคิดเห็นต่อภาพรวมของรูปแบบความร่วมมือการจัดการอาชีวศึกษา ประเภท
อุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง ในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย
2. ความครอบคลุมและความเหมาะสมของแนวปฏิบัติด้านการวางแผนและบริหาร
หลักสูตร ท่านคิดว่าแนวปฏิบัติที่กำหนด ควรปรับปรุงหรือเพิ่มเติมในข้อใด
- 3.ความครอบคลุมและความเหมาะสมของแนวปฏิบัติด้านการพัฒนาบุคลากรและ
เทคโนโลยี ท่านคิดว่าแนวปฏิบัติที่กำหนด ควรปรับปรุงหรือเพิ่มเติมในข้อใด
4. ความครอบคลุมและความเหมาะสมของแนวปฏิบัติด้านการระดมทรัพยากร ท่าน
คิดว่าแนวปฏิบัติที่กำหนด ควรปรับปรุงหรือเพิ่มเติมในข้อใด
5. ความครอบคลุมและความเหมาะสมของแนวปฏิบัติด้านความสำเร็จและการ
ประเมินผล ท่านคิดว่าแนวปฏิบัติที่กำหนด ควรปรับปรุงหรือเพิ่มเติมในข้อใด
- 6.ข้อคิดเห็นหรือข้อเสนอแนะเพิ่มเติมเกี่ยวกับ (ร่าง)รูปแบบความร่วมมือการจัดการ
อาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง ในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย

ขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูงในการให้ความอนุเคราะห์

ผู้ช่วยศาสตราจารย์พีระพัฒน์ ทองละเอียด

นักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารและการจัดการการศึกษา

คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

**แบบตรวจสอบความครอบคลุม และความเหมาะสมของ
(ร่าง) รูปแบบความร่วมมือการจัดการอาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรมยาง
และผลิตภัณฑ์ยาง ในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย**

คำชี้แจง

1.แบบตรวจสอบฉบับนี้ ใช้ประกอบการสนทนากลุ่ม (Focus Group Discussion) เพื่อตรวจสอบความครอบคลุม และความเหมาะสมของ (ร่าง) รูปแบบความร่วมมือการจัดการอาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง ในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย

2. แบบตรวจสอบแบ่งออกเป็น 6 ตอน ประกอบด้วย

ตอนที่ 1 การพิจารณาของผู้ทรงคุณวุฒิเกี่ยวกับภาพรวมของร่างรูปแบบความร่วมมือการจัดการอาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง ในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย

ตอนที่ 2 การพิจารณาของผู้ทรงคุณวุฒิเกี่ยวกับความครอบคลุม และความเหมาะสมของแนวปฏิบัติในองค์ประกอบที่ 1 ด้านการวางแผนและบริหารหลักสูตร

ตอนที่ 3 การพิจารณาของผู้ทรงคุณวุฒิเกี่ยวกับความครอบคลุม และความเหมาะสมของแนวปฏิบัติในองค์ประกอบที่ 2 ด้านการพัฒนาบุคลากรและเทคโนโลยี

ตอนที่ 4 การพิจารณาของผู้ทรงคุณวุฒิเกี่ยวกับความครอบคลุม และความเหมาะสมของแนวปฏิบัติในองค์ประกอบที่ 3 ด้านการระดมทรัพยากร

ตอนที่ 5 การพิจารณาของผู้ทรงคุณวุฒิเกี่ยวกับความครอบคลุม และความเหมาะสมของแนวปฏิบัติในองค์ประกอบที่ 4 ด้านความสำเร็จและการประเมินผล

ตอนที่ 6 ข้อคิดเห็นหรือข้อเสนอแนะ

3. ผู้ทรงคุณวุฒิสามารถพิจารณาความครอบคลุม และความเหมาะสม โดยการทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่อง คงเดิม หรือแสดงความคิดเห็นอื่นๆ ได้อย่างอิสระในช่องข้อเสนอแนะเพื่อการปรับปรุง

ตอนที่ 1 ความครอบคลุม และความเหมาะสมในภาพรวม ของ(ร่าง) รูปแบบความร่วมมือการจัดการอาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง ในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย

ภาพรวม ของ (ร่าง) รูปแบบความร่วมมือการจัดการ อาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรมยาง และผลิตภัณฑ์ยาง ในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ ฝั่งอ่าวไทย	การพิจารณาของผู้ทรงคุณวุฒิ	
	คงเดิม	ข้อเสนอแนะเพื่อการปรับปรุง
องค์ประกอบที่ 1 ด้านการวางแผนและบริหารหลักสูตร		
องค์ประกอบที่ 2 ด้านการพัฒนาบุคลากรและเทคโนโลยี		
องค์ประกอบที่ 3 ด้านการระดมทรัพยากร		
องค์ประกอบที่ 4 ด้านความสำเร็จและการประเมินผล		

ตอนที่ 2 การพิจารณาของผู้ทรงคุณวุฒิเกี่ยวกับความครอบคลุม และความเหมาะสมของแนวปฏิบัติในองค์ประกอบรูปแบบความร่วมมือการจัดการอาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง ในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย ด้านการวางแผนและบริหารหลักสูตร

องค์ประกอบที่ 1 ด้านการวางแผนและบริหารหลักสูตร	การพิจารณาของผู้ทรงคุณวุฒิ	
	คงเดิม	ข้อเสนอแนะเพื่อการปรับปรุง
1.1 หลักการและการดำเนินงานความร่วมมือ		
1.1.1 ผลิตและพัฒนากำลังคนอาชีวศึกษาประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยางให้มีความรู้ ความสามารถและคุณลักษณะที่พึงประสงค์ของตลาดแรงงาน		
1.1.2 ร่วมกันในการวางแผน บริหารหลักสูตร พัฒนาบุคลากรและเทคโนโลยี การระดมทรัพยากร ความสำเร็จและการติดตามประเมินผล		
1.1.3 ร่วมกันตั้งคณะทำงาน เพื่อดำเนินกิจกรรมต่างๆ ให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์ของข้อตกลงความร่วมมือ		

ตอนที่ 2 (ต่อ)

องค์ประกอบที่ 1 ด้านการวางแผนและบริหารหลักสูตร	การพิจารณาของผู้ทรงคุณวุฒิ	
	คงเดิม	ข้อเสนอแนะเพื่อการปรับปรุง
1.2 การกำหนดบทบาทหน้าที่ของแต่ละฝ่าย		
1.2.1 สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา มอบหมายให้มีผู้รับผิดชอบในการประสานงาน เพื่อให้การดำเนินกิจกรรมต่างๆ บรรลุวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้		
1.2.2 ผู้บริหารสถาบันอาชีวศึกษา มีบทบาทในการเชิญชวนสถานประกอบการและสถานอุดมศึกษาเข้าร่วมจัดการอาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง		
1.2.3 ผู้บริหารระดับสูงของทั้ง 3 องค์กร มีบทบาทนำในการส่งเสริมสนับสนุนให้เกิดความร่วมมือในการจัดการอาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง		
1.2.4 สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา ติดตามความคืบหน้าและแก้ไขปัญหาของโครงการความร่วมมือระหว่างสถาบันอาชีวศึกษา สถานอุดมศึกษา และสถานประกอบการ		

ตอนที่ 2 (ต่อ)

องค์ประกอบที่ 1 ด้านการวางแผนและบริหารหลักสูตร	การพิจารณาของผู้ทรงคุณวุฒิ	
	คงเดิม	ข้อเสนอแนะเพื่อการปรับปรุง
1.3 การพัฒนาหลักสูตร และจัดการเรียนการสอน		
1.3.1 ร่วมกำหนดความรู้ ทักษะ และเจตคติในวิชาชีพและคุณลักษณะพึงประสงค์ของผู้เรียนและผู้สำเร็จอาชีวศึกษาประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง ตามมาตรฐานอาชีพ		
1.3.2 ร่วมวิพากษ์หลักสูตร เพื่อกำหนดโครงสร้างหลักสูตร แผนการเรียน เนื้อหา รายวิชา การจัดการเรียนการสอน การวัดและประเมินผล ให้สอดคล้องกับ มาตรฐานวิชาชีพ และความต้องการของสถานประกอบการอย่างแท้จริง		
1.3.3 ร่วมกันประชาสัมพันธ์ ชี้แนะแนวทางความร่วมมือการจัดการเรียนการสอนอาชีวศึกษาและเส้นทางความก้าวหน้าในอาชีพด้านอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง		
1.3.4 มีคณะกรรมการ ร่วมประเมินสมรรถนะของผู้เรียนก่อนสำเร็จการศึกษา		
1.3.5 มีคณะกรรมการ ร่วมติดตามประเมินผลการใช้หลักสูตรและแผนการเรียนการสอน		

ตอนที่ 2 (ต่อ)

องค์ประกอบที่ 1 ด้านการวางแผนและบริหารหลักสูตร	การพิจารณาของผู้ทรงคุณวุฒิ	
	คงเดิม	ข้อเสนอแนะเพื่อการปรับปรุง
1.4 การฝึกปฏิบัติ และการนิเทศติดตาม		
1.4.1 สถาบันอาชีวศึกษา และสถานประกอบการ ร่วมกันจัดทำแผนการฝึกอาชีพ และแผนการนิเทศติดตาม ที่เหมาะสมกับระดับการศึกษา โดยเน้นความแตกต่างของสถานประกอบการแต่ละแห่ง		
1.4.2 สถาบันอาชีวศึกษา มีการปฐมนิเทศผู้เรียนเพื่อชี้แจงคู่มือนักศึกษา แนวการวัดและประเมินผลการฝึกปฏิบัติในสถานประกอบการ และเตรียมความพร้อมก่อนการออกฝึกงานหรือฝึกอาชีพ		
1.4.3 สถานประกอบการ จัดปฐมนิเทศผู้เรียนที่เข้าฝึกงานหรือฝึกอาชีพ เพื่อให้รู้จักบุคลากร วัฒนธรรม และระเบียบปฏิบัติของสถานประกอบการในวันที่เข้ารับการฝึกปฏิบัติงาน		
1.4.4 สถาบันอาชีวศึกษา และสถานประกอบการ กำหนดการติดตามนิเทศผู้เรียนในระหว่างการฝึกปฏิบัติงานตามระยะเวลาที่เหมาะสม เพื่อติดตามความก้าวหน้าของผู้เรียน		

ตอนที่ 2 (ต่อ)

องค์ประกอบที่ 1 ด้านการวางแผนและบริหารหลักสูตร	การพิจารณาของผู้ทรงคุณวุฒิ	
	คงเดิม	ข้อเสนอแนะเพื่อการปรับปรุง
1.4.5 สถาบันอาชีวศึกษา และสถานประกอบการ ใช้ระบบสารสนเทศเพื่อรายงานการฝึกงานหรือฝึกอาชีพ การนิเทศติดตาม ที่สามารถตรวจสอบความก้าวหน้าการฝึกงานหรือฝึกอาชีพเพื่อประโยชน์ในการปรับกระบวนการฝึกได้		
1.4.6 สถานประกอบการมีการมอบหมายหน้าที่ความรับผิดชอบในการฝึกงานหรือฝึกอาชีพ ตามสมรรถนะในมาตรฐานวิชาชีพที่สอดคล้องกับระดับการศึกษา และปฏิบัติตามกฎ ระเบียบ เสมือนพนักงาน		
1.4.7 ร่วมกันปัจจัยนิเทศ และให้นักศึกษานำเสนองานตามขั้นตอน PDCA และร่วมกันประเมินสมรรถนะของผู้เรียนตามระบบ Input – Process – Output - Feedback ที่ถึงสิ้นสุดการฝึกงานหรือฝึกอาชีพ		
1.4.8 สถาบันอาชีวศึกษา และสถานประกอบการ จัดประชุมสัมมนาครูฝึกหรือผู้ควบคุมการฝึก ครูนิเทศ และหัวหน้างานอาชีวศึกษาระบบทวิภาคี เพื่อแลกเปลี่ยนประสบการณ์การทำงานตลอดจนค้นหาปัจจัยที่เป็นอุปสรรคและปัจจัยที่เกื้อหนุนสู่ความสำเร็จในการเรียนรู้ของผู้เรียน และสรุปรายงานผล		

ตอนที่ 3 การพิจารณาของผู้ทรงคุณวุฒิเกี่ยวกับความครอบคลุม และความเหมาะสมของแนวปฏิบัติในองค์ประกอบรูปแบบความร่วมมือการจัดการอาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง ในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย ด้านการพัฒนาบุคลากรและเทคโนโลยี

องค์ประกอบที่ 2 ด้านการพัฒนาบุคลากรและเทคโนโลยี	การพิจารณาของผู้ทรงคุณวุฒิ	
	คงเดิม	ข้อเสนอแนะเพื่อการปรับปรุง
2.1 การพัฒนาผู้เรียนอาชีวศึกษา		
2.1.1 สถานประกอบการ จัดให้ผู้เรียนได้เข้าเยี่ยมชม ศึกษาดูงาน และฝึกปฏิบัติ เพื่อสร้างความคุ้นเคย และสนใจให้เข้าทำงาน		
2.1.2 ผู้สอนในสถาบันอุดมศึกษา และผู้เชี่ยวชาญในสถานประกอบการ ร่วมเป็นผู้สอนในรายวิชาที่เกี่ยวข้องให้กับผู้เรียนอาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง		
2.1.3 ผู้เรียนอาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง ฝึกงานหรือฝึกอาชีพในสถานประกอบการที่เหมาะสมกับระดับการศึกษาและพัฒนาความรู้ ทักษะ และเจตคติในวิชาชีพ ตามมาตรฐานอาชีพ		
2.1.4 สถาบันอาชีวศึกษา และสถาบันอุดมศึกษา ให้ผู้เรียนประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง ร่วมกันทำวิจัยหรือโครงงานจบ โดยรับผิดชอบงานตามระดับการศึกษาและความชำนาญ และมีผู้สอนทั้งสองสถาบันร่วมกันดูแล		

ตอนที่ 3 (ต่อ)

องค์ประกอบที่ 2 ด้านการพัฒนาบุคลากรและเทคโนโลยี	การพิจารณาของผู้ทรงคุณวุฒิ	
	คงเดิม	ข้อเสนอแนะเพื่อการปรับปรุง
2.1 การพัฒนาผู้เรียนอาชีวศึกษา		
2.1.5 สถาบันอุดมศึกษา สถาบันอาชีวศึกษา และสถานประกอบการ ร่วมกันพัฒนาหลักสูตรต่อเนื่องด้านยางและผลิตภัณฑ์ยาง เพื่อให้ผู้ที่สำเร็จการศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) สามารถเข้าศึกษาต่อในสถาบันอุดมศึกษาได้		
2.1.6 สถาบันอาชีวศึกษา ให้ผู้เรียนร่วมทำงานวิจัยหรือโครงการงานกับสถานประกอบการ เพื่อให้สถานประกอบการสามารถนำผลงานไปต่อยอด สร้างสรรค์พัฒนาผลิตภัณฑ์หรือนวัตกรรมได้		
2.1.7 ผู้สอนในสถาบันอุดมศึกษา ร่วมสอนปรับพื้นฐาน เช่น คณิตศาสตร์ ภาษาอังกฤษ พื้นฐานวิศวกรรม ให้แก่ผู้เรียนอาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง		

ตอนที่ 3 (ต่อ)

องค์ประกอบที่ 2 ด้านการพัฒนาบุคลากรและเทคโนโลยี	การพิจารณาของผู้ทรงคุณวุฒิ	
	คงเดิม	ข้อเสนอแนะเพื่อการปรับปรุง
2.2 การพัฒนาผู้สอน		
2.2.1 ร่วมกันพิจารณาจัดผู้สอนประเภท อุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง เข้าฝึก ปฏิบัติในสถานประกอบการ เพื่อทราบถึง ข้อมูลและนโยบายต่างๆ ของสถาน ประกอบการ ที่มีการเปลี่ยนแปลงตลอดเวลา		
2.2.2 สถานประกอบการ ให้ความร่วมมือ กับ สถาบัน อาชีวศึกษา และ สถาบันอุดมศึกษา ในการเรียนรู้ และฝึก ปฏิบัติ ณ สถานที่ของสถานประกอบการ โดยต้องปฏิบัติตามกฎ ระเบียบ อย่าง เคร่งครัด		
2.2.3 ผู้สอน ร่วมทำวิจัยกับสถาน ประกอบการ เพื่อแก้ปัญหาและพัฒนา ผลิตภัณฑ์หรือสร้างนวัตกรรมหรือเพิ่ม ผลผลิตให้กับสถานประกอบการ		

ตอนที่ 3 (ต่อ)

องค์ประกอบที่ 2 ด้านการพัฒนาบุคลากรและเทคโนโลยี	การพิจารณาของผู้ทรงคุณวุฒิ	
	คงเดิม	ข้อเสนอแนะเพื่อการปรับปรุง
2.3 การพัฒนาบุคลากรในสถานประกอบการ		
2.3.1 สถาบันอาชีวศึกษา และสถาบันอุดมศึกษา ร่วมกันจัดอบรมเพิ่มพูนความรู้ทางวิชาการด้านยางและผลิตภัณฑ์ยางให้กับบุคลากรในสถานประกอบการ		
2.3.2 สถาบันอาชีวศึกษา และสถาบันอุดมศึกษา ร่วมกันพัฒนาทักษะการสอน การถ่ายทอดและการวัดผลประเมินผลให้แก่ผู้ควบคุมการฝึกหรือครูฝึกของสถานประกอบการ โดยการจัดฝึกอบรมหรือประชุมสัมมนาตามความเหมาะสม		
2.3.3 สถาบันอาชีวศึกษา และสถานประกอบการ ควรมีการประชุมร่วมกันระหว่างครูนิเทศกับครูฝึกหรือผู้ควบคุมการฝึกในสถานประกอบการเพื่อสร้างความเข้าใจที่ดีต่อกันและร่วมกันดูแลนักเรียนนักศึกษาฝึกงานหรือฝึกอาชีพ		
2.3.4 สถาบันอาชีวศึกษา และสถาบันอุดมศึกษา ให้ความร่วมมือกับสถานประกอบการ ในการเรียนรู้ และฝึกปฏิบัติ ณ สถานที่ของสถาบันอาชีวศึกษา และสถาบันอุดมศึกษา โดยต้องปฏิบัติตามกฎระเบียบ อย่างเคร่งครัด		

ตอนที่ 3 (ต่อ)

องค์ประกอบที่ 2 ด้านการพัฒนาบุคลากรและเทคโนโลยี	การพิจารณาของผู้ทรงคุณวุฒิ	
	คงเดิม	ข้อเสนอแนะเพื่อการปรับปรุง
2.4 การวิจัยและพัฒนาเทคโนโลยี		
2.4.1 ร่วมทำวิจัยกับสถานประกอบการ โดยนำโจทย์วิจัยจากสถานประกอบการมา แก้ไขปัญหาหรือพัฒนาผลิตภัณฑ์ หรือสร้าง เทคโนโลยีและนวัตกรรม		
2.4.2 สถาบันอุดมศึกษา ส่งเสริมและ สนับสนุนด้านวิชาการที่เป็นประโยชน์ต่อการ พัฒนางานวิจัย การสร้างเทคโนโลยีหรือ นวัตกรรมให้กับสถาบันอาชีวศึกษา และ สถานประกอบการ		
2.4.3 สถานประกอบการ ให้ความร่วมมือ กับนักวิจัย เข้าดำเนินงานวิจัย ณ สถานที่ ของสถานประกอบการ โดยต้องปฏิบัติตาม กฎ ระเบียบ อย่างเคร่งครัด		
2.4.4 ควรทำข้อตกลง/สัญญาเรื่องการ ครอบครองลิขสิทธิ์/สิทธิบัตรของผลงานวิจัย อย่างชัดเจน		
2.4.5 ผู้ได้รับลิขสิทธิ์ของงานวิจัยควรเป็น ผู้สนับสนุนหลักด้านงบประมาณในสัดส่วนที่ สูงกว่า เนื่องจากจะเป็นผู้ได้รับผลประโยชน์ เชิงพาณิชย์จากงานวิจัย		
2.4.6 ร่วมกันประเมินผลความร่วมมือด้าน การวิจัยและการพัฒนาเทคโนโลยีและ นวัตกรรมในทุกมิติ		

ตอนที่ 4 การพิจารณาของผู้ทรงคุณวุฒิเกี่ยวกับความครอบคลุม และความเหมาะสมของแนวปฏิบัติในองค์ประกอบรูปแบบความร่วมมือการจัดการอาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง ในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย ด้านการระดมทรัพยากร

องค์ประกอบที่ 3 ด้านการระดมทรัพยากร	การพิจารณาของผู้ทรงคุณวุฒิ	
	คงเดิม	ข้อเสนอแนะเพื่อการปรับปรุง
3.1 การจัดสรรทรัพยากรสนับสนุนความร่วมมือ		
3.1.1 จัดระบบกลไกและแผนในการระดมบุคลากร สถานที่เครื่องมือ เครื่องจักร งบประมาณ และวัสดุต่างๆ มาใช้ในการจัดการอาชีวศึกษาประเภทอุตสาหกรรมยาง และผลิตภัณฑ์ยาง		
3.1.2 ร่วมกันศึกษาระเบียบปฏิบัติของแต่ละฝ่าย เพื่อปรับใช้ในการบริหาร บุคลากร สถานที่ เครื่องมือ เครื่องจักร งบประมาณ และวัสดุต่างๆ ร่วมกัน		
3.1.3 ร่วมกันสำรวจ วิเคราะห์ความต้องการและจัดทำฐานข้อมูล ด้านบุคลากร สถานที่ เครื่องมือ เครื่องจักร งบประมาณ และวัสดุต่างๆ เพื่อความสะดวกในการนำมาใช้ในการเรียนการสอน การฝึกปฏิบัติการฝึกอาชีพ การวิจัยและอื่นๆ		
3.1.4 แลกเปลี่ยนและสนับสนุนการใช้เครื่องมือ เครื่องจักร วัสดุอุปกรณ์ ห้องปฏิบัติการ และทรัพยากรด้านต่าง ๆ โดยอยู่ภายใต้การดูแลของผู้เชี่ยวชาญ เพื่อป้องกันการชำรุดและเสียหาย		

ตอนที่ 4 (ต่อ)

องค์ประกอบที่ 3 ด้านการระดมทรัพยากร	การพิจารณาของผู้ทรงคุณวุฒิ	
	คงเดิม	ข้อเสนอแนะเพื่อการปรับปรุง
3.2 สิทธิประโยชน์ของความร่วมมือ		
3.2.1 สถาบัน อาชีวศึกษา และ สถาบันอุดมศึกษา ลดการลงทุนในการจัดหา วัสดุและครุภัณฑ์ทางการศึกษา โดยให้ ผู้เรียนเข้าฝึกปฏิบัติในสถานประกอบการ		
3.2.2 สถานประกอบการสามารถคัดเลือก พนักงานที่มีคุณภาพเข้าปฏิบัติงานได้ทันที เมื่อสำเร็จการศึกษา		

ตอนที่ 5 การพิจารณาของผู้ทรงคุณวุฒิเกี่ยวกับความครอบคลุม และความเหมาะสมของแนวปฏิบัติในองค์ประกอบรูปแบบความร่วมมือการจัดการอาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง ในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย ด้านความสำเร็จและการประเมินผล

องค์ประกอบที่ 4 ด้านความสำเร็จและการประเมินผล	การพิจารณาของผู้ทรงคุณวุฒิ	
	คงเดิม	ข้อเสนอแนะเพื่อการปรับปรุง
4.1 ความสำเร็จของความร่วมมือ		
4.1.1 การติดตามและช่วยเหลือการดำเนินงาน ทำของผู้ที่สำเร็จการศึกษาจากระบบความ ร่วมมือ		
4.1.2 สถาบันอาชีวศึกษา ผลิตผู้เรียนที่มี ศักยภาพสามารถทำงานได้อย่างเหมาะสม และตรงกับความต้องการของสถาน ประกอบการ		
4.1.3 สถานประกอบการ มีโอกาสในการ คัดเลือกพนักงานที่มีคุณภาพตรงตามความ ต้องการโดยไม่ต้องฝึกเพิ่มเติม		
4.1.4 สถาบันอาชีวศึกษา และ สถาบันอุดมศึกษา มีผลงานวิจัยตีพิมพ์ เผยแพร่และ/หรือ เปิดเผยต่อสาธารณชน		
4.1.5 การประชาสัมพันธ์ผลการ ดำเนินงานที่สำเร็จโดดเด่น เผยแพร่ต่อ สาธารณชนในหลายช่องทาง เพื่อจูงใจ ผู้เรียน		

ตอนที่ 5 (ต่อ)

องค์ประกอบที่ 4 ด้านความสำเร็จและการประเมินผล	การพิจารณาของผู้ทรงคุณวุฒิ	
	คงเดิม	ข้อเสนอแนะเพื่อการปรับปรุง
4.2 การติดตามประเมินผลความร่วมมือ		
4.2.1 มีการประเมินผลสัมฤทธิ์ของความ ร่วมมือ ด้านการเพิ่มขึ้นของปริมาณผู้เรียน คุณภาพการเรียนการสอน การฝึกงาน การ ฝึกอาชีพ การมีงานทำ คุณภาพผลิตภัณฑ์ การสร้างเทคโนโลยีและนวัตกรรมในสถาน ประกอบการ เป็นต้น		
4.2.2 มีการนำข้อมูลเกี่ยวกับปัญหาของ การดำเนินงานความร่วมมือ มาประเมินหา สาเหตุและวิธีการแก้ปัญหา เพื่อการ ดำเนินงานที่มีประสิทธิภาพต่อไป		
4.2.3 มีการทบทวนและปรับปรุง แนว ปฏิบัติ กฎ ระเบียบ และข้อตกลงต่างๆ ที่ เป็นอุปสรรคต่อการดำเนินงานความร่วมมือ เป็นระยะๆ		

ตอนที่ 6 ข้อคิดเห็นหรือข้อเสนอแนะ

.....

.....

.....

.....

แบบประเมินความเป็นไปได้

ของรูปแบบความร่วมมือการจัดการอาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรมยาง

และผลิตภัณฑ์ยาง ในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย

วัตถุประสงค์เพื่อตรวจสอบความเป็นไปได้ของรูปแบบความร่วมมือการจัดการอาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง ในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย

คำชี้แจง โปรดแสดงความคิดเห็นที่มีต่อรูปแบบความร่วมมือการจัดการอาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง ในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทยตามประเด็นที่กำหนดว่ามีความเป็นไปได้ในระดับใด ใส่เครื่องหมาย□ลงในช่องความคิดเห็นของท่านตามรายการในแต่ละข้อ โดยกำหนดค่าระดับในการประเมิน 5 ระดับ ดังนี้

5 หมายถึง มีความเป็นไปได้อยู่ในระดับ มากที่สุด

4 หมายถึง มีความเป็นไปได้อยู่ในระดับ มาก

3 หมายถึง มีความเป็นไปได้อยู่ในระดับ ปานกลาง

2 หมายถึง มีความเป็นไปได้อยู่ในระดับ น้อย

1 หมายถึง มีความเป็นไปได้อยู่ในระดับ น้อยที่สุด

รายการประเมิน	ระดับความเป็นไปได้				
	5	4	3	2	1
รูปแบบความร่วมมือการจัดการอาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง ในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย					
1. ด้านการวางแผนและบริหารหลักสูตร					
1.1 หลักการและการดำเนินงานความร่วมมือ					
1.2 การกำหนดบทบาทหน้าที่ของแต่ละฝ่าย					
1.3 การพัฒนาหลักสูตร และจัดการเรียนการสอน					
1.4 การฝึกอาชีพ และการนิเทศติดตาม					
2. ด้านการพัฒนาบุคลากรและเทคโนโลยี					
2.1 การพัฒนาผู้เรียนอาชีวศึกษา					
2.2 การพัฒนาผู้สอน					
2.3 การพัฒนาบุคลากรในสถานประกอบการ					
2.4 การวิจัยและพัฒนาเทคโนโลยี					

รายการประเมิน	ระดับความเป็นไปได้				
	5	4	3	2	1
รูปแบบความร่วมมือการจัดการอาชีวศึกษา ประเภท อุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง ในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่ง อ่าวไทย					
3.ด้านการระดมทรัพยากร					
3.1 การจัดสรรทรัพยากรสนับสนุนความร่วมมือ					
3.2 สิทธิประโยชน์ของความร่วมมือ					
4.ด้านความสำเร็จและการประเมินผล					
4.1 ความสำเร็จของความร่วมมือ					
4.2 การติดตามประเมินผลความร่วมมือ					
5. รูปแบบนี้ ได้ระบอบุคลากรสำคัญของความร่วมมือได้ อย่างชัดเจน					
6. รูปแบบนี้ มีความเป็นไปได้ที่หน่วยงานที่เกี่ยวข้องจะ นำไปใช้					
7. รูปแบบนี้ ส่งเสริมให้ผู้เรียนและผู้สำเร็จการศึกษา มีความรู้ ทักษะ และเจตคติในวิชาชีพและคุณลักษณะที่พึงประสงค์ ตามมาตรฐานวิชาชีพ					
8. รูปแบบนี้ ส่งเสริมให้ผู้สำเร็จการศึกษา เป็นที่ต้องการของ ตลาดแรงงาน					
9.รูปแบบนี้ ส่งเสริมต่อการพัฒนาบุคลากรและงานวิจัยด้าน ยางและผลิตภัณฑ์ยาง					
10. รูปแบบนี้มีความเหมาะสมในการนำไปใช้ในการจัดการ อาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง ใน กลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย					

ลงชื่อ.....ผู้ประเมิน

(.....)

ผู้ทรงคุณวุฒิ

ภาคผนวก ค

ผลการวิเคราะห์ความสอดคล้องของเครื่องมือวิจัยและผลการตรวจสอบร่างรูปแบบฯ

ผลการวิเคราะห์ความสอดคล้องของแบบสอบถาม

ดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของแบบสอบถามความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญเกี่ยวกับองค์ประกอบสำคัญของรูปแบบความร่วมมือการจัดการอาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง ในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย

รายการ	ผู้เชี่ยวชาญ					ค่า IOC	สรุปผล
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5		
องค์ประกอบที่ 1 ด้านการวางแผนและบริหารหลักสูตร							
1.1 การกำหนดหลักการและการดำเนินงานความร่วมมือ							
1.1.1 สถาบันอาชีวศึกษา สถาบันอุดมศึกษา และสถานประกอบการ ร่วมมือกันโดยมีหลักการสำคัญ คือ การผลิตและพัฒนากำลังคนอาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง ให้มีความรู้ ความสามารถและคุณลักษณะที่พึงประสงค์ของตลาดแรงงาน	+1	+1	+1	+1	+1	1	สอดคล้อง
1.1.2 สถาบันอาชีวศึกษา สถาบันอุดมศึกษา และสถานประกอบการ ร่วมกันในการวางแผนและการบริหารหลักสูตร การพัฒนาบุคลากรและเทคโนโลยี การระดมทรัพยากร ความสำเร็จและการติดตามประเมินผล	+1	+1	+1	+1	+1	1	สอดคล้อง
1.1.3 สถาบันอาชีวศึกษา สถาบันอุดมศึกษา และสถานประกอบการ มีการลงนามในบันทึกข้อตกลงความร่วมมือที่เป็นลายลักษณ์อักษร โดยระบุวัตถุประสงค์ การดำเนินงานและกิจกรรมความร่วมมือ หน้าที่และความรับผิดชอบ และสิทธิประโยชน์ต่างๆ เพื่อใช้เป็นแนวปฏิบัติในการดำเนินงานความร่วมมือ	+1	+1	+1	+1	+1	1	สอดคล้อง
1.1.4 สถาบันอาชีวศึกษา สถาบันอุดมศึกษา และสถานประกอบการ ร่วมกันตั้งคณะทำงาน เพื่อดำเนินกิจกรรมต่างๆ ให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์ของข้อตกลงความร่วมมือ	+1	+1	+1	+1	+1	1	สอดคล้อง
1.1.5 สถาบันอาชีวศึกษา สถาบันอุดมศึกษา และสถานประกอบการ มีการออกกฎเกณฑ์ ระเบียบเพื่อให้กลไกการดำเนินงานความร่วมมือ มีความสะดวกคล่องตัวขึ้นมาใช้งาน	+1	+1	+1	+1	0	0.8	สอดคล้อง
1.1.6 สถาบันอาชีวศึกษา สถาบันอุดมศึกษา และสถานประกอบการ ร่วมกันจัดทำคู่มือปฏิบัติงานการจัดการความร่วมมือเพื่อเป็นแนวทางในการบริหารงานความร่วมมือจัดการอาชีวศึกษาประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง	+1	+1	+1	+1	+1	1	สอดคล้อง

รายการ	ผู้เชี่ยวชาญ					ค่า IOC	สรุปผล
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5		
1.1.7 สถาบันอาชีวศึกษา สถาบันอุดมศึกษา และสถานประกอบการ ร่วมกันเผยแพร่ประชาสัมพันธ์ ความร่วมมือจัดอาชีวศึกษาประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง	+1	+1	+1	0	+1	0.8	สอดคล้อง
1.2 การกำหนดบทบาทหน้าที่ของแต่ละฝ่าย							
1.2.1 สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา มอบหมายให้มีผู้รับผิดชอบในการประสานงาน เพื่อให้การดำเนินกิจกรรมต่างๆ บรรลุวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้	+1	+1	+1	+1	+1	1	สอดคล้อง
1.2.2 ผู้บริหารสถาบันอาชีวศึกษา มีบทบาทในการเชิญชวนสถานประกอบการและสถาบันอุดมศึกษาเข้าร่วมจัดการอาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง	+1	+1	+1	+1	+1	1	สอดคล้อง
1.2.3 ผู้บริหารระดับ สูงของสถาบันอาชีวศึกษา สถาบันอุดมศึกษา และสถานประกอบการ มีบทบาทในการส่งเสริมสนับสนุนให้เกิดความร่วมมือในการจัดการอาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง	+1	+1	+1	+1	+1	1	สอดคล้อง
1.2.4 สถาบันอาชีวศึกษา สถาบันอุดมศึกษา และสถานประกอบการ มีการกำหนดบทบาทหน้าที่ผู้รับผิดชอบ โดยผู้มีอำนาจในการดำเนินงานให้เหมาะสมตามศักยภาพและสอดคล้องกับภารกิจเดิม	+1	+1	+1	+1	+1	1	สอดคล้อง
1.2.5 สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา ติดตามความคืบหน้าและแก้ไขปัญหาของโครงการความร่วมมือระหว่างสถาบันอาชีวศึกษา สถาบันอุดมศึกษา และสถานประกอบการ	+1	+1	0	+1	+1	0.8	สอดคล้อง
1.3 การพัฒนาหลักสูตร และจัดการเรียนการสอน							
1.3.1 สถาบันอาชีวศึกษา สถาบันอุดมศึกษา และสถานประกอบการ ร่วมกำหนดความรู้ ทักษะ และเจตคติในวิชาชีพ และคุณลักษณะพึงประสงค์ของผู้เรียนและผู้สำเร็จอาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง ตามมาตรฐานอาชีพ	+1	+1	+1	+1	+1	1	สอดคล้อง
1.3.2 สถาบันอาชีวศึกษา สถาบันอุดมศึกษา และสถานประกอบการ ร่วมวิพากษ์หลักสูตร เพื่อกำหนดโครงสร้างหลักสูตร แผนการเรียน เนื้อหารายวิชา การจัดการเรียนการสอน การวัดและประเมินผล ให้สอดคล้องกับ มาตรฐานวิชาชีพ และความต้องการของสถานประกอบการอย่างแท้จริง	+1	+1	+1	+1	+1	1	สอดคล้อง

รายการ	ผู้เชี่ยวชาญ					ค่า IOC	สรุปผล
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5		
1.3.3 สถาบันอาชีวศึกษา สถาบันอุดมศึกษา และสถานประกอบการ ร่วมกันประชาสัมพันธ์ ชี้แนะแนวทางการร่วมมือการจัดการเรียนการสอนอาชีวศึกษาและเส้นทางความก้าวหน้าในอาชีพด้านอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง	+1	0	+1	+1	+1	0.8	สอดคล้อง
1.3.4 สถาบันอาชีวศึกษา สถาบันอุดมศึกษา และสถานประกอบการ จัดให้มีคณะกรรมการ ร่วมประเมินสมรรถนะของผู้เรียนก่อนสำเร็จการศึกษา	+1	+1	+1	+1	+1	1	สอดคล้อง
1.3.5 สถาบันอาชีวศึกษา สถาบันอุดมศึกษา และสถานประกอบการ จัดให้มีคณะกรรมการ ร่วมติดตามประเมินผลการใช้หลักสูตรและแผนการเรียนการสอน	+1	+1	+1	+1	+1	1	สอดคล้อง
1.4 การฝึกปฏิบัติ และการนิเทศติดตาม							
1.4.1 สถาบันอาชีวศึกษา และสถานประกอบการ ร่วมกันจัดทำแผนการฝึกอาชีพและแผนการนิเทศติดตาม ที่เหมาะสมกับระดับการศึกษา โดยเน้นความแตกต่างของสถานประกอบการแต่ละแห่ง	+1	+1	+1	+1	+1	1	สอดคล้อง
1.4.2 สถาบันอาชีวศึกษา และสถานประกอบการ ร่วมจัดทำคู่มือการฝึกอาชีพ ประกอบด้วย คู่มือดำเนินงานสำหรับสาขาวิชา คู่มือครูฝึก คู่มือครูนิเทศ และคู่มือนักศึกษา ที่มีความสัมพันธ์กัน	+1	+1	+1	+1	+1	1	สอดคล้อง
1.4.3 สถาบันอาชีวศึกษา มีการปฐมนิเทศผู้เรียนเพื่อชี้แจงคู่มือนักศึกษา แนวการวัดและประเมินผลการฝึกปฏิบัติในสถานประกอบการ และเตรียมความพร้อมก่อนการออกฝึกงานหรือฝึกอาชีพ	+1	+1	+1	+1	+1	1	สอดคล้อง
1.4.4 สถานประกอบการ จัดปฐมนิเทศผู้เรียนที่เข้าฝึกงานหรือฝึกอาชีพ เพื่อให้รู้จักบุคลากร วัฒนธรรม และระเบียบปฏิบัติของสถานประกอบการในวันที่เข้ารับการฝึกปฏิบัติงาน	+1	+1	+1	+1	+1	1	สอดคล้อง
1.4.5 สถาบันอาชีวศึกษา และสถานประกอบการ กำหนดการติดตามนิเทศผู้เรียนในระหว่างการฝึกปฏิบัติงานตามระยะเวลาที่เหมาะสม เพื่อติดตามความก้าวหน้าของผู้เรียน	+1	+1	+1	+1	+1	1	สอดคล้อง
1.4.6 สถาบันอาชีวศึกษา และสถานประกอบการ ใช้ระบบสารสนเทศเพื่อรายงานการฝึกงานหรือฝึกอาชีพ การนิเทศติดตาม ที่สามารถตรวจสอบความก้าวหน้าการฝึกงานหรือฝึกอาชีพเพื่อประโยชน์ในการปรับกระบวนการฝึกได้	+1	+1	+1	+1	+1	1	สอดคล้อง

รายการ	ผู้เชี่ยวชาญ					ค่า IOC	สรุปผล
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5		
1.4.7 สถานประกอบการมีการมอบหมายหน้าที่ความรับผิดชอบในการฝึกงานหรือฝึกอาชีพ ตามสมรรถนะในมาตรฐานวิชาชีพที่สอดคล้องกับระดับการศึกษา และปฏิบัติตามกฎระเบียบ เสมือนพนักงานในสถานประกอบการ	+1	+1	0	+1	+1	0.8	สอดคล้อง
1.4.8 สถาบันอาชีวศึกษา สถาบันอุดมศึกษา และสถานประกอบการ ร่วมกันปัจฉิมนิเทศ และให้นักศึกษานำเสนองานตามขั้นตอน PDCA และร่วมกันประเมินสมรรถนะของผู้เรียนตามระบบ <i>Input – Process – Output - Feedback</i> หลังสิ้นสุดการฝึกงานหรือฝึกอาชีพ	+1	+1	+1	+1	+1	1	สอดคล้อง
1.4.9 สถาบันอาชีวศึกษา และสถานประกอบการ จัดประชุมสัมมนาครูฝึกหรือผู้ควบคุมการฝึก ครูนิเทศ และหัวหน้างานอาชีวศึกษาระบบทวิภาคี เพื่อแลกเปลี่ยนประสบการณ์การทำงานตลอดจนค้นหาปัจจัยที่เป็นอุปสรรคและปัจจัยที่เกื้อหนุนสู่ความสำเร็จในการเรียนรู้ของผู้เรียน และสรุปรายงานผล	+1	+1	+1	+1	+1	1	สอดคล้อง
องค์ประกอบที่ 2 ด้านการพัฒนาบุคลากรและเทคโนโลยี 2.1 การพัฒนาผู้เรียนอาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรม ยางและผลิตภัณฑ์ยาง							
2.1.1 สถานประกอบการ จัดให้ผู้เรียนได้เข้าเยี่ยมชม ศึกษาดูงาน และฝึกปฏิบัติ เพื่อสร้างความคุ้นเคย และสนใจให้เข้าทำงาน	+1	+1	+1	+1	0	0.8	สอดคล้อง
2.1.2 ผู้สอนในสถาบันอุดมศึกษา และผู้เชี่ยวชาญในสถานประกอบการ ร่วมเป็นผู้สอนในรายวิชาที่เกี่ยวข้องให้กับผู้เรียนอาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง	+1	+1	+1	+1	+1	1	สอดคล้อง
2.1.3 ผู้เรียนอาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง ฝึกงานหรือฝึกอาชีพในสถานประกอบการที่เหมาะสมกับระดับการศึกษาและพัฒนาความรู้ ทักษะ และเจตคติในวิชาชีพ ตามมาตรฐานอาชีพ	+1	+1	+1	+1	+1	1	สอดคล้อง
2.1.4 สถาบันอาชีวศึกษา และ สถาบันอุดมศึกษา ให้ผู้เรียนประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง ร่วมกันทำวิจัยหรือโครงการงานจบ โดยรับผิดชอบงานตามระดับการศึกษาและความชำนาญ และมีผู้สอนทั้งสองสถาบันร่วมกันดูแล	+1	+1	+1	+1	0	0.8	สอดคล้อง

รายการ	ผู้เชี่ยวชาญ					ค่า IOC	สรุปผล
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5		
2.1.5 สถาบันอุดมศึกษา สถาบันอาชีวศึกษา และสถานประกอบการ ร่วมกันพัฒนาหลักสูตรต่อเนื่องด้านยางและผลิตภัณฑ์ยาง เพื่อให้ผู้ที่สำเร็จการศึกษา ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) สามารถเข้าศึกษาต่อในสถาบันอุดมศึกษาได้	+1	+1	+1	0	+1	0.8	สอดคล้อง
2.1.6 สถาบันอาชีวศึกษา ให้ผู้เรียนร่วมทำงานวิจัยหรือโครงการร่วมกับสถานประกอบการ เพื่อให้สถานประกอบการสามารถนำผลงานไปต่อยอด สร้างสรรค์ พัฒนาผลิตภัณฑ์หรือนวัตกรรมได้	+1	+1	+1	+1	+1	1	สอดคล้อง
2.1.7 ผู้สอนในสถาบันอุดมศึกษา ร่วมสอนปรับพื้นฐาน เช่น คณิตศาสตร์ ภาษาอังกฤษ พื้นฐานวิศวกรรม ให้แก่ผู้เรียนอาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง	+1	+1	0	+1	+1	0.8	สอดคล้อง
2.2 การพัฒนาผู้สอน ประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง							
2.2.1 สถาบันอาชีวศึกษา สถาบันอุดมศึกษา และสถานประกอบการ ร่วมจัดทำแผนหรือกิจกรรมพัฒนาผู้สอนยางและผลิตภัณฑ์ยาง เป็นระยะหรือประจำปีตามความต้องการของผู้สอน	+1	+1	+1	+1	+1	1	สอดคล้อง
2.2.2 สถาบันอาชีวศึกษา สถาบันอุดมศึกษา และสถานประกอบการ ร่วมกันพิจารณาจัดผู้สอนประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง เข้าฝึกปฏิบัติในสถานประกอบการ เพื่อทราบถึงข้อมูลและนโยบายต่างๆ ของสถานประกอบการ ที่มีการเปลี่ยนแปลงตลอดเวลา	+1	+1	+1	+1	+1	1	สอดคล้อง
2.2.3 ผู้สอนอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยางในสถาบันอาชีวศึกษา และสถาบันอุดมศึกษา รวมกลุ่มวิชาชีพเดียวกัน เพื่อแลกเปลี่ยนเรียนรู้ ร่วมจัดการเรียนการสอน การผลิตสื่อและอุปกรณ์การเรียนการสอน และทำวิจัยร่วมกัน	+1	+1	+1	+1	0	0.8	สอดคล้อง
2.2.4 สถาบันอาชีวศึกษา มีระเบียบหรือข้อบังคับให้ผู้สอนยางและผลิตภัณฑ์ยางในสถาบันอาชีวศึกษาต้องเพิ่มพูนความรู้ โดยฝึกอบรมหรือฝึกปฏิบัติภายในสถานประกอบการ	+1	+1	+1	+1	0	0.8	สอดคล้อง
2.2.5 สถานประกอบการ ให้ความร่วมมือกับสถาบันอาชีวศึกษา และสถาบันอุดมศึกษา ในการเรียนรู้ และฝึกปฏิบัติ ณ สถานที่ของสถานประกอบการ โดยต้องปฏิบัติตามกฎ ระเบียบ อย่างเคร่งครัด	+1	+1	+1	+1	+1	1	สอดคล้อง

รายการ	ผู้เชี่ยวชาญ					ค่า IOC	สรุปผล
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5		
2.2.6 ผู้สอน ประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง ในสถาบันอาชีวศึกษา และสถาบันอุดมศึกษา ร่วมทำวิจัยกับ สถานประกอบการ เพื่อแก้ปัญหาและพัฒนาผลิตภัณฑ์หรือ สร้างนวัตกรรมหรือเพิ่มผลผลิตให้กับสถานประกอบการ	+1	+1	+1	+1	+1	1	สอดคล้อง
2.2.7 สถาบันอุดมศึกษาจัดสรรทุนการศึกษาหรือโควตาแก่ ผู้สอนอาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง เข้าศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้น	+1	+1	+1	+1	+1	1	สอดคล้อง
2.3 การพัฒนาบุคลากรในสถานประกอบการ ประเภท อุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์							
2.3.1 สถาบันอาชีวศึกษา และ สถาบันอุดมศึกษา ร่วมกัน จัดอบรมเพิ่มพูนความรู้ทางวิชาการด้านยางและผลิตภัณฑ์ยาง ให้กับบุคลากรในสถานประกอบการ	+1	+1	+1	+1	+1	1	สอดคล้อง
2.3.2 สถาบันอาชีวศึกษา และสถาบันอุดมศึกษา ร่วมกัน พัฒนาทักษะการสอน การถ่ายทอดและการวัดผลประเมินผล ให้แก่ผู้ควบคุมการฝึกหรือครูฝึกของสถานประกอบการ โดยการ จัดฝึกอบรมหรือประชุมสัมมนาตามความเหมาะสม	+1	+1	+1	+1	+1	1	สอดคล้อง
2.3.3 สถาบันอาชีวศึกษา และสถานประกอบการ ควรมี การประชุมร่วมกันระหว่างครูนิเทศกับครูฝึกหรือผู้ควบคุมการ ฝึกในสถานประกอบการเพื่อสร้างความเข้าใจที่ดีต่อกันและ ร่วมกันดูแลนักเรียนนักศึกษาฝึกงานหรือฝึกอาชีพ	+1	+1	+1	+1	+1	1	สอดคล้อง
2.3.4 สถาบันอาชีวศึกษา และสถาบันอุดมศึกษา ให้ความ ร่วมมือกับสถานประกอบการ ในการเรียนรู้ และฝึกปฏิบัติ ณ สถานที่ของสถาบันอาชีวศึกษา และสถาบันอุดมศึกษา โดย ต้องปฏิบัติตามกฎ ระเบียบ อย่างเคร่งครัด	+1	+1	+1	+1	+1	1	สอดคล้อง
2.3.5 สถาบันอุดมศึกษาและสถาบันอาชีวศึกษา จัดสรร ทุนการศึกษาหรือโควตาให้แก่บุคลากรในสถานประกอบการได้ เข้าศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้น	+1	+1	+1	+1	+1	1	สอดคล้อง
2.4 การวิจัยและพัฒนาเทคโนโลยี							
2.4.1 สถาบันอาชีวศึกษา สถาบันอุดมศึกษา และสถาน ประกอบการ มีการจัดตั้งกองทุนวิจัย และร่วมกันจัดสรร ทรัพยากรสนับสนุนการวิจัยอย่างเป็นระบบ	+1	+1	+1	+1	+1	1	สอดคล้อง

รายการ	ผู้เชี่ยวชาญ					ค่า IOC	สรุปผล
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5		
2.4.2 สถาบันอาชีวศึกษา และ สถาบันอุดมศึกษา ร่วมทำวิจัยกับสถานประกอบการ โดยนำโจทย์วิจัยจากสถานประกอบการมาแก้ไขปัญหาหรือพัฒนาผลิตภัณฑ์ หรือสร้างเทคโนโลยีและนวัตกรรม	+1	+1	+1	+1	+1	1	สอดคล้อง
2.4.3 สถาบันอาชีวศึกษา สถาบันอุดมศึกษา และสถานประกอบการ ร่วมกันจัดทำฐานข้อมูลงานวิจัยและระบบปฏิบัติการสารสนเทศ ที่มีการเชื่อมโยงข้อมูลถึงกันในเครือข่าย เพื่อใช้ในการบริหารจัดการงานวิจัยอย่างเป็นระบบ	+1	+1	+1	+1	+1	1	สอดคล้อง
2.4.4 สถาบันอุดมศึกษา ส่งเสริมและสนับสนุนด้านวิชาการที่เป็นประโยชน์ต่อการพัฒนางานวิจัย การสร้างเทคโนโลยีหรือนวัตกรรมให้กับสถาบันอาชีวศึกษา และสถานประกอบการ	+1	+1	+1	+1	+1	1	สอดคล้อง
2.4.5 สถานประกอบการ ให้ความร่วมมือกับนักวิจัยของสถาบันอาชีวศึกษา และสถาบันอุดมศึกษา เข้าดำเนินงานวิจัย ณ สถานที่ของสถานประกอบการ โดยต้องปฏิบัติตามกฎระเบียบ อย่างเคร่งครัด	+1	+1	+1	+1	+1	1	สอดคล้อง
2.4.6 สถาบันอาชีวศึกษา สถาบันอุดมศึกษา และสถานประกอบการ ควรทำข้อตกลง/สัญญาเรื่องการครอบครองลิขสิทธิ์/สิทธิบัตรของผลงานวิจัยอย่างชัดเจน	+1	+1	+1	+1	+1	1	สอดคล้อง
2.4.7 ผู้ได้รับลิขสิทธิ์ของงานวิจัยควรเป็นผู้สนับสนุนหลักด้านงบประมาณในสัดส่วนที่สูงกว่า เนื่องจากจะเป็นผู้ได้รับผลประโยชน์เชิงพาณิชย์จากงานวิจัย	+1	+1	+1	+1	0	0.8	สอดคล้อง
2.4.8 สถาบันอาชีวศึกษา สถาบันอุดมศึกษา และสถานประกอบการ ร่วมกันประเมินผลความร่วมมือด้านการวิจัยและการพัฒนาเทคโนโลยีและนวัตกรรมในทุกมิติ	+1	+1	0	+1	+1	0.8	สอดคล้อง
องค์ประกอบที่ 3 ด้านการระดมทรัพยากร							
3.1 การดำเนินการจัดสรรทรัพยากรสนับสนุนความร่วมมือ							
3.1.1 สถาบันอาชีวศึกษา สถาบันอุดมศึกษา และสถานประกอบการ จัดระบบกลไกและแผนในการระดม บุคลากร สถานที่เครื่องมือ เครื่องจักร งบประมาณ และวัสดุต่างๆ มาใช้ในการจัดการอาชีวศึกษาประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง	+1	+1	0	+1	+1	0.8	สอดคล้อง

รายการ	ผู้เชี่ยวชาญ					ค่า IOC	สรุปผล
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5		
3.1.2 สถาบันอาชีวศึกษา สถาบันอุดมศึกษา และสถานประกอบการ ร่วมกันศึกษาระเบียบปฏิบัติของแต่ละฝ่าย เพื่อปรับใช้ในการบริหาร บุคลากร สถานที่ เครื่องมือ เครื่องจักร งบประมาณ และวัสดุต่างๆ ร่วมกัน	+1	+1	+1	+1	+1	1	สอดคล้อง
3.1.3 สถาบันอาชีวศึกษา สถาบันอุดมศึกษา และสถานประกอบการ ร่วมกันสำรวจ วิเคราะห์ความต้องการและจัดทำฐานข้อมูล ด้านบุคลากร สถานที่ เครื่องมือ เครื่องจักร งบประมาณและวัสดุต่างๆ เพื่อความสะดวกในการนำมาใช้ในการเรียนการสอน การฝึกปฏิบัติ การฝึกอาชีพ การวิจัยและอื่นๆ	+1	+1	+1	+1	+1	1	สอดคล้อง
3.1.4 สถาบันอาชีวศึกษา สถาบันอุดมศึกษา และสถานประกอบการ มีการแลกเปลี่ยนและสนับสนุนการใช้เครื่องมือ เครื่องจักร วัสดุอุปกรณ์ ห้องปฏิบัติการ และทรัพยากรด้านต่างๆ โดยอยู่ภายใต้การดูแลของผู้เชี่ยวชาญ เพื่อป้องกันการชำรุดและเสียหาย	+1	+1	+1	+1	+1	1	สอดคล้อง
3.1.5 สถาบันอาชีวศึกษา สถาบันอุดมศึกษา และสถานประกอบการ ร่วมกันจัดสรรค่าใช้จ่าย และงบประมาณในการบริหารจัดการความร่วมมือ เช่น ค่าบำรุงรักษาเครื่องจักร เครื่องมือ และค่าจัดหาวัสดุต่างๆ เป็นต้น	+1	+1	+1	+1	+1	1	สอดคล้อง
3.1.6 สถาบันอาชีวศึกษา สถาบันอุดมศึกษา และสถานประกอบการ มีการจัดทำรายงานประจำปี เพื่อรายงานผลการประเมินการสนับสนุนความร่วมมือในด้านต่างๆ เช่น บุคลากร สถานที่ เครื่องมือ เครื่องจักร งบประมาณ และวัสดุต่างๆ เพื่อนำมาพัฒนาความร่วมมืออย่างต่อเนื่อง	+1	+1	+1	+1	+1	1	สอดคล้อง
3.2 การกำหนดสิทธิประโยชน์ของความร่วมมือ							
3.2.1 สถาบันอาชีวศึกษา สถาบันอุดมศึกษา และสถานประกอบการ มีการกำหนดข้อตกลงร่วมกันในการจัดสรรผลประโยชน์ รวมทั้งแผนและกิจกรรมที่จะเกิดขึ้นจากความร่วมมือ แต่สามารถปรับปรุงได้ในภายหลัง	+1	+1	+1	+1	+1	1	สอดคล้อง

รายการ	ผู้เชี่ยวชาญ					ค่า IOC	สรุปผล
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5		
3.2.2 สถาบันอาชีวศึกษา สถาบันอุดมศึกษา และสถานประกอบการ ร่วมกันศึกษา สิทธิประโยชน์ เช่น กลไกภาครัฐ มาตรการการคลัง(ภาษี) กฎระเบียบ BOI และรางวัลอื่นๆ ที่สถานประกอบการ จะได้รับจากการร่วมมือจัดการศึกษา เพื่อมุ่งใจและนำมาใช้ในการวางแผนการดำเนินงานความร่วมมือ	+1	+1	+1	+1	+1	1	สอดคล้อง
3.2.3 สถาบันอาชีวศึกษา และ สถาบันอุดมศึกษา ให้การฝึกอบรมแก่บุคลากรของสถานประกอบการ โดยได้รับเงินอุดหนุนจากสถานประกอบการ	+1	+1	0	+1	+1	0.8	สอดคล้อง
3.2.4 สถานประกอบการมีแผน/ข้อตกลงในการรับพนักงาน และแจ้งให้สถาบันอาชีวศึกษาทราบ เพื่อการผลิตนักเรียน นักศึกษาให้ตรงตามความต้องการของสถานประกอบการ	+1	+1	+1	+1	+1	1	สอดคล้อง
3.2.5 สถาบันอาชีวศึกษาและสถาบันอุดมศึกษา ลดการลงทุนในการจัดหาวัสดุและครุภัณฑ์ทางการศึกษา โดยให้ผู้เรียนเข้าฝึกปฏิบัติในสถานประกอบการ	+1	+1	+1	+1	0	0.8	สอดคล้อง
3.2.6 สถานประกอบการสามารถคัดเลือกพนักงานที่มีคุณภาพเข้าปฏิบัติงานได้ทันทีเมื่อสำเร็จการศึกษา	+1	+1	+1	+1	0	0.8	สอดคล้อง
3.2.7 สถานประกอบการได้รับการลดหย่อนภาษีตามกฎหมายจากค่าใช้จ่ายเพื่อสนับสนุนการศึกษา	+1	+1	+1	0	+1	0.8	สอดคล้อง
3.2.8 สถาบันอุดมศึกษา จัดสรรทุนหรือโควตาให้กับผู้สอนในสถาบันอาชีวศึกษา และบุคลากรในสถานประกอบการ ได้ศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้น	+1	+1	+1	+1	+1	1	สอดคล้อง
องค์ประกอบที่ 4 ด้านความสำเร็จและการประเมินผล							
4.1 ความสำเร็จของความร่วมมือ							
4.1.1 สถาบันอาชีวศึกษา สถาบันอุดมศึกษาและสถานประกอบการ มีการนำผลการดำเนินงานความร่วมมือมาวิเคราะห์ เพื่อวางแผนการเพิ่มปริมาณการรับนักเรียนนักศึกษา การจัดการเรียนการสอน และการฝึกงานหรือฝึกอาชีพ	+1	+1	+1	+1	+1	1	สอดคล้อง
4.1.2 สถาบันอาชีวศึกษา สถาบันอุดมศึกษา และสถานประกอบการ มีการติดตามและช่วยเหลือการปฏิบัติงานของผู้ที่สำเร็จการศึกษาจากระบบความร่วมมือ	+1	+1	+1	+1	+1	1	สอดคล้อง
4.1.3 สถาบันอาชีวศึกษา ผลิตผู้เรียนที่มีศักยภาพ สามารถทำงานได้อย่างเหมาะสมและตรงกับความต้องการของสถานประกอบการ	+1	+1	+1	+1	+1	1	สอดคล้อง

รายการ	ผู้เชี่ยวชาญ					ค่า IOC	สรุปผล
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5		
4.1.4 สถานประกอบการ มีโอกาสในการคัดเลือกพนักงาน ที่มีคุณภาพตรงตามความต้องการโดยไม่ต้องฝึกเพิ่มเติม	+1	+1	+1	+1	+1	1	สอดคล้อง
4.1.5 สถาบันอาชีวศึกษา และ สถาบันอุดมศึกษา มี ผลงานวิจัยตีพิมพ์ เผยแพร่และ/หรือ เปิดเผยต่อสาธารณชน	+1	+1	+1	+1	+1	1	สอดคล้อง
4.1.6 สถาบันอาชีวศึกษา สถาบันอุดมศึกษา และสถาน ประกอบการ มีฐานข้อมูลการดำเนินงานความร่วมมือให้ผู้ ที่เกี่ยวข้องและผู้สนใจ รับทราบและเข้าถึงได้	+1	+1	+1	+1	+1	1	สอดคล้อง
4.1.7 สถาบันอาชีวศึกษา สถาบันอุดมศึกษา และสถาน ประกอบการ ประชาสัมพันธ์ผลการดำเนินงานที่สำเร็จโดดเด่น เผยแพร่ต่อสาธารณชนในหลายช่องทาง เพื่อจูงใจผู้เรียน	+1	+1	+1	+1	+1	1	สอดคล้อง
4.2 การร่วมติดตามประเมินผลความร่วมมือ							
4.2.1 สถาบันอาชีวศึกษา สถาบันอุดมศึกษา และสถาน ประกอบการ จัดให้มีคณะกรรมการร่วมเพื่อติดตามและ ประเมินผลการดำเนินงานความร่วมมือ	+1	+1	+1	+1	+1	1	สอดคล้อง
4.2.2 สถาบันอาชีวศึกษา สถาบันอุดมศึกษา และสถาน ประกอบการ ร่วมกันวางแผนและติดตามประเมินผลความร่วมมือ	+1	+1	+1	+1	+1	1	สอดคล้อง
4.2.3 สถาบันอาชีวศึกษา สถาบันอุดมศึกษา และสถาน ประกอบการ ร่วมกันวิเคราะห์ความสำเร็จของจุดคุ้มทุนการ ดำเนินงานความร่วมมือในด้านต่างๆ เช่น งบประมาณ บุคลากร และ ระยะเวลา เป็นต้น	0	+1	+1	+1	+1	0.8	สอดคล้อง
4.2.4 สถาบันอาชีวศึกษา สถาบันอุดมศึกษา และสถาน ประกอบการ มีการประเมินผลสัมฤทธิ์ของความร่วมมือ ด้าน การเพิ่มขึ้นของปริมาณผู้เรียน คุณภาพการเรียนการสอน การ ฝึกงาน การฝึกอาชีพ การมีงานทำ คุณภาพผลิตภัณฑ์ การ สร้างเทคโนโลยีและนวัตกรรมในสถานประกอบการ เป็นต้น	+1	+1	+1	+1	+1	1	สอดคล้อง
4.2.5 สถาบันอาชีวศึกษา สถาบันอุดมศึกษา และสถาน ประกอบการ มีการนำข้อมูลเกี่ยวกับปัญหาของการดำเนินงาน ความร่วมมือ มาประเมินหาสาเหตุและวิธีการแก้ปัญหา เพื่อการ ดำเนินงานที่มีประสิทธิภาพต่อไป	+1	+1	+1	+1	+1	1	สอดคล้อง

ผลการตรวจสอบความครอบคลุม และความเหมาะสมของ(ร่าง) รูปแบบฯ

ผลการพิจารณาของผู้ทรงคุณวุฒิในการตรวจสอบความครอบคลุม และความเหมาะสมของ(ร่าง) รูปแบบความร่วมมือการจัดการอาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง ในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย

ประเด็นที่ 1 ความครอบคลุม และความเหมาะสมในภาพรวม ของ(ร่าง) รูปแบบความร่วมมือการจัดการอาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง ในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย

ภาพรวม ของ (ร่าง) รูปแบบความร่วมมือการจัดการ อาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรมยาง และผลิตภัณฑ์ยาง ในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ ฝั่งอ่าวไทย	การพิจารณาของผู้ทรงคุณวุฒิ	
	คงเดิม	ข้อเสนอแนะเพื่อการปรับปรุง
องค์ประกอบที่ 1 ด้านการวางแผนและบริหารหลักสูตร	✓	
องค์ประกอบที่ 2 ด้านการพัฒนาบุคลากรและเทคโนโลยี	✓	
องค์ประกอบที่ 3 ด้านการระดมทรัพยากร	✓	
องค์ประกอบที่ 4 ด้านความสำเร็จและการประเมินผล	✓	

ประเด็นที่ 2 ความครอบคลุม และความเหมาะสมของแนวปฏิบัติในองค์ประกอบรูปแบบความร่วมมือการจัดการอาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง ในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย ด้านการวางแผนและบริหารหลักสูตร

องค์ประกอบที่ 1 ด้านการวางแผนและบริหารหลักสูตร	การพิจารณาของผู้ทรงคุณวุฒิ	
	คงเดิม	ข้อเสนอแนะเพื่อการปรับปรุง
1.1 หลักการและการดำเนินงานความร่วมมือ	✓	
1.1.1 ผลิตและพัฒนากำลังคนอาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง ให้มีความรู้ ความสามารถและคุณลักษณะที่พึงประสงค์ของตลาดแรงงาน		ควรปรับจากให้มีความรู้ ความสามารถเป็นให้มีสมรรถนะ อาชีพ/ตามความต้องการของ ตลาดแรงงาน
1.1.2 ร่วมกันในการวางแผน บริหาร หลักสูตร พัฒนาบุคลากรและเทคโนโลยี การ ระดมทรัพยากร ความสำเร็จและการติดตาม ประเมินผล		ควรปรับความสำเร็จ เป็น กำหนด เป้าหมายความสำเร็จ
1.1.3 ร่วมกันตั้งคณะทำงาน เพื่อดำเนิน กิจกรรมต่างๆ ให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์ ของข้อตกลงความร่วมมือ	✓	
1.2 การกำหนดบทบาทหน้าที่ของแต่ละฝ่าย	✓	
1.2.1 สำนักงานคณะกรรมการการ อาชีวศึกษา มอบหมายให้มีผู้รับผิดชอบใน การประสานงาน เพื่อให้การดำเนินกิจกรรม ต่างๆ บรรลุวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้	✓	

ประเด็นที่ 2 (ต่อ)

องค์ประกอบที่ 1 ด้านการวางแผนและบริหารหลักสูตร	การพิจารณาของผู้ทรงคุณวุฒิ	
	คงเดิม	ข้อเสนอแนะเพื่อการปรับปรุง
1.2.2 ผู้บริหารสถาบันอาชีวศึกษา มีบทบาทในการเชิญชวนสถานประกอบการและสถาบันอุดมศึกษาเข้าร่วมจัดการอาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง	✓	
1.2.3 ผู้บริหารระดับสูงของทั้ง 3 องค์กร มีบทบาทนำในการส่งเสริมสนับสนุนให้เกิดความร่วมมือในการจัดการอาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง	✓	
1.2.4 สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา ติดตามความคืบหน้าและแก้ไขปัญหาของโครงการความร่วมมือระหว่างสถาบันอาชีวศึกษา สถาบันอุดมศึกษา และสถานประกอบการ	✓	
1.3 การพัฒนาหลักสูตร และจัดการเรียนการสอน	✓	
1.3.1 ร่วมกำหนดความรู้ ทักษะ และเจตคติในวิชาชีพและคุณลักษณะพึงประสงค์ของผู้เรียนและผู้สำเร็จอาชีวศึกษาประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยางสามารถปฏิบัติงานได้ตามมาตรฐานอาชีพ		ควรปรับความรู้ ทักษะ และเจตคติในวิชาชีพ เป็น สมรรถนะอาชีพของผู้เรียนตามมาตรฐานวิชาชีพ

ประเด็นที่ 2 (ต่อ)

องค์ประกอบที่ 1 ด้านการวางแผนและบริหารหลักสูตร	การพิจารณาของผู้ทรงคุณวุฒิ	
	คงเดิม	ข้อเสนอแนะเพื่อการปรับปรุง
1.3.2 ร่วมวิพากษ์หลักสูตร เพื่อกำหนดโครงสร้างหลักสูตร แผนการเรียน เนื้อหา รายวิชา การจัดการเรียนการสอน การวัดและประเมินผล ให้สอดคล้องกับ มาตรฐานวิชาชีพ และความต้องการของสถานประกอบการอย่างแท้จริง		ควรเพิ่มการพัฒนา/ปรับปรุงหลักสูตร
1.3.3 ร่วมกันประชาสัมพันธ์ ชี้แนะแนวทางความร่วมมือการจัดการเรียนการสอนอาชีวศึกษาและเส้นทางความก้าวหน้าในอาชีพด้านอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง	✓	
1.3.4 มีคณะกรรมการ ร่วมประเมินสมรรถนะของผู้เรียนก่อนสำเร็จการศึกษา	✓	
1.3.5 มีคณะกรรมการ ร่วมติดตามประเมินผลการใช้หลักสูตรและแผนการเรียนการสอน	✓	
1.4 การฝึกปฏิบัติ และการนิเทศติดตาม		ควรปรับเป็น การฝึกอาชีพและการนิเทศติดตาม
1.4.1 สถาบันอาชีวศึกษา และสถานประกอบการ ร่วมกันจัดทำแผนการฝึกอาชีพ และแผนการนิเทศติดตาม ที่เหมาะสมกับระดับการศึกษา โดยเน้นความแตกต่างของสถานประกอบการแต่ละแห่ง		เพิ่มสถาบันอุดมศึกษา

ประเด็นที่ 2 (ต่อ)

องค์ประกอบที่ 1 ด้านการวางแผนและบริหารหลักสูตร	การพิจารณาของผู้ทรงคุณวุฒิ	
	คงเดิม	ข้อเสนอแนะเพื่อการปรับปรุง
1.4.2 สถาบันอาชีวศึกษา มีการ ปฐมนิเทศผู้เรียนเพื่อชี้แจงค่านักศึกษา แนวการวัดและประเมินผลการฝึกปฏิบัติใน สถานประกอบการ และเตรียมความพร้อม ก่อนการออกฝึกงานหรือฝึกอาชีพ		ควรใช้คำว่าฝึกอาชีพอย่าง เดียว ตัดคำว่าฝึกปฏิบัติออก
1.4.3 สถานประกอบการ จัดปฐมนิเทศ ผู้เรียนที่เข้าฝึกงานหรือฝึกอาชีพ เพื่อให้รู้จัก บุคลากร วัฒนธรรม และระเบียบปฏิบัติของ สถานประกอบการในวันที่เข้ารับการฝึก ปฏิบัติงาน		ควรเพิ่มจากวัฒนธรรมเป็น วัฒนธรรมองค์กร
1.4.4 สถาบันอาชีวศึกษา และสถาน ประกอบการ กำหนดการติดตามนิเทศ ผู้เรียนในระหว่างการฝึกปฏิบัติงานตาม ระยะเวลาที่เหมาะสม เพื่อติดตาม ความก้าวหน้าของผู้เรียน		ควรปรับเป็นร่วมกันนิเทศติดตาม และเปลี่ยนฝึกปฏิบัติงานเป็นฝึก อาชีพ
1.4.5 สถาบันอาชีวศึกษา และสถาน ประกอบการ ใช้ระบบสารสนเทศเพื่อ รายงานการฝึกงานหรือฝึกอาชีพ การนิเทศ ติดตาม ที่สามารถตรวจสอบความก้าวหน้า การฝึกงานหรือฝึกอาชีพเพื่อประโยชน์ใน การปรับกระบวนการฝึกได้		ควรปรับเป็นใช้ระบบสารสนเทศ เพื่อนิเทศติดตามและรายงานการ ฝึกอาชีพเพื่อปรับปรุงตนเอง

ประเด็นที่ 2 (ต่อ)

องค์ประกอบที่ 1 ด้านการวางแผนและบริหารหลักสูตร	การพิจารณาของผู้ทรงคุณวุฒิ	
	คงเดิม	ข้อเสนอแนะเพื่อการปรับปรุง
1.4.6 สถานประกอบการมีการมอบหมายหน้าที่ความรับผิดชอบในการฝึกงานหรือฝึกอาชีพ ตามสมรรถนะในมาตรฐานวิชาชีพที่สอดคล้องกับระดับการศึกษา และปฏิบัติตามกฎ ระเบียบ เสมือนพนักงาน		ควรใช้คำว่าฝึกอาชีพอย่างเดียว ตัดคำว่าฝึกงานออก
1.4.7 ร่วมกันปัจฉิมนิเทศ และให้นักศึกษานำเสนองานตามขั้นตอน PDCA และร่วมกันประเมินสมรรถนะของผู้เรียนตามระบ Input – Process – Output – Feedback ให้ถึงสิ้นสุดการฝึกงานหรือฝึกอาชีพ		ควรใช้คำว่าฝึกอาชีพอย่างเดียว ตัดคำว่าฝึกงานออก
1.4.8 สถาบันอาชีวศึกษา และสถานประกอบการ จัดประชุมสัมมนาครูฝึกหรือผู้ควบคุมการฝึก ครูนิเทศ และหัวหน้างานอาชีวศึกษาระบบทวิภาคี เพื่อแลกเปลี่ยนประสบการณ์การทำงานตลอดจนค้นหาปัจจัยที่เป็นอุปสรรคและปัจจัยที่เกื้อหนุนสู่ความสำเร็จในการเรียนรู้ของผู้เรียน และสรุปรายงานผล		เพิ่มสถาบันอุดมศึกษา เพิ่มหัวหน้าสาขาวิชา

ประเด็นที่ 3 ความครอบคลุม และความเหมาะสมของแนวปฏิบัติในองค์ประกอบรูปแบบความร่วมมือการจัดการอาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง ในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย ด้านการพัฒนาบุคลากรและเทคโนโลยี

องค์ประกอบที่ 2 ด้านการพัฒนาบุคลากรและเทคโนโลยี	การพิจารณาของผู้ทรงคุณวุฒิ	
	คงเดิม	ข้อเสนอแนะเพื่อการปรับปรุง
2.1 การพัฒนาผู้เรียนอาชีวศึกษา	✓	
2.1.1 สถานประกอบการ จัดให้ผู้เรียนได้เข้าเยี่ยมชม ศึกษาดูงาน และฝึกปฏิบัติ เพื่อสร้างความคุ้นเคย และสนใจให้เข้าทำงาน		ปรับฝึกปฏิบัติเป็นฝึกอาชีพ
2.1.2 ผู้สอนในสถาบันอุดมศึกษา และผู้เชี่ยวชาญในสถานประกอบการ ร่วมเป็นผู้สอนในรายวิชาที่เกี่ยวข้องให้กับผู้เรียนอาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง	✓	
2.1.3 ผู้เรียนอาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง ฝึกงานหรือฝึกอาชีพในสถานประกอบการที่เหมาะสมกับระดับการศึกษาและพัฒนาความรู้ ทักษะ และเจตคติในวิชาชีพ ตามมาตรฐานอาชีพ		ปรับเป็นฝึกอาชีพอย่างเดียว ปรับความรู้ ทักษะ และเจตคติในวิชาชีพ เป็น สมรรถนะอาชีพ
2.1.4 สถาบันอาชีวศึกษา และสถาบันอุดมศึกษา ให้ผู้เรียนประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง ร่วมกันทำวิจัยหรือโครงการจบ โดยรับผิดชอบงานตามระดับการศึกษาและความชำนาญ และมีผู้สอนทั้งสองสถาบันร่วมกันดูแล		ควรปรับคำว่าโครงการจบเป็นโครงการเพื่อสำเร็จการศึกษา

ประเด็นที่ 3 (ต่อ)

องค์ประกอบที่ 2 ด้านการพัฒนาบุคลากรและเทคโนโลยี	การพิจารณาของผู้ทรงคุณวุฒิ	
	คงเดิม	ข้อเสนอแนะเพื่อการปรับปรุง
2.1.5 สถาบันอุดมศึกษา สถาบันอาชีวศึกษา และสถานประกอบการ ร่วมกันพัฒนาหลักสูตรต่อเนื่องด้านยางและผลิตภัณฑ์ยาง เพื่อให้ผู้ที่สำเร็จการศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) สามารถเข้าศึกษาต่อในสถาบันอุดมศึกษาได้	✓	
2.1.6 สถาบันอาชีวศึกษา ให้ผู้เรียนร่วมทำงานวิจัยหรือโครงการงานกับสถานประกอบการ เพื่อให้สถานประกอบการสามารถนำผลงานไปต่อยอด สร้างสรรค์พัฒนาผลิตภัณฑ์หรือนวัตกรรมได้		ควรปรับเป็นให้ผู้เรียนร่วมทำโครงการเพื่อสำเร็จการศึกษา เพื่อพัฒนาสถานประกอบการ และต่อยอด สร้างสรรค์ นวัตกรรมออก และเพิ่มในประเด็นเพื่อพัฒนางานในตำแหน่งหน้าที่ที่รับผิดชอบ
2.1.7 ผู้สอนในสถาบันอุดมศึกษา ร่วมสอนปรับพื้นฐาน เช่น คณิตศาสตร์ ภาษาอังกฤษ พื้นฐานวิศวกรรม ให้แก่ผู้เรียนอาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรมยาง และผลิตภัณฑ์ยาง		เสนอให้ร่วมมือกันทั้ง 3 องค์กร เพื่อปรับพื้นฐานผู้เรียน
2.2 การพัฒนาผู้สอน	✓	
2.2.1 ร่วมกันพิจารณาจัดผู้สอนประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง เข้าฝึกปฏิบัติในสถานประกอบการ เพื่อทราบถึงข้อมูลและนโยบายต่างๆ ของสถานประกอบการ ที่มีการเปลี่ยนแปลงตลอดเวลา		ควรปรับเป็นเข้าฝึกประสบการณ์วิชาชีพในสถานประกอบการ

ประเด็นที่ 3 (ต่อ)

องค์ประกอบที่ 2 ด้านการพัฒนาบุคลากรและเทคโนโลยี	การพิจารณาของผู้ทรงคุณวุฒิ	
	คงเดิม	ข้อเสนอแนะเพื่อการปรับปรุง
2.2.2 สถานประกอบการ ให้ความร่วมมือกับ สถาบัน อาชีวศึกษา และสถาบันอุดมศึกษา ในการเรียนรู้ และฝึกปฏิบัติ ณ สถานที่ของสถานประกอบการ โดยต้องปฏิบัติตามกฎ ระเบียบ อย่างเคร่งครัด		ควรปรับฝึกปฏิบัติเป็นฝึกประสบการณ์วิชาชีพ
2.2.3 ผู้สอน ร่วมทำวิจัยกับสถานประกอบการ เพื่อแก้ปัญหาและพัฒนาผลิตภัณฑ์หรือสร้างนวัตกรรมหรือเพิ่มผลผลิตให้กับสถานประกอบการ		ควรเพิ่มให้คำปรึกษา
2.3 การพัฒนาบุคลากรในสถานประกอบการ	✓	
2.3.1 สถาบัน อาชีวศึกษา และสถาบันอุดมศึกษา ร่วมกันจัดอบรมเพิ่มพูนความรู้ทางวิชาการด้านยางและผลิตภัณฑ์ยางให้กับบุคลากรในสถานประกอบการ	✓	
2.3.2 สถาบัน อาชีวศึกษา และสถาบันอุดมศึกษา ร่วมกันพัฒนาทักษะการสอน การถ่ายทอดและการวัดผลประเมินผลให้แก่ผู้ควบคุมการฝึกหรือครูฝึกของสถานประกอบการ โดยการจัดฝึกอบรมหรือประชุมสัมมนาตามความเหมาะสม		ควรปรับเป็นทักษะการสอนงาน การถ่ายทอด การวัดและประเมินผล

ประเด็นที่ 3 (ต่อ)

องค์ประกอบที่ 2 ด้านการพัฒนาบุคลากรและเทคโนโลยี	การพิจารณาของผู้ทรงคุณวุฒิ	
	คงเดิม	ข้อเสนอแนะเพื่อการปรับปรุง
2.3.3 สถาบันอาชีวศึกษา และสถานประกอบการ ควรมีการประชุมร่วมกันระหว่างครูนิเทศกับครูฝึกหรือผู้ควบคุมการฝึกในสถานประกอบการเพื่อสร้างความเข้าใจที่ดีต่อกันและร่วมกันดูแลนักเรียนนักศึกษาฝึกงานหรือฝึกอาชีพ		ควรเพิ่มหัวหน้าสาขาวิชาด้วย
2.3.4 สถาบันอาชีวศึกษา และสถาบันอุดมศึกษา ให้ความร่วมมือกับสถานประกอบการ ในการเรียนรู้ และฝึกปฏิบัติ ณ สถานที่ของสถาบันอาชีวศึกษา และสถาบันอุดมศึกษา โดยต้องปฏิบัติตามกฎระเบียบ อย่างเคร่งครัด		ควรปรับฝึกปฏิบัติเป็นฝึกประสบการณ์
2.4 การวิจัยและพัฒนาเทคโนโลยี	✓	
2.4.1 ร่วมทำวิจัยกับสถานประกอบการ โดยนำโจทย์วิจัยจากสถานประกอบการมา แก้ไขปัญหาหรือพัฒนาผลิตภัณฑ์ หรือสร้างเทคโนโลยีและนวัตกรรม	✓	
2.4.2 สถาบันอุดมศึกษา ส่งเสริมและสนับสนุนด้านวิชาการที่เป็นประโยชน์ต่อการพัฒนางานวิจัย การสร้างเทคโนโลยีหรือนวัตกรรมให้กับสถาบันอาชีวศึกษา และสถานประกอบการ	✓	

ประเด็นที่ 3 (ต่อ)

องค์ประกอบที่ 2 ด้านการพัฒนาบุคลากรและเทคโนโลยี	การพิจารณาของผู้ทรงคุณวุฒิ	
	คงเดิม	ข้อเสนอแนะเพื่อการปรับปรุง
2.4.3 สถานประกอบการ ให้ความร่วมมือกับนักวิจัย เข้าดำเนินงานวิจัย ณ สถานที่ของสถานประกอบการ โดยต้องปฏิบัติตามกฎ ระเบียบ อย่างเคร่งครัด	✓	
2.4.4 ควรทำข้อตกลง/สัญญาเรื่องการครอบครองลิขสิทธิ์/สิทธิบัตรของผลงานวิจัยอย่างชัดเจน	✓	
2.4.5 ผู้ได้รับลิขสิทธิ์ของงานวิจัยควรเป็นผู้สนับสนุนหลักด้านงบประมาณในสัดส่วนที่สูงกว่า เนื่องจากจะเป็นผู้ได้รับผลประโยชน์เชิงพาณิชย์จากงานวิจัย	✓	
2.4.6 ร่วมกันประเมินผลความร่วมมือด้านการวิจัยและการพัฒนาเทคโนโลยีและนวัตกรรมในทุกมิติ	✓	

ประเด็นที่ 4 ความครอบคลุม และความเหมาะสมของแนวปฏิบัติในองค์ประกอบรูปแบบความร่วมมือการจัดการอาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง ในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย ด้านการระดมทรัพยากร

องค์ประกอบที่ 3 ด้านการระดมทรัพยากร	การพิจารณาของผู้ทรงคุณวุฒิ	
	คงเดิม	ข้อเสนอแนะเพื่อการปรับปรุง
3.1 การจัดสรรทรัพยากรสนับสนุนความร่วมมือ	✓	
3.1.1 จัดระบบกลไกและแผนในการระดมบุคลากร สถานที่เครื่องมือ เครื่องจักร งบประมาณ และวัสดุต่างๆ มาใช้ในการจัดการอาชีวศึกษาประเภทอุตสาหกรรมยาง และผลิตภัณฑ์ยาง		ควรเป็นข้อ 3.1.2 และปรับการระดม บุคลากร สถานที่เครื่องมือ เครื่องจักร งบประมาณ และวัสดุต่างๆ เป็นการระดมทรัพยากร
3.1.2 ร่วมกันศึกษาระเบียบปฏิบัติของแต่ละฝ่าย เพื่อปรับใช้ในการบริหาร บุคลากร สถานที่ เครื่องมือ เครื่องจักร งบประมาณ และวัสดุต่างๆ ร่วมกัน		ควรเป็นข้อ 3.1.3 และเพิ่มเป็น ร่วมกันศึกษาและจัดทำ ส่วนคำว่า บุคลากร สถานที่ เครื่องมือ เครื่องจักร งบประมาณ และวัสดุต่างๆ เปลี่ยนเป็นทรัพยากร
3.1.3 ร่วมกันสำรวจ วิเคราะห์ความต้องการและจัดทำฐานข้อมูล ด้านบุคลากร สถานที่ เครื่องมือ เครื่องจักร งบประมาณ และวัสดุต่างๆ เพื่อความสะดวกในการนำมาใช้ในการเรียนการสอน การฝึกปฏิบัติ การฝึกอาชีพ การวิจัยและอื่นๆ		ควรเป็นข้อ 3.1.1 และตัดคำว่า การฝึกปฏิบัติ ใช้คำว่า การฝึกอาชีพ
3.1.4 แลกเปลี่ยนและสนับสนุนการใช้เครื่องมือ เครื่องจักร วัสดุอุปกรณ์ ห้องปฏิบัติการ และทรัพยากรด้านต่าง ๆ โดยอยู่ภายใต้การดูแลของผู้เชี่ยวชาญ เพื่อป้องกันการชำรุดและเสียหาย	✓	

ประเด็นที่ 4 (ต่อ)

องค์ประกอบที่ 3	การพิจารณาของผู้ทรงคุณวุฒิ

ด้านการระดมทรัพยากร	คงเดิม	ข้อเสนอแนะเพื่อการปรับปรุง
3.2 สิทธิประโยชน์ของความร่วมมือ	✓	
3.2.1 สถาบัน อาชีวศึกษา และสถาบันอุดมศึกษา ลดการลงทุนในการจัดหาวัสดุและครุภัณฑ์ทางการศึกษา โดยให้ผู้เรียนเข้าฝึกปฏิบัติในสถานประกอบการ		ปรับลดการลงทุนเป็นลดงบประมาณ และปรับเข้าฝึกปฏิบัติเป็นเข้าฝึกอาชีพ
3.2.2 สถานประกอบการสามารถคัดเลือกพนักงานที่มีคุณภาพเข้าปฏิบัติงานได้ทันทีเมื่อสำเร็จการศึกษา	✓	
		ควรเพิ่ม 1.สถานประกอบการได้รับการลดหย่อนภาษีตามกฎหมายจากค่าใช้จ่ายเพื่อสนับสนุนการศึกษาเพื่อจูงใจในการเข้าร่วมโครงการความร่วมมือ 2.สถาบันอาชีวศึกษาผลิตผู้สำเร็จการศึกษาที่มีความพร้อมตรงตามความต้องการของสถานประกอบการและตามแผน/ข้อตกลงการรับเข้าทำงาน 3.ได้งานวิจัย นวัตกรรมและสิทธิบัตร

ประเด็นที่ 5 ความครอบคลุม และความเหมาะสมของแนวปฏิบัติในองค์ประกอบรูปแบบความร่วมมือการจัดการอาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง ในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย ด้านความสำเร็จและการประเมินผล

องค์ประกอบที่ 4	การพิจารณาของผู้ทรงคุณวุฒิ

ด้านความสำเร็จและการประเมินผล	คงเดิม	ข้อเสนอแนะเพื่อการปรับปรุง
4.1 ความสำเร็จของความร่วมมือ	✓	
4.1.1 การติดตามและช่วยเหลือการปฏิบัติงาน ทำของผู้ที่สำเร็จการศึกษาจากระบบความ ร่วมมือ		ควรปรับเป็นมีระบบในการ ติดตาม
4.1.2 สถาบันอาชีวศึกษา ผลิตผู้เรียนที่มี ศักยภาพสามารถทำงานได้อย่างเหมาะสม และตรงกับความต้องการของสถาน ประกอบการ		ควรปรับศักยภาพ เป็นสมรรถนะ และคุณลักษณะที่พึงประสงค์
4.1.3 สถานประกอบการ มีโอกาสในการ คัดเลือกพนักงานที่มีคุณภาพตรงตามความ ต้องการโดยไม่ต้องฝึกเพิ่มเติม	✓	
4.1.4 สถาบันอาชีวศึกษา และ สถาบันอุดมศึกษา มีผลงานวิจัยตีพิมพ์ เผยแพร่และ/หรือ เปิดเผยต่อสาธารณชน	✓	
4.1.5 การประชาสัมพันธ์ผลการ ดำเนินงานที่สำเร็จโดดเด่น เผยแพร่ต่อ สาธารณชนในหลายช่องทาง เพื่อจูงใจ ผู้เรียน	✓	

ประเด็นที่ 5 (ต่อ)

องค์ประกอบที่ 4 ด้านความสำเร็จและการประเมินผล	การพิจารณาของผู้ทรงคุณวุฒิ	
	คงเดิม	ข้อเสนอแนะเพื่อการปรับปรุง

4.2 การติดตามประเมินผลความร่วมมือ	✓	
4.2.1 มีการประเมินผลสัมฤทธิ์ของความ ร่วมมือ ด้านการเพิ่มขึ้นของปริมาณผู้เรียน คุณภาพการเรียนการสอน การฝึกงาน การ ฝึกอาชีพ การมีงานทำ คุณภาพผลิตภัณฑ์ การสร้างเทคโนโลยีและนวัตกรรมในสถาน ประกอบการ เป็นต้น		ใช้คำว่าประเมินผลจากความ ร่วมมือ ควรตัดคำว่า การฝึกงานออก เพราะมีคำว่าฝึกอาชีพแล้ว
4.2.2 มีการนำข้อมูลเกี่ยวกับปัญหาของ การดำเนินงานความร่วมมือ มาประเมินหา สาเหตุและวิธีการแก้ปัญหา เพื่อการ ดำเนินงานที่มีประสิทธิภาพต่อไป		ควรปรับประเมินหาสาเหตุเป็น วิเคราะห์หาสาเหตุ
4.2.3 มีการทบทวนและปรับปรุง แนว ปฏิบัติ กฎ ระเบียบ และข้อตกลงต่าง ๆ ที่ เป็นอุปสรรคต่อการดำเนินงานความร่วมมือ เป็นระยะๆ	✓	

ประเด็นที่ 6 ข้อเสนอแนะอื่นๆ

ข้อเสนอแนะอื่นๆ

การพิจารณาของผู้ทรงคุณวุฒิ ได้ให้ข้อเสนอแนะ เพื่อปรับปรุงภาพแสดงร่างรูปแบบ
ความร่วมมือการจัดการอาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง ในกลุ่มจังหวัด
ภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย ดังนี้

1. ควรปรับปรุงรูปแบบให้ชัดเจน ว่าส่วนไหนเป็นองค์ประกอบหลัก และส่วนไหนเป็น
องค์ประกอบรอง
2. ควรเพิ่มการเชื่อมความสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบด้วยลูกศรแสดงทิศทาง หรือเป็น
เส้นแสดงการไหลของความสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบ

ภาคผนวก ง

ภาพประกอบการสัมภาษณ์ผู้ทรงคุณวุฒิและการสนทนากลุ่ม (Focus Group)

ตัวอย่างภาพบรรยากาศการสัมภาษณ์เชิงลึก

อาจารย์ ดร.จุฑารัตน์ อินทปັນ
หัวหน้าสาขาวิชาเทคโนโลยียาง
มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตสุราษฎร์ธานี

คุณวราภรณ์ สดุกขำ
หัวหน้าฝ่ายบุคคล บริษัท ไทยรับเบอร์ลาเท็กซ์กรุ๊ป จำกัด
จังหวัดสุราษฎร์ธานี

ตัวอย่างภาพบรรยากาศการสัมภาษณ์เชิงลึก

นางสาวสายฝน แก้วสม
หัวหน้าแผนกวิชาเทคโนโลยียางและพอลิเมอร์
วิทยาลัยเทคนิคสุราษฎร์ธานี

นายวิมล ชูพันธ์
หัวหน้างานอาชีวศึกษาระบบทวิภาคี
วิทยาลัยเทคนิคนครศรีธรรมราช

ตัวอย่างภาพบรรยากาศการสัมภาษณ์เชิงลึก

นายเสฏฐวุฒิ สุดคิด
หัวหน้าแผนกวิชาเทคโนโลยียางและพอลิเมอร์
วิทยาลัยเทคนิคนครศรีธรรมราช

นายสัตยา หัตถิยา
ครูแผนกวิชาเทคโนโลยียางและพอลิเมอร์
วิทยาลัยเทคนิคนครศรีธรรมราช (ครุฑนิเทศ)

ตัวอย่างภาพบรรยากาศการสัมภาษณ์เชิงลึก

นางสาวนภารัตน์ ชูไพร
รักษาการแทนผู้จัดการศูนย์ถ่ายทอดเทคโนโลยียางเพื่อชุมชน
มหาวิทยาลัยทักษิณ วิทยาเขตพัทลุง

คุณกชวรรณ รุ่งสมบัติ
หัวหน้าแผนกฝึกอบรม บริษัท ชัวร์เท็กซ์ จำกัด
จังหวัดสุราษฎร์ธานี (ผู้ควบคุมการฝึก)

ภาพการจัดสนทนากลุ่ม

ภาพบรรยากาศการนำเสนอผลการวิจัย

ภาพการจัดสนทนากลุ่ม

ภาพบรรยากาศการสนทนากลุ่มร่วมกัน

ประวัติผู้เขียน

ชื่อ-สกุล	พระพัฒนพงศ์ทองละเียด
วัน เดือน ปี เกิด	9 เมษายน 2513
สถานที่เกิด	สงขลา
วุฒิการศึกษา	พ.ศ.2525 ประถมศึกษาปีที่ 6 จาก โรงเรียนบ้านควนเนียง ต.ควนเนียง อ.ควนเนียง จ.สงขลา พ.ศ.2528 มัธยมศึกษาปีที่ 3 จาก โรงเรียนรัษฎุมิชนูปถัมภ์ ต.ควนเนียง อ.ควนเนียง จ.สงขลา พ.ศ.2532 ประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ช่างอิเล็กทรอนิกส์) วิทยาลัยเทคนิคหาดใหญ่ อ.หาดใหญ่ จ.สงขลา พ.ศ.2535 ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ช่างอิเล็กทรอนิกส์) จาก วิทยาลัยเทคนิคหาดใหญ่ อ.หาดใหญ่ จ.สงขลา พ.ศ.2538 ประกาศนียบัตรครูเทคนิคชั้นสูง (ไฟฟ้าสื่อสาร) จาก สถาบันเทคโนโลยีปทุมวัน พ.ศ.2544 การศึกษามหาบัณฑิต (อุตสาหกรรมศึกษา) จาก มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ พ.ศ.2562 การศึกษาดุษฎีบัณฑิต (การบริหารและการจัดการการศึกษา) จาก มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ที่อยู่ปัจจุบัน	88/95 หมู่ที่ 2 ถ.ศรีวิชัย ต.มะขามเตี้ย อ.เมือง จ.สุราษฎร์ธานี 84000